21
เพชรพระอุมา 1

เพชรพระอุมา

พนมเทียน

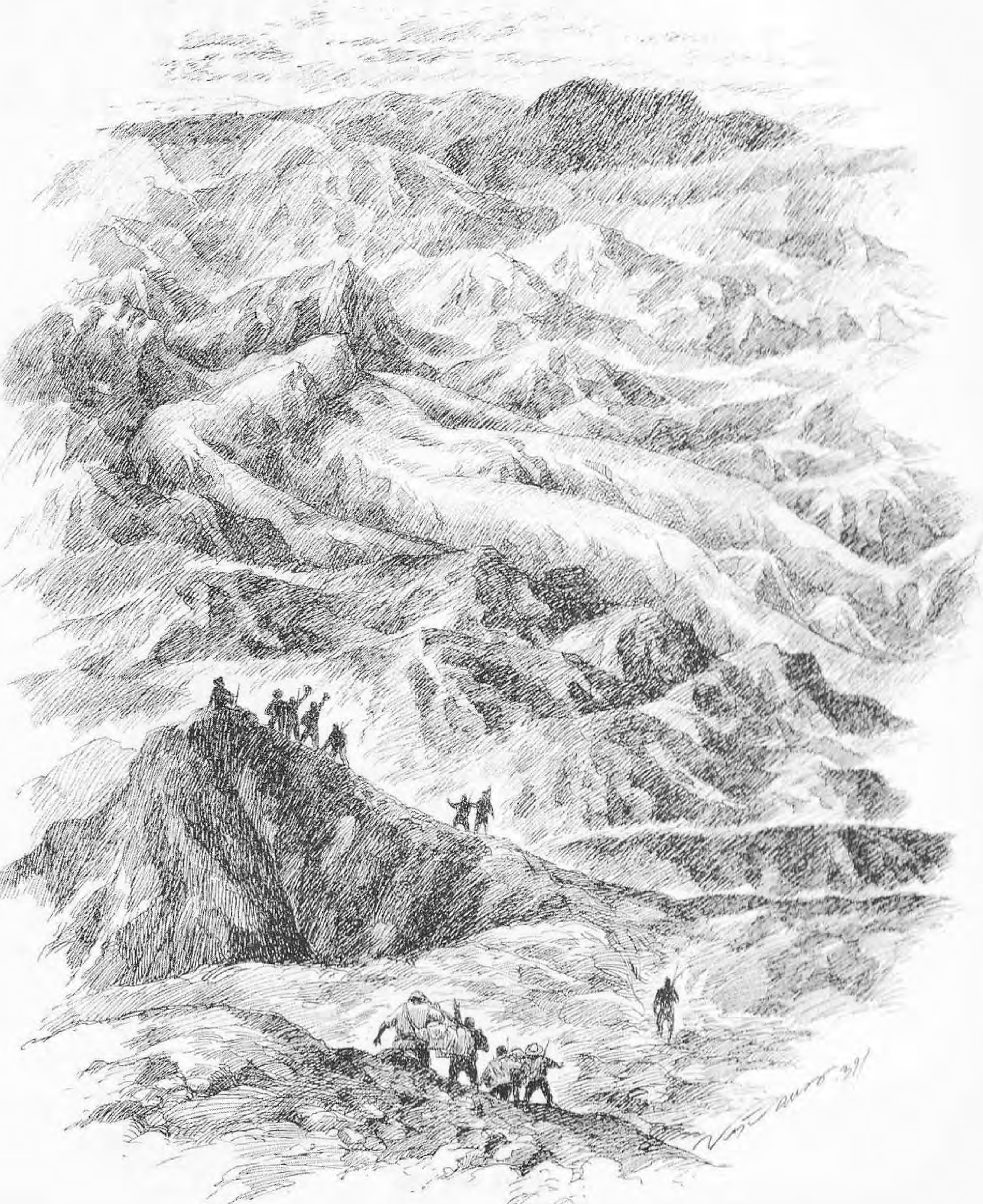

170

แทบจะไม่ทันขาดเสียงกระซิบของแขชาย เงา ของใครอีกคนหนึ่ง ก็โผล่พ้นเหลี่ยมบังของคูหาหินออกมาในแนวตรงกับปากทางออกด้านนั้น แล้วฉายไฟสว่างจ้าเข้ามายังร่างของบุคคลทั้งสามซึ่งยืนรวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้ พอเห็นชัดก็ดับไฟฉายแล้วเคลื่อนเข้ามาสมทบโดยเร็ว

"น้อย! ลุกขึ้นมาเดินแล้วหรือนี่ เป็นยังไงบ้างล่ะ"

เสียงตื่นๆ แสดงความดีใจนั้นร้องถามมา โดยไม่มีวี่แววว่าจะสงสัยหรือแคลงใจอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น เพราะเห็นน้องสาวยืนอยู่พร้อมหน้าระหว่างมัคคุเทศก์นำทางและองครักษ์พิเศษ

ดารินยังไม่อาจตอบความพี่ชายได้ทันทีทันใดนั้น เพราะมัวแต่ตกประหม่าอยู่ รพินทร์เองก็งันอึ้งไป ช่วงจังหวะที่ไม่ทัน

จะถูกทิ้งให้เป็นช่องว่าง เพื่อให้เกิดความกังขาใดๆ นี่เอง เสียงทุ้มของแงซายก็ตอบมาแทนคนทั้งสองมาว่า

"นายหญิงหายดีแล้วนายใหญ่ นายหญิงตื่นก่อนทุกคน แล้วปลุกแงซายกับผู้กองเพื่อจะลองเดินให้ดู"

คู่รักทั้งสองลอบผ่อนลมหายใจออกมาได้อย่างโล่งอก ตระหนักได้ดีถึงการช่วยเหลือคลี่คลายสถานการณ์ของเจ้าคที่ครั้งแรกคิดว่าโผล่แทรกเข้ามาเพราะความเสือกกะโหลก

เมื่อนั้นเอง ดารินก็ไหวตัวพอจะปรับสติขึ้นมาได้ ออกก้าวเดินให้พี่ชายดู พร้อมกับบอกว่า

"น้อยเดินได้คล่องแล้วค่ะพี่ใหญ่"

เชษฐาหัวร่อร่าออกมาได้ ตรงเข้ามาโอบกอดน้องสาวไว้กระชับแน่น

"วิเศษจริง! ให้มันได้อย่างนี้ซิ พวกเรา จะเกิดการ 'อับ-ปาง' ขึ้นครั้งใดมีมือดีของพวกเราเข้ามาช่วยแก้ไขไว้ได้เสมอ พี่ยังนอนเป็นห่วงอยู่ตลอดทั้งคืน ไม่แน่ใจว่าเช้าวันนี้น้อยจะหายเดินได้จริงหรือเปล่า"

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันมายิ้มกับพรานใหญ่

"เราไปกันได้แน่แล้ว วันนี้หรือยังไง"

"ครับ ผมเชื่อว่าเราจะต้องถึงเนินพระจันทร์ก่อนค่ำวันนี้แน่นอน"

เชษฐาสูดลมหายใจลึก สีหน้ายิ้มย่องผ่องใส ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู อาการเต็มไปด้วยความปราดเปรียวว่องไว เพรียบพร้อมไปด้วยกำลังใจ

"เกือบหกโมงเช้าแล้ว"

เขาพูด เหลือบตาออกไปเบื้องนอก ซึ่งเริ่มจะแลเห็นบรรยากาศเป็นสีขาวราง ๆเหมือนเคลือบด้วยมุก แต่ฝอยหิมะยังพรมหนักไม่ขาดระยะ

“เมื่อคืนนี้เราพักผ่อนกันได้เต็มที่ทีเดียว แต่สำคัญว่าวันนี้หิมะจะหยุดตกเมื่อไหร่เท่านั้น สังเกตดูท่ามันจะพรมเรื่อยไปทั้งวัน ถ้าเป็นแบบนั้นเราจะเดินกันลำบาก ไม่รู้จะเริ่มต้นกันเวลาไหนดี”

ประโยคหลังเป็นเสียงหารือหยั่งความเห็น

“ผมคิดว่าปลุกพวกเราทุกคนขึ้นเดี๋ยวนี้เถอะครับ กว่าจะจัดเตรียมตัวเสร็จ ก็ราว 7 โมงพอดี เราจะออกเดินกันในเวลานั้นเลย”

“บุกไปบนพื้นที่คลุมหนาด้วยหิมะ ซ้ำข้างบนก็ยังโปรยลงมาแบบนี้น่ะรึ”

“เป็นโอกาสสุดท้ายของเราแล้วครับ ถ้ามันยังไม่สร่างลงก็ต้องออกเดินกันทั้งแบบนั้น ก่อนเดินทาง ทุกคนจะได้รับการแจกยาร้อนจากบุญคำเพื่อต่อต้านกับความหนาวเย็น ผมเชื่อว่าวันนี้เราจะเดินผ่านกันไปในบรรยากาศที่มีอุณหภูมิต่ำกว่าศูนย์องศาได้อย่างสบาย”

อดีตท่านทูตทหารบกเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ตาเป็นประกาย

“จริงด้วย ผมลืมนึกถึงยาของบุญคำเสียอย่างสนิท ความจริงผมเองก็เคยใช้มาก่อนแล้ว ตอนที่ออกเดินกลางคืนกับแงซายเพื่อตามหาคุณในคราวนั้น มันได้ผลมากที่สุด เจอเข้าไปอึกเดียวเท่านั้น ไม่รู้สึกหนาวเลย สภาพของภูมิประเทศในเขตนั้นแม้จะไม่ถึงหิมะตก แต่มันก็หนาวเย็นไม่ใช่เล่นอยู่เหมือนกัน

สองคนกับแงซายเดินกันสบายเลยในคืนนั้น ว่าแต่บุญคำจะมียาดีชนิดนี้พอแจกจ่ายกับพวกเราได้ทั้งหมดหรือ"

"ผมจะหารือแกดู แต่เชื่อว่าอย่างน้อยที่สุด ก็ต้องพอสำหรับพวกเราทุกคนเฉพาะวันนี้ นอกเหนือไปกว่าปัญหาเฉพาะหน้าวันนี้ ก็ค่อยหาทางกันคราวหลังต่อไป"

ไชยยันต์ มาเรีย และพรานพื้นเมืองทั้งหมด ถูกปลุกขึ้นมาในทันทีนั้น สิ่งแรกที่ทุกคนเห็นก็คือ คนเจ็บอันน่าหนักใจที่สุดของคณะ บัดนี้เดินปร๋อ ทำเอาพวกนั้นหายงัวเงียเป็นปลิดทิ้งด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ยาของไอ้แงซายมันศักดิ์สิทธิ์จริง"

ตาเฒ่าบุญคำร้องอย่างลิงโลด ถึงกับกระโดดเข้ากอดเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรไว้แน่น พวกพรานเหล่านั้นก็เข้ามาแสดงความยินดีกับคนป่วย ร้องทักสอบถามอาการกันเซ็งแซ่ บรรยากาศของคณะทั้งหมดเต็มไปด้วยความชื่นบานและเปี่ยมไปด้วยความหวังอันแจ่มใสยิ่ง ไชยยันต์นั้นกรากเข้ามารวบกอดเพื่อนสาวไว้เต็มอ้อม ยกหล่อนชูขึ้นสูงจนเท้าทั้งสองลอยจากพื้น แล้วเหวี่ยงหมุนไปรอบ ๆ แสดงความดีใจสุดขีด ส่วนมาเรียเข้ามาจูบที่แก้ม

"สิ้นเคราะห์ไปที น้อย ฉันสวดมนต์ภาวนาให้เธอทั้งคืนที่ผ่านมา"

"ฉันเป็นหนี้บุญคุณของทุกคน และที่มากที่สุดก็คือเจ้าองครักษ์พิเศษของฉันนั่น"

คนเจ็บที่เพิ่งจะหายเป็นปกติประกาศด้วยสีหน้าอันชื่นบานผ่องใส สายตาที่แลไปยังแงซาย เต็มไปด้วยประกายชื่นชมลึกซึ้งเกินกว่าความหมายโดยถ้อยคำประโยคสั้นๆ

ทุกคนเริ่มเตรียมตัวพร้อมโดยคำสั่งของเชษฐา แล้ว บุญคำก็ถูกเรียกเข้ามาอยู่ต่อหน้าคณะเจ้านายทุกคน

"เรากำลังจะออกเดินทางกันภายในไม่เกินครึ่งชั่วโมงนี้ โดยไม่คำนึงว่าหิมะจะหยุดตกหรือไม่ และอากาศจะเลวสักแค่ไหน"

ท่านหัวหน้าคณะบอกกับมือขวาของรพินทร์

"มันถึงคราวจำเป็นแล้ว ที่ทุกคนจะต้องพึ่งยาร้อนของบุญคำ ไม่งั้นก็คงจะแข็งตายกลางทาง บุญคำพอจะมีแจกจ่ายให้พวกเราครบหมดทุกคนไหม?"

โดยไม่มีอาการลังเลหรือขบคิดให้เสียเวลาเลย ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมหัวร่อเห็นเหงือกคล้ำเขียว

"ซำบายมาก นายใหญ่ บุญคำมียาแจกให้ทุกคนกินได้ไม่น้อยกว่า 3 วันของการเดินผ่านไปบนภูเขาน้ำแข็งแบบนี้ รับ-รองว่าไม่ต้องมีเสื้อผ้า เดินตัวเปล่าโทงๆก็ยังได้ เวลากลางคืนก็ไม่ต้องอาศัยไฟอาศัยผ้าห่มให้เสียเวลา นอนแอ่นพุงผึ่งน้ำแข็งกันได้เลย"

"ถ้างั้นก็ลอยลำแล้ว อุปสรรคข้อนี้เป็นอันผ่าน"

อดีตนายพันโททูตทหารบกหันมายิ้มย่องผ่องใสกับฝ่ายเขาทุกคน แล้วพูดปนหัวเราะกับบุญคำต่อไปว่า

"ไม่ต้องให้ถึงกับเดินตัวเปล่าโทงๆอย่างบุญคำว่าหรอก เอาแค่ให้เราทุกคนพอต่อสู้กับความหนาวเย็น ไม่ให้แข็งตายเสียก่อนเท่านั้น ก็นับว่าวิเศษสุดแล้ว ถ้างั้นก็จัดการได้เลย"

บุญคำรับคำอย่างกระวีกระวาด โดดผลุงไปที่ย่ามส่วนตัวของแก ดำเนินการผสมยาร้อนตำรับไฟประลัยกัลป์ ผสมลงในน้ำทันที อึดใจใหญ่ ก็เรียกพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายเข้ามารินแจกจ่ายให้ก่อน โดยแบ่งให้ดื่มคนละประมาณ 10 ซีซีจนครบหมดทุกคน แล้วจึงนำมาแจกให้คณะเจ้านายเป็นอันดับต่อไป **ยกเว้นมาเรียคนเดียว ซึ่งยืนกะพริบตาปริบๆ สีหน้าไม่สบายนัก หล่อนกำลังตกอยู่ในข้อพิจารณาวินิจฉัยของทุกคนว่า สมควรจะให้ดื่มยาของบุญคำ เป็นภูมิคุ้มกันความหนาวเย็นระดับต่ำกว่าจุดน้ำแข็งด้วยหรือไม่**

เสื้อผ้าสำหรับกันหนาวของแหม่มสาว อย่างดีที่สุดก็คือแจ็กเกตหนัง ด้านในบุนวมเพียงตัวเดียว ส่วนกางเกงก็มีเพียงกางเกงเดินป่า ตามสภาพปกติที่ใช้ในเขตโซนร้อน แม้ไชยยันต์จะอุทิศแจ็กเกตฟิลด์ตัวใหญ่ของเขาให้ใช้คลุมอีกตัว ก็คงไม่ช่วยอะไรได้มากนัก ในภูมิประเทศที่แวดล้อมอยู่เช่นนี้ แต่ธรรมชาติของเลือดเมืองหนาวอย่างหล่อน ก็ย่อมจะมีภูมิต้านทานได้ดีกว่าคนอื่นๆ ส่วนจะดีไปได้สักแค่ไหนนั้น ก็ยังไม่อาจบอกได้ท่ามกลางหิมะที่พรมหนัก

"จะทำยังไงกันดี สำหรับเมย์?"

เชษฐาเปรยถามความเห็นทุกคนขึ้นอย่างตัดสินใจไม่ถูก

รพินทร์อึ้ง เขาตัดสินใจไม่ถูกเหมือนกัน ไชยยันต์สีหน้าบอกความกังวลหนัก เมื่อเหลือบไปยังภูมิประเทศด้านนอก ซึ่ง

ยังไม่มีวี่แววเลยว่า สะเก็ดน้ำแข็งฝอยเหล่านั้นจะสร่างซาลง มันหล่นลงมาพอกทับถมอยู่บนพื้นหินหนาอย่างน้อยก็เป็นศอก เป็นห่วงอยู่ว่าแม่หวานใจของเขาจะเดินฝ่าไปได้ตลอดรอดฝั่งละหรือ ดารินเองก็หนักใจ และไม่อาจให้ความเห็นอย่างใดได้ทั้งสิ้น เพราะฤทธิ์เดชสรรพคุณในตัวยาของบุญคำ เป็นสิ่งที่หล่อนผู้แม้จะเป็นแพทย์ก็ไม่เคยมีความรู้มาก่อน

"ลองให้เดินไปตามปกติอย่างนี้ก่อน"

ในที่สุด อดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้มีฐานะเป็นสามีเต็มตัว รวมทั้งเป็นบิดาของเด็กในท้องตัดสินใจพูดขึ้น

"แต่ถ้าเห็นจะไปไม่ไหวจริง ๆ ค่อยหาทางแก้ไขกันทีหลัง"

"อะไรก็ช่างเถอะ อย่าให้กลายเป็นว่า พวกเราห่วงลูกเสียจนลืมคำนึงถึงแม่ มันจะไม่ถูกเรื่อง"

เชษฐาพูดเคร่งขรึม ทำเอาทุกคนเงียบงันไปอีก

ดารินหันไปทางเพื่อนสาวต่างผิว แล้วโอบมือกอดไว้ยิ้มให้

"ที่รัก เธอรู้สึกยังไงบ้าง พอจะเดินฝ่าหิมะไปได้ไหม?"

มาเรียยิ้มเนือย ๆ ดูน่าสงสาร

"ฉันก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ฉันเคยอยู่บนหิมะตลอดทั้งวัน แต่มีเสื้อผ้าเครื่องกันหนาวที่เหมาะสมกว่านี้มาก ลองดูก่อนอย่างไชยยันต์ว่าก็แล้วกัน เพราะถึงอย่างไร ฉันก็พอจะคุ้นเคยกับความเย็นมากกว่าความร้อน ทุกคนช่วยตัวเองให้ปลอดภัยไว้ก่อนก็แล้วกัน สำหรับฉัน ไม่ต้องห่วง ฉันเข้าใจความรู้สึก

ของทุกคนดี ทุกคนกลัวว่าถ้าฉันกินยาของบุญคำ ฉันอาจแท้งได้ ขอขอบคุณที่มีความเป็นห่วงฉันในข้อนี้ ฉันก็เคยบอกไว้แล้วว่า ต่อไปนี้ให้ฉันตายเสียดีกว่าที่จะให้ฉันแท้งลูก"

"แต่ถ้าจะให้เลือกเอาระหว่างสองสิ่งนี่ละก็ เธอแท้งลูกก็ยังดีกว่ามีอันตรายถึงชีวิต"

หมอดารินบอกโดยเร็วด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคง แล้วพยักหน้าเรียกรพินทร์กับตาเฒ่าบุญคำ ให้เดินเลี่ยงออกมาจากกลุ่มเพื่อจะพูดกันโดยเฉพาะ ชนิดที่ไม่ต้องการให้เชษฐา ไชยันต์ หรือมาเรียได้ยิน

"สามคนโปรดอยู่ที่นั่นก่อน ฉันมีเรื่องจะหารืออะไรทางนี้หน่อย"

หล่อนร้องสั่ง เมื่อเห็นไชยยันต์ขยับจะเดินตามมาด้วย แล้วหันมาทางจอมพราน

"รพินทร์ ฉันสังเกตดู บุญคำผสมยาของแกขนาดนี้แจกให้พวกเราดื่ม ปริมาณราว 10 ซีซีต่อหนึ่งคน นี่ก็คงจะเป็นหลักเกณฑ์จากการคำนวณของแกเอง กับสถานการณ์ที่พวกเราทุกคนกำลังจะเผชิญ ตื้นลึกหนาบางทั้งหลาย เกี่ยวกับยาขนานนี้ บุญคำรู้อยู่คนเดียว เพราะเป็นเจ้าของตำรับฤทธิ์ยา เท่าที่เราคาดคะเนได้จากคำพูดของแกก็คือ จะเพิ่มอุณหภูมิให้แก่ร่างกายอย่างสูง จากระบบภายใน โดยกระแสโลหิตออกมาจนกระทั่งผิวหนังซึ่งจะทำให้ต่อต้านกับความหนาวเย็นได้ เจ้าของตัวยาเองบอกไว้ว่า ตามปกติแล้วจะใช้เป็นยาสำหรับขับเลือดอย่างแรงด้วย ถ้าผู้หญิงตั้งครรภ์ ก็จะทำให้แท้ง...อย่างนั้นใช่ไหม"

"แกบอกไว้อย่างนั้น"

"ตามปกติแล้ว ตัวยาที่จะทำให้แท้งได้นั้น จะต้องมีอิทธิพลในด้านทำให้มดลูกเกิดอาการเกร็งหรือบีบตัวอย่างแรง เพื่อขับหรือสำรอกเอาจุดปฏิสนธิที่เกาะอยู่กับผนังมดลูกออกมา อย่างเช่นตัวยาสังเคราะห์ประเภทเออร์ก๊อท คุณพอจะรู้บ้างไหมว่า ยาขนานนี้ของบุญคำ มีตัวยาประเภทเออร์ก๊อทอยู่ด้วยหรือเปล่า"

รพินทร์ ไพรวัลย์ มีสีหน้าปั้นยากที่สุด ยกมือขึ้นกุมขมับ ครางออกมาว่า

"โธ่! คุณหมอครับ นายรพินทร์กับนายบุญคำจะมีปัญญารู้เรื่องภาษาของหมอได้อย่างไร ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางจะพูดกันได้เข้าใจหรอก"

ดารินถอนใจเบา ๆ

"ฮือม์ จริงซินะ ลำบากใจเหลือเกิน เอายังงี้ดีกว่า ลองถามแกดูซิว่า ถ้าเกิดความจำเป็นขึ้นมาจริง ๆ เมย์ทนหนาวต่อไปไม่ไหว แกจะช่วยแก้ไขโดยไม่ต้องให้ถึงกับแท้งลูกได้ไหม"

พรานใหญ่หันไปซักไซ้บุญคำ ซุบซิบกันอยู่ครู่ ก็หันมาบอกว่า

"เจ้าของยาก็ยังไม่กล้ารับรองเหมือนกัน แต่ให้ผมตัดสินปัญหาข้อนี้ง่าย ๆดีกว่า คือพวกเราดื่มกันประมาณ 10 ซีซี ถ้าจำเป็นจะต้องให้ยาชนิดนี้กับเมย์เมื่อไหร่ เราก็ให้โดยปริมาณที่น้อยที่สุด กะเพียงแค่ไม่ให้แข็งตายเท่านั้น อาจเป็นเพียง 2 หรือ 3 ซีซี จะแท้งหรือไม่แท้งก็สุดแล้วแต่บุญกรรม เพราะถึงอย่างไรเราก็ต้องช่วยแม่ไว้ก่อนลูกแน่นอน"

"ตกลง!"

หมอดารินพยักหน้า เม้มริมฝีปาก

"วางแผนกันเสียล่วงหน้าให้รู้ก่อนเป็นดีที่สุด ว่าจะเอากันยังไงเมื่อเวลานั้นมาถึง เฮ้อ! ฉุกละหุกขลุกขลักกันเหลือประมาณ"

แล้วหล่อนก็เดินกลับเข้าไปยังพรรคพวกทุกคนที่รอฟังข่าวอยู่ บอกว่า

"เป็นอันว่า เอาอย่างไชยยันต์ว่าก็แล้วกัน เราจะลองให้เมย์เดินทางฝ่าหิมะไปโดยไม่ต้องกินยาของบุญคำ ถ้าเห็นไม่ไหวก็จะให้ยาทีละน้อย พอปะทะปะทัง"

พลางก็หันมาจับแขนเพื่อนสาวต่างผิวไว้ ปลอบโยนว่า

"อดทนหน่อยนะ แม่คุณ รู้สึกเห็นใจและสงสารเธอเหลือเกิน ที่ครั้งนี้เธอต้องลำบากมากกว่าเพื่อน"

"ไม่เป็นไร น้อย ขอให้เธอแข็งแรง เดินได้เป็นปกติเท่านั้น สำหรับฉัน อย่าห่วง"

มาเรีย ฮอฟมัน เข้มแข็งเสมอ

ประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งคณะ 12 คน ก็พร้อมที่จะตะลุยฝ่าเข้าไปในท่ามกลางละอองหิมะ ระยะเวลานี้เอง ที่ฝ่ายนายจ้างเริ่มจะรู้สึกถึงสรรพคุณยาของบุญคำ ซึ่งออกฤทธิ์ขึ้นเป็นลำดับอย่างรวดเร็ว อุณหภูมิในร่างกายและสายเลือดซึ่งแต่เดิมแทบจะจับเป็นก้อนด้วยความหนาวเย็น บัดนี้เริ่มจะแปรมาเป็นความอบอุ่นกระปรี้กระเปร่า เลือดลมแล่นพล่านไป

ทั่วทุกขุมขน จนกระทั่งเหงื่อผุดซึมเหมือนมีเครื่องทำความร้อนอบอยู่ภายใน

ความเย็นของหิมะและสายลมปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง แทนที่จะเป็นความทรมาน กลับกลายมาเป็นความสดชื่นเย็นสบายอย่างประหลาด อย่าว่าแต่จะออกเดินฝ่าออกไปในขณะนี้เลย ต่อให้ลงนอนหมกอยู่ในกองหิมะ ทุกคนก็มีความรู้สึกบอกตนเองได้ว่า มันไม่เหลือบ่ากว่าแรงเลยจนนิดเดียว

"เหมือนอยู่ในห้องแอร์คอนดิชั่น กลางเดือนเมษายนที่กรุงเทพ"

ไชยยันต์ร้องออกมา แล้วโจนเข้าไปจับมือตาเฒ่าบุญคำเจ้าของตำรับเขย่าโดยแรง

"เก่งมาก บุญคำ ในบรรดามือดีของพรานเราทั้งหลายบุญคำไม่ได้น้อยหน้าไปกว่าใครเลย"

ตาเฒ่ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ "ทีใครทีใครซิ นายทหาร บุญคำก็ศิษย์มีครูเหมือนกันนี่นา ใช่ว่าไอ้แงซาย ไอ้ส่างปา หรือไอ้คะหยิ่นจะแน่อยู่คนเดียวเมื่อไหร่ ถึงคราวเข้า ก็ต้องพึ่งบุญคำเหมือนกัน ฮะฮ่า ไปกันเถอะ นายทหาร ต่อไปนี้ให้อีกร้อยหมื่นภูเขาน้ำแข็ง ไม่ต้องกลัวหนาวอีกแล้ว แต่ถ้าใครร้อนจนตับแตก หรือใครร้อนจนแท้งลูก บุญคำไม่ขอรับรอง"

"ร้อนจนตับแตกไม่เป็นไร แต่ถ้าร้อนจนแท้งลูก ฉันจะบังคับให้บุญคำทำลูกใหม่ให้แก่ฉัน"

"โอ๊ยตายบรรลัยจักร! นายทหารอย่าล้อเล่น บุญคำทำลูกไม่เป็น ไม่เก่งเหมือนนายทหาร แล้วบุญคำก็ไม่รู้จะไปทำลูกกับใครได้"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตรวจสอบความเรียบร้อยของขบวนและสอบความรู้สึกของทุกคนในขณะนี้ เมื่อเห็นว่าตัวยาออกฤทธิ์สร้างภูมิคุ้มกันความหนาวในร่างกายของคณะทั้งหมด พร้อมที่จะเผชิญกับหิมะได้แล้ว เขาก็สั่งให้เคลื่อนทันที ทั้งหมดผละออกจากคูหาที่พัก เดินย่ำลุยไปบนกองหิมะที่แลขาวโพลนไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ในขณะที่ท้องฟ้าเริ่มจะปรากฏแสงขาวราง ๆ ขึ้นทุกขณะ บ่ายหน้าขึ้นเหนือเป็นเส้นดิ่งตรง

เพียงชั่วไม่นานนักที่ต่างออกมาพ้นนอกเพิงพัก และเริ่มเดินฝ่าไปในสายละอองซึ่งยังโปรยปรายอยู่นั้น ร่างกายของทุกคนก็ถูกพรมด้วยสัญลักษณ์แห่งความหนาวตามศีรษะ แผ่นหลังและเสื้อผ้าจับเป็นปุยไปด้วยหิมะทั่วไปหมด จนต้องคอยสลัดออกตลอดเวลา อาวุธปืนประจำตัวทุกกระบอก ถูกสะพายเอาลำกล้องลง ป้องกันไม่ให้สะเก็ดฝอยของน้ำแข็งเหล่านั้นเข้าไปในปากกระบอก

ไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลยสำหรับดาริน วราฤทธิ์ ในการออกเดินทางเช้านี้ หล่อนปราดเปรียวแคล่วคล่องเหมือนเดิม ไม่มีสัญญาณใด ๆ ส่อให้เห็นว่า ก่อนหน้านี้เพียงวันเดียว หล่อนตกอยู่ในฐานะบุคคลทุพพลภาพจนแทบกระดิกกายไม่ได้ ทุกคนเดินฝ่าละอองหิมะไปได้อย่างสบายที่สุด เพราะอำนาจยาของบุญคำ ยกเว้นมาเรียเพียงคนเดียว หล่อนห่อตัวอยู่ในเสื้อคลุมหลายชั้น ซึ่งพรรคพวกช่วยกันบริจาคให้ เดินกายสั่นสยิวหน้าซีดขาวราวกับสีของหิมะที่แวดล้อมอยู่รอบกายในขณะนี้ โดยมีไชยยันต์เป็นพี่เลี้ยงคอยประคับประคองอยู่ทุกระยะด้วยความเป็นห่วง

แหม่มสาวไม่ได้ปริปากอุทธรณ์ใดๆเลยทั้งสิ้น คงกัดฟันเดินรุดหน้าไปด้วยกำลังใจอันกล้าแข็งเด็ดเดี่ยว สีหน้าและแววตาเท่านั้น ที่จะบอกให้ทราบชัดถึงภาวะอันสุดแสนทรมานในยามนี้ มือที่ซ่อนอยู่ในถุงหนังของหล่อนกำแน่นแทบจะเหยียดแบไม่ออก ซุกแนบกอดไว้ในระหว่างอก เลือดในกายทุกหยด เหมือนจะจับเป็นก้อนแข็ง และผิวกายเย็บเฉียบ พอๆ กับฝอยหิมะที่พรมเกาะอยู่ในขณะนี้

หนทางโดยการรุดหน้าของมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยง ทุกคนเริ่มจะรู้สึกได้ว่าทอดลงไปสู่เบื้องต่ำทุกขณะ จากยอดเขาที่สูงซึ่งลดระดับไปทีละลูก ในระหว่างผนังทิวเขาสูงใหญ่เยี่ยมเมฆที่บีบขนาบไว้ทั้งสองด้าน สองชั่วโมงแรกผ่านไป โดยไม่มีการหยุดเลย ร่างของรพินทร์ ไพรวัลย์ แลเห็นเป็นจุดเด่นท่ามกลางพื้นหิมะขาวสล้างก้าวนำหมู่อยู่เบื้องหน้า เว้นห่างกันในช่วงระยะตะโกนได้ยิน ถัดมาก็เป็นกลุ่มของนายจ้างที่จับหมู่ร่วมขบวนไปกับฝ่ายหาบหาม เชษฐากับดารินไม่ได้เร่งฝีเท้าที่จะติดตามเขาไปในระยะกระชั้นชิด แต่คอยเดินรวมหมู่เกาะกลุ่ม เพราะเป็นห่วงมาเรียอยู่ ต่างคอยสังเกตและสอบถามอาการอยู่ตลอดเวลา

หลายต่อหลายครั้งที่ไชยยันต์สุดที่จะทนทานดูความน่าสมเพชของมาเรียได้ เมื่อเห็นหล่อนกายสั่นเป็นลูกนก หน้าขาวซีดจนปราศจากสีเลือด เขาต้องการให้บุญคำยื่นมือเข้าช่วยเหลือ แต่มาเรียยืนกรานปฏิเสธอย่างมั่นคง

“ฉันจะต้องผ่านมันไปให้ได้ ไม่ต้องกังวล ไชยยันต์ เพียงแต่กอดฉันไว้ให้แน่นๆเท่านั้น”

“คุณเกือบจะแข็งแล้ว เมย์”

“ไม่หรอก ฉันทนได้”

แหม่มสาวกัดฟันตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ทำไม...ทำไมผมถึงต้องปล่อยให้เมียของผมทรมานถึงเพียงนี้ ผมทนไม่ไหว” ไชยยันต์ครางออกมา

มาเรียฝืนยิ้มให้ นัยน์ตาสีดอกผักตบคู่นั้นเป็นประกายวาววับ

“ลูกของเรา ไชยยันต์”

หล่อนกระซิบ

“ฉันไม่ต้องการสูญเสียเขาไป ถ้าเขามีบุญที่จะเกิดมา เขาต้องช่วยแม่ของเขาด้วย”

ไชยยันต์น้ำตาคลอ **บัดนี้ เขาเพิ่งประจักษ์แจ้งในน้ำ-ใจเมียแหม่มคนนี้ของเขาอย่างถ่องแท้เป็นครั้งแรก เขาไม่ต้องการผู้หญิงคนไหนอีกแล้วในโลกนี้...นอกจากหล่อนคนเดียวเท่านั้น!**

ทั้งคู่เดินโอบประคองกันไปอย่างกะปลกกะเปลี้ย ยังหนทางสายทรมาน โดยมองไม่เห็นจุดหมายปลายทางนั้น หล่อนเอนศีรษะแนบกับซอกไหล่ของเขา ดวงตาปิดสนิทลงอย่างอิดโรย ฝากอนาคตทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในอ้อมแขนของบุคคลที่เป็นที่รัก ขาทั้งสองข้างเริ่มมีอาการเกร็งเหมือนเกิดตะคริวแทบจะก้าวไม่ออก แต่ถึงกระนั้น แม่สาวผมทองผู้ใจเด็ด ก็ยังแข็งใจก้าวต่อไป อาศัยร่างอันแข็งแรงและอบอุ่นเป็นที่ค้ำจุน ปลงใจแน่วแน่ ถ้าแม้วาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง หล่อนก็จะขอขาดใจตายไปในอ้อมแขนของเขา โดยไม่ยอมทำลายความตั้งใจเดิมเป็นอันขาด

เชษฐาและดาริน ผู้เดินอยู่ใกล้และคอยสังเกตอากัป-กิริยาอยู่ทุกระยะก็ทนไม่ได้เช่นกัน

"ไชยยันต์หยุดเถอะ เมย์เห็นท่าจะไปไม่ไหวเสียแล้ว"

เชษฐาบอกเร็วปรื๋อ เมื่อเห็นทั้งคู่ที่กอดประคองกันเดินอยู่ เริ่มจะซวนเซเสียหลัก ดารินตะโกนเรียกบุญคำในทันทีนั้น ตาเฒ่าผู้แบกของคู่อยู่กับจัน ก็ลากคานหามลิ่วเข้ามา ส่างปาอีกคนหนึ่ง ซึ่งตลอดเวลาสายตาไม่ได้ห่างไปจากนายสาว ก็ถลันพรวดเข้ามาด้วย

"บอกทุกคนให้ถอยออกไป"

มาเรียกระซิบกับไชยยันต์ ทั้งที่ดวงตาปิดสนิท

"บอกเขาให้ล่วงหน้าไปก่อน ไม่ต้องพะวงอะไรกับฉันทั้งสิ้น ขอเพียงอย่างเดียว คุณกอดฉันไว้ พาฉันเดินไปอย่างนี้ เราเดินไปด้วยกันสองคนนะ ไชยยันต์ ฉันจะไม่ยอมกินยาของบุญคำ หรือรับความช่วยเหลือจากใครอื่นทั้งสิ้น นอกจากสามีของฉันคนเดียวเท่านั้น"

ไชยยันต์ อนันตรัย มีความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายได้ถูกในยามนี้ เขากัดกรามแน่น พยุงกอดมาเรียไว้อย่างกระชับ ปลดไรเฟิลประจำตัวของหล่อน ซึ่งบัดนี้กลายสภาพเป็นภาระหน่วงหนักออกจากไหล่ แล้วโยนไปให้ส่างปาช่วยถือแทน ซึ่งเจ้าทาสชาวต่องสู่ของมาเรีย ดูจะเข้าใจถึงสถานการณ์ของนายสาวเป็นอย่างดี รีบรับไปโดยเร็ว เชษฐา ดาริน และบุญคำ ซึ่งรุมล้อมเข้ามาในขณะนี้ เพื่อให้การช่วยเหลือ ถูกเขาโบกมือให้ถอยออกไป พร้อมกับแข็งใจบอกว่า

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะดูแลเมย์เอง ไปกันเถอะ อย่าเสียเวลาเลย"

คณะทั้งหมด บัดนี้เริ่มจะรู้สึกตัว หันมาให้ความห่วงกังวลต่อสถานการณ์อันคับขันของมาเรียกันทุกคน และเดินรวมหมู่แวดล้อมมาใกล้ๆ โดยไม่กล้าทิ้งช่วงห่างออกไปแบบตัวใครตัวมันเหมือนเช่นในเวลาเดินทางปกติ คงมีแต่มัคคุเทศก์เลือดเย็นเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ตลอดเวลาดูเหมือนจะไม่ได้หันมาให้ความสนใจใดๆต่อหมู่คณะเบื้องหลังทั้งสิ้น ร่างนั้นเดินลุยหิมะ นำหน้าไปด้วยฝีเท้าอันสม่ำเสมอราวกับว่า ใครจะเป็นจะตายอยู่เบื้องหลังก็ช่าง จนทำให้ไชยยันต์ผู้กำลังทุกข์หนักอยู่ในขณะนี้ แทบจะตะโกนด่าสาปแช่งออกไปด้วยความขุ่นมัวว้าวุ่นใจเหลือที่จะกล่าว

ดาริน วราฤทธิ์เอง ก็สุดที่จะทนความพิศวงข้องใจต่อความ 'ใจดำ' ของชายคนที่หล่อนรักต่อไปได้ สั่งพี่ชายให้คอยเป็นพี่เลี้ยงดูแลสองผัวเมียที่กอดประคองกันเดินไปอย่างโซซัดโซเซนั้นไว้ และโดยไม่บอกเหตุผลใดๆทั้งสิ้น หล่อนออกวิ่งตัดหน้าขบวนทั้งหมดเท่าที่กำลังจะมีอยู่ได้ในขณะนี้ กวดตามหลังรพินทร์ไปในทันทีอย่างใช้ความพยายามสุดขีด อีกประมาณ 30 เมตร จะถึงร่างที่เดินนำดุ่มๆอยู่นั้น หล่อนตะโกนบอกให้เขาหยุดรอ

ร่างนั้นเอี้ยวคอมามอง เมื่อเห็นว่าใครกำลังวิ่งตามมาก็ไม่ได้หยุด เพียงแต่ชะลอฝีเท้าคอยเท่านั้น ดารินวิ่งปัดซ้ายปัด

ขวา แทบจะหน้าคะมำเข้ามาถึง อุ้งมือแข็งแรงก็ฉกมาคว้าแขนของหล่อนหิ้วประคองไว้ ก่อนที่จะล้มลงไปบนพื้นอันจับหนาไปด้วยหิมะ ระหว่างที่หล่อนยังหอบพูดอะไรไม่ออก ก็เห็นดวงหน้านั้นยิ้ม พร้อมกับบอกเรียบ ๆ มาก่อนราวกับจะรู้ใจว่า

"ผมยอมรับว่า ผมค่อนข้างจะเป็นคนใจดำ หรือเลือดเย็นเอามาก ๆ อย่างที่คุณหญิงเคยว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ระหว่างปฏิบัติหน้าที่สำคัญอะไรสักอย่างให้ลุล่วง เพราะความใจอ่อนหรือขี้สงสารโดยไม่มีเหตุผล มันทำลายความสำเร็จมาเสียนักต่อนักแล้ว"

"แต่เมย์ กำลังจะตาย"

ดารินร้องออกมาอย่างกระหืดกระหอบ

"ไม่หรอกครับ..."

เขาตอบเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น คงยิ้มอยู่ตามเดิม ใบหน้ากร้านกระด้างนั้นจับเป็นฝอยไปด้วยหิมะ แลดูเหมือนหินที่ปราศจากความรู้สึก

"หิมะเริ่มจะหยุดพรมแล้ว พวกเราทั้งหมดกำลังบ่ายหน้าลงที่ต่ำทุกขณะ ลงจากเนินเขานี้อีกลูกเดียว เราจะไม่ต้องเดินย่ำไปบนกองหิมะอย่างนี้อีกแล้ว อากาศจะอบอุ่นขึ้น"

"คุณไม่หันไปสนใจไยดีกับข้างหลังบ้างเลยหรือ ไม่ยอมรับรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เดินนำอ้าวมาอย่างเดียว ถ้าคุณเห็นสภาพของเมย์ในขณะนี้ คุณจะรู้ว่าเขาแย่เต็มทีแล้ว และในฐานะที่คุณเป็นผู้นำ จะไม่ยอมรับรู้หรือว่าช่วยตัดสินใจอย่างไรบ้างเชียวหรือ"

"มีอะไรจะต้องให้ผมช่วยตัดสินใจมากไปกว่าความหมาย

สองนัยเท่านั้น คือจะให้เมย์ทนเดินอย่างนี้ต่อไป หรือว่าจะให้กินยาของบุญคำ ฝ่ายนายจ้างของผมทุกคน รวมทั้งเจ้าตัวเองย่อมจะตัดสินใจได้ดีกว่าผมเสียอีก”

“นั่นแหละ ฉันถึงได้บอกว่าคุณเป็นคนใจดำ ใจดำจริง ๆ”

ดารินตะโกนลั่นใส่หน้า

“คุณทอดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ในความรับผิดชอบลำพังพวกเราเท่านั้น โดยปลีกตัวออกไปเสีย หลายต่อหลายอย่างของคุณน่ารักน่านับถือ สิ่งเดียวเท่านั้นที่น่าเกลียดชังที่สุด ความใจหินอำมหิต รู้ไหม”

“ใจหินซีครับดี มันหนัก อำมหิตก็ดี เพราะบางทีมันก็หมายถึงความเด็ดขาดไม่เหลาะแหละ เส้นทางสายนี้ ถ้าไม่พยายามทำใจให้หนักเหมือนหิน หรือเฉียบขาดเด็ดเดี่ยวจนดูคล้ายเป็นอำมหิต ป่านนี้พวกเราพินาศกันไปนานแล้ว ไม่มาไกลจนถึงที่นี่หรอก ตอนนี้คุณหญิงหรือใครจะคิดด่าผมก็เชิญด่าไปให้สบาย แต่ถ้าผ่านพ้นเหตุการณ์นี้ไปแล้ว ทุกคนย่อมจะตระหนักได้เอง หน้าที่ของผมคือการนำทาง หน้าที่ของคุณหญิงก็คือหมอประจำคณะ และหน้าที่ของคนอื่น ๆ ก็ล้วนมีกันอยู่แล้วทั้งสิ้น จะให้พรานนำทางไปก้าวก่ายในสิ่งอันไม่ใช่หน้าที่โดยตรงมันก็กระไรอยู่ ทำไมถึงไม่ตัดสินใจกันเองว่าจะทำอย่างไร...กับเมย์”

ดารินคอแข็ง เม้มริมฝีปากแน่น สายตาที่หล่อนจ้องเขาเต็มไปด้วยประกายเมินหมางน้อยใจ พูดอะไรไม่ออก เพราะมันเป็นคำพูดที่หล่อนเองก็เถียงไม่ได้ พรานใหญ่เดินเงียบ ๆ ไป

อึดใจหนึ่ง ก็หันมามองหน้า เสียงกล่าวต่อไปของเขาอ่อนโยนลงด้วยกระแสเอาใจ

"ทำไมคุณหญิง คุณไชยยันต์ และพวกเราทุกคนไม่ให้ยาของบุญคำกับเมย์ ถ้าเห็นว่าอาการหนักจริง ๆ"

"พวกเราต้องการให้เขากินยา แต่ตัวเขาเองไม่ยอม แล้วจะไปบังคับฝืนใจกันได้อย่างไร นอกจากจะรอให้ตัวแข็งเดินไม่ไหวเสียก่อนเท่านั้น ถึงจะช่วยกันกรอกได้"

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ

"อย่าหาว่าผมตำหนิอะไรคุณหญิงเลยนะครับ คุณหญิงตื่นเต้นตกใจเกินไป เชื่อเถอะว่าเมย์ไม่เป็นไรหรอก จะไม่มีใครรู้อาการของเขาดีไปกว่าตัวเขาเองได้ เมย์แข็งทั้งร่างกายและจิตใจ ผมกล้าพูดว่าแข็งกว่าคุณหญิงเสียอีก และอาจมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่หยั่งรู้เข้าใจถึงจิตใจของผมได้ในการที่ผมไม่ได้หยุดรอ หรือแสดงท่าพะวักพะวงเป็นห่วงกับอาการย่ำแย่ของเขา ผมบอกแล้วยังไงว่าอีกสักครู่เราจะผ่านพ้นภูมิประเทศแบบนี้ไปได้ และอาการของเขาจะดีขึ้นเป็นลำดับ และวันต่อ ๆ ไป ถ้าผ่านพบเข้าอีกอย่างเดียวกันนี้ ความคุ้นเคยของสภาพร่างกายก็ย่อมจะมีมากขึ้น ผมรู้มาล่วงหน้าแล้วว่า จะอย่างไรเสีย เมย์ก็ไม่ยอมกินยาหรอก เพราะเขาต้องการลูกต้องการสามี"

"คุณแน่ใจในสิ่งที่พูดนี่หรือ?"

หล่อนจ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น

"เราจะพิสูจน์น้ำใจ ความรู้สึกนึกคิดของเมย์ได้ชัดกันในครั้งนี้ ว่าเขาเป็นคนอย่างไร"

"สำหรับตัวคุณเอง...คุณแน่ใจหรือว่า จะไม่แสดงอาการใจร้ายกับเมย์ ในการแกล้งทำเป็นนิ่งเฉยเพื่อจะรอดูผลพิสูจน์ของคุณเองแบบนี้ เมย์เป็นอะไรลงไป คุณไม่สนใจใช่ไหม เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้เป็นอะไรกับคุณ"

แทนที่จะโกรธหรือมีท่าทีว่าขัดหู จากประโยคอันรุนแรงนั้น รพินทร์ส่งดวงตาเป็นประกายแจ่มใส ชื่นชมมายังแม่ดอกฟ้าของเขา

"รู้ตัวบ้างไหม ความน่ารักและน่าคารวะยกย่องของคุณหญิง มันอยู่ที่น้ำใจอันแสนดี รักคนโน้นห่วงคนนี้อย่างใจบริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลานั่นเอง มันเป็นคุณลักษณะของมารดาผู้ประเสริฐแห่งโลก ในเวลาปกติแล้ว ดูเหมือนกับว่าคุณหญิงจะหมั่นไส้ชิงชังเมย์เสียเต็มประดา แต่ที่แท้จิตใจแท้จริงของคุณหญิงก็เต็มไปด้วยความรัก ความห่วงใย เมตตาและปรานีเปี่ยมล้น...ครับถูกแล้ว เมย์ไม่ได้เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์อะไรทางส่วนตัวกับผม แต่ก็เกี่ยวข้องในฐานะผู้ร่วมคณะคนหนึ่ง ซึ่งถึงอย่างไรผมก็นิ่งดูดายไม่ได้แน่นอน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา เพียงแต่ผมพิจารณาเห็นแล้วว่า สถานการณ์ที่เขาเผชิญอยู่นี้ มันยังไม่หนักหนาเกินไปนัก อย่าว่าแต่เมย์เลย ต่อให้คุณหญิงเองแท้ๆ จำได้ไหมเมื่อวานนี้ สถานการณ์ของคุณหญิงหนักเสียยิ่งกว่าเมย์ขณะนี้อีก ผมก็ยังพยายามที่จะให้คุณหญิงเดินต่อไป โดยแกล้งทำเป็นไม่รู้ถึงภาวะเจ็บปวดทรมานของคุณหญิงเสีย โดยคิดว่าบางทีความมานะของคุณหญิง อาจชนะอาการที่เกิดขึ้นก็ได้ แต่แล้วในที่สุด...คุณหญิงก็ทนทานไปไม่ได้ เพราะอาการมันหนักเกินทน"

เขาเว้นระยะไปนิดหนึ่ง จ้องตาประสานอยู่เช่นนั้น แล้วพูดขึงขังมาว่า

"สำหรับกรณีนี้ ลองบอกซิครับ คุณหญิงจะให้นายรพินทร์ปฏิบัติเช่นไร ให้ไปเดินกอดประคองเมย์แทนคุณไชย-ยันต์งั้นหรือ ผมทำได้นะ ถ้าทุกคนต้องการเช่นนั้น"

ดารินยิ้มออกมาจืด ๆ หล่อนยอมรับว่าจำนนต่อถ้อยคำของเขาอีกครั้ง

"ไม่น่าจะมาย้อนประชดกันแบบนี้เลยนะรพินทร์ ฉันรู้ตัวดีว่าทุกครั้งไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันวุ่นวายแสดงอาการเดือดร้อนออกหน้ากว่าทุกคน ทำให้คุณต้องหัวเราะเยาะฉันอยู่ในใจเสมอ แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าคุณไปกอดประคองเมย์แทนไชยยันต์ในขณะนี้ อาจเป็นกำลังใจให้เขาผ่านพ้นวิกฤติการณ์คราวนี้ไปโดยไม่เกิดอะไรขึ้นก็ได้ เพราะคุณเป็นความอบอุ่น เชื่อมั่น แทบจะเรียกได้ว่าสรณะของพวกเราทุกคนในการเดินทางครั้งนี้ สำหรับฉันไม่ขัดข้องหึงหวงอะไรหรอก แต่สามีของเขา...จะยินยอมให้คุณไปกอดเมียเขาแทนหรือไม่ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน"

รพินทร์หัวเราะ

"คุณหญิงก็ประชดผมเหมือนกัน"

"ฉันพูดจากใจจริง ฉันมีความรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ สังเกตมาหลายครั้งแล้ว แม้กระทั่งพวกพรานพื้นเมือง อันเป็นผู้ชายอกสามศอกทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ต้องคอยเรียกหาพรานใหญ่อยู่ตลอดเวลา คุณเป็นขวัญและกำลังใจของพวกเราทั้งหมด เปรียบเสมือนกัปตันเรือ ลูกเรือเดือดร้อนประสบปัญหาอะไรขึ้น ถ้าได้เห็นหน้า ได้รับการปลอบโยนจากกัปตัน กำลังใจก็

ย่อมจะดีขึ้นเป็นธรรมดา ฉันอยากจะให้คุณย้อนไปดูอาการของเมย์สักนิด ไปถามความรู้สึกของเขาดูบ้าง เผื่อว่าถ้าจำเป็นจริงๆ คุณเป็นคนสั่งให้เขากินยา ก็จะดูศักดิ์สิทธิ์กว่าที่พวกเราคนใดคนหนึ่งจะขอร้องเขา จำได้ไหม คุณเองนั่นแหละเป็นคนขอร้องให้เขาเห็นแก่ลูกในท้องและให้เก็บไว้ เขาก็เชื่อคุณ ทั้งๆ ที่พวกเราทั้งหมดช่วยกันขอร้อง เขาไม่เคยฟังเสียงเลย ครั้งนี้ก็ควรจะเป็นคำสั่งของคุณอีก ในกรณีที่ถ้าคุณพิจารณาเห็นแล้วว่าเขาจะต้องกินยาขนานนั้น เพื่อช่วยตัวเองให้รอด”

“เพื่อเอาใจคุณหญิง ผมจะทำตามที่บอกนี่ก็ได้ แต่มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก นอกจากการเสียเวลา”

แล้วเขาก็ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบว่า

“ยอดมหายุ่งเลย คนสวย แต่ก็น่ารักเสมอ”

จบประโยค รพินทร์ ไพรวัลย์หมุนตัวกลับ ออกเดินย้อนสวนทาง ตรงไปยังกลุ่มทั้งหมด ที่เดินตามหลังช้าๆมาเป็นขบวนโดยไม่สนใจว่าแม่ดอกฟ้าดารินของเขา จะเดินย้อนตามมาด้วยหรือไม่ ชั่วไม่กี่อึดใจ เขาก็สวนกับขบวนทั้งหมด สาวเท้าเข้าไปยังมาเรีย ผู้เดินเอาศีรษะพิงกับไหล่ของไชยยันต์ไปอย่างอีบัดอีโรย หน้าซีดจนเขียว ไชยยันต์ใจชื้นขึ้นเล็กน้อยที่เห็นพรานใหญ่ปรี่ตรงเข้ามา แต่ก็ยังไม่อาจปริปากพูดคำใดได้ในขณะนั้น รพินทร์เข้ามาถึงก็ขนาบข้างมาเรียอีกด้านหนึ่ง เอื้อมมือไปจับที่แขนของแหม่มสาว สัมผัสของเขาทำให้หล่อนค่อยๆ เปิดเปลือกตาตื่น

“เป็นอย่างไรบ้าง”

เขาถาม ไม่เจาะจงแน่นอนว่าจะถามเจ้าตัวเองหรือสามีที่เดินประคองอยู่ในขณะนี้

"ฉันยังไปได้เป็นปกติ ไพรวัลย์"

มาเรียตอบอย่างยากเย็นแผ่วเบาแทบไม่มีเสียง

"ขอบใจมาก ผู้กอง ที่ย้อนกลับมาดู"

ไชยยันต์พูดแดก ๆ มองดูเขาด้วยสายตาขุ่นเคือง

จอมพรานยิ้มให้ เขาเข้าใจความรู้สึกยามนี้ของไชยยันต์ดี

"ทำไมคุณไชยยันต์ไม่ให้เมย์กินยาของบุญคำ จะได้ไม่ต้องทรมานหนักอย่างนี้"

ทั้งสองพูดกันเป็นภาษาไทย โดยไม่ต้องการให้มาเรียรู้เรื่อง ไชยยันต์ถอนใจเฮือก สีหน้ากลัดกลุ้มเต็มที่

"ผมบอกเขาแล้ว แต่เขาไม่ยอมกิน"

"จะให้ผมช่วยพูดให้ไหม"

มาเรียลืมตาสว่างโพลงขึ้นในทันทีนั้น

"แดมน์!"

หล่อนสบถ มองหน้าทั้งสองคนอย่างฉุนเฉียว

"เห็นฉันกำลังจะตายหรือ ทั้งสองคนจึงพูดกันไม่ให้ฉันรู้เรื่องอย่างนี้"

"ที่รัก รพินทร์บอกกับผมว่า คุณจะต้องกินยาเพื่อความปลอดภัย" ไชยยันต์กระซิบปลอบโยน

มาเรียหันขวับไปทางพรานใหญ่ เขม่นมองตาเขียว

"คุณขอร้องให้ฉันเก็บลูกไว้ได้นะ ไพรวัลย์ แต่คุณจะไม่มีทางทำให้ฉันต้องเสียลูกไปเป็นอันขาด ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ต่อให้ฉันขาดใจตายไปต่อหน้าเดี๋ยวนี้"

รพินทร์ก้มหัวลงนิดหนึ่ง

"ผมรู้ ว่าคุณไม่เป็นอะไรมากนักหรอกเมย์ ถึงอย่างไรคุณก็จะต้องผ่านพ้นสถานการณ์นี้ไปได้ ลงจากเขาลูกนี้ก็จะถึงทุ่งหญ้าแล้ว ที่นั่นไม่มีหิมะ อาการของคุณจะดีขึ้น"

มาเรียพยักหน้า ฝืนยิ้ม

"ฉันจะพยายามผ่านพ้นมันไปให้ได้ คุณไม่ต้องห่วงหรอก ไปนำทางอยู่ข้างหน้าตามเดิมเถิด ทำเวลาเข้าไว้ ถ้าคุณมัวแต่คอยกังวลพะวงอยู่อย่างนี้ พวกเราทั้งหมดจะพลอยเดินช้าลงไปอีก"

พรานใหญ่ยิ้มให้ เขารู้ดีว่า กำลังใจของมาเรียดีกว่าไชยยันต์มากนัก ไม่กล่าวอะไรกับคนทั้งคู่อีก แต่หันไปอธิบายถึงภูมิประเทศให้เชษฐาผู้เดินเคร่งขรึมเงียบ ๆอยู่เบื้องหลังทราบแล้วเร่งฝีเท้าล่วงหน้าไปอีก

ดารินไม่ได้ย้อนกลับลงมาที่พรรคพวกทั้งหมด ระ-หว่างที่รพินทร์เดินตรงเข้าไปที่คณะตามคำขอร้องของหล่อน ราชสกุลสาวคงหยุดยืนหันมามองหลังจากที่เดิม เมื่อรพินทร์ก้าวเข้ามาถึง หล่อนก็ถาม

"ได้ความว่ายังไงมั่ง"

"ก็อย่างที่ผมบอกคุณหญิงไว้แล้วนั่นแหละ เมย์มีอาการเหมือนอยากจะฆ่าผม เมื่อรู้สึกว่าผมจะเป็นตัวการบังคับให้เขากินยาของบุญคำ ความจริงผมก็ไม่ได้สั่งให้เขาต้องกินยาเลย แต่คุณไชยยันต์อ้างชื่อผมเพื่อหวังจะช่วยเมีย สามีดูจะทุกข์หนัก

ทรมานกว่าตัวภรรยาเองเสียอีก เพราะความรักความเป็นหวง เมย์เองกลับไล่ผมไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับเขา บอกให้มาทำหน้าที่นำทางตามเดิม ก็เป็นอันว่าผมได้ปฏิบัติตามคำสั่งของคุณหญิงแล้ว หวังว่าคงจะสบายใจเสียที และไม่กล่าวหาว่านายรพินทร์ใจไม้ไส้ระกำอีกต่อไป”

“พี่ใหญ่ล่ะ ว่ายังไงบ้าง?”

“อย่าห่วงเลย คนคนนั้นใจหนักกว่าผมเสียอีก ไม่วุ่นวายเหมือนน้องสาวหรอก ในชีวิตของผม ยังไม่เคยพบใครที่อยู่ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีท่าทีน่าเคารพ น่าเกรงกลัวเท่ากับคนคนนี้ ยิ่งกลัวหนักเข้าไปอีก เพราะรู้ตัวว่าผิด อาจเอื้อมไปรักน้องสาวของท่านเข้าเสียด้วย ท่านก็คงรู้...แต่ยังทำเป็นเฉยอยู่เท่านั้น”

ดารินหัวเราะเบา ๆ ออกมาได้ รีบสาวเท้าเดินให้ทันเขา

“เกรงไว้บ้างก็ดีแล้ว แต่ขอบอกให้รู้ พี่ชายของฉันคนนี้ใจดีนะ และตามใจน้องสาวทุกอย่าง”

“ก็ไม่แน่นัก อาจไม่ทุกอย่างไปก็ได้ อย่างน้อยก็ในเรื่องการเลือกคู่ เป็นผม...ผมก็ไม่ยอมให้น้องสาวมารักกับพรานป่าผู้ปราศจากหัวนอนปลายเท้า ฐานะชาติสกุลผิดกันฟ้ากับดินแบบนี้เหมือนกัน เสียเกียรติภูมิของเชื้อพระวงศ์หมด...ว่าแต่ตัวคุณหญิงเองเถอะ วันนี้ดูแข็งแรงดีเหลือเกิน นอนเป็นง่อยอยู่เมื่อคืนที่แล้วนี่เอง สำหรับวันนี้เดินไหวแน่นะ”

“แน่ไม่แน่ก็เดินอยู่นี่ยังไงล่ะ เหตุการณ์มันช่างผันแปรกลับตาลปัตรเกินคาดคิดเหลือเกิน คนที่น่าเป็นห่วงที่สุดสำหรับวันนี้ กลายเป็นเมย์ไปเสียแล้ว ก็ดีเหมือนกัน มันเป็นจิตวิทยา

ชนิดหนึ่ง ช่วยเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่ฉัน เมื่อรู้สึกว่ามีคนอื่นเขาอ่อนแอกว่าเรา เราก็ต้องเข้มแข็งเข้าไว้ ถ้าจะพูดกันตามจริงแล้ว ฉันเองก็ยังไม่แข็งแรงดีนักหรอก สำหรับคุณก็อย่ามาอุตริเกิดอาการจับสั่นขึ้นบนภูเขาน้ำแข็งแบบนี้นะ ถึงขั้นตายทีเดียว”

“คงไม่หรอกครับ ตราบใดก็ตามที่ฤทธิ์ยาของบุญคำสำแดงเดชอยู่อย่างนี้ ถ้าไม่ได้ยาของบุญคำ ดีไม่ดีผมอาจตายก่อนใครก็ได้ เพราะมีโรคเรื้อรังประจำตัวอยู่ก่อนแล้ว”

“อ้าว! คุยกันอยู่ดี ๆ แล้วนั่นจะเร่งเดินเป็นตามควายหายอีกแล้วหรือ รอ ๆฉันมั่งซี่”

“หมดเวลาคุยแล้วครับ เวลาเดิน ผมไม่ชอบคุย และเวลาคุยผมก็ไม่ชอบเดินด้วย คุณหญิงลงไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกเราตามเดิมเถอะ อย่าหาว่าผมทิ้งเลย หรือไม่งั้นเก่งจริงก็ให้วิ่งตามให้ทัน”

ดารินกระฟัดกระเฟียด ร้องว่า

“โกรธแล้ว ! ไม่รอด้วย”

“ตอนเดินจะโกรธกันก็ไม่เป็นไร ค่อยไปดีกันตอนพักก็แล้วกันนะครับ”

ก้าวสั้น ๆจากกำลังน้อย ๆของหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ นั้นน่ะหรือ จะทันคนที่เกิดมาเพื่อที่จะเดินป่าตลอดชีวิต ทิ้งประโยคสุดท้ายให้คนฟังทั้งโมโหทั้งน้อยใจไว้แค่นั้น แล้วชั่วไม่กี่อึดใจ ร่างนั้นก็ทิ้งห่างออกไป ราวกับกระต่ายที่เดินแซงตัดหน้าเต่า จนกระทั่งในที่สุดหญิงสาวก็จำเป็นต้องลงไปรวมหมู่อยู่กับคณะของตนตามเดิม

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่พรานใหญ่พูดไว้ทุกอย่าง ชั่วไม่นานนัก คณะทั้งหมดก็เดินลงมาสู่ที่ราบลุ่มอันเป็นทุ่งหญ้าเขียวชอุ่ม ปราศจากหิมะปกคลุม อากาศเริ่มจะอบอุ่นขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับสะเก็ดน้ำแข็งที่คลุมพื้น และโปรยปลิวกระหน่ำซ้ำลงมาจากเบื้องบน จากบริเวณที่ผ่านกันมาแล้วบนยอดเขาสูงทัศนวิสัยกระจ่างชัด สามารถมองเห็นท้องฟ้าโปร่งใสเหมือนแก้วขุนเขาที่รายล้อมอยู่รอบด้าน แลเห็นพื้นหินสีเทา สลับไปกับปุยขาวของหิมะที่คลุมอยู่เป็นหย่อม แลดูสวยงามยิ่ง สลับไปกับป่าสน ที่ขึ้นเรียงรายเป็นทิวอยู่ตามขอบเนินทั่วไป

มาเรีย ฮอฟมัน ผ่านพ้นวิกฤติการณ์มาได้ราวกับปาฏิหาริย์ อาการของหล่อนเริ่มจะดีขึ้นเป็นลำดับ ในระหว่างเส้นทางเทลาดประมาณ 45 องศา ของภูเขาลูกสุดท้าย ก่อนจะลงมาบรรจบกับพื้นราบราวกับสนามกอล์ฟยักษ์เบื้องล่าง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เลือกยิงกวางขนาดใหญ่ ขนปุกปุยดุมไปด้วยไขมันไว้ตัวหนึ่ง ลักษณะจะเป็นหัวหน้าฝูงประมาณ 20 กว่าตัว ที่ยืนเล็มหญ้าอยู่ริมลำธารเล็ก ๆที่ไหลผ่านมาตามไหล่เนิน เจ้าสัตว์เคราะห์ร้ายไม่ได้มีความเปรียวหรือว่าแตกตื่นในการปรากฏตัวของมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิตเลย เพราะชั่วชีวิตที่หากินอย่างปกติสุขตามสภาพของมัน ไม่เคยถูกรบกวนมาก่อนยืนเป็นเป้ากระสุนอย่างดีที่สุด ภายหลังจากที่ตัวใหญ่สุดล้มลงฝูงของมันจึงแตกกระจายวิ่งหายเข้าไปในป่าสน ชีวิตจำเป็นต้องพึ่งอาหาร ทุกคนย่อมจะเข้าใจดี ทั้งคณะไม่มีใครคิดที่จะเบียดเบียนรังแกสัตว์โดยไม่จำเป็น นอกจากความหมายเพื่อประทังชีพหรือป้องกันชีวิตเท่านั้น

ขณะนั้น มันเป็นเวลาประมาณ 15 นาที ก่อนเที่ยงวัน ทุกคนพักชั่วคราวอยู่บนเนินเล็กๆใกล้ลำธารนั้น อบอุ่นด้วยไฟจากไม้สนและเนื้อย่างอันส่งกลิ่นหอมหวน ณ ที่นี้ มาเรียกลับฟื้นคืนคงมามีสภาพอันแข็งแรงเหมือนเดิมแล้ว ด้วยความยินดีโล่งอกของหมู่คณะ

ระหว่างที่ทุกคนอิ่มหนำ และนั่งเหยียดเท้าพักผ่อน กันอยู่บนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่ม พรานใหญ่มีภารกิจอันไม่ยอมหยุดนิ่งตามเคยโดยวิสัย ทุกคนเห็นเขาแล่เนื้อกวางที่ย่างสุกออกมาจากกองไฟได้ก้อนหนึ่ง ก็คว้าไรเฟิลสะพายไหล่ เดินแทะเนื้อก้อนนั้น เดินไต่ขึ้นไปบนยอดเนินซึ่งมองเห็นอยู่ทางด้านเหนือ ไชยยันต์ถือโอกาสนั้นออกแล่นตามไปด้วย ไปทันกันบนไหล่ตะพักตอนหนึ่งเพราะอีกฝ่ายหยุดรอ

"ไม่พักเสียก่อนหรือครับ ประเดี๋ยวอีกสักชั่วโมงเราจะเดินต่อ" เขาหันมาถามยิ้มๆ

ไชยยันต์หัวเราะเจื่อนๆ สั่นศีรษะ เดินเข้ามาชิดตัว แล้วจับแขนไว้

"ผมมีเรื่องที่อยากจะพูดกับคุณ"

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยตะกุกตะกัก สีหน้าไม่สู้สบายใจนัก

"เชิญครับ มีอะไรหรือ?"

"ผู้กอง ผมต้องขอโทษคุณเป็นอย่างมาก"

จอมพรานเลิกคิ้ว แล้วหัวเราะ

"ผมยังไม่ทราบเลยว่า ผมมีอะไรที่คุณไชยยันต์จะต้องขอโทษ"

"เกี่ยวกับเมย์นั่นแหละ ขอสารภาพตามตรง ระหว่างที่เดินผ่านมาบนหิมะ ผมคิดสาปแช่งด่าคุณอยู่ตลอดเวลา ผมมีความรู้สึกว่าเมย์กำลังจะตาย แต่คุณไม่สนใจไยดีเลย แต่แล้วในที่สุด คุณก็นำพวกเราทั้งหมดผ่านพ้นวิกฤติการณ์นี้มาได้ จากความหนักแน่นมั่นคง และคาดการณ์อะไรได้อย่างถูกต้องของคุณ จริงอยู่ ถึงแม้ผมจะไม่ได้พูดออกมาให้คุณได้ยิน ในด้านความคิดอคติของผมนั้น แต่ผมก็รู้สึกเป็นบาปอย่างไรบอกไม่ถูก ถ้าผมไม่มาพูดกับคุณเสีย และขอให้คุณอภัยให้กับผมด้วย ในความใจเสาะไม่เข้าเรื่อง"

จอมพรานหัวเราะกว้าง ๆ มองดูไชยยันต์อย่างรักสนิทและไม่ถือสาอะไรทั้งสิ้น เอื้อมมือมาจับฝ่ามือนั้นบีบแน่น

"ผมไม่เคยมีความรู้สึกอย่างใดทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าคุณไชย-ยันต์จะคิดพูดหรือกระทำอันใดก็ตาม โดยเนื่องมาจากความเข้าใจผิด เพราะรู้ดีอยู่ว่า ในที่สุด คุณไชยยันต์ก็ย่อมจะเข้าใจอะไรได้เอง"

ไชยยันต์โคลงหัว อย่างตำหนิตัวเอง

"เมย์เสียอีก ดูเหมือนจะเข้าถึงใจคุณได้มากกว่าผม เขากลับเป็นฝ่ายปลอบใจผมอยู่ตลอดเวลา ขณะที่เราเดินมาด้วยกัน เพราะผมกระสับกระส่ายมาก ต้องการจะให้เขากินยาให้ได้ และอยากจะได้รับความช่วยเหลือจากพวกเราทุกคนให้มากกว่านั้น มองออกไปข้างหน้าก็เห็นแต่คุณเดินจ้ำเอาจ้ำเอา ไม่เหลียวมาดูบ้างเลย ผมคิดด่าคุณสาดเสียเทเสียอย่างไม่เคยนึก

จะด่ามาก่อน ได้สารภาพความจริงกับคุณอย่างนี้แล้ว ก็รู้สึกสบายใจขึ้น ถ้าเมย์หรือคุณเป็นคนใจเสาะเหมือนอย่างผม ป่านนี้ก็คงต้องกินยาของบุญคำแท้งลูกไปแล้ว”

“แล้วคุณไชยยันต์เล่าครับ เดี๋ยวนี้อ่านใจเมย์ออกตลอดแล้วหรือยัง”

เขาถามยิ้ม ๆ ไม่สนใจกับเรื่องที่ไชยยันต์พยายามจะพูด

อดีตนายทหารปืนใหญ่กัดริมฝีปากแน่นอย่างตื้นตันใจ หันกลับลงไปยังกลุ่มของพรรคพวกที่นั่งกินอยู่ริมลำธารเบื้องล่าง แม่ขวัญใจของเขา บัดนี้กำลังแหงนมองขึ้นมา

“ผมไม่มีความคิดตะขิดตะขวงใจใด ๆ ที่จะรับผู้หญิงคนนี้เป็นเมียผมตลอดไปอีกแล้ว เพราะเขาเป็นคนจริงคนหนึ่ง จริงอย่างไม่น่าเชื่อ ขอบคุณต่อเหตุการณ์ที่มันพิสูจน์ให้ผมได้เห็นใจเมีย และขอบคุณพรานใหญ่รพินทร์ผู้ช่วยให้ผมพิสูจน์ถึงความจริงข้อนี้ออกมาได้อย่างเด่นชัด ความจริงผมก็นับถือคุณมาตลอดเวลาแล้ว แต่มาวันนี้ ทำไมถึงคิดไขว้เขวไปก็ไม่ทราบ อาจเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวก็ได้”

“เรื่องเล็กครับ ลืมมันเสียเถิด ผมเองก็ขอคารวะต่อคุณไชยยันต์ ที่เป็นลูกผู้ชายพอที่จะบอกถึงความเข้าใจผิดที่มีต่อผม แม้จะเป็นในด้านความคิดภายในก็ตาม”

“แล้วนี่คุณกำลังจะไปไหนอีก ทำไมไม่นั่งคุยกับพวกเราในระหว่างพักนี่ก่อน ขณะที่เดินทางก็ไม่มีเวลาจะค่อยได้พูดจาอะไรกันอยู่แล้ว”

“ผมจะขึ้นไปบนยอดเนินที่เห็นอยู่นั่นหน่อยครับ คุณไชยยันต์จะตามผมมาด้วยก็ได้ถ้ายังเดินไหว”

"ผมน่ะไหวเสมอ แต่บอกหน่อยได้ไหม มีอะไรที่ทำให้คุณอยากจะขึ้นไปบนนั้นเสียเดี๋ยวนี้"

"บอกก็ได้ครับ ผมมีความรู้สึกว่า เนินพระจันทร์จะอยู่ห่างจากเราในขณะนี้รัศมีไม่เกิน 2 กิโลเมตรนี่เอง"

ไชยยันต์ตะลึง!

171

คำพูดนั้นเรียบราบเป็นปกติที่สุด จากเค้าหน้ายิ้ม ๆ เช่นเดิม แต่ผู้ฟังแทบจะเชื่อหูไปเสียมิได้จากความหมายของประโยค

อดีตนายทหารปืนใหญ่จ้องหน้านักคุเทศก์นำทาง นิ่งค้างอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยถามมาด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบว่า

"พูดใหม่ซิ ผู้กอง คุณว่าอะไรนะ ผมรู้สึกว่าจะฟังไม่ถนัดเมื่อตะกี้"

"ผมบอกกับคุณไชยยันต์ว่า ขณะนี้เรากำลังเหยียบเข้าสู่บริเวณเนินพระจันทร์แล้วครับ สถานที่แท้จริงอย่างมากก็คงจะอยู่ห่างจากเราไม่เกิน 2 กิโลเมตร"

"ถึงเนินพระจันทร์แล้ว!!"

ไชยยันต์เผลอตัวอุทานลั่นออกมา พร้อมกับเบิกตาโต

รพินทร์ ไพรวัลย์คว้าต้นแขนไว้

"อย่าเพิ่งเอะอะกระโตกกระตากไปก่อนครับ ผมยังไม่ต้องการให้พวกเราที่พักอยู่ในขณะนี้ไหวตัวเสียก่อน เพราะอยากจะให้พวกเขาได้พักผ่อนกันตามสบายสักระยะหนึ่ง คุณไชยยันต์ตามผมขึ้นมาก็ดีแล้ว เราไปดูด้วยกัน"

พร้อมกับพูดจบประโยค พรานใหญ่ก็ฉุดแขนไชยยันต์ให้เดินไต่เนินเคียงคู่กันขึ้นไป ไชยยันต์นั้นงุนงงไปหมด มองหน้าจอมพรานแล้วพยายามเหลียวล่อกแล่กไปรอบ ๆ ตัว เหมือนจะสังเกตภูมิประเทศ แต่เขาก็ไม่สามารถจะมองเห็นได้เลยว่าบริเวณที่กำลังเดินไต่ขึ้นยอดเนินขณะนี้ หรือภูมิประเทศใกล้เคียงส่วนไหนสมควรจะเป็น 'เนินพระจันทร์' อย่างที่รพินทร์ว่า

รอบด้าน...มันก็คือลอนของขุนเขา และยอดเนินที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ขึ้นเรียงรายสลับซับซ้อนไปรอบทิศ ยอดไหนสูงขึ้นไปก็แลเห็นแต่หินที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ที่ไหนต่ำลงมาหน่อยก็เว้า ๆ แหว่ง ๆ ในระหว่างสีขาวของหิมะ กับสีเทาของก้อนหินที่แซมสลับกันอยู่ ส่วนไหนที่เป็นเนิน ก็แลเขียวชอุ่มไปด้วยหญ้าประกอบไปด้วยสนที่ลักษณะคล้าย ๆ ต้นคริสต์มาส

"รพินทร์!"

ไชยยันต์หน้าตาตื่นอยู่เช่นเดิม พูดเสียงหนัก ๆ

"คุณมีข้อสังเกตหรือว่าแน่ใจได้อย่างไร ว่าเรามาถึงเนินพระจันทร์แล้ว ผมงงไปหมดเลย แล้วตรงไหนแน่นอน ที่เรียกว่าเนินพระจันทร์"

"ใจเย็น ๆ ครับ ประเดี๋ยวคุณไชยยันต์จะได้เห็นชัดเจนที่สุด และจะเป็นคนแรกของคณะนายจ้างทุกคน ที่มีโอกาสได้

เห็น มะ! เรากัดฟันเดินกันให้ถึงเนินของที่ราบสูงลูกนี้ก่อนดีกว่า มันไม่สูงอะไรนักหรอก แค่อีก 5-6 นาทีก็คงจะถึง"

ความตื่นเต้นทำให้ไชยยันต์ลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าใดๆลงไปหมดสิ้น รีบสาวเท้าก้าวตามรพินทร์ไปอย่างกระชั้นชิด

ชั่วไม่กี่อึดใจ ทั้งคู่ก็บรรลุถึงส่วนบนสุดของยอดเนิน ลูกนั้น ทำให้สามารถแลเห็นภูมิประเทศอีกฟากหนึ่งของเนินได้อย่างถนัด มองย้อนกลับลงมาด้านหลังยังเห็นหมู่คณะทุกคนนั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ริมลำธารเล็กๆ ตีนเนินเบื้องหลัง แลเหมือนตุ๊กตา

ไชยยันต์พยายามจะช่วยเหลือตัวเองได้มากที่สุด โดยการเพียรกวาดตาสังเกตไปทั่วทุกทัศนียภาพ แต่เขาก็ยังไม่อาจเห็นอะไรที่จะสะดุดเข้ากับความน่าสนใจเป็นพิเศษได้ นอกจากบอกได้อย่างเดียวว่า ตั้งแต่เกิดมาในชีวิตนี้ แม้จะได้ท่องเที่ยวไปแล้วแทบจะทุกมุมของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล เขายังไม่เคยเห็นทัศนียภาพใด จะวิจิตรตระการเป็นตัวแทนของความบริสุทธิ์แห่งธรรมชาติเทียมเท่าภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้มาก่อน มันเหมือนกับภาพที่สรรแต่งขึ้นด้วยพู่กันบนผืนผ้าใบยักษ์ โดยฝีมือของจิตรกรเอกแห่งโลก

และ ณ ตำแหน่งที่เขายืนเพลินมองภูมิภาพ เคียงคู่อยู่กับจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ในขณะนี้นั้น สายลมอ่อนๆ พัดโชยมาตลอดเวลา หอบเอากลิ่นไอของความเย็มชุ่มฉ่ำระคนไปกับกลิ่นหอมจรุงใจของมวลดอกหญ้าและไม้พันธุ์เล็กๆ อวลอบ ความ

เหน็ดเหนื่อยก็แทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง กลับกลายมาเป็นความกระปรี้กระเปร่าแช่มชื่นตะวันเที่ยงแฝงดวงอยู่บนม่านเมฆสีมรกตเบื้องบน แผ่รังสีออกเป็นประกายหลากๆ สี และสาดความสว่างเรืองรองไปทั่วปริมณฑล เป็นแสงสว่างอันสุกใสและเย็นตาปราศจากความร้อนแรงระคายเคืองผิดกับตะวันยามเที่ยงของที่ใดทั้งสิ้น

รพินทร์เปิดโอกาสให้เขาหยุดยืน เพื่อสูดลมหายใจชื่นฉ่ำที่สุดลงปอด ต่อจากนั้นก็สะกิดให้เดินตามไปยังแนวยอดเนินนั้น ตัดเข้าป่าสนโปร่งๆมาทะลุออกบริเวณพื้นราบโล่งบนยอดเนินทางด้านตะวันออก แล้วหยุดยืนอยู่ที่ก้อนหินสองลูกเตี้ยๆโผล่ขึ้นมาเคียงกันภายใต้พันธุ์ไม้เลื้อยเล็กๆ ซึ่งออกดอกสีชมพูสลับม่วงขึ้นปกคลุมอยู่ ณ ที่นี้ ทิศทางบังเหลี่ยมมุมไม่สามารถจะมองลงไปเห็นพรรคพวกที่นั่งพักกันอยู่ข้างล่างได้ เพราะส่วนหนึ่งของเนินบังไว้

แล้วพรานใหญ่ก็ทรุดตัวลงพัก ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งยืนบนก้อนหินลูกนั้น วางไรเฟิลลง ถอดหมวกออกร่อนลงไปบนพื้นหญ้าอ่อนนุ่มเบื้องหน้า ล้วงกระเป๋าหยิบหวีเล็กๆ ขึ้นมาหวีผมอันรุงรังไม่เป็นระเบียบ ไชยยันต์เพิ่งจะเคยเห็นรพินทร์มีความปลอดโปรงโล่งใจจนถึงกับงัดหวีขึ้นมาสางผมได้ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ทำให้หัวเราะออกมา

"แปลกมาก ผู้กอง นี่คุณพกหวีไว้ในกระเป๋าหลังของกางเกงด้วยรึ?"

"ครับ แต่ผมไม่มีเวลาได้ไปสนใจกับมันนัก"

อีกฝ่ายตอบ พร้อมกับหัวเราะเบาๆ เช่นกัน ปาดหวีลง

กับขากางเกงแล้วหยิบบุหรี่ใบตองแห้งที่มวนไว้เรียบร้อยแล้วขึ้นมาสองมวน ส่งให้ไชยยันต์มวนหนึ่ง ตนเองคาบไว้มวนหนึ่ง งัดไลท์เตอร์ออกมาจุดพ่นควันอย่างแช่มชื่น ไชยยันต์นั้นยังไม่จุด เพียงแต่ถืออยู่ในมือเฉยๆ ยังจ้องหน้า

"นี่คุณจะไม่ช่วยให้ผมฉลาดขึ้นมาบ้างเลยหรือ ไหนล่ะเนินพระจันทร์ ผมมองไม่เห็นพื้นที่บริเวณไหนควรจะเป็นจุดหมายดังว่านี่เลย นอกจากภูเขา ยอดเนิน แล้วก็ทุ่งหญ้าสลับกันสุดลูกหูลูกตา"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตาเป็นประกายแจ่มใส มองหน้าไชยยันต์เงียบๆ อัดควันบุหรี่อย่างสบายอารมณ์อยู่ครู่ใหญ่ ก็บอกว่า

"คุณไชยยันต์เป็นคนขีดเส้นในการเดินทางให้ผมเอง ขณะที่เราผละออกจากเขาครุฑเมื่อวานซืน ยังจำได้ไหมครับ คุณไชยยันต์ขีดเส้นในลักษณะไหน"

"ผมลากแนวทิศเหนือตลอด เป็นเส้นดิ่งตรง"

"ผมก็นำทางมาตามเส้นที่คุณไชยยันต์กำหนดไว้ให้โดยตลอดเหมือนกัน โดยไม่ยอมอ้อมหรือเลี่ยง ไม่ว่าจะปีนเขาข้ามหุบอย่างไร เอาละครับ จากเขาครุฑที่เราบ่ายหน้าผละมาทางด้านเหนือตลอด ทีนี้คุณไชยยันต์ลองหันกลับไปมองย้อนทิศที่เราเดินกันมาแล้วซิครับ เห็นอะไรบ้าง?"

ไชยยันต์เม้มริมฝีปากแน่น แหงนหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้าเพื่อสังเกตตะวัน ชั่วไม่นาน นายทหารผู้ชำนาญในทิศทางและแผนที่อย่างเขา ก็คลำทิศที่ต้องการได้ทันที หันกลับไปมองทางด้านใต้

ทัศนวิสัยในขณะนี้สว่างแจ่มใสพอจะมองเห็นออกไปในระยะกว้างไกล โดยปราศจากหมอกบัง นอกจากหิมะที่ปกคลุมอยู่บนเหลี่ยมไสลทั่วไปเท่านั้น

ภายหลังจ้องพินิจอยู่ครู่ ไชยยันต์ก็ร้องออกมาเบา ๆ ในลำคอว่า

"เขาครุฑ! มองเห็นอยู่ลิบ ๆ ข้ามทิวที่ปกคลุมไปด้วยหิมะข้างหน้านั่น ลักษณะของมันไม่ได้แปรเปลี่ยนไปเลย เพียงแต่ย่อส่วนเล็กลงเท่านั้น แปลกจริง เราเดินทางมาตั้งสองวันเต็ม ๆ แล้ว ยังอุตส่าห์มองเห็นมันได้อยู่อีก"

"สองวันเต็ม ๆในภูมิประเทศอันเป็นภูเขาสูง ๆต่ำ ๆ จะต้องปีนป่ายข้ามกันอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ คุณไชยยันต์คิดว่าเราควรจะเดินไปได้ไกลสักเท่าไหร่?"

อีกฝ่ายกล่าวเบา ๆ เหมือนจะทิ้งแง่ให้คิด มากกว่าจะเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ และเมื่อไชยยันต์ยังนิ่งงงอยู่ เขาก็เอ่ยต่อมาว่า

"ถ้าจะพิจารณาในคำสั่งของลายแทงแล้ว เนินพระจันทร์ก็ไม่ควรจะห่างจากเขาครุฑลูกนั้นสักเท่าไหร่เลย เพียงแต่ว่ามันมีเทือกเขาอันมากมายขวางกั้นเป็นอุปสรรคแก่การเดินทางเท่านั้น เพราะคำสั่งของลายแทงบอกว่า เมื่อเราบรรลุถึงเนินพระจันทร์แล้ว ถ้ามองย้อนกลับมาทางเก่า จะต้องเห็นเขาครุฑไม่เปลี่ยนลักษณะไปจากเดิม ซึ่งนั่นก็แปลชัดอยู่แล้วว่า มันไม่ควรจะห่างไกลกันนัก เพราะถ้าไกลกันมาก ย่อมจะมองเห็นเขาครุฑไม่ได้ ถูกไหมครับ"

"ฮือม์ ก็จริงของคุณ แต่ไหนล่ะ เนินพระจันทร์?"

"นั่นคือเทือกพระศิวะ ใจกลางยอดซึ่งขณะนี้เราเข้ามาอยู่ใกล้มากที่สุดแล้ว"

พรานใหญ่ยืนขึ้นเต็มส่วนสัดอีกครั้ง ชี้มือไปทางทิวเขาสูงใหญ่เยี่ยมฟ้าเหนือกว่ายอดใด ๆ ทุกยอดในขณะนี้ เหมือนกำแพงมหายักษ์กั้นขอบจักรวาล แลเห็นขาวมัวระคนเขียวครึ้มอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ มองดูทะมึนค้ำอยู่เหนือศีรษะไม่ห่างไกลออกไปนัก โดยมีทิวบริวารแซมสลับลดหลั่นลงมานับยอดไม่ถ้วน

"เนินพระจันทร์จะอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของยอดใจกลางนี้ ลองใช้ความใคร่ครวญให้ละเอียดตรวจดูซิครับ"

ไชยยันต์หันขวับตามโดยเร็ว มองเขม้นไปยังใจกลางยอดอันเป็นทิวสูงสุด พุ่งหายขึ้นไปบนเมฆที่ปกคลุมตลอดนิรันดร์-กาล ราวกับยอดเขาไกรลาสในวรรณคดี ที่สถิตของพระศิวะ-เทพฉะนั้น เขาพึมพำทวนคำของพรานใหญ่ที่พูดเมื่อครู่นี้ และโดยทันใด เพื่อจะให้แน่ใจที่สุด ก็ล้วงเอาเข็มทิศประจำตัวออกมาเทียบดูทันที

อึดใจต่อมา เขาก็หันหน้าไปอีกด้านหนึ่งโดยเร็ว

ต่ำกว่ายอดเนินตำแหน่งที่ทั้งสองยืนกันอยู่ในขณะนี้ลงไปฟากหนึ่ง เป็นบริเวณที่ราบสูงและราบต่ำสลับกันซับซ้อน เขียวขจีเหมือนเทลาดไว้ด้วยพรมกำมะหยี่จากหญ้ามอสที่ปกคลุมอยู่ มีทั้งลักษณะอันเป็นหุบเว้าลึก และเนินที่เป็นลอนขึ้นมาดังสนามกอล์ฟที่ทำไว้บนไหล่เขา บางแห่งก็จะปรากฏพื้นหินสีเทา ๆ โผล่งอกขึ้นมาจากความเขียวขจีนั้นประปรายเป็นระยะ ลำธารสีเงินอันเกิดจากเส้นทางน้ำไหลของหิมะละลาย แลเห็นเป็นแถบ

ริบบิ้นพาดสลับอยู่ทั่วไป ภูมิภาพใหม่ที่เหลียวไปพบนี้ สะกดไชยยันต์ให้จ้องตะลึงเพลินไปครู่ใหญ่ด้วยความประทับใจเหลือที่จะกล่าว

“โอ้โฮ! สวยเหลือเกิน”

เขาครางออกมาอย่างลืมตัว เหมือนจะเป็นการรำพึงกับตนเอง

“ครับ สวยมาก แต่จะสวยยิ่งกว่าที่เรามองเห็นผาดๆนี้หลายเท่า ถ้าหากจะพิจารณาให้ถี่ถ้วนที่สุด ค่อยๆสังเกตไปก็ได้ครับ คุณไชยยันต์ แล้วลองบอกผมซิว่า คุณเห็นอะไรบ้างในทิวทัศน์ต่ำจากเราลงไปนี่”

ไชยยันต์เริ่มเฉลียวคิด เอะใจในบางอย่าง ขมวดคิ้วจ้องต่อมาก็ใช้ปลายนิ้วจากมือทั้งสองขยี้หนังตา แล้วค่อยๆ เปิดม่านตาขึ้นพิจารณาอีกครั้งเป็นครู่ใหญ่ ตลอดเวลา รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนสูบบุหรี่เงียบๆ เขาก็กำลังมองลงไปยังภูมิประเทศนั้นด้วยเช่นกัน

“รพินทร์!”

ในที่สุด ไชยยันต์ก็อุทานออกมาด้วยเสียงตื่นเต้น ตาเป็นประกายลุกวาว กายสั่นน้อยๆ อย่างระงับไว้ไม่ได้ กล่าวเร็วปรื๋อต่อมา

“ผมเห็นอะไรอย่างหนึ่งแล้ว มันแปลกประหลาดน่าอัศจรรย์เหลือเกิน สิ่งที่ผมเห็นนี้ มันจะเกิดจากอุปาทานหรือตาฝาดหรือเปล่าไม่รู้นะ และก็ไม่รู้ว่าจะเห็นอย่างที่คุณต้องการให้เห็นด้วยหรือไม่”

“คุณไชยยันต์เห็นอะไร?”

"ผู้หญิงสาว...สังเกตได้จากรูปร่างและทรวดทรงนอนพาดตัวหงายอยู่ข้างหน้าของเรานี่เอง ไม่มีอาภรณ์ใดๆ ปิดคลุมร่างของหล่อนเลย นอกจากความเปล่าเปลือยเห็นชัดตั้งแต่ใบหน้า ลำคอ ทรวงอก เอว ตะโพก ปลีขาที่วางแนบชิดกันนั่นลงไปจนกระทั่งปลายเท้า!! โอ! คุณพระช่วย นี่ใครสาปสาวสวยให้เธอมานอนนิ่งอยู่ในหุบ ซึ่งแวดล้อมไปด้วยขุนเขาเช่นนี้!!"

เสียงละล่ำละลักของไชยยันต์ ดังลั่นไปทั้งความเงียบสงัด

พรานใหญ่ยังยืนนิ่ง ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง และทันใดนั้นเอง อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็รากเข้ามาเขย่าแขนเขา

"คุณเห็นอย่างที่ผมเห็นนี่หรือเปล่า คุณหมายถึงสิ่งนี้ใช่ไหม ที่ให้ผมใช้ความพิจารณา"

"ครับ"

เป็นคำตอบอย่างสงบ ตรงข้ามกับอาการลุกลนแทบจะเต้นของอีกฝ่าย

"ผู้หญิงรูปร่างสวย ไม่มีอาภรณ์ใดๆ ปิดร่างเลยนางหนึ่งนอนพาดขวางหน้าเราอยู่ข้างล่างนี่เอง ร่างกายอันงามทุกส่วนสัดของเธอประกอบขึ้นด้วยเนินสูง เนินต่ำ ทุ่งหญ้าและก้อนหินเพราะแท้ที่จริงเธอก็คือภูมิประเทศทั้งหมด ภายในวงแวดล้อมของกลุ่มทิวเขาบริวารแห่งเทือกพระศิวะนี่เอง คราวนี้คุณไชยยันต์พอจะชี้ถูกหรือยังครับ ตำแหน่งไหนควรจะเป็นเนินพระจันทร์?"

ไชยยันต์แยกเขี้ยว ร้องอะไรออกมาคำหนึ่งดังลั่น แล้วกระโดดเข้ากอดพรานใหญ่แน่นอย่างลืมตัว

"ไชโย! เราถึงเนินพระจันทร์แล้ว มองเห็นอยู่ข้างหน้า

นี่เอง แต่สวรรค์ทรงโปรดเถิด ทำไมมันถึงเป็นเนินที่มหัศจรรย์พันลึกเกินคาดถึงเพียงนี้ คงจะเป็นมุมนี้มุมเดียวเท่านั้น ที่เรามองลงไปเห็นภาพในลักษณะชวนอัศจรรย์น่าตื่นใจจนบอกไม่ถูกแบบนี้ รูปร่างเหมือนเมย์ของผมไม่มีผิด!”

เบื้องล่างตีนเนิน ในกลุ่มส่วนใหญ่ที่ยังนั่งพักกันอยู่ทุกคนจับสายตามองร่างของไชยยันต์และรพินทร์ ซึ่งเดินขึ้นเนินไปด้วยกันจนกระทั่งบรรลุถึงยอด แล้วต่อมาคนทั้งคู่ก็พากันเดินหายไปจากสายตา

“สองคนนั่นเขาจะไปไหนกันน่ะ?”

ดารินเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“ก็คงขึ้นไปดูอะไรบนนั้นกระมัง ช่างเขาเถอะ เดี๋ยวก็มากันเอง รพินทร์ให้เวลาเรานั่งพัก 1 ชั่วโมง”

พี่ชายตอบอย่างไม่สนใจอะไรนัก แล้วเอนกายลงนอนหงายเหยียดยาว เพื่อจะพักให้เต็มที่ มาเรีย ฮอฟมัน เป็นคนเดียวในขณะนี้ที่นั่งอยู่ชิดกองไฟมากที่สุด หล่อนกำลังถอดถุงมือหนังออกอังไฟ แล้วเอามานาบไว้ที่ซอกคอ อาการยังสั่นสะท้านอยู่น้อย ๆ

“ขอบคุณสวรรค์ ที่เรามาถึงที่นี่ ก่อนที่ฉันจะแข็งตาย”

หล่อนพึมพำ ดารินมองอย่างสมเพช แล้วเดินมาทรุดตัวนั่งใกล้ ๆ โอบแขนไปกอดแม่เพื่อนยากไว้

“พรานใหญ่ตัดเส้นทางอย่างหักหาญเกินไป นอกจากเราจะต้องปีนเขากันแทบตายแล้ว ยังต้องเดินฝ่าหิมะบนยอด

เขาอีกด้วย ถ้าเขายึดถือตามคำชี้บอกของลายแทง พวกเราจะไม่ทรมานกันถึงเพียงนี้หรอก”

“อย่าไปโทษเขาเลย ไพรวัลย์เป็นมัคคุเทศก์ที่ดีที่สุดและยังเป็นผู้นำของการเสี่ยงภัยที่ยากจะหาใครเสมอเหมือน เธอภูมิใจในตัวเขาได้เต็มที่”

มาเรียตอบ พร้อมกับยิ้มให้

“ฉันนึกว่าเธอจะมาไม่รอดจนถึงนี่เสียอีก แต่เขาเชื่อมั่นว่าจะอย่างไรเสียเธอก็ต้องพ้นวิกฤตการณ์มาจนได้”

“ถ้าต้องผจญหิมะอย่างที่แล้วมา ยืดระยะเวลาออกไปอีกสักชั่วโมงเดียว ฉันก็ต้องตายแน่ๆ แต่ไพรวัลย์รู้เส้นทางของเขาดี เขารู้ว่าเราจะต้องมาถึงบริเวณที่อบอุ่นขึ้นในเวลาทันการณ์ ฉันไม่ได้นึกตำหนิเขาเลย”

“ถ้างั้นก็จริงอย่างที่เขาว่า ฉันวุ่นวายเดือดร้อนไปเกินกว่าเหตุเอง”

“ไพรวัลย์ว่าอะไร?”

“เขาบอกว่าเธอจะไม่เป็นอะไร ในเขตหนาวเธอจะต้องทนได้อยู่วันยังค่ำ เธอเข้าใจเขาได้ดี เขาเองก็เข้าใจเธอดีเหมือนกัน มีแต่พวกเราเท่านั้น ที่ห่วงต่อเหตุการณ์แทบแย่...ตอนนี้เธอรู้สึกเป็นยังไงบ้าง”

“ดีขึ้นมาก ต่อไปนี้ฉันไม่กลัวต่อเหตุการณ์อย่างที่ผ่านมาอีกแล้ว เพราะรู้สึกว่าร่างกายจะเริ่มชินเข้า ก่อนนี้ในอลาส-ก้า ฉันเคยแก้ผ้าเล่นหิมะด้วยซ้ำ สวมแต่บู๊ตอย่างเดียวเท่านั้น มาอยู่แถบเมืองร้อนเสียนาน พอมาเจอหิมะเข้าครั้งแรก ร่าง-กายมันปรับไม่ทัน พวกเธอล่ะสบายดีอยู่หรอกหรือ?”

"ถ้าไม่ได้ยาร้อนของบุญคำช่วย รับรองว่าพวกเราตายกันไปแล้วทั้งหมด รวมทั้งพรานใหญ่ด้วย สำหรับการเดินในเช้าวันนี้ ถ้าจะเหลือรอด ก็คงมีเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น"

"น่าแปลกนะ ยานั่นมันร้อนมากหรือ?"

มาเรียถามอย่างทึ่ง ๆ

"เหมือนเอาเตาผิงเข้าผิงอยู่ในทุกเส้นเลือดนั่นแหละ พอพ้นบริเวณที่หิมะคลุมมาอยู่ที่นี่ เหงื่อก็เริ่มออกแล้ว ดูซิ"

หล่อนกระพืออกเสื้อ ชี้ให้มาเรียดูเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ที่ผุดพราวตามทรวงอกและซอกคอ ทุกคนในคณะล้วนมีอาการอย่างเดียวกับดารินทั้งสิ้น คงมีแต่มาเรียคนเดียวเท่านั้น ที่คางสั่นกระทบกัน จากอุณหภูมิที่อาจเหนือศูนย์องศาขึ้นมาเพียงเล็กน้อยยามนี้

"โชคดีที่ฉันไม่ต้องพึ่งยาของตาเฒ่าบุญคำ"

แม่สาวผมทองพูดเบา ๆ เหมือนกล่าวกับตนเอง

"ไม่งั้นป่านนี้ 'ทะลัก' แล้ว น้อยเธอคิดหรือว่าพี่ชายของเธอกับพรานนำทางของเขา จะฝ่าฟันผ่านพ้นภูมิประเทศอันกันดารยากแค้นถึงเพียงนี้ไปได้ พวกเราที่ซมซานกันมาได้ทั้งหมดนั้น มันเป็นเรื่องปาฏิหาริย์เข้าช่วยแท้ ๆ และปาฏิหาริย์อย่างว่านี่ ก็ไม่ใช่อะไรอื่นหรอก มันเนื่องมาจากที่ว่าแต่ละคนที่ร่วมทางมา ล้วนมีคุณสมบัติพิเศษประจำตัวคอยผลัดกันช่วยเหลือแก้ไขปัญหาได้อยู่ตลอดเวลา แต่พี่ชายของเธอมากับพรานนำทางเพียงสองคนเท่านั้น อุปกรณ์ก็ไม่ครบเหมือนอย่างเราในขณะนี้"

ถูกถามไปถึงพี่ชายผู้สาบสูญ ดารินก็มีสีหน้าเศร้าสลดลง

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

หล่อนตอบหางเสียงเศร้า

"ถ้าเขายังรอดตายอยู่ได้ และบังเอิญเราตามพบได้ตัว ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด แต่นั่นแหละ ขอให้มีความหวังแม้แต่น้อยนิด ก็ยังดีกว่าจะไม่มีหวังเสียเลย เรายังไม่พบหลักฐานการตายของเขา ก็แปลว่าเรายังมีหวังอยู่นั่นเอง แงซายเคยบอกกับฉันว่า ถ้าในโลกนี้มีพรานผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกอยู่สองคน คนหนึ่งเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ อีกคนหนึ่งก็จะต้องเป็นหนานอินที่นำทางให้พี่ชายฉัน แงซายเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่คอยปลอบใจยืนยันให้พวกเราคิดอยู่เสมอว่า พี่ชายของฉันยังไม่ตาย"

มาเรียยิ้มแค่นๆ พลางส่ายหน้าแช่มช้า

"แงซายพูดโกหกเพื่อหลอกให้เธออุ่นใจเท่านั้น ฉันหมายถึงว่าเขาโกหกเธอในเรื่องพรานยิ่งใหญ่ในโลกสองคน คนหนึ่งเป็นไพรวัลย์ อีกคนหนึ่งคือหนานอิน จริงอยู่ คนที่ชื่อหนานอินอาจเป็นพวกพรานที่เก่งมากคนหนึ่ง แต่ถึงอย่างไรเขาก็เทียบขั้นไพรวัลย์ไม่ได้หรอก และคงจะห่างไกลกันมาก คนหนึ่งผ่านโลกที่เจริญมาแล้ว ยังหนุ่มกว่า...ปราดเปรียวว่องไวกว่า ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนแก่ เป็นพรานพื้นบ้านธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น ถ้าจะมีพรานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกอยู่สองคนอย่าง แงซายว่า และเมื่อคนหนึ่งคือไพรวัลย์ของเธอแล้ว อีกคนหนึ่งก็คือ...เธอรู้ไหม ใคร?"

ดารินสั่นศีรษะอย่างพาซื่อ

"ฉันไม่รู้หรอก เธอหมายถึงพ่อของเธอกระมัง"

"แงซายเองนั่นแหละ!"

ดารินขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วหล่อนก็พยักหน้าลงอย่างเห็นด้วย

"ถูกต้องเมย์ ฉันมองข้ามความจริงข้อนี้ไปเสียอย่างสนิท ถ้างั้น...พวกเราทั้งหมดก็ได้เปรียบกว่าพี่ชายของฉันตั้งร้อยเท่า ที่เรามีทั้งรพินทร์และแงซายมาด้วยทั้งคู่ ยิ่งกว่านั้นขนาดมือรองลงไป ก็ล้วนแล้วแต่เยี่ยมยอดทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบุญคำ คะหยิ่น หรือส่างปา"

แล้วหล่อนก็หยุดชะงักการพูด เงยมองขึ้นไปบนยอดเนิน

"เอ๊ะ ตั้งร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว สองคนนั่นทำไมถึงยังไม่โผล่กลับมาอีก ไปถึงไหนกันนี่"

"เธออยากรู้ไหมล่ะ ว่าไพรวัลย์ไปไหน เพื่ออะไร?"

"เธอรู้หรือ?"

"ฉันไม่รู้หรอก แต่ฉันคิดว่าคนที่ควรจะต้องรู้นั้นมี ทำไมเธอไม่เรียกเข้ามาถามดู"

ราชสกุลสาวลืมตาโพลง นึกขึ้นได้ หล่อนเหลียวไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงตระหง่านเหมือนนักรบโบราณ บัดนี้ยืนสงบ อยู่ริมก้อนหินเล็กๆ เหนือธารน้ำตามลำพังคนเดียว ตาทอดมองขึ้นไปยังเนินที่ขวางหน้าอยู่ในลักษณะเข้าภวังค์ หล่อนป้องปากตะโกนเรียกทันที

"แงซาย มานี่หน่อยซิ"

องครักษ์พิเศษไหวกาย หันกลับแล้วเดินอย่างสำรวม ตรงเข้ามาหานายหญิงตามบัญชา จนกระทั่งมาทรุดกายเข่ายันพื้นอยู่เบื้องหน้า

ดารินมองใบหน้าอันคมสันแต่เงียบขรึมนั้นนิ่งไปอึดใจ ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงอ่อนโยนว่า

"ทุกครั้งที่เราเกิดปัญหางงงันในพฤติการณ์ของผู้กอง เราจะต้องถามเธอเสมอ"

"ผู้กองทำปัญหาอันใดให้เกิดขึ้นหรือ นายหญิง?"

"เขาไปไหน?"

"ผู้กองไม่ได้บอกแงซายไว้ ก่อนที่เขาจะไป"

"ใช่! ไม่จำเป็นหรอกที่เขาจะต้องบอกเธอ เต่ากับจระเข้ไม่ต้องบอกกันด้วยคำพูดว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะทำอะไร ไก่กับงูต่างฝ่ายต่างก็ย่อมรู้เห็นอะไรกับอยู่ดีแล้วนี่"

คำพูดของนายหญิงมีกระแสอ่อนหวานอยู่เช่นเดิม ใบหน้าขณะพูดก็ยิ้ม ๆ แต่แงซายเจื่อนจืดลงในสีหน้า เพราะตระหนักดีว่านายหญิงด่าเอาอย่างละเมียดละไม และเท่าทันทั้ง 'เต่า' และ 'จระเข้' ที่เปรียบเทียบนั่นแหละ

"แงซายจะตอบนายหญิงได้ ก็เพียงแค่การคาดคะเนเท่านั้น"

"เอาเถอะ จะคาดคะเนหรือเอาอะไรก็ได้ สุดแต่จะเลี่ยงด้วยคำพูดที่ฉลาดของเธอ ขอเพียงให้เราได้คำตอบเดี๋ยวนี้เท่านั้น ว่าผู้กองไปไหน หรืออะไรเป็นความคิดของเขาในขณะนี้"

แงซายเหลือบตาขึ้นไปมองบนยอดเนินอีกครั้ง

"ผู้กองมีความสงสัยอันเร่งเร้าชนิดหนึ่ง ทำให้เขาไม่

สามารถจะทนนั่งพักอยู่ที่นี่ได้ และต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นกับตาตนเองเสียโดยเร็ว ความสงสัยของเขาก็คือ เบื้องหลังของเนินลูกนี้ คือเป้าหมายที่เรากำลังมุ่งเข้าหาใช่หรือไม่"

"เป้าหมายที่เรากำลังมุ่งเข้าหา?"

ดารินลืมตากว้าง พูดเร็วปรื๋อ

"เธอหมายความถึงว่า...?"

"ครับ นายหญิง นั่นคือเนินพระจันทร์"

ราชสกุลสาวอ้าปากค้าง จ้องหน้าแงซายไม่กะพริบ

"เนินพระจันทร์? อยู่หลังเนินที่ขวางกั้นเราข้างหน้านี่ก็แปลว่ามันอยู่ใกล้ ๆ เราแค่นี้น่ะซิ มันจะเป็นไปได้ยังไง แล้วทำไมผู้กองเขาถึงไม่บอกให้พวกเรารู้เนื้อรู้ตัวบ้างเลย ว่าเรามาอยู่ใกล้มันแค่นี้เอง"

"ผู้กองไม่ชอบบอกอะไรแก่ใครก่อนหน้าเวลาอันแท้จริงนั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง แงซายก็เรียนกับนายหญิงแล้วว่า เขาเพียงแต่สงสัยเท่านั้น เขาเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันจึงปลีกตัวขึ้นไปดูลาดเลาก่อน"

ดารินนั่งขมวดคิ้วงงงันไปหมด มาเรียอดรนทนอยู่ไม่ได้เพราะทั้งสองพูดกันในภาษาไทย จึงสะกิดแขนถาม ภายหลังจากเพื่อนสาวอธิบายให้ทราบว่าแงซายพูดเช่นไร หล่อนก็แทบจะระงับความตื่นเต้นไว้ไม่ได้

"ปลุกพี่ใหญ่ขึ้นเถอะ น้อย"

แหม่มสาวพูดโดยเร็ว

ดารินผลุนผลันไปปลุกพี่ชายขึ้น ตามคำสั่งของแม่เพื่อนสาวต่างผิว ชั่วไม่กี่อึดใจที่เชษฐาผู้ผล็อยหลับเอาแรง ตื่นขึ้นมา

ได้รับฟังการบอกเล่าจากน้องสาว เขาก็เรียกแงซายให้เข้ามาพบในทันที

"แกบอกว่าผู้กองขึ้นไปตรวจหาเนินพระจันทร์ หลังเนินใหญ่ลูกนี้ แล้วตัวแกเองล่ะ มีความเห็นอย่างไร เป้าหมายที่เราต้องการอยู่หลังเนินลูกนี้จริงหรือเปล่า?"

แงซายหรี่ตาลง

"แงซายก็มีความสงสัยเช่นเดียวกับผู้กองเหมือนกัน ไม่มีใครบอกได้ว่า เนินพระจันทร์อยู่หลังที่ราบอันสูงอันขวางหน้าเราอยู่ในขณะนี้จริงหรือไม่ จนกว่าจะได้ขึ้นไปถึงยอดสูงสุดนั่นเสียก่อน เพราะจะช่วยให้มองเห็นภูมิประเทศอีกฟากหนึ่งได้ ป่านนี้ผู้กองคงจะรู้แล้วว่า มีเนินพระจันทร์อยู่ฟากโน้นหรือไม่มี ประเดี๋ยวเราก็คงจะทราบข่าวจากเขาในเรื่องนี้"

"แผนที่ลายแทงต้นฉบับแท้จริง อยู่ที่แกไม่ใช่หรือ?"

"ครับ อยู่ที่ผม"

"เอาออกมาดูซิ"

แงซายล้วงลายแทงโบราณ ที่พรานใหญ่มอบให้เก็บไว้ออกมาจากเสื้อกั๊กหนังด้านใน เชษฐารับไปคลี่แผ่ออกในทันทีนั้น

"ขณะนี้เราอยู่ที่ไหนของลายแทงฉบับนี้" เขาถาม

คนใช้พิเศษชี้ตำแหน่งหนึ่งให้ดูอย่างเงียบ ๆ โดยไม่จำเป็นจะต้องพิจารณาอะไรอีกทั้งสิ้น ราวกับจะรู้มาก่อนแล้วเป็นอย่างดี ท่านหัวหน้าคณะเม้มริมฝีปากแน่น ขมวดคิ้วจ้องพิจารณาอยู่อึดใจใหญ่ จึงลุกขึ้นยืน มองสำรวจภูมิประเทศรอบตัวอย่างใคร่ครวญหนัก แล้วพูดกับแงซายว่า

"ถ้าเนินที่ขวางหน้าเราอยู่นี่ เป็นเนินลูกที่ระบุไว้ในแผนที่ฉบับนั้นจริงอย่างที่แกชี้บอก เป้าหมายเนินพระจันทร์ก็จะต้องอยู่ด้านหลังนี่เอง ทางตะวันออกเฉียงเหนือของตำแหน่งที่เราอยู่กันในขณะนี้"

ขณะที่พูด เชษฐาชี้มือข้ามที่ราบสูงเบื้องหน้าไป

"แงซายเข้าใจว่าเป็นเช่นนั้น"

"ถ้างั้นมันก็ห่างจากที่นี่ แค่จมูกกับปากนี่เอง"

อดีตท่านทูตทหารบกพูดเสียงหนัก ๆในลำคอ อย่างไม่เชื่อถือนัก มองหน้าดาริน มาเรีย แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่แงซายอีกครั้ง

"เท่าที่ฉันจำได้ จากข้อความในลายแทง หากเราถึงเนินพระจันทร์หรือบริเวณใกล้เคียงก็ตาม เมื่อเหลียวกลับไปทางเก่า เราจะต้องมองเห็นเขาครุฑอีกครั้ง แต่นี่เรามองไม่เห็นภูเขาลูกนั้นเลย"

"ขณะนี้เราอยู่ในก้นแอ่งบรรจบกันของที่ราบต่ำ นายใหญ่ เนินสูงหลายเนินบังเราไว้รอบด้าน แต่ถ้าเราขึ้นไปถึงยอดของที่ราบสูงหรือภูเขาหญ้าที่ขวางหน้าอยู่ในขณะนี้ บางทีเราอาจมองเห็นเขาครุฑลูกนั้นก็ได้"

แล้วแงซายก็หันหน้าไปทางเทือกอันสูงใหญ่ของขุนเขาพระศิวะ อันเป็นฉากหลังของภูมิภาพทิศเหนือ ชี้ให้เชษฐามองไปยังปลายยอดสูงสุด

"เราอยู่ตรงกับบริเวณอันเป็นยอดสูงสุดของเทือกพระ-ศิวะแล้วเนินพระจันทร์ที่บอกไว้ในลายแทง ก็อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันนี้"

"ถ้างั้นก็แปลกมาก นั่งกินอาหารอยู่ด้วยกันเมื่อตะกี้นี้ รพินทร์ไม่เห็นพูดอะไรกับเราเลย"

ท่านหัวหน้าคณะหันไปเปรยกับน้องสาวและมาเรีย

"คนคนนี้เป็นอย่างนี้มานานแล้วไม่ใช่หรือคะ พี่ใหญ่ เขาไม่เคยบอกอะไรเราล่วงหน้าเลย สมมติว่า ถ้าเป็นจริงอย่างที่แงซายพูดนี่ ก็แปลว่าเขานำเรามาหยุดพักอยู่กันคนละฟากกับเนินพระจันทร์โดยปิดเงียบเฉยไว้ ไม่ยอมแพร่งพรายให้เรามีส่วนได้รู้บ้างเลย ทั้งๆที่ตัวเองก็รู้อยู่แล้ว"

เชษฐาอยู่ในท่าครุ่นคิด แล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู พึมพำ

"บ่ายโมง 14 นาที เราออกเดินทางจากที่พักเมื่อเช้านี้เป็นเวลาเพียง 5 ชั่วโมงเศษๆเท่านั้น ถ้าเนินพระจันทร์อยู่หลังภูเขาลูกนี้จริง ก็แปลว่าเราถึงที่หมายเร็วเกินคาดคิด ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเลย ยังนึกอยู่เลยว่า วันนี้อย่างน้อยก็คงเดินกันจนค่ำนั่นแหละ และอาจไม่ถึงเสียด้วยซ้ำ นั่นเขาไปกับเคร ไชยยันต์ไม่ใช่หรือ?"

"ค่ะ ไชยยันต์วิ่งตามเขาไป แล้วก็เลยเดินหายขึ้นไปบนนั้นทั้งสองคน นานตั้งครึ่งชั่วโมงแล้วยังไม่เห็นเผล่ น้อยสงสัยเลยเรียกแงซายเข้ามาถาม ก็เลยได้ความจริง"

ท่านหัวหน้าคณะหันไปทางเจ้าคนใช้พิเศษอีกครั้ง

"ผู้กองบอกอะไรกับแกบ้าง แงซาย?"

"ผู้กองไม่ได้บอกอะไรกับแงซายเลย นายใหญ่"

"ไม่ได้ปรึกษาหารืออะไรกับแกเลยหรือ ตลอดระยะเวลาที่เดินทางมาครึ่งวันนี่?"

แงซายสั่นศีรษะ

"เขาไม่ได้พูดอะไรกับแงซาย ตลอดระยะเวลาเดินทางวันนี้แม้แต่คำเดียว ตั้งแต่ออกจากภูเขาครุฑ เขาเคยสั่งให้แง-ซายทำหน้าที่นำทาง แต่แงซายก็ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ในเมื่อทุกครั้งที่ออกเดิน ผู้กองเดินล้ำหน้านำไปอยู่ก่อนแล้วตามนิสัยเดิมของเขา และความจริงก็ควรเป็นเช่นนั้น เพราะผู้กองตัดทางลัด โดยให้นายทหารขีดเส้น หากให้แงซายนำ แงซายก็จะต้องนำไปตามเส้นบอกของลายแทง ซึ่งจะล่าช้ากว่านี้"

ทันใดนั้นเอง ก่อนที่ใครจะกล่าวเช่นไรต่อไป เสียงพวกพรานพื้นเมืองซึ่งนั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่อีกทางหนึ่ง ก็ผุดลุกขึ้นยืนร้องบอกอะไรกันเอะอะ พร้อมกับชี้มือขึ้นไปบนยอดเนินสูง

"นาย! ดูนั่น พรานใหญ่ส่งสัญญาณอะไรลงมา"

ใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้น ร้องบอกมา

เชษฐา ดาริน และมาเรียเงยหน้าขึ้นไป พลันสายตาก็พบกับแสงวาบวับเป็นระยะ

"รพินทร์! นั่นเขากำลังส่งสัญญาณอะไรมาที่เราจริง ๆ ด้วย" ดารินบอกละล่ำละลัก

ครั้งแรกเชษฐายืนงง เขาจะรู้ได้อย่างไรว่า พรานใหญ่ส่งสัญญาณเช่นไร แต่แล้วฉับพลันนั้นเอง ก็นึกขึ้นมาได้ว่า แงซายอ่านรหัสสัญญาณที่ใช้ติดต่อกันแบบสากลนั้นออก และเคยใช้ติดต่อกับพรานใหญ่มาก่อนแล้ว ตอนที่เข้าถิ่นวานรแห่งภูเขานิลกาญจน์ ยังไม่ทันที่เขาจะต้องถามเช่นไร แงซายผู้จ้องสัญญาณแสงนั้นอยู่อย่างระมัดระวัง ก็อ่านช้า ๆ ออกมาทีละคำ

"ทั้งหมด-ตามขึ้นมาบนนี้!"

"หมายความว่ายังไง เขาจะไม่กลับลงมาอีกแล้วหรือ" ดารินร้องถาม

"แงซายไม่ทราบ เขาส่งสัญญาณบอกความมาแค่นั้น"

"ถามเขาดูซิ ว่าทำไมถึงต้องเรียกพวกเราทั้งหมดขึ้นไปบนนั้นด้วย"

"ชักช้าเสียเวลา!"

พี่ชายตัดบทมาโดยเร็ว

"เขาเรียกอยู่นั่น เราก็ตามขึ้นไปก็แล้วกัน พบกันแล้วก็รู้เอง เอาละ แงซายตอบเขาไปว่าเราทราบแล้ว และกำลังจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้ อ้อ! ถามด้วยว่า จะให้พวกเราขึ้นไปตัวเปล่า หรือจะเคลื่อนย้ายสัมภาระทั้งหมดขึ้นไปด้วย"

แงซายใช้กระจกเล็ก ๆประจำตัวที่รพินทร์เคยมอบให้ไว้ส่องรับแสงแดดฉายเป็นรหัสสั้นยาวสวนขึ้นไป ต่อมาแสงวูบวาบชนิดเดียวกัน ก็ตอบความมาอีก

"ผู้กองให้พวกเราเคลื่อนย้ายของทั้งหมดขึ้นไปด้วย นายใหญ่"

ภายหลังเก็บความได้หมด แงซายก็หันมาบอก เชษฐา จึงสั่งให้ทุกคนเก็บของอย่างรวดเร็ว พรากไฟออกจากกองเพื่อดับให้สนิท ก่อนเคลื่อนขบวนโดยรีบด่วน แล้วต่อจากนั้นอีกเพียงไม่กี่นาที ทั้งหมดที่เป็นฝ่ายอยู่เบื้องล่าง ก็ไต่เนินชันประมาณ 45 องศานั้นขึ้นไป มองเห็นจอมพรานยืนเด่นรออยู่ก่อนแล้ว ท่ามกลางสีเขียวสดของพื้นหญ้ารอบด้าน สิ่งที่ทุกคน

ยิ่งสงสัยก็คือ พรานใหญ่ยืนรออยู่เพียงคนเดียว ไม่มีไชยยันต์โผล่เงาให้เห็น

"เอ๊ะ! ไชยยันต์หายไปไหน?"

มาเรียอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ ระคนห่วงใยในบุคคลซึ่งบัดนี้เป็นสามีเต็มตัวของหล่อน

เชษฐา ดาริน ก็ฉงนอยู่เป็นอันมาก รีบรวบรวมกำลังเดินไต่เนินขึ้นไปโดยเร็ว แต่แล้วอีกประมาณ 70 เมตร ก่อนจะเข้าถึงตัว แทนที่จะหยุดรอคอยพรรคพวกทุกคนให้มาถึง ต่างเห็นรพินทร์โบกมือเป็นสัญญาณให้เดินตามเขา แล้วก็ออกเคลื่อนต่อเป็นการนำหน้าไปในทันทีนั้น ดารินแทบจะร้องลั่นออกมาด้วยความขัดใจ

"ดูเขาทำซิ อะไรกันนี่ บอกให้พวกเราตามขึ้นมา แทนที่จะรอพบพูดกันให้รู้เรื่องเสียก่อน กลับออกเดินอ้าวไปอีกแล้ว"

"เอาเถิดน่า น้อย อย่าวิตกวิจารณ์อะไรให้มันมากเรื่องไปเลย เขาบอกให้เราตามเราก็ตามไปก็แล้วกัน แล้วรู้เองแหละว่าอะไรเป็นอะไร บ่นอยู่ได้"

"ก็มันพิลึกนี่คะ อยู่ ๆ ก็มาส่งสัญญาณเรียกพวกเราให้ตามขึ้นมา ขาไปก็ไปกับไชยยันต์สองคน แต่แล้วโผล่มาให้เห็นคนเดียว เอาไชยยันต์ไปไว้ไหนแล้ว หรือว่าเกิดอะไรขึ้น"

"ไม่ต้องห่วงไปหรอกน่า รับรองว่าไม่มีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้นกับไชยยันต์หรอก ถ้ามีอะไรผิดปกติ รพินทร์คงไม่เรียกพวกเราให้ขนของตามขึ้นมาทั้งหมดหรอก อาจขี้เกียจเดินเลยนั่งรออยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้ ๆนี่ก็ได้ เพราะรู้ว่าถึงยังไงพวกเราก็ต้องตามขึ้นมาอยู่แล้ว ให้รพินทร์มาตามพวกเราคนเดียว"

จริงอย่างที่เชษฐาบอก ตลอดระยะเวลาประมาณ 5-6 นาที ซึ่งพรานใหญ่ไม่ได้หยุดรอ หากแต่เดินนำหน้าตัดเข้าไปในป่าสนโปร่งๆ อยู่ยอดเนินลูกนั้น โดยไม่เปิดโอกาสให้ใครซักถามอะไรเขาได้ก่อน ทั้งหมดก็โผล่ออกมายังบริเวณพื้นโล่งอีกบริเวณหนึ่ง ซึ่งที่นั่น ต่างเห็นไชยยันต์ยืนส่องกล้องชมวิวอยู่ก่อนแล้ว พอหันกลับมาเห็นพวกพ้องทั้งคณะเดินเป็นขบวนตรงเข้ามา ก็โบกมือทักทายลั่น

แล้วฝ่ายของเชษฐาก็เข้ามาถึง อย่างร้อนใจ ก่อนที่ฝ่ายซึ่งเพิ่งเข้ามาสมทบจะทันเอ่ยถามเช่นไร ไชยยันต์ก็รากเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มย่องผ่องใส

"อย่าตื่นเต้นจะช็อคไปเสียก่อนนะ ถ้าหากฉันจะบอกให้รู้ว่า เราเข้าถึงที่หมายแล้ว **เนินพระจันทร์**...อยู่ตรงหน้าเบื้องล่างลงไปนี่เอง ก่อนบ่ายสองโมงเสียด้วยซ้ำ โดยฝีมือนำทางของยอดมัคคุเทศก์ รพินทร์ของเรา!"

ดารินกับมาเรียนิ่งไปด้วยอาการตะลึง แต่เชษฐายิ้มด้วยอาการปกติ

"ตื่นเต้นมากไชยยันต์ แต่คงไม่ถึงกับช็อคไปหรอก เพราะถึงแม้ว่าพวกเราจะอยู่ข้างล่างนั่นโดยไม่ได้ตามขึ้นมาแต่แรก เราก็ระแคะระคายถึงผลสำเร็จนี้อยู่ก่อนแล้ว เราอาจรู้พร้อมๆกับที่แกมาเห็นกับตานั่นแหละ แกเห็นด้วยการที่รพินทร์พาแกมาดู ส่วนพวกเราข้างล่าง รู้จากคำบอกเล่าของแงซาย คงไม่มีใครช้ากว่าใครหรอก เพียงแต่ว่าพวกเราข้างล่างที่เพิ่งจะตามขึ้นมานี่ ยังไม่ได้เห็นด้วยตาเท่านั้น ไหนล่ะ 'เนินพระจันทร์' ที่พวก

เราเดินเพื่อจะให้พบมันแทบจะเรียกว่าได้เดินด้วยชีวิตทั้งหมดของเราทุกคน”

ไชยยันต์ชี้มือลงไปยังภูมิประเทศเบื้องล่าง ที่เขาพบเห็นก่อนแล้ว และบัดนั้นเอง พรานพื้นเมืองทุกคนก็ปลดของลงจากไหล่อีกครั้ง พากันวิ่งกรูเข้ามายืนจ้องเป็นแถวหน้ากระดาน

“ขอให้ทุกคนพิจารณาเอาเอง เหมือนอย่างที่ฉันก็ถูกรพินทร์ให้พิจารณามาก่อนแล้ว ใครมีบุญก็คงมองเห็นอยู่ทนโท่ ใครบุญน้อยก็คงมองข้ามไปเสีย ไม่มีอะไรที่จะต้องอธิบายหรือแจกแจงมากไปกว่านี้”

เชษฐามองหน้าสหายของเขา แล้วเหลือบหารพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ซึ่งยังไม่มีโอกาสจะพูดอะไรกันได้แม้แต่คำเดียว แม้จนกระทั่งบัดนี้ พรานใหญ่ก็ปลีกตัวออกไปยืนห่างจากทุกคนอยู่ทางด้านหนึ่ง เหมือนจะปล่อยหน้าที่ทุกอย่างไว้ให้แก่ไชยยันต์ตามลำพัง เขาจึงทอดสายตามองลงไปยังภูมิภาพเบื้องล่างตามการชี้บอกของเพื่อน

ดาริน มาเรีย ก็ก้าวออกมายืนขนาบเคียงข้างเชษฐา ทุกคนใช้สายตาให้เป็นประโยชน์ที่สุด ความเงียบปกคลุมอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

อึดใจเดียว เชษฐา วราฤทธิ์ ผู้สุขุมและชาญฉลาดก็พอจะกำหนดได้ว่า...อะไรเป็นอะไร หันไปสบตาไชยยันต์แวบหนึ่ง เห็นสหายของเขามองยิ้ม ๆ มาก่อนแล้ว ท่านหัวหน้าคณะยังไม่กล่าวอะไรออกมาทั้งสิ้น เริ่มจะสังเกตไปรอบ ๆ ทิศด้วยนิสัยอัน

รอบคอบถี่ถ้วนของเขา**แววตาเท่านั้น...ที่บอกได้ถึงความปราโมทย์ปีติใจเหลือที่จะกล่าว แต่อากัปกิริยาราบคาบเป็นปกติไม่ส่อความรู้สึกนอกหน้าใด ๆ ออกมาทั้งสิ้น**

ดารินกับมาเรีย สมองดูเหมือนจะสั่งการให้คำตอบออกมาในเวลาไล่เลี่ยกัน ราชสกุลสาวหน้าแดงซ่าน ส่วนมาเรียอุทานลากเสียงยาวออกมาว่า

"โอ ก๊อด!! นั่นเป็นพื้นภูมิประเทศแท้จริงหรือว่าภาพมายาลวงตากันแน่ ฉันไม่อยากจะเชื่อสายตาเลย ตรงนั้นใช่ไหมที่ลายแทงระบุว่า 'เนินพระจันทร์' ฉันหมายถึงบริเวณพิวบิกแอเรีย ของภาพผู้หญิงเปลือย ที่นอนหงายพาดยาวขวางหน้าเราอยู่ในขณะนี้"

พวกพรานพื้นเมืองก็เริ่มจะมองออกแล้ว ต่างชี้มือร้องบอกกันเองเสียงแซ่ไปหมดอย่างตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาเฒ่าบุญคำ ถึงกับต้องขยี้ตาแรง ๆ แล้วเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง เอามือป้องหน้าจ้องตาไม่กะพริบ สีหน้าของแกยามนี้ปั้นยากที่สุด

"บรรลัยละซิกู ไอ้คำ...เห็นเนินหญ้าเป็นอะไรไปซะแล้ว ผีป่าหลอกกูหรือเปล่าหว่า ธัมโมสังโฆ ฮื้อยย์...ทำไมตาไอ้คำถึงฝาดไปยังงี้ว้อย!!"

172

เชษฐา วรายุทธิ์ หันกลับมาทางน้องสาวของเขา และมาเรียอีกครั้ง ยังไม่พูดคำใดในขณะนี้ นอกจากสะกิดให้ทั้งสองสาวหันกลับไปดูทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเห็นภูเขาครุฑผงาดปีกอยู่ลิบ ๆ ข้ามเนินเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลนอีกหลายลูก ห่างไกลออกไปเกือบจะสุดสายตา ดารินกับมาเรียพินิจอยู่อีกครู่ใหญ่ หนึ่งในสองก็พูดออกมาด้วยเสียงเกือบจะเป็นกระซิบว่า

"เห็นจะไม่ผิดเป้าหมายละค่ะ พี่ใหญ่...เนินพระจันทร์อยู่เบื้องล่างตรงหน้าพวกเราทุกคน ในขณะนี้นี่เอง ในที่สุดมัคคุ-เทศก์ผู้ยิ่งใหญ่คนนั้น ก็นำพวกเรามาถึงได้จริง ๆ ถึงโดยเราไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้าเลยจนนิดเดียว"

"เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ จากหลักฐานสิ่งแวดล้อมที่เรา

เห็นอยู่นี่ ทำให้เราเชื่อเช่นนั้น ส่วนอีก 1 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือควรจะมีอะไรยืนยันพิสูจน์ให้แน่ชัดเป็นการเพิ่มเติม อย่างน้อยก็จากปากคำของรพินทร์เอง ดูเหมือนเขายังไม่ได้บอกอะไรกับเราในเรื่องนี้แม้แต่คำเดียว”

คำพูดของท่านหัวหน้าคณะ ทำให้ทุกคนหันขวับไปทางจอมพรานผู้ยืนมองวิวทอดอารมณ์อยู่ตามลำพังห่างออกไปทางหนึ่งเป็นตาเดียว และก่อนที่ดารินจะเรียก มาเรียก็ป้องปากตะโกนออกไปเสียก่อนแล้วว่า

“เฮ้! เกรท แมน! วูล์ด ยู คัม เฮียร์?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ปาก้นบุหรี่ใบตองแห้งที่ถือกรุนอยู่ในมือลงกับพื้น ขยี้ดับด้วยพื้นรองเท้า แล้วเดินตรงเข้ามาอย่างสงบ สีหน้าราบเรียบเหมือนเดิม เมื่อเขาเข้ามาถึง ไชยยันต์ก็ชิงเอ่ยขึ้นก่อนด้วยเสียงกลั้วหัวเราะว่า

“พวกเราที่เพิ่งมาถึงใหม่นี่ ยอมเชื่อว่าเนินพระจันทร์อยู่ข้างล่างนั่นเพียง 99 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น อีก 1 เปอร์เซ็นต์ เขายังอุตส่าห์เหลือทิ้งไว้เพื่อจะขอรับการยืนยันจากปากคำของคุณ”

จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“99 เปอร์เซ็นต์ก็ยังมากไปครับ สำหรับผมมีความรู้สึกเชื่อมั่นอยู่แค่ 80 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ที่เชิญพวกเราทุกคนมาดูก็เพื่อขอฟังความเห็นและช่วยกันพิจารณาอีกทีหนึ่ง จากสิ่งที่เรามองเห็นอยู่นี่”

‘ไม่เพียงแต่จะเป็นพรานนำทางผู้ยิ่งยงเท่านั้น ยังเป็นคนถ่อมตนที่ฉลาดและแฝงไว้ด้วยความหยิ่งเงียบ ๆ’

เชษฐาคิดอยู่ในใจ ส่วนคำพูดมีว่า

"คุณเองยังไม่กล้าที่จะให้ความแน่ใจกับพวกเราอีกหรือผู้กอง?"

"ผมจะแน่ใจหรือกล้าให้คำรับรองได้อย่างไรเล่าครับ ในเมื่อผมเองก็ยังไม่เคยเห็นเนินพระจันทร์มาก่อนเลยในชีวิต ภูมิประเทศข้างล่างนี้ อยู่ในข้อสันนิษฐานของผมว่า มันควรจะใช่เท่านั้น จากหลักฐานแวดล้อมที่บังคับอยู่"

มาเรียหัวเราะออกมาดังลั่น สะกิดแขนดาริน แล้วบอกว่า

"สังเกตไหม น้อย พรานนำทางกับเจ้าคนใช้พิเศษของเธอ มีวิธีการพูดที่เหมือนกันมาก จำไว้นะ คนฉลาดมีเล่ห์-เหลี่ยม มักจะพูดในลักษณะนี้เสมอ คือไม่ต้องการให้มีอะไรมาผูกมัดตนเองได้ ฉันรู้ว่าเขาแน่ใจ และความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น แต่เขาไม่ต้องการให้มีการคาดคั้นโดยปล่อยให้เป็นข้อวินิจฉัยของพวกเรากันเอง"

แล้วมาเรียก็ตะโกนเรียกแงซายให้เข้ามาใกล้ ต่อหน้าทุกคน หล่อนถามซึ่งๆหน้าว่า

"เธอได้เห็นภูมิประเทศเบื้องล่างข้างหน้าของเรานี่แล้ว บอกหน่อยได้ไหมว่าเนินพระจันทร์ใช่หรือเปล่า ตอบด้วยตัวของเธอเอง ไม่ต้องโยนหน้าที่ไปให้ใครทั้งสิ้น เพราะก่อนหน้าทีเราจะขึ้นมาเห็นนี่ เธอก็ได้พูดอะไรบางอย่างกับพวกเราไว้แล้ว"

"แงซายคิดว่า ควรจะใช่"

"เห็นไหม?"

แหม่มสาวหันมาบอกปนหัวเราะกับทุกคนโดยเร็ว

"โดยไม่ได้นัดกันไว้เลย และโดยไม่รู้มาก่อนด้วยว่า ไพร-

วัลย์พูดกับพวกเราเช่นไร แงซายก็ให้คำตอบคล้าย ๆ กับไพร-วัลย์นั่นแหละ คือใช้คำว่า 'ควรจะ' โดยไม่ยืนยันให้ชัดออกไปหรอก น้อยพูดไว้ถูกแล้ว เต่ากับจระเข้ย่อมรู้อะไรของกันและกันตลอดเวลา เพราะฉะนั้น หน้าที่คิว.อี.ดี. จึงเป็นของพวกเราทุกคนโดยไม่จำเป็นจะต้องไปคาดคั้นอะไรสองคนนี่ให้เสียเวลา"

ไชยยันต์เข้ามาจับแขนสหายของเขาไว้ ยิ้มอย่างชื่นบาน

"แกเป็นคนรอบคอบถี่ถ้วนเสมอ เชษฐา และฉันก็รู้ว่ารพินทร์รู้นิสัยในข้อนี้ของแกดีที่สุดแล้ว เขาจึงไม่กล้าที่จะยืนยันอะไรลงไป นอกจากโยนกลองมาให้เป็นหน้าที่วินิจฉัยของพวกเรากันเอง เอาละ ฉันก็อยากจะถามแกเหมือนกับว่า อีก 1 เปอร์เซ็นต์ที่ยังเหลือเป็นข้อกังขาของแกนั้น แกสงสัยอะไรหรือ?"

"ฮือม์ ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน บางทีก็จริงอย่างแกว่าฉันเป็นคนขี้สงสัย จนกว่าจะมีอะไรมาทำให้แน่ใจที่สุดเสียก่อนเท่านั้น อาจเป็นเพราะเรามาถึงที่หมายเร็วเกินไปกระมัง บอกแล้วว่าถึงโดยไม่รู้ตัว เลยงงไปหมด แล้วก็กลายเป็นความสงสัย"

"น้อยล่ะ มีอะไรสงสัยอีกไหม?"

ไชยยันต์หันไปถามแพทย์สาวประจำคณะ เพื่อชาวเสียง

ดารินหันกลับไปจ้องภูมิประเทศเบื้องล่างตาไม่กะพริบอีกครั้ง แล้วแปรสายตาสุกปลั่งเป็นประกายจับไปที่จอมพรานของหล่อน โดยไม่สนใจว่าเขาจะมองอยู่ที่หล่อนหรือไม่ ปากก็ตอบไชยยันต์ว่า

"ฉันเชื่อว่าเราเข้าถึงเป้าหมายอย่างถูกต้องแม่นยำที่สุดแล้ว"

คำตอบนั้น กลั่นออกมาจากความมั่นใจเต็มเปี่ยม

"ดีแล้ว!..." ท่านหัวหน้าคณะว่า อาการของเขาเต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า

"ต่อไปนี้ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องวินิจฉัยกันว่า ในบรรดาเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ข้างล่างอันมีอยู่มากมายนั่น เนินไหนที่ควรจะเป็นเนินพระจันทร์ ช่วยกันออกความเห็นประกอบเหตุผลหน่อยซิ"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เงียบเฉย เค้าหน้าเคร่งขรึมปกติ แงซายมีอาการเหมือนไม่ได้ยินคำเปรยถามประโยคนี้ มาเรียยกมือขึ้นปิดปากซ่อนยิ้ม ตาเป็นประกายซุกซน ดารินนั้นหันหน้าไปทางอื่น ส่วนไชยยันต์ผิวปากหวือออกมาโดยแรง

"แกคาดคะเนไม่ได้ทีเดียวหรือ...ว่าเนินไหน ควรจะเป็นเนินพระจันทร์ จากภาพของภูมิประเทศที่เห็นอยู่นี่"

"ฉันต้องการความเห็นของหลาย ๆ ฝ่าย สำหรับประกอบเป็นข้อมูลเพื่อการวินิจฉัยที่แน่นอน ก็เห็นอยู่แล้วละว่าภูมิประเทศ มองดูเป็นภาพของผู้หญิงสาวคนหนึ่งนอนหงายพาดขวางอยู่ตรงหน้าของเรา และก็เชื่อว่าคงจะมองเห็นเป็นภาพนางนอนเช่นนี้ได้เฉพาะที่เรายืนกันอยู่บนที่สูงด้านนี้เท่านั้น ถ้าไปมองทางด้านอื่น หรือถ้าลงไปถึงบริเวณนั้น ก็คงมองไม่เป็นภาพน่าพิศวงอย่างนี้ได้ ฉันอ่านความคิดของทุกคนในขณะนี้ได้ถูกอยู่หรอก แม้แต่พวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็น่าจะเข้าใจเช่นนั้นเหมือนกัน คือบริเวณเนินกึ่งกลางลำตัวนั่นใช่ไหม ที่เมย์เรียก 'พิวบิก แอเรีย' นั่นน่ะ"

"ถ้าจำเป็นจะต้องเอ่ยถึงบริเวณนั้นด้วยคำนี้ ใช้คำทางหลักวิชาแพทย์ดีกว่าค่ะ พี่ใหญ่ จะได้ฟังรื่นหูสักหน่อย โปรดเรียกมันว่า 'มอนส์ เวเนรีส'"

น้องสาวท้วงแทรกขึ้นโดยเร็ว

"เอาละ มันจะเป็นมอนส์ เวเนริส หรือ มอนส์ ฟิวบิส หรือคำอะไรที่ฟังความหมายยากกว่านี้ก็ตาม ความจริงของมันก็คือเนินสามเหลี่ยม ตรงบริเวณที่บรรจบกันของส่วนที่มองเห็นเป็นท่อนขาทั้งสองด้านนั่น พี่อยากจะฟังความเห็นของพวกเราทุกคนว่า ทำไมถึงต้องเข้าใจว่าเนินพระจันทร์คือที่ตรงนั้นด้วย ในเมื่อส่วนอันเป็นใบหน้าก็ดี ทรวงอกก็ดี หรือบริเวณท้องก็ดี ล้วนเป็นเนินสูงโค้งขึ้นมาทั้งสิ้น"

หมอดารินหน้าแดง ตอบอ้อมแอ้มว่า

"น้อยไม่มีความเห็นคะ ถามคนอื่นๆดีกว่า"

"ฉันอธิบายให้แกฟังเอง เชษฐา"

ไชยยันต์บอกโดยเร็ว แล้วมองไปทางดาริน

"โทษทีนะ คุณหมอ ถ้าเผื่อจะเป็นคำอธิบายที่ฟังแล้วแสลงหูไปบ้าง ก็เชิญอุดหูได้"

อดีตนายทหารปืนใหญ่หันมาทางสหายของเขาอีกครั้ง กล่าวติดต่อกันไป

"ก่อนอื่น แกจะต้องพิจารณาถึงชื่อที่เจ้าของลายแทงตั้งไว้เสียก่อน เขาเรียกที่หมายนี้ว่า 'เนินพระจันทร์' ครั้งแรกที่เราฟังดู ยังไม่เป็นสถานที่เราก็ยังบอกกับตัวเองว่า สำเนียงเสียงที่เรียก ฟังดูมัน 'โรแมนติก' อย่างไรพิกลอยู่แล้ว และน่าจะมีความหมายอยู่ในตัวของมันเองเต็มเปี่ยม สำหรับผู้ที่กำหนดนามของมันไว้ โดยอาจเกิดจากจุดบันดาลใจอะไรสักอย่าง ครั้นแล้วเมื่อเราได้มาเห็นภูมิประเทศนี้ ตามที่เห็นอยู่นี่เป็นรูปร่างตลอดทั้งองคาพยพของหญิงสาวผู้หนึ่ง ผู้มีเรือนกายอันได้สัดส่วนงาม

พร้อม นอนทอดขวางอยู่ มีร่างกายหรืออวัยวะของผู้หญิงส่วนใดบ้าง ที่เราควรจะเรียกกันว่า 'เนิน' ใบหน้ารึ ทรวงอกรึ แผ่นท้องรึ ไม่เห็นมีอะไรจะต้องสงสัยเลยนี่ สำหรับพื้นที่สามเหลี่ยมอันกว้างใหญ่อุดมไปด้วยหญ้ามอสอันเขียวชอุ่มนั่น และให้ตายเถอะ...ตั้งแต่เกิดมา ฉันก็ยังไม่เคยเห็นแผ่นดินส่วนไหนของโลกงดงามประทับใจเท่ากับบริเวณที่เราคิดว่าน่าจะเป็นเนินพระจันทร์ของมังมหานรธานั่นเลย นึกไปไม่ถึงจริง ๆ ว่าเตานั่นจะสรรตั้งชื่อได้เหมาะสมถึงเพียงนี้"

กล่าวจบ ไชยยันต์ก็หัวเราะชอบอกชอบใจ

เชษฐาพยักหน้าเนิบ ๆ อย่างใช้ความคิด ริมฝีปากมีรอยยิ้ม ๆ อยู่ในที ส่วนดารินอดไม่ได้ที่จะหันมามองขวาง ๆ ถามเบา ๆ ว่า

"รพินทร์เป็นคนให้ไอเดียอย่างนี้แก่เธอหรือไชยยันต์?"

"เปล่า! เขาไม่ได้บอกอะไรแก่ฉันสักอย่าง เพียงแต่ชี้ให้ฉันสังเกตดูเท่านั้น คนเราก็ต้องมีสมองคิดของตนเองบ้างซิ ไม่มีเชาว์เสียบ้างเลยหรือยังไง แต่ก่อนจะนึกอะไรออก ฉันก็ต้องมองดูภาพภูมิประเทศนี้อยู่นานเหมือนกัน ว่าแต่เธอเถอะ เห็นด้วยไหม หรือคิดว่าบริเวณส่วนไหน...ควรจะเป็นเนินพระจันทร์ลองชี้มาซิ..."

"ถ้าไม่คิดอุตริ สัปโดกอย่างเธอ มันก็อาจเป็นเนินสูงส่วนอื่นอย่างที่พี่ใหญ่ตั้งข้อคิดไว้ก็ได้นี่นะ"

ดารินหาทางแย้ง เพื่อแก้ความขวยเขินใจของตนเองไปตามเรื่อง ทั้ง ๆ ที่หล่อนก็บอกกับตนเองว่ามันน่าจะเป็นอย่างไชยยันต์พูดทุกอย่าง แล้วบ่นอุบอิบต่อมาว่า

"บ้ากันจัง มานั่งพิจารณากันอยู่ทำไมนะ เนินไหนๆ มันก็ไม่สำคัญที่จะต้องเอามาถกเถียงกันอยู่หรอก สำคัญว่าเรามาถึงที่แล้วเป็นใช้ได้"

"ใครว่าไม่สำคัญ มันเป็นความสำคัญอย่างที่สุด ที่เราจะต้องค้นหาจุดหมายแน่นอนออกไปให้แน่ชัด มิฉะนั้นเราจะตีรหัสของลายแทงไม่ออกเลย ลืมเสียแล้วหรือ เจ้าของลายแทงเขาสั่งไว้เช่นไร ถ้าเราขึ้นไปรออยู่ผิดสถานที่แท้จริง แม้จะใกล้เคียงละแวกเดียวกันก็ตาม เราอาจพลาดเวลาสำคัญไปได้ นั่นหมายถึงความล้มเหลว หาทางตัดขึ้นเทือกพระศิวะไม่ถูก"

"จริงของไชยยันต์"

ท่านหัวหน้าคณะยอมรับ

"เราต้องหาที่หมายอันเป็นจุดที่ 'แน่นอน' ออกไปให้ได้ชนิดที่คลาดเคลื่อนไม่ได้ทีเดียว เมย์มีความคิดอย่างไรบ้าง อย่ามัวแต่ปิดปากหัวเราะอยู่อย่างนั้น"

มาเรียหัวเราะคิกๆ จนดารินมองค้อนอย่างหมั่นไส้ ผัวเมียคู่นี้อุตริวิตถารเหมือนๆ กัน มิน่าละ...ถึงได้มาสมัครสมโมสรกันได้ หล่อนคิด สำหรับมาเรียในขณะนี้ มีแต่ความรื่นเริงสนุกใจ ไม่เหลือร่องรอยของความสะบักสะบอมใดอยู่อีกเลย

"ฉันมีความเห็นอย่างเดียวกับไชยยันต์ค่ะ พี่ใหญ่"

แหม่มสาวตอบโพล่งออกมาโดยไม่มีการลังเลให้เสียเวลา เพราะอย่างน้อยหล่อนก็เป็นคนเปิดเผย และคะนองอยู่ไม่ใช่น้อยตามนิสัยดั้งเดิม

"เพียงแต่เคลือบแคลงอยู่นิดเดียวเท่านั้น"

"เคลือบแคลงอะไร?"

"ทุกคนแปลความของเนินนี้ให้ฉันฟังผิดมาแต่แรกหรือเปล่าไม่ทราบ คือเรียกตามลายแทงให้ฉันฟังว่า เม้าท์ อ๊อฟ ลู-เนอะร์-เนินพระจันทร์ แต่ตามภาพที่เราเห็นและมีความเข้าใจโน้มเอียงอยู่ในขณะนี้ควรจะเรียกว่า เม้าท์ อ๊อฟ วีนัส-เนินพระศุกร์เสียมากกว่า ซึ่งมันก็ตรงกับภาษาละตินในหลักวิชาแพทย์ของน้อยว่า มอนส์ เวเนริส ชนิดที่ไม่กระดิกเลย"

มาเรียอาจพูดเล่นด้วยความคะนองปาก แต่เชษฐาสะดุดความคิดทันที มองหน้าจอมพรานผู้ยืนสงบนิ่ง ปล่อยการโต้-เถียงให้เกิดขึ้นตามลำพังนายจ้างของเขา โดยไม่แสดงความเห็นร่วมใด ๆทั้งสิ้น

"มันก็น่าคิดอยู่เหมือนกันนะ ผู้กอง ตามที่เมย์ว่านี่ คุณแน่ใจหรือว่า ล่ามของคุณแปลภาษาพม่าโบราณนั่นออกมาได้ถูกต้อง โดยเรียกที่หมายว่า เนินพระจันทร์ มันอาจเป็นเนินพระศุกร์อย่างที่เมย์บอกก็ได้"

"ไม่ยากหรอกครับในข้อนี้ สำหรับการที่เราจะรู้ให้แน่เพราะแงซายอ่านภาษาพม่าโบราณนั่นออก"

พร้อมกับกล่าว เขาก็หันไปถามแงซาย

คำตอบที่ได้รับก็คือ

"ล่ามของผู้กอง แปลความได้ถูกต้องแล้ว ในลายแทงระบุว่า 'เนินพระจันทร์' ไม่ใช่พระศุกร์"

"มันไม่ต่างอะไรกันออกไปนักหรอกน่า จะพระจันทร์หรือพระศุกร์ก็..."

ไชยยันต์สอดมาอย่างมั่นใจเต็มที่

"ถ้าเรียกเนินพระศุกร์ เราก็เพียงแต่รู้สึกว่ามันได้ความ

หมายตรงกับสิ่งที่เห็นอยู่นี่ ประกอบความเชื่อมั่นให้แน่นแฟ้นขึ้นไปอีก แต่ถ้าเรียกพระจันทร์ ผู้ตั้งชื่อก็อาจมีความหมายไปอีกอย่างหนึ่งตามความรู้สึกของตนเองในระหว่างที่ขนานนามนี้ขึ้น เป็นต้นว่าเมื่อขึ้นไปอยู่บนเนินนั้น มันจะต้องเกี่ยวข้องอะไรกับพระจันทร์ในคืนขึ้นห้าค่ำนั่นเอง อย่าลืมด้วยว่าพระจันทร์ในคืนขึ้นห้าค่ำ...เป็นสิ่งที่เราตั้งข้อสังเกตกันไว้ก่อนแล้ว จากความหมายของลายแทง”

เชษฐาใช้ความคิดอยู่ครู่ก็คว้าข้อมือพรานใหญ่ ดึงให้เดินห่างจากคณะทั้งหมดออกมา กระซิบถามว่า

“ถามจริงๆเถอะ คุณมีความคิดอย่างไร รพินทร์ และมีอะไรจะช่วยพิสูจน์ได้บ้างไหม ในสิ่งที่เราถกเถียงกันอยู่เดี๋ยวนี้ คุณอาจกระดาก ไม่อยากพูดอะไรต่อหน้าผู้หญิงสองคนนั่นก็ได้ ผมยอมรับว่าภูมิประเทศที่เราเห็นจากมุมนี้ ช่างดูประหลาดมหัศจรรย์จริงๆ”

“ตอนนี้ ผมก็ยังไม่แน่ใจ เหมือนกับคุณชายเหมือนกันครับ แต่เชื่อว่าเราน่าจะมีข้อพิสูจน์ได้ ภายหลังจากที่เราลงไปถึงบริเวณที่ราบต่ำข้างล่างนั่นแล้ว สังเกตไหมครับ บริเวณที่ราบต่ำข้างล่าง อยู่ในวงล้อมของภูเขารอบด้าน”

“ใช่ แล้วยังไง?”

“เมื่อเราลงไปถึงข้างล่างแล้ว ลองหันกลับมาสังเกตที่ภูเขาครุฑลูกนั้นอีกทีหนึ่ง ว่าเราจะมองเห็นหรือไม่ และขณะที่เห็นนั้น เรายืนอยู่ในส่วนใดของมัน ผมเชื่อว่าเราจะมองไม่เห็น

ภูเขาครุฑในทุกส่วนของบริเวณนั้นหรอก เพราะจะถูกเขาอื่นๆ บังเหลี่ยมบังมุมไว้ และมันจะต้องมีอยู่แห่งเดียวเท่านั้นที่เราจะมองเห็นภูเขาครุฑได้ตามคำสั่งของลายแทง แห่งไหนที่เรามองย้อนกลับแล้วเห็นเขาครุฑ แห่งนั้นก็คือเนินพระจันทร์แน่นอน แห่งไหนมองไม่เห็นก็ไม่ใช่”

ท่านหัวหน้าคณะลืมตาโพลง อย่างนึกขึ้นมาได้

“จริงของคุณ ว่าแต่นี่แน่ะ คุณรู้ตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ว่าเรากำลังจะถึงที่หมายแล้ว”

“ผมเริ่มสังหรณ์ตั้งแต่เราเดินลงจากภูเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะลูกสุดท้าย ก่อนที่จะมาหยุดพักแล้วครับ เพราะสังเกตเห็นเส้นทางของเราอยู่ในตำแหน่งตรงกับยอดของเทือกสูงสุดนั่นพอดี มันตรงกับบริเวณเนินพระจันทร์ที่ระบุไว้ในลายแทง ผมรู้ว่าเราใกล้เข้ามามากที่สุดแล้ว เพียงแต่ยังบอกไม่ได้แน่นอนเท่านั้นว่ามันอยู่ตรงไหน เพราะเนินสูงลูกนี้บังอยู่ ระหว่างที่พวกเรานั่งพักกันอยู่ ผมทนร้อนใจอยู่ไม่ไหวก็เลยปลีกตัวขึ้นมาดูก่อน และมันก็เป็นความจริง ผมเรียนแล้วว่า จะอย่างไรเสียอย่างช้าเราจะต้องถึงที่หมายภายในก่อนค่ำวันนี้แน่นอน แต่กลับปรากฏว่าเราถึงเร็วกว่ากำหนดเสียอีก”

“วิเศษมาก รพินทร์ วิเศษจริงๆ ขอให้มันเป็นที่หมายอันถูกต้องเถอะ เราจะได้โล่งอกกันไปเปลาะหนึ่ง ต่อไปนี้ก็จะได้ไม่ต้องเคลื่อนไหวไปไหนอีกแล้ว นอกจากพักกันอยู่ที่นี่เพื่อรอเวลาเท่านั้น ผมเองก็สับสนไปหมดแล้ว เพราะเดินทางกันหนักเหลือเกิน เรามาถึงก่อนกำหนดกี่วันนะ วันนี้วันที่เท่าไหร่?”

ขณะที่ปากถาม ท่านหัวหน้าคณะก็เลิกแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือแบบเดินป่าเพื่อตรวจสอบวันที่ แล้วร้องออกมาว่า

"วันนี้วันอาทิตย์ที่ 1 พฤศจิกายน ขึ้นกี่ค่ำกันนี่ แล้ววันขึ้น 5 ค่ำ เป็นวันที่เท่าไหร่ ตรงกับวันอะไร"

จอมพรานขมวดคิ้วคิด แล้วยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้ง สั่นศีรษะ

"ผมเองก็ออกจะงง ๆ สับสนอยู่เหมือนกันครับ จำได้แต่เพียงว่า ตั้งแต่ผละจากหลุมอุกกาบาตที่สามมานั้น มันเป็นเมื่อวานซืนนี้เอง เราผ่านมาสองคืนแล้ว คืนแรกพักกันอยู่บนยอดเขาสูง ที่หมีน้ำแข็งเข้าเล่นงาน คืนวานนี้ก็เป็นคืนที่คุณหญิงเกิดอุบัทวเหตุเดินไม่ได้ เมื่อวานนี้แทบจะเรียกได้ว่า เราไม่ได้เดินคืบหน้ากันเลย ที่พักในคืนแรกกับคืนที่สอง ห่างกันไม่เกิน 3 กิโลเมตรเท่านั้น กำหนดของวันขึ้นห้าค่ำ ผมคลับคล้าย-คลับคลาว่าจะเป็นวันต้น ๆ เดือนพฤศจิกายนนี่แหละครับ ส่วนจะเป็นวันที่เท่าไหร่ ตรงกับวันอะไรยังนึกไม่ออก ประเดี๋ยวสอบกับคุณไชยยันต์ก็ได้ เพราะแกมีปฏิทิน และคอยเฝ้านับวันอยู่แล้ว แต่ที่รู้แน่ ๆ ก็คือ เราต้องมาก่อนกำหนดไม่น้อยกว่า 2 วัน แม้ว่าจะเสียเวลาไปหนึ่งวันเต็ม ๆ อันเนื่องจากอุบัทวเหตุของคุณหญิงก็ตามที"

ระหว่างที่ท่านหัวหน้าคณะ เอาตัวมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งใหญ่ไปปรึกษาหารือกันตามลำพัง ไชยยันต์ก็ผละเดินตรงเข้าไปยังกลุ่มพรานพื้นเมือง ซึ่งกำลังรวมกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ต่อ

ทัศนภาพที่เห็นกันอยู่ พร้อมกับหัวร่อคิกคักกันไปพลาง ตาเฒ่าบุญคำผู้เป็นหัวหน้าหมู่พรานพื้นเมืองทั้งหลาย พอเห็นเขาปรี่เข้ามาก็ยิ้มย่องมีอาการหลุกหลิกอยู่

"ว่ายังไงพวกเรา...มองเห็นอะไรข้างล่างนั่นแล้ว ใช่ไหม?"

ไชยยันต์เปรยถามทุกคน อย่างอยากจะฟังความเห็น

"โอ้โฮ นายทหาร อย่าบอกใครเชียว เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ บุญคำไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นเจ้าป่าเจ้าเขาท่านใจดีเนรมิตอะไรให้ดูเต็มตาถึงขนาดนี้ ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตเลย พับผ่า ฮิ ฮิ"

ตาเฒ่าจอมสัปดนกระซิบกระซาบกับเขา แล้วยกมือขยี้ตาอยู่เช่นนั้น

"ถ้างั้นพวกเราก็มองเห็นกันอย่างเดียวหมดทุกคนซินะ"

"นายทหารเห็นยังไง บุญคำก็เห็นยังงั้นแหละ"

แกยานคาง

"บุญคำว่าเนินพระจันทร์อยู่ที่ไหน?"

บุญคำยิงฟันหัวร่อไม่มีเสียง หันไปส่งภาษากะเหรี่ยงกับคะหยิ่น พวกนั้นทั้งหมดพากันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ พูดกันจ้อกแจ้กแล้วแกก็ยานคางบอกมาอีกว่า

"นายทหารว่าอยู่ตรงไหน บุญคำกับไอ้พวกนี้ก็ว่าอยู่ตรงนั้นแหละ บุญคำอยากจะมีตัวใหญ่เท่าภูเขา จะได้เท่า ๆ กับนางที่นอนอยู่นั่น เดินป่ากันมานาน ๆ ไม่น่าจะต้องมาเห็นอะไรที่มันรูปร่างลักษณะยังงี้เล้ย จั๊กจี้จั๊กเดียมใจคนแก่ซะจริง เจ้าประคุณเอ๋ยเลือดลมมันแล่นพล่านไปหมด อยากจะกระโดดหน้าผานี่ให้คอหักตายเสียรู้แล้วรู้รอด"

"ลุงคำอย่าทำปากเสีย พวกเราจะหลงทางกันทั้งหมด อุตส่าห์รอดปลอดภัยกันมาจนถึงที่นี่แล้ว"

เกิดสะกิดหลังลูกพี่บอกมา บุญคำเหวี่ยงข้อศอกถองพลั่กเข้าให้ตวาดแว้ด

"มึงไม่ต้องมาเสือกสอนกูดีไป ไอ้เกิด ถึงปากกูจะเสียกูก็เดินป่ามาก่อนมึงเกิดซะอีก"

แล้วแกก็ขยับเข้ามาใกล้ไชยยันต์อีก บอกต่อมาว่า

"พวกเจ้านายปรึกษาอะไรกันชักช้าเสียเวลาอยู่ทำไม รีบลงไปที่นั่นกันเถอะ บุญคำอยากจะลงไปนอนอยู่บนเนินนั่นเต็มทีแล้ว ว่าแต่อีตอนที่เราลงไปถึงแล้ว เราจะเห็นรูปร่างเหมือนที่ยืนดูกันอยู่บนนี้อีกหรือเปล่าก็ไม่รู้"

ก่อนที่ไชยยันต์จะพูดอะไรกับแกต่อไปนั่นเอง ก็ได้ยินตะโกนสั่งการมาจากเชษฐาว่า

"เคลื่อนย้ายต่อ... เราจะลงไปยังที่ราบต่ำข้างล่างนั่นเดี๋ยวนี้!"

ทั้งคณะเคลื่อนจากบริเวณไหล่ตะพักอันสูงสุดของ เนินลูกนั้นลงไปตามบริเวณลาดเท ซึ่งปกคลุมไปด้วยหญ้าตลอด บางแห่งก็เอียงชันมาก และบางแห่งก็ทอดเอนเป็นมุมลาดให้เดินได้อย่างสบาย บ่ายหน้าลงไปสู่บริเวณซึ่งต่ำกว่า อันมีรัศมีกว้างใหญ่ไพศาลภายในวงล้อมของขุนเขานับยอดไม่ถ้วน โดยมีพรานใหญ่และท่านหัวหน้าคณะเดินนำล่วงหน้าลงไปก่อน

ทั้ง ๆที่แลดูเหมือนว่า เป้าหมายจะอยู่เบื้องหน้า ต่ำลงไป

ข้างล่างใกล้ๆนั่นเอง แต่ทั้งหมดก็ใช้เวลาไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง กว่าจะไต่ระดับลงมาสู่พื้นเบื้องล่างได้ เพราะความไพศาลลิบลิ่วของภูมิประเทศ อันทำให้ทั้ง 12 ชีวิตที่ปรากฏกายเคลื่อนไหวอยู่นั้น มองดูไม่ผิดอะไรกับจุลินทรีย์เล็กๆ ที่กระดิบๆ ไปในผืนพรมสีเขียวชอุ่ม ยิ่งลงต่ำมากเท่าใด อากาศก็ยิ่งทวีความอบอุ่นเพิ่มขึ้นเท่านั้น จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็สุดที่จะบอกได้ ในความรู้สึกของทุกคนยามนี้เต็มไปด้วยความแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่า ปลอดโปร่งเป็นสุขใจยิ่งกว่าทุกครั้งของการเดินทาง

พวกพรานพื้นเมืองเดินหาบของรวมกลุ่มพูดจาหยอกล้อหัวเราะต่อกระซิกกันอยู่ตลอดเวลา ก็คงไม่มีอะไรมากไปกว่าความสนใจจดจ่ออยู่กับ 'เนินพระจันทร์' ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสถานที่เป้าหมายอันถูกใจของเขาเหล่านั้นยิ่งกว่าที่ใดที่ผ่านพบมาแล้วทั้งสิ้น

เชษฐาเดินสังเกตภูมิประเทศย้อนหลังอยู่ตลอดเวลา ทุกฝีก้าวที่เคลื่อนต่ำลงไปสู่ที่ราบเบื้องล่าง แล้วก็พบความจริงตามที่จอมพรานบอกไว้ล่วงหน้าก่อนแล้วทุกประการ คือเมื่อลดระดับต่ำลง ภูมิประเทศของพื้นเบื้องล่างที่แลเห็นในมุมสูงเป็นภาพนางนอน ก็เริ่มจะแปรเปลี่ยนสัณฐานไป และยิ่งเปลี่ยนไปจนมองไม่เห็นเค้าอะไรอีกเลย นอกจากเนินหญ้าสูงๆต่ำๆ ระเกะระกะลานตาไปหมด จนตัวเขาเองบัดนี้ก็งุนงง ไม่สามารถจะชี้ได้ถูกว่า เนินลูกไหนที่เคยหมายตากันไว้ว่าเป็น 'เนินพระจันทร์' ในขณะที่ยังยืนมองอยู่บนที่สูง ส่วนจะมองย้อนกลับไปทางตะวันตกเฉียงใต้เล่า บัดนี้เขาหญ้าลูกใหญ่ที่พากันเดินลงมา ก็กำบังภูมิประเทศด้านนั้นไว้หมดสิ้นแล้ว ไม่สามารถจะมองกลับ

ไปเห็นเขาครุฑ และยอดแหลมเป็นรูปกรวยฝาชีสองลูกของทิวด้านหลังได้อีก การที่จะมองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑได้ ผู้เห็นจะต้องล่วงเข้าไปอยู่ใจกลางส่วนใดส่วนหนึ่งของพื้นที่ในวงล้อมของขุนเขาเหล่านั้น โดยที่ตำแหน่งนั้นไม่มีเหลี่ยมเขาลูกใดบังทิศทางไว้เลย ซึ่งคงจะไม่มองเห็นได้ทุกจุดนัก จริงตามที่รพินทร์พูดไว้

ระหว่างที่ท่านหัวหน้าคณะหยุดเดิน ขมวดคิ้ว เขม้น สายตามองค้นหาที่หมายไปรอบ ๆ ก่อนจะลงถึงตีนเนินใหญ่ลูกนั้นนั่นเอง พรานใหญ่เดินตรงเข้ามาหาด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ และเอ่ยขึ้นเหมือนจะอ่านใจเขาออกว่า

"มองไม่เห็นภาพ 'นางนอน' อย่างที่เรายืนดูกันอยู่บนยอดเนินโน่นแล้วใช่ไหมครับ"

เชษฐายิ้มตอบอย่างงง ๆ แล้วพยักหน้าสารภาพ

"อือม์ มุมต่ำกับมุมสูง มันทำให้เรามองเห็นภูมิประเทศผิดกันไปคนละอย่างทีเดียว ตอนนี้ถ้าจะให้ผมชี้ว่าตรงไหนที่เราสงสัยกันว่าจะเป็นเนินพระจันทร์ ผมก็ชี้ไม่ถูกแล้ว กำลังยืนตั้งสติพิจารณาอยู่นี่"

ไม่ทันที่ท่านหัวหน้าคณะจะกล่าวกับมัคคุเทศก์นำทางได้จบประโยคดี เสียงไชยยันต์ก็ร้องโวยวายลั่นมา พร้อมกับเดินไต่ทางลงมาสมทบด้วยโดยเร็ว มีดารินและมาเรียกระชั้นชิดมาติด ๆ

"ไม่เป็นเรื่องแล้ว ผู้กอง! เราลงมาที่ต่ำระดับเดียวกันกับภูมิประเทศข้างล่างนี้ เรามองไม่เห็นอะไรเลย ทุกเนินทุก

ลอนมันเหมือนกันไปหมด ตอนเดินลงมาก็ไม่ทันได้สังเกตหมายตาไว้เสียก่อนด้วย ท่าจะยุ่งเสียแล้วซิ ดีไม่ดีมิต้องย้อนกลับขึ้นไปดูบนนั้นใหม่อีกครั้งหรือ”

“จริงด้วย ตอนนี้ฉันก็ดูอะไรไม่รู้เรื่องไปหมดแล้ว เนินไหนกันแน่นะ”

ดารินเสริมขึ้นโดยเร็วอีกคนหนึ่ง หน้าตื่นไปหมด

“อย่าตื่นเต้น หรือว่าโง่ไปหน่อยเลยน่ะ”

เชษฐาพูดเสียงต่ำ ๆ กับน้องสาวและสหายของเขา

“ถึงพวกเราจะดูไม่ออก รพินทร์ก็จะต้องดูออกอยู่ดี คงไม่ถึงกับต้องย้อนกลับไปตั้งป้อมสังเกตบนนั้นใหม่หรอก ใช่ไหมผู้กอง?”

รพินทร์ยังไม่ได้ตอบในทันทีนั้น เขากวาดตาเหมือนจะสำรวจไปรอบ ๆ ก็พอดีกับที่มาเรียชี้มือไปทางด้านตะวันออกแล้วบอกเบา ๆ ว่า

“รู้สึกว่าจะเป็นลอนสูงที่เห็นโผล่ยอดขึ้นมาด้านหลังเนินที่ขวางหน้าเรานี่นะคะ พี่ใหญ่ แต่ไม่ทราบฉันจะเข้าใจผิดหรือเปล่า ไพรวัลย์เท่านั้นที่จะบอกได้”

ทุกคนหันไปมองหล่อนเป็นตาเดียว รวมทั้งมัคคุเทศก์นำทาง พอสบตา รพินทร์ก็ก้มศีรษะให้แหม่มสาวนิดหนึ่ง นึกอยู่ในใจว่า ไม่เสียแรงที่หล่อนสืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่แห่งกาฬทวีป เพราะไม่เพียงแต่จะเชี่ยวชาญช่ำชองต่อการเดินป่าฝ่าดงในทุกสภาพเท่านั้น หล่อนยังเป็นนักสังเกตภูมิประเทศที่แม่นยำที่สุด ไม่แพ้พรานอาชีพอย่างเขา

“ใช่หรือเปล่า ผู้กอง ที่เมย์ชี้น่ะ?”

ไชยยันต์ถามอย่างร้อนใจ

"ครับ เนินที่เมย์ชี้นั่นแหละ คือที่หมายซึ่งเราสงสัยกัน"

จอมพรานตอบเรียบ ๆ แล้วชี้มืออธิบายประกอบ

"ทางด้านศีรษะของภาพนางนอนที่อยู่ทางด้านเหนือขึ้นไปโน่น แล้วระต่ำเป็นแนวเฉียงลงมาตามลักษณะของลำตัวที่ทอดยาว ส่วนทางด้านใต้ฟากนี้เป็นด้านลำขาและปลายเท้า"

"เก่งนี่ เมย์ เธอน่าจะเป็นพรานอาชีพได้อย่างสบาย พวกเรามองกันไม่รู้เรื่องสักคนเดียว แต่เธอกลับชี้ได้ถูกต้องที่สุด"

ดารินหันไปพูดเสียงใสกลั้วหัวเราะกับแม่เพื่อนสาวต่างผิว จ้องหน้าอย่างทึ่ง ๆ แต่มาเรียยักไหล่

"ฉันน่ะไม่ได้หนึ่งในร้อยของไพรวัลย์หรอก เพียงแต่ว่าก่อนจะเดินลงมา ฉันหมายตาสังเกตไว้ก่อนเท่านั้น"

แล้วแม่ผมทองก็เอียงหน้าเข้ามากระซิบที่ริมหูของหล่อน

"เธอซิเก่งมาก น้อย ขณะนี้ฉันคิดถึงแต่ความ 'เก่ง' ของเธอคนเดียวเท่านั้น ไพรวัลย์หรือแงซายก็ไม่มหัศจรรย์น่าเลื่อมใสเท่าเธอ"

ราชสกุลสาวขมวดคิ้ว

"ฉันเก่ง...เก่งเรื่องอะไรกัน?"

"นอกจากจะเป็นแพทย์แผนปัจจุบันที่เก่งกาจต่อทุกอาการของโรคภัยแล้ว เธอยังเป็นหมอทางโชคลางที่ทำนายอะไรได้เก่งมาก เธอบอกว่าผู้หญิงมีท้องมีโชคดี และมีเครื่องรางป้องกันภัยพิบัติให้แก่ตนเองและหมู่คณะ อันตรายใด ๆ ที่จะเกิดขึ้น ย่อมจะผ่านพ้นปลอดภัยไปได้ ครั้งแรกฉันไม่เคยเชื่อเธอเลย แต่เดี๋ยวนี้ฉันเชื่อแล้ว เพราะระหว่างที่เราเดินผ่านภูเขาหิมะเมื่อ

เช้านี้ ฉันนึกว่าฉันต้องตายแน่ๆ แต่แล้วก็ปรากฏว่าฉันรอดปลอดภัยมาได้ จนกระทั่งในที่สุดเราทุกคนก็มาถึงจุดหมายสำคัญอย่างราบรื่นจนได้ มันเป็นจริงตามที่เธอบอกฉันไว้ทุกอย่าง”

ดารินลืมตาโตนิดหนึ่ง กลั้นหัวเราะ ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่โอบมือไปกอดเอวแม่เพื่อนสาวต่างผิวเอาไว้อย่างรักใคร่สนิทสนม การแยกตัวเองออกไปกระซิบกระซาบคุยกันตามลำพังของทั้งสองสาว ไม่เกี่ยวข้องกับอีกสามชายที่กำลังใช้การใคร่ครวญหนักถึงปัญหาเฉพาะหน้า

“แล้วนี่เรามาหยุดกันอยู่ทำไมให้เสียเวลาตรงนี้ รู้ที่หมายแน่นอนแล้ว ก็ควรจะตรงไปให้ถึงเสียเลยไม่ดีกว่ารึ”

ไชยยันต์มองหน้ารพินทร์และเชษฐา แล้วถามต่อมา

“เรารู้ที่หมายแน่นอนแล้วครับ ว่า เนินไหนที่เราตั้งข้อสังเกตไว้ การจะไปให้ถึง มันไม่เป็นปัญหาอะไรทั้งสิ้น แต่ปัญหาก็คือว่า เนินที่เราจะเข้าใจกันนั้น มันจะเป็นเนินพระจันทร์ของมังมหานรธาจริงหรือไม่เท่านั้น”

“อ้าว!”

ไชยยันต์ร้อง ทำหน้าตื่น มองหน้าจอมพรานกับสหายของเขาสลับกันอยู่เช่นนั้นอย่างไม่เข้าใจ เชษฐาจึงเป็นฝ่ายบอกสหายของเขาว่า

“ฉันเป็นคนตั้งข้อกังขาชนิดนี้แก่รพินทร์เองแหละ แต่เขาก็บอกฉันแล้วว่า เราพอจะหาทางพิสูจน์กันได้”

"จะพิสูจน์กันได้ยังไงคะพี่ใหญ่?"

น้องสาวถามทันที สีหน้าประหลาดใจ

"รพินทร์บอกว่า เราจะเดินสำรวจดูพื้นที่บริเวณนี้ทุกแห่ง โดยพยายามมองกลับไปทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ ถ้าตำแหน่งไหนสามารถมองกลับไปเห็นเขาครุฑได้เหมือนอย่างที่เรายืนอยู่บนเขาลูกนั้น ตำแหน่งนั้นก็คือเนินพระจันทร์ตรงตามลายแทงระบุ แต่ถ้าตำแหน่งไหนไม่เห็นก็ไม่ใช่"

ไชยยันต์ผิวปากหวือ

"เป็นวิธีพิสูจน์ได้อย่างถูกต้องที่สุด และให้ตายเถอะ พวกเราพากันลืมคิดถึงข้อนี้ไปอย่างสนิท จริงซินะ พื้นที่ในหุบในบริเวณนี้ทั้งหมด มีภูเขาขึ้นบังสลับซับซ้อนไปหมด เรื่องที่จะมองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑหมดทุกตำแหน่งขณะที่เราอยู่ในแอ่งนี้ คงเป็นไปไม่ได้ เพราะจะต้องมีเหลี่ยมเขาบังไว้ แต่มันจะต้องมีที่ใดที่หนึ่งเท่านั้น ที่จะมองผ่านช่องว่างจากการบังของภูเขาทั้งหลาย กลับไปเห็นเขาครุฑได้ ว่าแต่นี่เราจะเอายังไงกันล่ะ เที่ยวได้เดินขึ้น ๆ ลง ๆ ตามเนินอันมีอยู่มากมายก่ายกองเหล่านี้ แล้วคอยมองหาเขาครุฑอยู่งั้นหรือ ฉันว่าเดินกันตลอดทั้งครึ่งวัน ถึงค่ำวันนี้ก็เดินไม่ทั่วหรอก"

"คงไม่ยากหรอกครับ คุณไชยยันต์ เรากำหนดได้จากสายตาที่เห็นอยู่นี่แล้วว่า ตั้งแต่ส่วนครึ่งของลำตัว 'นางนอน' ลงไปจนถึงด้านปลายเท้า คงจะเป็นส่วนที่ไม่จำเป็นต้องเดินสำรวจให้เสียเวลา เพราะเขาลูกนี้บังไว้ตลอดแล้ว ไม่มีจุดใดที่เราจะมองกลับไปเห็นเขาครุฑแน่ ถ้าจะมีก็คงจะเป็นบริเวณใดบริเวณหนึ่งในระหว่างท่อนกลางลำตัวขึ้นไปนั่นแหละ เพื่อไม่

ให้เสียเวลา ผมจะให้แงซายนำพวกที่หาบหามของทั้งหมด ตรงไปหยุดรอเราตรงตำแหน่ง มอนส์ เวเนริส อันเป็นเป้าหมายที่เราสงสัยก่อน ส่วนพวกคุณถ้ายังไม่อยากพัก จะเดินสำรวจกับผมก็ได้ เราจะอ้อมวกขึ้นไปทางด้านที่เป็นบริเวณทรวงอก และหาที่หมายไล่ระลงมาเป็นลำดับ แต่ถ้าใครแน่ใจว่า บริเวณมอนส์ เวเนริส เป็นตำแหน่งเนินพระจันทร์แน่นอน จะตามพวกนั้นไปคอยอยู่ที่นั่นเลยก็ได้ ไม่ต้องเสียเวลาเดินให้เหนื่อยแรงเปล่าด้วย”

“พี่จะไปกับรพินทร์ มีใครจะไปอีกด้วยไหม หรือว่าจะไปพักรออยู่กับพวกแงซายก่อน?”

“น้อยไปด้วยคนค่ะ”

“ฉันด้วย”

สองสาวรีบบอกโดยเร็ว แต่ไชยยันต์คิดอยู่อึดใจก็บอกว่า

“เอายังงี้ดีกว่า พวกเราแบ่งเป็นสองฝ่าย ใครจะไปกับรพินทร์ก็ไป ส่วนฉันจะตามแงซายไปที่นั่น เพราะมันเป็นเป้าหมายแน่นอน มองเห็นอยู่ใกล้ๆนี่แล้ว และเมื่อไปถึงที่นั่นแล้วก็คงจะรู้ได้ทันทีว่ามันใช่หรือไม่ใช่ ตราบใดก็ตามที่ยังไม่ขึ้นไปยืนอยู่บนนั้นก็ยังไม่รู้ เพราะฉะนั้น ถ้าฝ่ายที่ขึ้นไปบนเนินนั้นรู้ผลอย่างใดแล้ว ก็จะส่งข่าวให้ทางฝ่ายรพินทร์รู้ โดยสัญญาณแสง ถ้าถูกต้องที่หมายอย่างคิดไว้แต่แรก ก็จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินหาที่อื่นๆให้เหนื่อยอีก ถ้าผิดเป้าหมาย...คือไปถึงที่นั่นแล้ว มองไม่เห็นเขาครุฑ ก็เป็นหน้าที่ของฝ่ายรพินทร์ ต้องค้นหาต่อไป”

เชษฐาตบไหล่สหายของเขาโดยแรง

"รอบคอบดีมากไชยยันต์ ตกลงเป็นอันว่าแกตามแงซายไป แล้วคอยส่งสัญญาณให้รู้ก็แล้วกัน ฉันกับรพินทร์จะแยกออกไปก่อน เมย์ไปกับไชยยันต์ดีกว่า จะได้ไม่ต้องเดินไกล ส่วนน้อย ถ้าขยันจะเดินมาด้วยก็เอา"

ตกลงกันเรียบร้อยได้เช่นนั้น รพินทร์ก็ป้องปากตะโกนบอกแงซาย ผู้หยุดรออยู่ห่างๆ พร้อมกับชี้ที่หมายให้ เพื่อให้นำขบวนหาบหามทั้งหมดไปรอคอยอยู่ก่อนตรงตำแหน่งนั้น แงซายโบกมือเป็นสัญญาณรับทราบ ไชยยันต์กับมาเรียก็ผละแยกออกจากคณะ เร่งฝีเท้าเดินตามฝ่ายหาบหามไปในทันทีนั้น รพินทร์หันมาทางพี่น้องราชสกุลทั้งสอง ใจเขาเองอยากจะให้ดารินตามไชยยันต์ไปมากกว่า เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเดินไกลนัก แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยเช่นไร เพราะเห็นว่าพี่ชายของหล่อนเองก็ยังอนุญาตแล้ว

"เอาละครับ โปรดตามผมมา"

เขาบอกเบาๆ แล้วก็เริ่มแยกตัดเส้นทางกับพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปแล้ว โดยมุ่งไปทางเหนือ ซึ่งเป็นบริเวณส่วนบนของลำตัวนางนอน จากภูมิประเทศที่เห็นจากเบื้องบนก่อนจะลงมา เชษฐากับดารินเคลื่อนตามเขาในทันทีนั้น

เพราะภูมิประเทศอันโล่งแจ้ง กว้างไกล ทั้งสองฝ่ายที่แยกกันไปคนละทาง แม้จะห่างกันออกไปเป็นลำดับ ก็ยังสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของแต่ละฝ่ายได้

ฝ่ายของไชยยันต์ ภายใต้การนำของแงซาย กำลังจะขึ้น

สู่ยอดเนินที่ขวางหน้าลูกแรก ในขณะที่ฝ่ายของรพินทร์ ก็เดินอยู่ในที่ราบต่ำเฉียงขึ้นเหนือ แหงนมองขึ้นไปยังเห็นไชยยันต์และมาเรียโบกมือให้อยู่ไหว ๆ ดารินหัวเราะและโบกมือตอบ มันเป็นระยะที่ห่างกันเกินกว่าจะตะโกนคำใดกันได้ยิน ท้องฟ้าอร่ามเรื่อเรืองราวกับอาบไว้ด้วยเปลวทองคำ และลมเหนือพัดโชยเย็นรื่นอยู่ตลอดเวลา ต่อมาอีกครู่ใหญ่ ภาพของกลุ่มไชยยันต์ก็ลับตาหายไปชั่วขณะ เพราะเหลี่ยมโค้งของเนินบังไว้ มันหมายถึงว่า ถ้าลงจากเนินที่ขวางหน้าอยู่นี้ และไต่ขึ้นอีกครั้งก็จะบรรลุถึงบริเวณอันเป็น มอนส์ เวเนริส ซึ่งหมายตากันไว้แล้ว

และมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ นำนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาทั้งสองพี่น้องมุ่งขึ้นสู่เนินอีกลูกหนึ่งเหมือนกัน ดารินนั้นอดใจหายไม่ได้ เมื่อภาพของคนเหล่านั้นลับหายไปจากคลองจักษุ โดยมีเหลี่ยมเนินบัง ทั้ง ๆ ที่ก็รู้แน่อยู่กับใจว่าอีกไม่นานนัก คนกลุ่มนั้นย่อมจะปรากฏให้เห็นอีก เมื่อไต่ขึ้นเนินฝั่งตรงข้ามอีกลูกหนึ่ง และระยะที่แยกกันออกไปก็ไม่ห่างมากนัก ถึงกระนั้นก็ตาม การที่รวมกลุ่มเห็นพร้อมหน้ากันอยู่ตลอดเวลาก็ทำให้หล่อนอดหวิวหัวใจไม่ได้

"หวังว่าพวกเราคงไม่หลงกันนะ"

อดไม่ได้ที่จะเปรยออกมาในลักษณะรำพึง พรานใหญ่ได้ยินเสียงพูดเบา ๆ นั้น แต่ไขหูเสีย ส่วนพี่ชายบอกมาเสียงดุ ๆ ว่า

"เหลวไหลน้อย! ถ้าไชยยันต์กับเมย์ไปกันตามลำพังสองคนก็ยังน่าเป็นห่วงบ้าง แต่นี่มือดี ๆ ของเราอยู่ในกลุ่มนั้นเต็ม

อัตราศึก ระยะทางก็ใกล้แค่นั้นเอง ถ้าจะหลง...พวกเราสามคนนี่มีโอกาสจะหลงได้มากกว่า”

น้องสาวหัวเราะจืด ๆ บอกอ่อย ๆว่า

“ถึงยังไงก็อดเป็นห่วงไม่ได้ค่ะ เพราะโดนมาเสียจนเข็ดเขี้ยวแล้ว ถ้าอยู่รวมกันพร้อมหน้าหมดทุกคน ไม่เคยรู้สึกอะไรเลย แต่ถ้ามีอันเป็นไปจะต้องแยกกันเมื่อไร เป็นอดใจหวิวไม่ได้ทั้ง ๆที่ก็เห็นและหวังอยู่ว่า เราแยกกันออกไปไม่ไกลนัก มันดูเหมือนกับว่าโชคร้ายมันจะรอคอยจังหวะที่พวกเราแยกกันอยู่เสมอ รพินทร์ ฉันว่าคุณหาทิศทางเดินให้เราทั้งสองฝ่ายมองเห็นกันไว้ดีกว่า อย่าให้อยู่ในมุมลับตากันนาน ๆนักเลย”

พรานใหญ่ตอบรับคำสั้น ๆ แล้วก็นำไต่ทางสูงขึ้นไปเป็นลำดับ

ประมาณ 15 นาทีต่อมา ขบวนของไชยยันต์ก็เริ่มจะปรากฏให้เห็นอีกครั้ง กำลังเคลื่อนไต่ขึ้นพื้นที่ราบสูงสามเหลี่ยมอันกว้างใหญ่ รพินทร์หยุดการเดินรุดหน้าของเขาในทันทีเมื่อเชษฐาผู้เหลียวกลับไปสังเกตอยู่ตลอดเวลาร้องบอกมา ทั้งสามคนสงบนิ่งอยู่กับที่ รอคอยเฝ้ามองคนกลุ่มนั้นพากันเคลื่อนขบวนขึ้นมาจนถึงบริเวณใจกลางพื้นอันเรียบเสมอกัน ระยะที่เห็นลิบ ๆในภูมิประเทศสูง ๆต่ำ ๆเช่นนี้ ยากที่จะคำนวณระยะทาง แต่ดูคนเหล่านั้นย่อส่วนลงเหลือตัวโตกว่าหัวแม่มือหน่อยเดียวเท่านั้น

ฝ่ายนั้นก็มีอาการเหมือนจะมองกลับมาเห็นแล้วเช่นกัน

เวลาผ่านไปอีกอึดใจใหญ่ ๆ สัญญาณแสงจากกระจกที่สะท้อนกับเงาตะวันก็ฉายวับเป็นสัญญาณมา รพินทร์จ้องอย่างเงียบ ๆ อยู่ครู่ ก็หันขวับมาทางเชษฐาโดยเร็ว พูดเร็วปรื๋อ

"คุณชายสงสัยไว้ไม่ได้ผิดไปเลยครับ คุณไชยยันต์รายงานมาแล้ว พวกนั้นขณะที่ขึ้นไปยืนบนตำแหน่ง 'มอนส์ เวเนริส' มองไม่เห็นเขาครุฑเลย เพราะเหลี่ยมเขาอื่น ๆ บังไว้ ที่นั่นไม่ใช่เป้าหมายเสียแล้ว"

"ฮ้า!"

ท่านหัวหน้าคณะร้องลั่นออกมา ส่วนดารินยืนตะลึงพรึงเพริด ระหว่างที่ยังเงียบงันกันไปชั่วขณะนี้ ทั้งสองพี่น้องเห็นพรานใหญ่ฉายกระจกตอบไป เขาจะส่งความไปเป็นเช่นไรก็ไม่ทราบได้ และมีการส่งสัญญาณตอบโต้กันอีกนาน โดยที่ไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย จนกระทั่งดารินอดรนทนอยู่ไม่ได้ ร้องออกมาว่า

"หมายความว่ายังไง เราเข้าผิดที่หมายหรือ บริเวณนี้ทั้งหมดไม่มีตำแหน่งที่ควรจะเป็นเนินพระจันทร์ตามที่ลายแทงระบุไว้หรือยังไง"

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เค้าแห่งความเคร่งเครียดเริ่มจะปรากฏขึ้นบนสีหน้า เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ปรากฏซึมขึ้นที่หน้าผากเป็นครั้งแรก จนต้องป้ายหลังแขนขึ้นเช็ด

"เอ ท่ามันจะพิกลเสียแล้วนะครับ"

เขาพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง เหลียวกลับไปยังเนินเขาใหญ่ อันเป็นตำแหน่งที่ขึ้นไปยืนสังเกตอยู่เมื่อก่อนจะไต่ลงมา ความหวังเริ่มจะห่างไกลออกไปทุกที เพราะเห็นความใหญ่ทะมึน

ของเขาลูกนั้นเป็นกำแพงขวางกั้นไว้ยาวเหยียดตลอดแนว และขณะที่พิจารณาอยู่ในขณะนี้ ดูเหมือนจะไม่มีส่วนใดเว้นว่างให้แลทะลุลอดไปยังภูมิภาพห่างไกลเบื้องหลังทางด้านตะวันตก-เฉียงใต้ได้เลยจนนิดเดียว อันเนื่องมาจากได้ลงมาอยู่ในที่ต่ำกว่ามาก

"หรือว่าผมจะคะเนพลาด นำลงผิดทางเสียแล้ว มันอาจไม่ใช่บริเวณนี้ก็ได้"

แล้วมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงก็เช็ดเหงื่ออีกครั้ง ยิ้มกับนายจ้างของเขาอย่างแห้งแล้ง ดารินหน้าเซียว มีอาการผิดหวังอย่างแรง แต่เชษฐายิ้มออกมาอย่างมั่นคง จับแขนพรานนำทางของเขาไว้แน่น บอกว่า

"ผมยังเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า คุณจะไม่มีวันพลาด ผู้กองค่อยๆคิด ค่อยๆใคร่ครวญกันให้ดีเถอะ เนินพระจันทร์จะต้องอยู่ในหุบนี้แน่นอน ขอให้เราช่วยกันพิจารณาให้รอบคอบหน่อยเท่านั้น ว่าแต่เมื่อตะกี้นี้ ใครเป็นคนส่งสัญญาณมาที่คุณ ไชย-ยันต์หรือแงซาย?"

"คุณไชยยันต์ครับ เพราะผสมตัวมาเป็นอักษรภาษาไทย"

"แล้วคุณส่งความไปยังไง เห็นตอบกันอยู่นาน"

"ผมบอกไปว่า ที่เรายืนอยู่นี่ ก็ยังมองไม่เห็นเขาครุฑเหมือนกัน เลยสั่งให้พวกนั้นเคลื่อนย้ายคืบหน้ามาหาเรา และคอยให้สังเกตไปทุกระยะ เผื่อจะมีมุมใดมองเห็นเขาครุฑได้บ้าง แต่รู้สึกว่าจะปราศจากผลเสียมากกว่า โดยสังเกตภูเขาที่บังหลังทางด้านนี้ของเราเถิดครับ มันสูงบังขวางหน้าเป็นทิวยาวเหยียด

ตลอด บริเวณอันเป็น 'มอนส์ เวเนริส' ตรงนั้น เป็นตำแหน่งโคกสูงขึ้นมามากแล้ว ก็ยังไม่สามารถมองข้ามไปได้ เพราะถึงอย่างไรก็ต่ำกว่าเขาที่บังไว้ลูกนี้มาก ขณะนี้เราสามคนก็ยืนอยู่ในส่วนอันเป็นทรวงอกของนางนอน ซึ่งสูงกว่าบริเวณกลางลำตัวเสียอีก เราก็ยังมองไม่เห็นเหมือนกัน"

"เดี๋ยว!"

ท่านหัวหน้าคณะเอานิ้วเคาะขมับ ร้องออกมาเสียงหนัก ๆ ในลำคอ อาการของเขาแสดงให้เห็นว่า ไม่ยอมท้อแท้สิ้นหวังง่าย ๆ ตรงข้ามกับน้องสาว ซึ่งบัดนี้กำลังมือเท้าอ่อนไปหมด เมื่อคิดไปว่า อาจจะต้องเดินอย่างไม่รู้อนาคตกันอีก

"ถ้ารูปการณ์มันเป็นแบบนี้ มันก็ต้องหมายถึงว่า ตำแหน่งที่เราจะมองเห็นเขาครุฑได้นั้น จะต้องเป็นตำแหน่งที่สูงที่สุดของบริเวณหุบนี้ ซึ่งถ้ามองไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งมีภูเขาลูกนั้นบังอยู่ ก็จะต้องตรงกับบริเวณที่เขาลูกนั้นทอดทิวลงต่ำที่สุด ซึ่งจะช่วยให้มองข้ามลงไปได้...อย่างนี้ใช่ไหม?"

"ครับ ก็ควรจะต้องเป็นเช่นนั้น"

รพินทร์ตอบไม่เต็มเสียงนัก

"ทีนี้ เราหันไประลึกถึงภาพ 'นางนอน' ที่เรามองเห็นขณะที่ยืนอยู่บนภูเขาลูกนั้นอีกสักครั้งซิ บอกได้ไหมว่า ส่วนไหนของภูมิประเทศ อันเป็นภาพ 'นางนอน' ที่สูงขึ้นมามากที่สุด สูงกว่าทุก ๆส่วน"

พรานใหญ่หันไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ

"ก็เห็นจะเป็นส่วนศีรษะนั่นแหละครับ ศีรษะที่ทอดอยู่ทางโน้น"

"ถ้างั้นลองกันดูอีกครั้ง"

ท่านหัวหน้าคณะผู้เพรียบพร้อมไปด้วยเชาว์ปฏิภาณพูดโดยเร็ว พร้อมกับชี้มือ

"เราไต่ขึ้นไปยังบริเวณอันเป็นศีรษะของภาพ 'นางนอน' ผมว่าผมพอจะมองเห็นเค้า ๆ อยู่บ้างแล้ว ดูนั่น บริเวณที่เราจะขึ้นไปนั้น มันดูเหมือนจะตรงกับตำแหน่งที่ทิวเขาซึ่งบังอยู่นี้ทอดเว้าเป็นมุมต่ำลงพอดี เราจะอยู่ในส่วนที่สูงขึ้นแต่เขาที่บังเขาไว้กลับลดต่ำลง มันน่าจะทำให้เรามองข้ามไปได้ไม่ใช่หรือ"

รพินทร์ ไพรวัลย์ หรี่ตามองขึ้นไปทางด้านเหนือด้วยอาการใช้ความคิดอย่างหนัก ความผิดพลาดจากที่คิดหวังไว้แต่แรก ทำให้เขางงมึนตื้อไปหมด ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกไปชั่วขณะ แต่ก็มีสำนึกบอกกับตนเองว่า คำพูดของท่านหัวหน้าคณะ อยู่ในหลักเกณฑ์ของเหตุผล

"เอายังงั้นหรือครับ?"

"ทำไมเราไม่ลองกันดู ก่อนที่จะเปลี่ยนหาที่หมายอื่นกันต่อไป"

พรานใหญ่ยิ้มเลี่ยน ๆ มองไปพบตาแม่ดอกฟ้าดารินของเขาโดยบังเอิญ ซึ่งหล่อนจ้องสังเกตอาการเขาอยู่เงียบ ๆ ก่อนแล้ว เอ่ยขึ้นด้วยเสียงอุบอิบว่า

"ไม่เคยมีครั้งใด ที่ผมจะมั่นใจเท่าครั้งนี้ และไม่เคยมีครั้งใดเหมือนกัน ที่ผมจะพลาดอย่างห้าแต้มถึงเพียงนี้ ป่านนี้ผีของตามังมหานรธาคงหัวเราะเยาะผมลั่นไปหมดแล้ว"

แทนที่จะได้รับการซ้ำเติมหรือถากถาง เขากลับได้ยินเสียงเบาอ่อนหวานของหญิงสาวกล่าวมาอย่างปลอบโยนว่า

"รพินทร์ ไพรวัลย์ จะไม่พลาดเป็นอันขาดในการนำทาง ถึงคุณจะไม่เชื่อตัวเองฉันก็ยังเชื่ออยู่เสมอเหมือนพี่ใหญ่นั่นแหละ อย่าเพิ่งท้อแท้ทอดอาลัยซิคะ รพินทร์ พี่ใหญ่ก็แนะนำคุณแล้วว่าคุณควรจะทำอย่างไร ทำไมไม่ลองทำตามพี่ใหญ่ว่าดู คุณเองก็ไม่ได้ยืนยันรับรองกับเราไว้ไม่ใช่หรือว่า เนินพระจันทร์จะต้องเป็นบริเวณมอนส์ เวเนรีสของภาพ 'นางนอน' ไชยยันต์กับคนอื่น ๆ ต่างหาก ที่อุตริคิดสัปดนไปอย่างนั้นจากภาพที่เห็น ถึงฉันเองตอนแรกก็ยังคล้อยตามความเห็นของทุกคนเหมือนกัน มีพี่ใหญ่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่แสดงความสงสัยไม่แน่ใจอยู่ และในที่สุด เราก็พิสูจน์กันได้จริง ๆ ว่า มันไม่ใช่ตรงนั้นของภาพนั้น"

จอมพรานสูดลมหายใจลึก เขาไม่อาจแลสบกระแสตาของน้องสาวของนายจ้างได้ต่อไป เพราะเกรงจะซ่อนพิรุธไว้มิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่ออยู่ต่อหน้าพี่ชายของหล่อนเช่นนี้ แม่ดอกฟ้าดารินมีคุณค่าต่อเขาเหลือเกินในด้านขวัญและกำลังใจโดยสถานการณ์เช่นนี้

"ตกลงครับ ถ้าเช่นนั้น ผมจะส่งข่าวให้พวกนั้นตามมาที่เราได้เลย ว่าแต่เราจะรอพวกเขา หรือว่าจะเดินล่วงหน้าขึ้นไปก่อน"

"ไม่ต้องรอก็ได้ ล่วงหน้าไปก่อนดีกว่า ให้พวกนั้นตามเราไปก็แล้วกัน" เชษฐาสั่ง

รพินทร์ก็ส่งสัญญาณไปที่กลุ่มของไชยยันต์ในทันทีนั้น พอได้รับสัญญาณตอบเป็นการรับทราบ เขาก็เริ่มเคลื่อนที่ต่อไป...

173

ทิศทางเดินเริ่มจะได้บริเวณซึ่งค่อย ๆ มีระดับสูงขึ้นไปเป็นลำดับ จากทิวของแผ่นดินซึ่งมีลักษณะโคกสูงเหนือกว่าพื้นราบของทุ่งโล่งรอบด้าน รพินทร์ ไพรวัลย์ ชี้ที่หมายซึ่งเห็นอยู่เบื้องหน้าให้นายจ้างสองพี่น้องของเขาดู โดยบอกให้ทราบว่า

"ส่วนที่เอนลงต่ำเล็กน้อยนั่น คือบริเวณของภาพนางนอน และส่วนที่สูงชันขึ้นไป ที่แลดูเหมือนหน้าผาตัดขวางหน้าอยู่ ก็คือส่วนคาง ถ้าเราไต่ขึ้นถึงบริเวณนั้นเมื่อใด ก็แปลว่าอยู่บนบริเวณใบหน้า นับจากที่เรากำลังเดินอยู่นี่ไปก็ไม่ไกลมากนัก กะว่าอีกไม่เกิน 2 กิโลเมตร เราจะถึงส่วนอันสูงสุดของเนินรูปนางนอนนี้"

"ให้ตายเถอะ ผมมองไม่รู้เรื่องเอาจริง ๆ ขณะที่เราขึ้น

มาเดินกันอยู่บนตัวนางนอนนี่ ไม่สามารถจะมองเห็นส่วนใดเหมือนหรือใกล้เคียงกับภาพที่เรามองลงมาจากเขาสูงนั่นเลยสักนิดเดียว ความรู้สึกเท่าที่สายตาเห็น มันก็คือเนินหญ้าสูงๆ ต่ำๆ สลับกันไปเป็นแนวยาวเหยียดสุดเหนือสุดใต้"

ท่านหัวหน้าคณะครางออกมา พร้อมกับเป่าลมออกจากปากแล้วหมุนตัวเหลียวกลับไปทางเดิม เพื่อจะพยายามสังเกตภาพตั้งแต่กลางลำตัวของ 'นางนอน' ลงไปสู่ด้านปลายเท้าอีกครั้ง เผื่อว่าเขาจะแลเห็นสัณฐานอย่างใดที่ใกล้เคียงบ้าง ก็ปรากฏว่า มันไม่ได้เหลือร่องรอยอะไรไว้ให้เลย แม้กระทั่งเนินสามเหลี่ยมอันเป็นบริเวณพิวบิคแอเรียของภาพ ซึ่งเห็นจากที่สูง บัดนี้ มันก็เป็นแต่เพียงพื้นที่โคกสูงขึ้นมาอย่างปกติธรรมดาเหมือนเนินอื่นๆนั่นเอง

บัดนั้นเอง เชษฐาก็สะดุดเข้ากับความแปลกใจบางชนิดจากการหันกลับไปมองย้อนหลัง

เขาเห็นจุดเล็กๆ ดำๆ กลุ่มหนึ่ง เคลื่อนไหวจากเนินนั้นกำลังจับกลุ่มบ่ายหน้าตามมา ก็ไม่ใช่อะไรอื่น ฝ่ายของไชยยันต์และลูกหาบทั้งหลายซึ่งได้รับคำสั่งจากสัญญาณแสงของพรานใหญ่ให้ตามมานั่นเอง แต่กลุ่มของพรรคพวกเหล่านั้น ออกจะผิดสังเกตไปอย่างไรชอบกล คือนับจำนวนได้เพียง 7 คน ของทั้งหมดที่มีอยู่ถึง 9 คน และเดินเข้าขบวนกันมาตัวเปล่าๆ นอกจากอาวุธประจำตัวที่ถือหรือสะพายติดไหล่กันอยู่เท่านั้น ข้าวของสัมภาระ ซึ่งโดยปกติแล้ว จะต้องหาบหามกันมาด้วย ไม่ปรากฏว่าจะมีติดตัวมาด้วย

เชษฐาร้อง "อึ๊" ออกมาในลำคอ พร้อมกับขมวดคิ้วย่น

ยังเพ่งอยู่เช่นนั้น เสียงอุทานด้วยความผิดปกตินี้เอง ทำให้ดารินกับรพินทร์หันกลับมามอง แล้วพลอยหยุดชะงักลงด้วย

"มีอะไรหรือครับ คุณชาย"

"ดูนั่น!"

ท่านหัวหน้าคณะชี้มือบอก หางเสียงแปลกใจ

"พวกนั้นกำลังตามเรามาแล้ว แต่ทำไมถึงมากันเพียงแค่ 7 คนเท่านั้น อีก 2 คนอยู่ไหน แล้วสัมภาระก็ไม่เห็นแบกกันมาด้วย"

ขณะที่รพินทร์เริ่มจะพบกับความฉงน และเพ่งสายตาจ้องตาม ดารินก็คว้ากล้องส่องทางไกลออกมาส่องในทันที อึดใจเดียวก็บอกเร็วปรื๋อว่า

"ใช่แล้วค่ะ พี่ใหญ่ พวกนั้นตามเรามาเพียงแค่ 7 คนเท่านั้น บุญคำนำหน้า ไชยยันต์กับเมย์เดินมาเคียงกัน ถัดไปก็เป็นเกิด เส่ย จัน และคะหยิ่น...ขาดหายไปสองคน ส่างปากับแงซาย ของก็ไม่ได้ขนกันมาด้วย"

จอมพรานก้าวพรวดกลับเข้ามาโดยเร็ว เป็นเวลาเดียวกับที่ดารินส่งกล้องให้พี่ชาย เชษฐารับไปส่องดูอยู่อึดใจ ก็ผ่านกล้องอันนั้นมาให้เขา

จากเลนส์ของกล้องส่องทางไกล ที่มีกำลังขยายย่นระยะ 12 เท่า จอมพรานแลเห็นการเคลื่อนไหวของบุคคลเหล่านั้นอย่างชัดเจน ตรงตามรายงานของเจ้าของกล้องทุกอย่าง เขาเม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

ส่างปากับแงซายหายไปไหน?

ทำไมคนเหล่านั้น จึงไม่เคลื่อนย้ายสัมภาระมาด้วย?

สังเกตดูทั้งเจ็ดคนที่จับหมู่เข้าขบวนกันมา ก็ล้วนเดินมาด้วยลักษณะปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น เขากราดกล้องไปจับอยู่ที่ไชยยันต์กับมาเรีย ก็เห็นสองสามีภรรยาเดินเคียงพูดคุยกันปกติทุกอย่าง

รพินทร์ลดกล้องลง สีหน้างง ๆ ไม่อาจจะคาดคะเนสิ่งใดได้ พอดีเหลือบไปพบสายตาของเชษฐา ซึ่งมองจ้องอยู่ก่อนแล้ว

"คุณส่งข่าวบอกพวกนั้นไปยังไง?"

จอมพรานกะพริบตาปริบ ๆ

"ผมบอกคุณไชยยันต์ไปว่า ทางนี้เราก็ยังมองไม่เห็นเขาครุฑาเหมือนกัน จะไต่ทางขึ้นที่สูงต่อไปอีก ขอให้พวกเขาทั้งหมดเคลื่อนตามมาได้"

"บอกไปหรือเปล่าว่า ให้ย้ายขบวนมาทั้งหมด หมายถึงข้าวของสัมภาระด้วย" ดารินแทรกโดยเร็ว

"ผมไม่ได้บอกละเอียดถึงขนาดนั้น แต่ตามปกติแล้ว คุณไชยยันต์ก็ควรจะต้องเข้าใจดี เพราะเมื่อยังไม่พบที่หมาย เราก็ต้องเดินทางค้นหากันต่อไปอยู่แล้ว"

"แล้วรูปการณ์แบบนี้จะให้เราเข้าใจว่าอย่างไรดี สองคนกับสัมภาระทั้งหมดหายไป อีกเจ็ดคนเดินตามเรามาลักษณะปกติดีทุกอย่าง"

รพินทร์ส่องกล้องตรวจดูบริเวณเนินลูกนั้นอีกครั้ง เค้าหน้าขบคิด

"อาจเป็นทำนองนี้ได้ไหมครับ คือคุณไชยยันต์เข้าใจว่าจะอย่างไรเสีย เนินพระจันทร์ก็คงจะถูกค้นพบภายในบริเวณใกล้เคียงนี้ที่ใดที่หนึ่ง พอเราส่งสัญญาณเรียกไป ก็เลยคิดว่า

อยากจะตามมาช่วยค้นหาด้วย แต่เห็นว่าสัมภาระทั้งหมดที่จะต้องแบกหามมานั้น มันหนักเสียเวลาเปล่า จึงเอาวางกองพักไว้ก่อน และมอบหมายให้แงซายกับส่างปาเป็นผู้เฝ้าของเหล่านั้นไว้ ส่วนที่เราไม่สามารถจะมองเห็นของ...กับสองคนนั่นได้ก็เพราะมีเหลี่ยมเนินบางส่วนบังไว้ ซึ่งผมเชื่อว่าคงจะอยู่ตรงบริเวณที่เห็นลาดต่ำลงไปนั่นแหละ”

อดีตท่านทูตทหารบกครางต่ำ ๆ ในลำคออีกครั้ง มองตาน้องสาวเหมือนจะค้นหากระแสความคิดอ่าน แล้วออกคำสั่งเรียบ ๆ กับมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงว่า

“ถามไปให้หายสงสัยซิ ว่าอะไรเป็นอะไร”

รพินทร์ปฏิบัติตามคำบัญชา เมื่อเขาฉายกระจกไป ทางด้านโน้นก็ส่งสัญญาณตอบมา ครู่เดียว จอมพรานก็หันมาบอกนายจ้างเขาว่า...

“คุณไชยยันต์บอกมาสั้น ๆ เพียงว่า อีกสองคนเฝ้าของอยู่ตรงบริเวณพิวบิค แอเรียครับ ก็หมายถึงแงซายกับส่างปานั่นแหละ จะรอถามคุณไชยยันต์ด้วยปากคำให้รู้ชัดไหมครับ?”

เชษฐาโบกมือ แล้วออกเดินทันที พร้อมกับบอกว่า

“ไม่ต้อง ไหน ๆ เราก็ตั้งใจจะล่วงหน้าไปก่อนแล้ว รอให้เสียเวลาทำไม ถึงอย่างไรพวกนั้นก็ตามมาอยู่แล้ว ประเดี๋ยวพบกันค่อยถามให้รู้เรื่อง”

ทั้งสามจึงเคลื่อนที่ต่อไป ต่างเดินไปด้วยกันในลักษณะ เรียงหน้ากระดานเงียบ ๆ ชั่วขณะหนึ่งดารินก็เอ่ยขึ้นเบา ๆ ว่า

"พี่ใหญ่คะ พี่ใหญ่คิดอะไรเหมือนอย่างที่น้อยคิดอยู่บ้างหรือเปล่า?"

"คิดอะไร?"

"พวกเรา...โดยรูปการณ์จากสัญญาณแสงของรพินทร์ที่ส่งความไป น่าจะเคลื่อนขบวนย้าย หรือเดินทางต่อไปทั้งหมดไม่ใช่หรือคะ มีอะไรที่ทำให้ต้องพักข้าวของสัมภาระไว้ก่อนที่นั่นและคนที่เฝ้าของอยู่ในขณะนี้ เป็นคนฉลาดที่สุดคนหนึ่งกับคนโง่ที่สุดอีกคนหนึ่ง แงซาย-ส่างปา ทำไมจึงไม่เป็นคนอื่นๆ ทำไมจึงต้องเป็นสองคนนี้นี่ด้วย"

"ฮึอม์ พี่ก็กำลังถามตัวเองอยู่นี่เหมือนกัน ผู้กองล่ะ มีอะไรสะดุดความคิดข้อนี้บ้างไหม?"

พรานใหญ่ฝืนยิ้มแค่นๆ

"ครับ ปัญหามันมีอยู่สองนัย คุณไชยยันต์ส่งให้แงซายกับส่างปาเฝ้าของโดยหยุดรออยู่ที่นั่น หรือว่าไอ้คนเจ้าเล่ห์ออกอุบายขอเฝ้าของไว้เอง โดยเลือกเอาคนที่โง่ที่สุด และน่าสงสารที่สุดไว้ให้อยู่กับมันด้วย เพราะไม่อยากจะให้เดินไกลลำบากเปล่า"

"คุณอาจคิดอะไรไปได้ไกลกว่าเราสองคนมาก อธิบายให้กระจ่างหน่อยได้ไหม?"

ดารินถามตรงๆ

"เอาไว้ให้เราขึ้นไปถึงบริเวณส่วนใบหน้าของ 'นางนอน' ก่อนเถอะครับ บางทีผมอาจจะบอกอะไรได้บ้าง แต่ตอนนี้ผมรู้สึกว่าจะกล้าพนันกับคุณชายหรือคุณหญิงได้แล้ว"

"พนันอะไร?"

เชษฐาหันขวับมองหน้าอย่างเอะใจ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลอบถอนใจลึก

"พนันว่า ต่อให้เราปีนขึ้นไปยังบริเวณส่วนที่สูงที่สุดของส่วนหน้า 'นางนอน' เราก็จะไม่มีวันมองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑเป็นอันขาด"

ท่านหัวหน้าคณะหยุดชะงักกึกในทันทีนั้น บัดนี้ เขาบอกกับตนเองว่า พอจะมองเห็นอะไรราง ๆแล้ว

"ผมชักจะเห็นอะไรเค้า ๆขึ้นบ้างแล้ว รพินทร์ บางทีทั้งหลายแหล่อาจเป็นความโง่ของผมเองก็ได้ ผมเชื่อว่า ต่อให้เราขึ้นไปยังส่วนสูงที่สุดของทิวเนินลูกนี้ เราก็คงมองไม่เห็นเขาครุฑอยู่ดี เพราะเดินกันมาถึงที่นี่แล้วก็ยังมองเห็นชัดอยู่ว่า เขาลูกที่บังอยู่นั้น สูงใหญ่กว่ามากนัก แต่เอาละเพื่อให้แน่ใจที่สุดคุณปีนเนินลูกข้างหน้านั่นขึ้นไปสังเกตคนเดียวก็แล้วกัน ผมกับน้อยจะหยุดรอคุณและรอพวกนั้นอยู่ตรงนี้แหละ ประเดี๋ยวก็รู้เอง ว่าอะไรเป็นอะไร"

"ดีเหมือนกันครับ นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้องที่สุด ผมเองก็อยากจะขึ้นไปพิสูจน์ให้แน่ชัดออกไปกับตา แต่ให้ผมขึ้นไปคนเดียว จะรวดเร็วกว่ามาก มันก็ไม่ห่างอะไรมากนัก แค่นี้เองปีนขึ้นไปถึงบนนั้นแล้ว ผมจะบอกให้ทราบว่า สามารถมองเห็นเขาครุฑหรือไม่"

กล่าวจบ จอมพรานก็ออกเร่งฝีเท้าอย่างรวดเร็ว ทิ้งราชสกุลสองพี่น้องผู้เป็นนายจ้าง ให้หยุดรออยู่ตรงบริเวณที่ราบต่ำอันเป็นบริเวณลำคอของ 'นางนอน' แล้วปีนขึ้นไปยังภูเขาหญ้า ที่ตั้งสูงชันอยู่เบื้องหน้าทันที

พอพรานใหญ่ผละห่างออกไป น้องสาวก็หันไปจับมือพี่ชายไว้ ต่างฝ่ายต่างจ้องหน้าอย่างเข้าใจถึงความรู้สึกซึ่งกันและกันดีที่สุด เพราะระดับเชาว์ปฏิภาณไม่ทิ้งห่างกันนัก

"เอ มันชักจะยังไงเสียแล้วนะคะ พี่ใหญ่ รูปการณ์มันดูเหมือนกับว่า แงซายปล่อยให้รพินทร์โง่อีกแล้ว..."

"แต่พี่คิดว่าเป็นความผิดของพี่เองเสียมากกว่า ตลอดเวลาเราปรึกษาหารือ ถกเถียง ยกเหตุผลขึ้นมาโต้แย้งกันในเรื่องเนินพระจันทร์ แต่เราดูเหมือนจะไม่ได้เรียกเจ้าแงซายเข้ามาร่วมแสดงความเห็นอยู่ด้วยเลย มันสงบเงียบฟังพวกเราอยู่ตลอดเวลา และไม่พูดเมื่อไม่มีใครหันไปถามมัน ตามนิสัยสันดานประจำตัว รพินทร์เองก็ไม่ได้ปรึกษาหารือกับมันในเรื่องนี้ด้วย"

"พี่ใหญ่คิดว่าการที่แงซายหยุดรอเฝ้าของอยู่ตรงบริเวณพิวบิ๊ค แอเรีย โดยไม่ได้ตามมาด้วย จะต้องมีอะไรเกี่ยวพันกับเรื่องนี้ไหมคะ"

"จะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยว มันอยู่ที่ข่าวซึ่งเราจะประมวลเอาจากสองฝ่าย ซึ่งคงจะได้รู้ออกไปในไม่กี่อึดใจนี่แหละ ถ้ารพินทร์ที่ขึ้นไปบนยอดเนินนั่นรายงานลงมาว่า มองไม่เห็นเขาครุฑ อันหมายถึงว่าบนส่วนนั้น ไม่มีส่วนใดที่จะเป็น 'เนินพระจันทร์' ตามความหมายในลายแทงได้เลยประการหนึ่ง กับถ้าไชยยันต์มาถึงนี่ โดยเราสอบความจริงได้ว่า...ที่แงซายกับส่างปา หยุดรอเฝ้าของโดยไม่ตามมาด้วย เพราะเป็นการอาสาหรือขอร้องของมันเอง ทุกสิ่งทุกอย่างก็ชัด"

"ชัดอย่างไรคะ?"

"ก็แปลว่า ตัวมันนั่นแหละ รู้ที่หมายเนินพระจันทร์ดี

เหนือกว่าเราทุกคน และกำหนดได้แน่นอนอยู่แล้ว โดยเห็นว่าที่พวกเราเดินค้นหามาทางนี้ผิดเป้าหมายไร้ประโยชน์ เสียเวลาเปล่า มันก็เลยออกอุบายนอนรออยู่เฉยๆ ไม่อยากจะเดินมากับเราให้เมื่อย เพราะรู้แน่ว่าในที่สุด พวกเราทั้งหมดก็จะต้องเดินเซ่อย้อนกลับไปหามันเอง รพินทร์เองก็คิดเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นเขาจะไม่บอกเราอย่างเมื่อครู่นี้หรอก”

ดารินโคลงศีรษะอยู่ไปมาอย่างมึนงงไปหมด กล่าวออกมาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“ก็แล้วมันอยู่ที่ไหนกันแน่ เนินพระจันทร์แห่งนั้น เพราะตลอดทั้งบริเวณ ‘นางนอน’ ทั้งหมด ก็ไม่มีส่วนไหนซึ่งเราจะมองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑเพื่อจะให้พิสูจน์ได้เลย”

“นี่แหละ คือมรดกปริศนาชิ้นแรกของมังมหานรธา ที่ทิ้งไว้ให้พวกเราทั้งหมดขบคิด ก่อนที่จะเข้าถึงตัวปริศนาใหญ่ พี่เชื่อมั่นจากสังหรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ว่ามันจะต้องอยู่ในบริเวณนี้แหละ เพียงแต่ว่าเราจะ ‘ตีไข่’ แตกหรือไม่เท่านั้น”

“พี่ใหญ่แน่ใจหรือคะ ว่าแงซายจะต้องรู้”

“ก็ขึ้นอยู่กับเหตุผลที่พี่บอกแล้วเมื่อกี้ ถ้าเหตุผลสองประการชนกันเมื่อไหร่ เราจะตัดสินได้ทันทีว่าความลับทั้งหลายเจ้าแงซายอมไว้เพื่อดูปัญญาของรพินทร์และพวกเราทุกคนด้วย เราทั้งหมดเสียท่าเองที่ไม่ได้ถามมัน”

“ความจริงขณะที่เรายืนอยู่บนยอดเขาลูกโน้น และมองลงมา น้อยจำได้ว่าเมย์เรียกแงซายมาถามแล้วว่า เนินพระจันทร์อยู่ข้างล่างใช่หรือไม่ เห็นเขาก็ตอบแบ่งรับแบ่งสู้ว่า ‘มันควรจะใช่’ เป็นคำตอบอย่างเดียวกับรพินทร์นี่คะพี่ใหญ่”

"ถูกแล้ว มันตอบว่า 'มันควรจะใช่' แต่พวกเราไม่ถามมันเลยว่า ที่ว่าควรจะใช่นั้น มีเหตุผลอะไรมายืนยัน และหรือเจาะจงให้มันชี้ตำแหน่งที่แน่นอน เราก็ไม่ได้เจาะจงถามกันแค่นั้น ฟังคำตอบอย่างฉลาดเล่ห์ของมันเพียงแค่นั้น แล้วเราก็ผ่านความสนใจกันไปเสีย ถ้าเราคาดคั้นมันอย่างที่เราคาดคั้นเอากับรพินทร์ หรือบังคับมันอยู่ในทีให้ร่วมรับผิดชอบในการชี้เป้าหมายตำแหน่งด้วย บางทีเราก็รู้กันไปนานแล้วว่า เนินพระจันทร์อยู่ตรงไหนแน่"

"ในความรู้สึกของพี่ใหญ่ แงซายเป็นคนอย่างไรคะ ถามจริง ๆเถอะ"

"เป็นคนลึกลับที่สุด แต่ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่พวกเราคนใดทั้งสิ้น ยกเว้นพรานใหญ่ของเราคนเดียว ซึ่งเหมือนกับว่าสวรรค์ส่งมันมาให้เป็นคู่ประลองในทุกด้าน"

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หัวเราะกังวานอยู่ในลำคอ กล่าวต่อมาว่า

"พี่นิยมในทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวมัน...รองจากรพินทร์เพียงนิดเดียวเท่านั้น ไอ้คนคนนี้ซ่อนเร้นอะไรต่ออะไรที่เรายังไม่รู้ไว้ในตัวมากมายเหลือเกิน พี่ไม่คิดว่าแบ็ค-กราวนด์ความเป็นมาของมันจะมีอยู่อย่างที่รพินทร์รู้ และบอกเรา สิ่งที่มันซ่อนเร้นไว้ พี่คิดว่า พี่จะพอจับสังเกตได้ก็คือ มันน่าจะเป็นปัญญาชน ที่ผ่านการศึกษาอบรมมาในระดับเดียวกับพวกเรานี่แหละ หาใช่มือดีตเป็นเพียงร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงที่ร่ำเรียนมาอย่างงู ๆปลา ๆไม่"

ดารินเอามือจับปลายคางคิด

ถูกแล้ว! หล่อนเองก็คิดมานานในข้อนี้ สำหรับเจ้าองครักษ์พิเศษผู้ร้อยเล่ห์แสนกล แต่ก็น่ารักของหล่อนคนนี้

จริงดังว่า ชั่วไม่นาน ก่อนที่ฝ่ายของไชยยันต์จะเดิน เข้ามาถึง รพินทร์ผู้หายลับขึ้นไปบนยอดเนินสูง ก็ปรากฏตัวโผล่หน้าลงมา โบกมือปัดอยู่ไปมา พร้อมกับตะโกนลงมาแว่ว ๆ ว่า

"หมดหวัง! มองไม่เห็นเขาครุฑเลย ไม่ว่าส่วนใดทั้งสิ้นของยอดเนินนี้"

"โอเค ลงมาเถอะ ผู้กอง!"

เชษฐาป้องปากตะโกนตอบขึ้นไป

พรานใหญ่ไต่กลับลงมาตามคำสั่ง พอเดินมาถึง ก็ทิ้งตัวลงนั่งชันเข่าอย่างหมดแรง ควักบุหรี่ใบตองแห้งออกมามวน ดารินยิ้ม มองดูจอมพรานของหล่อนอย่างเวทนา ทรุดกายลงนั่งช้า ๆ ตรงหน้า เชษฐาก็เลยนั่งขัดสมาธิอยู่ด้วย

"ดูท่าทางคุณท้อแท้เหลือเกิน น้องชาย"

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยเรียกเขาด้วยสรรพนามชนิดใหม่ซึ่งไม่เคยเรียกมาก่อนด้วยความเอ็นดู พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบหลังอย่างรักใคร่ รพินทร์คาบบุหรี่เยิบ ๆ อยู่ในปาก จุดไฟจากไลท์เตอร์โดยแรง แล้วบอกหน้าตาเฉยว่า

"ประเดี๋ยว ผมขออนุญาตอะไรคุณชายหน่อยได้ไหมครับ?"

"ขออนุญาตอะไร?"

"กระทืบไอ้แงชาย ให้มันบอกความจริงออกมาให้ได้ว่าเนินพระจันทร์อยู่ที่ไหน"

เชษฐาหัวเราะออกมาดังลั่น แต่ดารินสั่นศีรษะน้อย ๆ ยังยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

"ไม่อนุญาตค่ะ รพินทร์ เมื่อเราโง่ไปแล้ว เราต้องยอมรับความโง่นั้นซิคะ อย่าพาล ขนาดพี่ใหญ่เองยังยอมรับเลย"

"ความจริงคุณไม่โง่หรอก ผู้กอง ผมเองต่างหากที่โง่แล้วพลอยทำให้คุณต้องโง่ตามไปด้วย ถ้าผมไม่แสดงความเห็นจู้จี้จุกจิกเสียเอง ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคุณกับแงซายปรึกษาหารือกัน เราคงไม่ต้องมาเดินกันลิ้นแทบห้อยอย่างนี้"

เชษฐากล่าวปนหัวเราะมาอีกคนหนึ่ง แล้วควักซิการ์ออกมาตัดแบ่งครึ่ง ส่งไปให้จอมพรานครึ่งหนึ่ง

"เอ้า! สูบไอ้นี่ดีกว่า จะได้แก้โมโหหงุดหงิด"

"เอ้า! ดื่มน้ำเสียหน่อย จะได้ใจเย็น ๆลงด้วย"

น้องสาวคนสวยของนายจ้าง ยื่นส่งกระติกน้ำประเคนมาให้ด้วยท่าทีอันน่ารักอีกคนหนึ่ง พรานใหญ่หัวเราะออกมาได้ ยกมือไหว้นายจ้างของเขาทั้งสองคน

"ขออภัยครับ ผมอาจพูดอะไรหยาบคายไปบ้าง อ้อ! นั่นคุณไชยยันต์กับพวกนั้นมาถึงพอดี มาลองพนันกันดูอีกไหมครับว่า ที่แงซายกับส่างปาเฝ้าของรออยู่ที่นั่นน่ะ เป็นการออกลูกไม้ของมันเอง หรือว่าเป็นคำสั่งของคุณไชยยันต์"

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดของรพินทร์ เงาของทั้งเจ็ดคนก็ปรากฏลับเหลี่ยมเนินลงมา พร้อมกับตะโกนโหวกเหวกล่วงหน้าเข้ามาก่อน เชษฐา ดาริน หันกลับไปดูโบกมือตอบ แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันมายิ้มกับมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงของเขา

"ก็เห็นจะไม่ต้องพนัน ผมเชื่อตามคุณร้อยเปอร์เซ็นต์อีก

เหมือนกัน ไชยยันต์น่ะไม่ทันอุบายของแงซายหรอก คนของผมกับคนของคุณถูกหลอกให้เดินตามเรามา โดยมันเลือกเอาส่างปาไว้ให้อยู่กับมันคนเดียว เพราะมันเห็นว่าไอ้นั่นซื่อและโง่ที่สุด ก็เลยคงนึกเมตตา จะว่าไป มันก็มีคุณธรรมประจำใจดีเหมือนกัน คือรู้จักเลือกเมตตาคนที่ควรจะเมตตา เอาละประเดี๋ยวเราคงจะรู้ว่ามันหลอกไชยยันต์กับพวกนั้นอย่างไร คุณกับน้อยอย่าเพิ่งกระโตกกระตากบอกอะไรกับไชยยันต์นะ ให้ผมถามเขาเอง”

ก่อนที่เข้าถึงตัว ไชยยันต์ก็ร้องถามอย่างกระตือรือร้น ว่า

“พบที่หมายไหม? มีส่วนไหนบ้างที่มองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑได้”

สามคนของฝ่ายที่รออยู่ก่อนแล้ว ยังคงนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่เดิม โดยไม่มีใครขยับเขยื้อน ตรงข้ามกับอีก 7 คนที่ตามมาซึ่งปรี่ตรงเข้ามาหาอย่างรีบด่วนร้อนใจ และออกจะแปลกใจพิกลอยู่ ที่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งพากันนั่งสงบอยู่อย่างใจเย็นผิดไป

“ไม่มีส่วนไหนของทิวเนินลูกนี้ ที่เราขึ้นมายืนอยู่แล้วจะมองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑได้หรอกไชยยันต์ เพราะเขาใหญ่ลูกนั้นขวางทะมึนบังอยู่ทั้งลูก”

เชษฐาตอบสหายของเขาเรียบ ๆ

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี่ หมายความว่า...”

“อย่าเพิ่งโวยวายไปเลยไชยยันต์ นั่งพักก่อนเถอะ”

ไชยยันต์ มาเรีย และกลุ่มพรานพื้นเมืองอีก 5 คนที่ติดตามมาด้วย มีสีหน้างงงันกระวนกระวาย ต่างพากันทรุดตัวลงนั่งล้อมวงสมทบเป็นกลุ่มใหญ่ แหม่มสาวแหงนหน้าขึ้นไปบนยอดสูงซึ่งค้ำอยู่เหนือศีรษะใกล้ ๆ แล้วมองหน้าพรานใหญ่

"ไพรวัลย์ปีนขึ้นไปบนนั้นแล้วไม่ใช่หรือ แม้แต่ขึ้นไปบนบริเวณนั้นก็ยังมองไม่เห็นอีกหรือยังไง?"

"ไม่เห็น ส่วนที่สูงที่สุดของบนนั้น ก็ยังต่ำกว่าทิวเขาที่บังไว้มากและก็อย่างที่คุณชายบอกอยู่หยก ๆนี่แหละ คือไม่ว่าส่วนใดของ 'นางนอน' ทั้งสิ้น จะมองย้อนกลับไปยังเขาครุฑไม่ได้เลย"

พรานใหญ่พูดเนือย ๆ สองสามีภรรยาหันมองหน้ากันตื่น ๆ

"ทำไมแงซายกับส่างปา และสัมภาระของเราทั้งหมดไม่เคลื่อนตามมาด้วย"

ก่อนที่ไชยยันต์จะเอ่ยคำใดออกมา เชษฐาก็ถามขึ้นเสียก่อนจากสีหน้าเรียบปกติของเขา เพื่อจะกรองหาข้อเท็จจริงโดยไม่ให้สหายของเขาทันไหวตัว

"ก็จะแบกเอามาทำไมให้หนัก ถึงยังไงประเดี๋ยวเราก็ต้องย้อนกลับไปที่นั่นอยู่แล้วไม่ใช่หรือ"

สหายของเขาย้อน หน้าตื่นอยู่เช่นนั้น

"รู้ได้ยังไงว่าเราจะต้องย้อนกลับไปที่นั่นอีก?"

"อ้าว! เอ๊ะยังไง?"

"แกเป็นคนสั่งให้แงซายกับส่างปาเฝ้าของไว้ตรงนั้นก่อนหรือ?"

"เปล่า! ฉันไม่ได้สั่งหรอก แต่แงซายบอกกับฉันเองว่าประเดี๋ยวพวกเราก็จะต้องย้อนกลับไปรวมกันที่นั่นอยู่แล้ว มันรับอาสาเฝ้าของไว้เอง ฉันเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องแบกของย้อนไปย้อนมาให้หนัก ก็เลยทิ้งของไว้ที่นั่นก่อน ชวนกันเดินตามพวกแกมาตัวเปล่า ๆ สะดวกกว่า...ทำไม มีอะไรหรือ?"

เชษฐาหันสบตารพินทร์กับน้องสาวเขา พรานใหญ่นั่งหน้าเฉยเป็นปกติเหมือนเดิม แต่ดารินแทบจะซ่อนความรู้สึกไว้ไม่ได้ หล่อนเม้มริมฝีปากน้อย ๆ พร้อมกับพยักหน้าเนิบ ๆกับตนเอง ครางออกมาในใจว่า

"ใช่แล้ว!"

ท่านหัวหน้าคณะไม่สนใจกับประโยคย้อนถามของสหายเขาคงเลียบเคียงสอบต่อไปว่า

"แล้วส่างปาล่ะ?"

"แงซายชวนไว้ให้เป็นเพื่อนมันเฝ้าของอยู่ด้วยกันสองคน ฉันก็เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเอามาด้วย เลยให้อยู่กันสองคน"

"ไหนลองเล่าไปให้ละเอียดซิ ตอนที่แกนำพวกนั้นทั้งหมดขึ้นไปบนโคกบริเวณพิวบิกแอเรีย แล้วมองไม่เห็นเขาครุฑ แกส่งสัญญาณให้รพินทร์รู้ แล้วทางนี้ก็ส่งสัญญาณตอบไปว่า เรากำลังจะเคลื่อนย้ายขึ้นไปยังบริเวณใบหน้าของ 'นางนอน' ซึ่งสูงขึ้นไปอีก แงซายกับแกมีการพูดหรือปรึกษาหารืออะไรกันบ้างหรือเปล่า?"

ไชยยันต์หันไปมองหน้าเมียแหม่มของเขา เหมือนจะหารือในเรื่องที่เขางงไม่อาจเข้าใจอะไรได้อยู่ในขณะนี้ มาเรียเองก็กำลังใช้ความพินิจใคร่ครวญถึงเหตุการณ์อันผิดสังเกตนี้อยู่

แต่ก็ยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้เช่นกัน แล้วหล่อนก็ตอบคำถามแทนมาว่า

“เราแทบจะไม่ได้มีการพูดอะไรกับแงซายกันเลย เพราะเรารู้จุดหมายที่นัดแนะกันไว้ก่อนแล้วว่า ถ้าขึ้นไปถึงเนินลูกนั้นแล้วมองไม่เห็นเขาครุฑ ก็ย่อมหมายถึงว่าที่นั่นผิดเป้า เราจะต้องค้นหาที่หมายต่อไป พอทางนี้ส่งสัญญาณเรียกมา เราก็ออกเดินตามมานี่แหละ ตลอดทางก็ช่วยกันสังเกตไปทางตะวันตกเฉียงใต้ตลอดเวลา ไม่พบว่ามีส่วนไหนของบริเวณนี้มองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑได้ทั้งสิ้น ครั้งแรกเราคิดว่าน่าจะอยู่บริเวณส่วนศีรษะของ ‘นางนอน’ ที่ไพรวัลย์ไต่ขึ้นไปดู แต่เมื่อได้รับรายงานว่ามองไม่เห็นเหมือนกัน ก็ทำให้รู้สึกผิดหวังและงงไปหมด”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ

“ไชยยันต์ไม่ได้พูดอะไรกับแงซายอีกเลยแม้แต่คำเดียวหรือ เกี่ยวกับเรื่องที่เรารู้สึกกันว่าตรงนั้นไม่ใช่ที่หมายเนินพระจันทร์”

“ฉันไม่ได้เอ่ยอะไรกับแงซายถึงเรื่องนี้ เพียงแต่บอกว่าทางนี้เรียกให้ตามไป จึงสั่งให้พวกเราทั้งหมดเคลื่อนขบวนต่อความเข้าใจของเราทั้งหมดในขณะนั้นก็คือ คิดว่าทางนี้คงจะเรียกให้ไปช่วยกันตรวจค้นหาที่หมาย ซึ่งก็คงจะอยู่ในละแวกไม่ห่างนักนี่แหละ”

“ความคิดที่บอกนี่แกคิดขึ้นเองหรือว่าได้ความจากแงซายโดยคำพูดอย่างใดอย่างหนึ่งของมัน”

ไชยยันต์เพิ่มความกังขาขึ้นทุกที เพราะรู้สึกว่าจะจับเค้า

ความผิดปกติได้จากอาการสอบซักละเอียดของเชษฐา เขาจ้องหน้าสหายของเขาเขม็ง แล้วมองสลับไปยังพรานใหญ่กับดารินผู้บัดนี้นั่งนิ่งอยู่ ปล่อยหน้าที่ซักถามให้แก่เชษฐาตามลำพัง

“เอ รู้สึกว่าแกจะต้องการสอบสวนอะไรสักอย่างเสียแล้วซิ เชษฐา ทำไมไม่บอกฉันเสียเดี๋ยวนี้ว่าแกสงสัยอะไร?”

“ประเดี๋ยวจะบอกให้ แกตอบคำถามของฉันก่อนดีกว่า”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ใช้ความคิดทบทวนเหตุการณ์ที่เพิ่งจะผ่านมาหยก ๆ เพื่อจะได้รายงานสหายของเขาอย่างละเอียดถูกต้องที่สุด

“บอกตรง ๆ ฉันไม่ได้คิดอะไรมากนักในขณะนั้นเลย ก็เห็นอยู่แล้วว่าที่หมายที่เราสงสัยแต่แรกนั้นมันไม่ใช่ ประกอบกับที่ทางนี้เรียกให้ตามมา ก็นึกว่าเราจะต้องเดินทางเคลื่อนย้ายค้นหากันต่อไป พอดีแงซายบอกว่าให้พักสัมภาระของเราทั้งหมดไว้ตรงนั้นก่อน และบอกว่าจะขอเฝ้าอยู่ที่นั่นเอง ฉันก็เลยนึกว่าบริเวณที่เราจะเดินค้นหากันต่อไปนั้น ไม่น่าจะไปไกลเกินกว่าบริเวณนี้ทั้งหมด และก็เห็นด้วยที่จะวางของไว้ก่อน พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งหมด ก็ไม่เห็นมีใครคัดค้านหรือแสดงความเห็นอะไรอีกทั้งสิ้น แต่ถ้าหากเราจะต้องเคลื่อนย้ายออกจากบริเวณนี้ไป โดยไม่ต้องย้อนกลับไปที่โคกลูกนั้นอีก ฉันก็ยอมรับว่าเป็นความเข้าใจบกพร่องของฉันเอง ที่ไม่สั่งให้พวกนี้ย้ายข้าวของมาเสียให้พร้อมเลยทีเดียว แต่ฉันก็มีเหตุในการที่จะเชื่อว่าฉันตัดสินใจไม่ผิดเหมือนกัน เพราะผู้ที่แนะนำให้ฉันพักของไว้ที่นั่นคือแงซาย ซึ่งน่าจะรู้อะไรกันดีอยู่แล้วกับรพินทร์”

"แงซายไม่ได้ถามแกเลยหรือว่า ทางฝ่ายเราด้านนี้ส่งข่าวบอกไปอย่างไร"

"ก็ไม่ได้ถาม เพียงแต่ฉันบอกกับมันเองว่า รพินทร์เรียกมันก็บอก 'ถ้าเช่นนั้น นายทหารกับนายแหม่มก็ควรจะตามไป แงซายรับภาระที่จะเฝ้าของเอง' ดูเหมือนเมย์จะถามมันเหมือนกันว่า 'ทำไมไม่ตามไปด้วย' มันก็ตอบว่า 'ประเดี๋ยวผู้กองจะย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง' ก็เมื่อมันบอกเราอย่างนี้ ทางด้านฉันกับเมย์ก็คิดว่ามันคงตกลงอะไรกับรพินทร์ไว้ก่อนแล้วน่ะซี"

ดารินถอนใจยาว แล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ

"จากปากคำที่ไชยยันต์เล่ามาให้ฟังนี่ เราไม่มีทางที่จะเอาผิดกับแงซายได้เลยค่ะพี่ใหญ่ เพราะไม่มีหลักฐานอะไรที่จะพิสูจน์ได้ว่า แงซายหลอกหรือโกหก เพียงแต่อาจฉวยโอกาสทำเป็นนิ่งเฉยเสียเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่รู้ล่วงหน้าว่าพวกเราจะต้องเดินทางค้นหากันอย่างเปล่าประโยชน์ รพินทร์คาดการณ์ไว้ถูกต้องหมด เพียงแต่ว่าเขามารู้เอาตอนที่เสียท่า เดินค้นหาเป้าหมายเสียจนลิ้นห้อยแล้วเท่านั้น"

"ทำไมไม่อธิบายอะไรให้เรารู้บ้าง ว่าอะไรคืออะไร?"

มาเรียร้องขึ้นอย่างอดรนทนไม่ได้

"เราสงสัยกันว่า แงซายรู้ที่หมายเนินพระจันทร์ดีที่สุด แต่ถือโอกาสที่พวกเรามัวแต่โต้เถียงและวินิจฉัยกันเองด้วยเหตุผลต่าง ๆ นิ่งเฉยไว้เสีย ปล่อยให้พวกเราค้นหากันเองจนเป็นผลให้ต้องเดินไกลกันมาจนถึงที่นี่ ซึ่งเรื่องนี้ถ้าเป็นความจริงก็จัดว่าเป็นความบกพร่องของพวกเราทุกคน รวมทั้งรพินทร์ด้วย ที่ไม่ได้ถามแงซายให้ชัดออกไป แล้ววิธีแกล้งทำเป็นนิ่ง

เฉยของแงซาย ก็เต็มไปด้วยวิธีการอันฉลาดลึก ไม่ยอมสร้างพิรุธอะไรให้เรานำมาเป็นเครื่องเล่นงานได้ทั้งสิ้น เพราะไต่สวนดูแล้วจากปากคำที่บอกมานี่ ก็ไม่มีอะไรจะแสดงบ่งว่าแงซายโกหกหรือเจตนาหลอกลวง ทั้งหลายแหล่มันมาจากความเข้าใจผิดของพวกเราเองทั้งหมด ซึ่งโทษเขาไม่ได้เลย”

ไชยยันต์กับมาเรียลืมตาโพลง อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งพร้อม ๆกันอย่างแปลกใจขีดสุด

“ประหลาดมาก! ฉันยังไม่เข้าใจอะไรอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มีเหตุผลอะไรหรือที่เราจะพิสูจน์ได้ว่า แงซายรู้เป้าหมายดีอยู่แล้ว แต่นิ่งเฉยไว้เพื่อจะดูพวกเราทั้งหมดโง่?”

รพินทร์เงียบเฉย ไม่ปริปากพูดคำใดอยู่เช่นนั้น นอกจากสูบซิการ์ที่เชษฐาแบ่งให้อย่างผ่อนคลายอารมณ์ ปล่อยหน้าที่การเจรจาหารือให้แก่ฝ่ายเจ้านายของเขาทั้งหมดที่จะพูดกันเอง

“มีซิ”

ดารินหัวเราะหึ ๆ กล่าวเน้นอย่างหนักแน่น

“เหตุผลข้อแรกก็คือ ในทันทีที่เราทางนี้ส่งสัญญาณบอกพวกเธอให้ตามมา เราสังเกตเห็นพวกเธอมากันทั้งหมดเพียง 7 คนเท่านั้น แงซาย ส่างปา และสัมภาระส่วนใหญ่ไม่มาด้วย เราก็เริ่มมีอะไรสะกิดใจแล้ว ประการต่อมา รพินทร์ปีนขึ้นไปดูบนนั้นแล้ว แต่ไม่พบว่าจะมีตำแหน่งไหนที่จะเหลียวกลับไปเห็นเขาครุฑได้ ซึ่งแสดงว่าไม่มีเป้าหมายที่เราต้องการตามหลักเกณฑ์ที่เราเชื่อถืออยู่บนนั้นแน่นอน ซึ่งมันหมายถึงว่า เราเดินกันมาอย่างสูญเปล่า ทีนี้เรารอให้ฝ่ายเธอเข้ามาถึงเสียก่อน

เพื่อพิสูจน์ในข้อสงสัยให้ชัดเจนออกไปอีกทีหนึ่ง ข้อพิสูจน์ของเราก็คือว่า การที่แงซายกับส่างปาหยุดพักอยู่ที่นั่น โดยไม่ตามเธอมาด้วยนั้น เป็นคำสั่งของเธอเอง หรือว่าเป็นข้อเสนอของแงซายที่จะเลือกอยู่ โดยไม่ต้องการจะโง่เดินตามพวกเรามาให้เสียเวลาด้วย ผลมันก็ปรากฏออกไปว่าแงซายนั่นแหละ ออกอุบายเสนอแนะที่จะให้วางของไว้ตรงนั้น และรับอาสาเฝ้าเสียเอง คราวนี้เธอมองเห็นหรือยังว่าเจ้าแงซายตัวดี 'อมไต๋' ไว้ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยให้พวกเราทั้งหมดภายใต้การนำของรพินทร์เดินค้นหาที่หมายกันแทบตาเหลือกตาปลิ้น โดยที่มันเองนั่งกระดิกตีนสบายใจเฉิบ เพราะรู้อยู่แล้วว่า ในที่สุดเราก็จะต้องเดินเซ่อกลับไปหามันเอง โดยเลือกเอาส่างปาไว้เพียงคนเดียว เพราะคงจะเอ็นดูในความซื่อโง่ของเจ้านั่น ไม่อยากจะให้ต้องมาพลอยลำบากเดินเหนื่อยอย่างคนอื่น ๆ"

ไชยยันต์ร้องจ๊าก กระโดดลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น ในขณะที่มาเรียเหลือกตาคราง

"โอ ก๊อด!" ออกมาเสียงยาวเยือกแล้วหัวเราะลั่น ถามมาโดยเร็วว่า

"ว่าแต่เธอแน่ใจในสิ่งที่พูดนี่หรือ น้อย!"

"ไม่เพียงแต่ฉันเท่านั้น พี่ใหญ่หรือรพินทร์ก็แน่ใจอย่างนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉันเองนั้น ใคร ๆ ก็รู้ว่าฉันไม่เคยมีอคติใด ๆ กับเจ้าองครักษ์พิเศษของฉันคนนี้เลยจนนิดเดียว ตรงข้ามเสียอีก เวลารพินทร์กล่าวหา ชี้ให้เห็นเล่ห์เหลี่ยมกลโกงเงียบ ๆ ของแงซายครั้งใด ฉันยังออกรับแทนทุกที มาครั้งนี้มันส่อชัดเหลือเกิน แต่ก็บอกแล้วว่าเราพลาดท่ากันเอง...จะไปโทษมันก็ไม่ถูก"

ดารินพูดอย่างแค้น ๆ ระคนขัน ๆ อยู่ในที ตาลุกวาว บอกกับตัวเองว่า ถ้าพบหน้าจะตบหน้าเสียให้ฉาดใหญ่

"เชษฐา แกคิดอย่างเดียวกับที่น้อยบอกนี่รึ?"

ไชยยันต์บ่นอะไรแซ่ดในลำคอ แล้วหันไปถามสหายของเขา เชษฐาหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

"ก็รู้สึกว่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ"

"เราอย่าเพิ่งด่วนลงความเห็นกันเร็วนักเลยในเรื่องนี้ กับเหตุผลเพียงแค่เจ้าแงซายไม่ได้ตามมาด้วย มันอาจไม่มีเจตนาอะไรเลยก็ได้ โดยคาดคะเนเอาเองว่า จะอย่างไรเสีย รพินทร์ก็ต้องนำพวกเราย้อนกลับไปที่เก่าอีก แล้วเริ่มตั้งต้นแสวงหาจุดหมายกันใหม่ที่นั่น"

ไชยยันต์พยายามจะแสดงความเห็นอย่างเป็นธรรมที่สุด"

"ฟังนี่นะ ไชยยันต์"

ราชสกุลสาวพูดโดยเร็ว

"ฉันเชื่อว่า เดี๋ยวนี้ นอกจากพรานใหญ่รพินทร์แล้ว ไม่มีใครรู้จักแงซายดีไปกว่าฉันหรอก เพราะใกล้ชิดรู้เห็นเหลี่ยมคูกันมามากที่สุด ทั้งนี้เพราะรพินทร์เป็นฝ่ายกล่าวหา ส่วนฉันเป็นฝ่ายกล่าวแก้ให้ ทำหน้าที่เป็นทนายแก้ต่างแงซายมานานเลยทำให้ฉันค่อย ๆ รู้แจ้งเห็นจริงเป็นลำดับว่า ไอ้ที่พรานใหญ่ของเราโมโหโกรธา เป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมาทุกครั้งที่เจอเอาลูกไม้หน้าเซ่อของแงซายนั้น มันก็มีมูลความจริงอยู่ทุกครั้งนั่นแหละ จะเล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่เคยพบมาแล้วในทำนองนี้แหละ... คือครั้งหนึ่ง ระหว่างออกติดตามรอยของไอ้แหว่งหรือมหิงสาก็ไม่รู้ จำไม่ได้แน่ ฉันติดไปในสายที่มีรพินทร์กับแงซายร่วมทาง

ไปด้วย รพินทร์นำตามรอย หลงผิดเส้นทางไปด้านหนึ่ง กว่าเขาจะรู้ตัว ก็ปรากฏว่าเราเดินผิดเส้นทางไปไกลพอสมควรทีเดียว สิ่งที่ผิดปกติที่เราค้นพบพร้อม ๆกับการพบว่าผิดเส้นทางนั้นก็คือ หันกลับมามองไม่เห็นแงซายเสียแล้ว ตามปกติมันเดินปิดท้ายมาเป็นคนหลัง ขณะนั้นฉันก็พาซื่อไม่รู้อะไรอยู่อีกเหมือนกัน แต่รพินทร์หงุดหงิดมาก เขาย้อนกลับเส้นทางเก่า พอมาถึงทางด่านสายแยกซึ่งเป็นต้นทางที่รพินทร์จะนำผิดไปนั้น ก็พบแงซายนั่งรออยู่ก่อนแล้ว เราถามมันว่ามานั่งรออยู่ทำไมตรงนั้น ทำไมถึงไม่ตามไปด้วย มันบอกว่าหนามตำตีน...กำลังบ่งอยู่ ต่อมารพินทร์ค้นพบเส้นทางที่ถูกต้องอยู่ตรงปากทางแยกที่แงซายนั่งคอยอยู่นั่นเอง เขาบอกกับฉันว่า เป็นลูกไม้ของมันที่ขี้เกียจจะเดินตามเราไปให้เมื่อย เพราะรู้อยู่แล้วว่าเขานำผิดทาง และจะอย่างไรเสียประเดี๋ยวก็ต้องย้อนกลับไปอยู่ดี มันคงนั่งรออยู่ตรงนั้น แต่แก้ตัวว่าที่ยังไม่ได้เดินตามไปก็เพราะหนามตำตีน..."

ดารินหยุดหัวเราะ เมื่อย้อนคิดไปถึงพฤติการณ์ในอดีต ขณะที่ทุกคนนั่งฟังอย่างสนใจ

"ในขณะนั้น ฉันต่อว่ารพินทร์ หาว่าอคติ มัวแต่คิดจะใส่ร้ายอยู่เรื่อย แต่ความจริงมันก็เป็นอย่างที่เขาพูดนั่นแหละ ในครั้งนั้นฉันยังไม่รู้จักแงซายดีนัก แต่รพินทร์ทันเหลี่ยมมานานแล้ว สิ่งที่น่าคิดและน่าโมโหที่สุดก็คือ ทันทีที่มันรู้อยู่แล้วว่า รพินทร์นำผิดเส้นทาง เหตุใดมันจึงไม่ทักท้วง ปล่อยให้เขาเดินผิดไปอย่างนั้น โดยมันนั่งรออย่างสบายใจ จนกระทั่งเขารู้สึกตัว แล้วจำเป็นต้องย้อนกลับมาเอง ทุกคนลองใคร่ครวญในสิ่งที่ฉันเล่าเป็นตัวอย่างมาให้ฟังนี่ แล้วลองพิจารณาเปรียบ-

เทียบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้เถอะ ว่ามันใกล้เคียงกันอย่างไรบ้าง”

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ครางฮือออกมาพร้อมกัน ส่วนรพินทร์สงบนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาใดๆทั้งสิ้น เพียงแต่คิดอยู่ในใจว่า **แม่ดอกฟ้าดารินของเขา...เป็นคนที่ละเอียดและจดจำเหตุการณ์ได้ดีเหลือเกิน และรู้สึกยินดีที่บัดนี้หล่อนยอมเชื่อเขาแล้ว เกี่ยวกับไอ้มหากะล่อนแงซาย ไม่ทำตัวเป็นเกราะกำบังหรือออกรับแทนอย่างตะบี้ตะบันเหมือนครั้งก่อนๆอยู่อีก เนื่องมาจากรู้เห็นกับตาตนเองซึมซาบดีเสียแล้ว**

ภายหลังจากเงียบงันกันไปนาน ไชยยันต์ก็พูดออก มาเบาๆ ว่า

“ไอ้แบบนี้ ต้องให้พวกเราทั้ง 10 คนที่เดินมากันนี่ กลับไปเตะมันเสียคนละที”

“เตะ เพื่อเป็นการยอมรับความโง่ของเราทั้งหมดน่ะหรือ?”

เชษฐาย้อนถามยิ้มๆ

“พี่ใหญ่พูดถูกแล้ว...

ในที่สุดมาเรียกล่าวขึ้นปนหัวเราะ หล่อนอยู่ในอารมณ์ขบขันมากกว่าที่จะขุ่นเคืองใดๆทั้งสิ้น

“สมมติว่าที่เราสงสัยทั้งหมดนี้เป็นความจริง วิธีที่ถูกต้องที่สุดก็คือ เงียบๆ เฉยๆไว้ ต้องไม่แสดงความเกรี้ยวกราด

ขุ่นเคืองอะไรแงซายทั้งสิ้น เพราะไหนๆ เราก็พลาดท่าไปแล้ว ถ้าเราทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย แงซายก็ไม่มีอะไรที่จะต้องคิดหัวเราะเยาะอยู่ในใจ ว่าแต่เดี๋ยวนี้ เราพอจะตัดสินใจได้ถูกแล้วหรือยัง ว่าตำแหน่งไหนคือ ‘เนินพระจันทร์’ ของคนที่ตายไปแล้วเมื่อสี่ร้อยปีก่อน...ไพรวัลย์...ทำไมคุณไม่เห็นพูดอะไรมั่งเลย หรือมัวแต่คิดเจ็บใจที่เสียรู้แงซาย จนพูดอะไรไม่ออก”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ฉุนกึกขึ้นมาอีกทันที แต่ก็สู้ระงับไว้ฝืนหัวเราะ

“ผมคิดว่า แงซายน่าจะทำได้ถูกต้องแล้ว ที่ให้พักสัมภาระทั้งหมดไว้ที่นั่นก่อน ไม่งั้นเราก็ต้องแบกเดินกลับไปกลับมาหนักเปล่าๆ พวกเรา 10 คนที่พากันเดินมาจนถึงนี่ ก็คิดว่าเดินเที่ยวสำรวจดูภูมิประเทศเสียก็แล้วกัน”

“แปลว่าเราจะต้องเดินย้อนกลับไปยังเนินลูกเดิม อย่างที่แงซายบอกผมไว้หรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ไม่มีปัญหา ถึงอย่างไรเราก็ต้องกลับไปเอาของที่นั่นอยู่แล้ว ไม่ว่าเราจะเคลื่อนย้ายไปไหนอีก”

“คุณยังไม่ได้ตอบคำถามของฉันเลยไพรวัลย์ ในกรณีที่ว่าเมื่อเราลงมาถึงบริเวณนี้แล้ว ไม่มีส่วนใดเลยที่เราจะมองย้อนกลับไปเห็นเขาครุฑ อันพอจะทำให้แน่ใจเรื่องเนินพระจันทร์ได้ เราจะทำกันยังไงต่อไป มิแปลว่าคุณนำลงผิดทาง จะต้องข้ามเขาค้นหาที่หมายกันต่อไปรึ”

พรานใหญ่ไม่ตอบ เพราะอารมณ์ไม่สู้จะดีนัก เชษฐาจึงเอ่ยขึ้นกับทุกคนว่า

"เชื่อเถิดว่า รพินทร์นำลงมาถูกทางแล้ว เพราะถ้าเขานำลงผิด ป่านนี้เจ้าแงซายของเราก็คงจะหาทางบ่ายเบี่ยงไม่ยอมตามลงมาด้วยให้เสียเวลาหรอก แม้ว่าถ้ามันไม่ยอมปริปากบอกเราตรง ๆ มันก็ต้องหาอุบายจนได้ การผิดทางนั้น มันผิดเฉพาะที่พวกเราแยกจากมันมานี่เท่านั้น เพราะมันไม่ได้มาเดินเมื่อยอยู่กับเราด้วย ตั้งป้อมนอนรอคอยอย่างสบาย พี่เข้าใจว่าเนินพระจันทร์จะต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับที่แงซายหยุดพักของรออยู่นั่นแหละ ประเดี๋ยวเราย้อนกลับไปถึงที่นั่น พี่จะตะล่อมถามฟังความจากมันอีกทีหนึ่ง ทุกคนเฉย ๆ ไว้ก็แล้วกัน แล้วเราจะได้เห็นลวดลายของเจ้าแงซายชัดเจนในครั้งนี้"

"แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไรคะพี่ใหญ่ ที่ว่าเนินพระจันทร์จะต้องอยู่ในบริเวณนี้ ในเมื่อไม่ว่าจะยืนอยู่ตำแหน่งไหน ๆ ของที่นี่ทั้งหมด ก็มองไม่เห็นเขาครุฑอยู่แล้ว"

น้องสาวท้วงขึ้นอย่างแคลงใจ

"เอาเถิดน่า..." เชษฐากล่าวหนักแน่นอย่างมั่นใจ "ไว้ให้เรากลับไปถึงที่เดิมเสียก่อน มันอาจจะมีอะไรลี้ลับชนิดเส้นผมบังภูเขาอยู่ก็ได้ บางทีเราจะต้องเอาแผนที่ออกมาตรวจสอบอีกครั้ง พร้อมทั้งพิจารณาคำสั่งในลายแทงใหม่ กรณีผิดพลาดครั้งนี้ พี่ยอมรับเองว่าพี่เป็นต้นเหตุ เลยพลอยพาให้ทุกคนโง่ตามไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ทุกคนมีความเห็นไว้แต่แรกนั้นน่าจะถูกต้องที่สุดแล้ว"

"หมายความว่าบริเวณพิวบิก แอเรีย ที่แงซายพักของรอคอยอยู่ในขณะนี้นั่นนะหรือคะคือ 'เมาท์ ออฟ ลูเนอะร์'–'เนินพระจันทร์'?"

มาเรียถามเร็วปรื๋ออย่างแปลกใจ ในขณะที่ทุกคนรวมทั้งรพินทร์หันไปจ้องหัวหน้าคณะเป็นตาเดียว

ภายหลังจากอัดควันซิการ์ลึกลงไปในปอด เชษฐา กล่าวขึ้นอย่างแช่มช้าว่า

"เมื่อเราตรวจบริเวณแถบนี้ทั้งหมดแล้วมองไม่เห็นเลยว่าตำแหน่งไหนจะเหมาะสมไปกว่าที่นั่นอีกแล้ว ในที่นี้ เราตัดประเด็นเรื่องที่เมื่อขึ้นไปยืนอยู่บนนั้นแล้วมองกลับไปไม่เห็นเขาครุฑออกไปเสียก่อน เพราะมันอาจมีลับลมอะไรที่ซ่อนเร้นอยู่อย่างที่พูดไว้แล้ว ซึ่งเราจะต้องค้นคว้าตีปัญหากันต่อไป สาเหตุที่เข้ามาสะกิดใจพี่ ทำให้คิดไขว้เขวไป ก็เพราะคำพูดของเมย์นั่นเอง คือเมย์ให้ข้อคิดไว้ว่า ตำแหน่งที่เราสงสัยกันแต่แรกนั้นถ้าถูกต้องจริง ทำไมผู้ตั้งนามจึงไม่ตั้งว่า 'เมาท์ ออฟ วีนัส' หรือ 'เนินพระศุกร์' ซึ่งจะตรงกับความหมายจากภาพที่เห็นมากกว่า 'เมาท์ ออฟ ลูเนอะร์' ซึ่งหมายถึงเนินพระจันทร์..."

อดีตท่านทูตทหารบกเว้นระยะไปชั่วครู่ ระหว่างนี้ทุกคนเงียบกริบ หูผึ่งฟังเขาอย่างตั้งใจ

"ที่เมย์แย้งให้ข้อคิดไว้อย่างนี้ ก็มาจากที่คิดแปลเอาตามความหมายตรงตัว ตามทัศนคติและรากฐานทางภาษาดั้งเดิมของตัวเอง โดยกลับความหมายของ 'เมาท์ ออฟ วีนัส' เป็นภาษาละตินทางวิชาแพทย์ว่า 'มอนส์ เวเนรีส' อันแปลออกมาตรงตัวว่าเนินอวัยวะเพศของสตรี เมื่อเจ้าของลายแทงระบุว่าเป็นเนินพระจันทร์ หรือ 'เมาท์ ออฟ ลูเนอะร์' จึงไม่น่าจะใช่

ตำแหน่งที่เราเข้าใจอยู่นั้น เมย์อาจไม่ได้ตั้งใจที่จะขัดแย้งในข้อนี้ นอกจากแสดงความเห็นเล่นๆ เท่านั้น แต่พี่เอาไปคิดเอง เลยพาให้เตลิดเปิดเปิงไปใหญ่ ทั้งๆ ที่ความจริง เราก็น่าจะเข้าถึงที่หมายแท้จริงอยู่แล้วอย่างชนิดเห็นตำตาอยู่ทนโท่ พี่ยังจำได้ว่าขณะที่เราโต้เถียงกันอยู่นั้น พี่ยังให้รพินทร์เรียกแงซายเข้ามาถามว่า โดยต้นฉบับภาษาดั้งเดิมของเจ้าของลายแทง กำหนดเรียกชื่อเนินนั้นว่าอย่างไรกันแน่ 'เนินจันทร์' หรือว่า 'เนินศุกร์' แงซายก็ยังยืนยันว่าเป็น 'เนินจันทร์' ในกรณีนี้ ถ้าเราไม่เอาภาษาอังกฤษหรือละตินเข้ามาเกี่ยวข้องเสียอย่างเดียวเท่านั้น เราจะผ่านปัญหาไปได้แล้ว เพราะพี่เพิ่งจะมานึกออกเอาเดี๋ยวนี้เองว่า ในสมัยที่ยังเรียนวรรณคดีเกี่ยวข้องกับภาษาสันสกฤตและวัฒนธรรมของอินเดียยุคโบราณนั้น คำว่า 'จันทรา' หรือพระจันทร์ อันเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งของลัทธิพราหมณ์นั้น แทนความหมายชัดเจนถึงเพศหญิง ส่วนพระศุกร์ แทนความหมายของราคะ ตัณหา ความปรารถนาเสียมากกว่า หาได้แทนความหมายในทางเพศหญิง หรือความอ่อนหวานตลอดจนแหล่งก่อกำเนิดใดๆ ไม่ ทีนี้เราหันไปพิจารณาถึงมังมหานรธา ซึ่งเป็นผู้ตั้งนามนี้ เขาเป็นชาวพม่า และพม่านั้นหลักฐานทางประวัติ-ศาสตร์เราก็ทราบกันดีอยู่แล้วว่าได้รับอารยธรรมมาจากชมพูทวีปโดยตรง ได้รับมาก่อนและมากกว่าคนไทยพวกเรา อันมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ห่างไกลออกมาเสียอีก เพราะฉะนั้น มังมหานรธาก็น่าจะตั้งชื่อเนินที่เขาเห็นอยู่นั้นได้อย่างถูกต้องกับทัศนคติของลัทธิพราหมณ์ โดยเรียกจุดหมายนั้นว่า 'เนินพระจันทร์' ซึ่งก็ตรงตัวชัดเจนอยู่เหมือนกัน"

“ฮ้า! ถ้างั้นก็ ซ.ต.พ.ได้แล้วซิ”

ไชยยันต์ร้องออกมาดังลั่นแทบจะกระโดดตัวลอย รพินทร์ผู้นั่งเฉื่อยซึมอยู่ตลอดมา ผงกกายชันศีรษะขึ้น ส่วนดารินกับมาเรียนั่งอ้าปากตะลึงค้าง

“พี่ใหญ่แน่ใจหรือคะ?”

ดารินถามออกมาเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ

“เอางี้ก็แล้วกัน ถ้าถือตามลัทธิพราหมณ์ ความหมายของ ‘เนินพระจันทร์’ ก็คือ ‘ไอ้นั่น’ แน่นอน แต่ถ้าถือตามฝรั่งมันก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง แม้กระทั่งคนไทยเราเองก็เหมือนกัน ถ้าบอกว่า ‘ลูกจันทร์’ ก็อะไรเสียอีก คิดแค่นี้ก็แล้วกัน”

น้องสาวนั่งหน้าแดง ไชยยันต์กระโดดร้องว้าก รพินทร์เองก็ตาสว่างโพลงขึ้น ในขณะนี้ มีมาเรียคนเดียวทำหน้าตื่นเพราะเชษฐาพูดคำว่า ‘ลูกจันทร์’ เป็นสำเนียงภาษาไทย

“ลูกจันทร์แปลว่าอะไร?”

หล่อนหันไปถามสามีผู้กระโดดโลดเต้นอยู่ในขณะนี้ ไชยยันต์ก้มลงมากระซิบบอก

พอแหม่มสาวรู้ความหมายก็ห่อ ริมฝีปากทำตาโต

“วาวว์!!”

หล่อนร้อง นิ่งคิดอะไรอยู่อึดใจ ก็ขยับเข้าไปจับเข่าเชษฐาไว้ บอกเป็นงานเป็นการว่า

“เมื่อกี้นี้ พี่ใหญ่พูดถึงวรรณคดีกับลัทธิพราหมณ์ของอินเดียโบราณใช่ไหมคะ?”

“ใช่”

"ถ้าเช่นนั้น ฉันก็มีข่าวอะไรคืบหน้า เกี่ยวกับแงซายที่จะบอกความจริงเรื่องนี้ปิดไว้นานแล้ว"

"ข่าวอะไร?"

ทุกคนหันขวับไปทางมาเรียเป็นตาเดียว

"แงซายสำเร็จปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยบอมเบย์ค่ะ เขาเคยสารภาพความจริงกับฉัน แล้วขอร้องให้ปกปิดไว้ด้วย เคยเป็นอาจารย์สอนวรรณคดีอยู่ในมหาวิทยาลัยในแรงกูน ก่อนที่จะมาเป็นทหารกะเหรี่ยงอิสระ ความจริงฉันก็รักษาสัจจะที่ให้กับเขาไว้มานานแล้ว แต่จำเป็นที่จะต้องบอกความจริงที่ค้นพบได้ให้พวกเรารู้เสียที จากสิ่งที่เรากำลังพูดถึงและวินิจฉัยกันอยู่นี่"

ทั้งหมดตะลึงเหมือนถูกสาป ไม่แน่ใจตนเองว่าหูฝาดไปหรือเปล่า ที่ได้ยินมาเรียพูดออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำถึงเพียงนั้น

174

ความเงียบเข้ามาปกคลุมวงสนทนาของบุคคลชั้นเจ้านายทั้งห้าชั่วขณะ กลุ่มพรานพื้นเมืองอีก 5 คน ซึ่งมีบุญคำเป็นหัวหน้า นั่งรวมกลุ่มแยกวงห่างออกไปอีกด้านหนึ่ง กำลังสนทนากันอยู่เบา ๆ คนเหล่านั้นไม่ได้หันมาสนใจหรือมีส่วนร่วมรับรู้อะไรในวงของเจ้านายด้วย เพราะกลุ่มนายจ้างใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง เนื่องจากมีมาเรียเป็นต้นเหตุของความจำเป็น ส่วนกลุ่มพรานพื้นเมืองใช้ภาษากะเหรี่ยงโดยที่กะหยิ่นเป็นตัวกลางเช่นเดียวกัน

สองพี่น้องในราชสกุล ขณะนี้มีอาการนั่งอย่างคอแข็ง ประหลาดใจงุนงงจนยังไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้

ไชยยันต์นั้น ดูจะมีอาการที่สำรวมได้อย่างผิดปกติ จนแปลกไปกว่าเคย ไม่แสดงตื่นเต้นพิศวงอะไรนัก นอกจากจะ

มองไปทางเมียแหม่มของเขา เหมือนจะเป็นคำถามว่า 'จะไม่เป็นการจู่โจมเกินไปหน่อยหรือที่บอกความจริงชนิดนี้แก่เชษฐาและน้อยอย่างกะทันหัน' แต่เขาก็ไม่เอ่ยออกมาเป็นคำพูด

สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลยแม้แต่อย่างเดียว

"แงซาย...สำเร็จปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยบอมเบย์"

หมอดารินพึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที

"เธอพูดประโยคนี้หรือเมย์ หรือว่าฉันได้ยินไปเอง?"

"ใช่ น้อย เธอได้ยินถูกต้องแล้ว ฉันพูดอย่างนี้ คนใช้พิเศษซึ่งมีฐานะพื้นหน้าเป็นชาวป่าพเนจรของเธอนั้นเป็นคนที่มีการศึกษาดีเยี่ยม ผ่านโลกที่เจริญมาแล้วอย่างพวกเราทุกคน ฉันคิดว่าเธอคงแทบช็อคเหมือนอย่างที่ฉันได้รู้เป็นครั้งแรกเหมือนกัน"

ราชสกุลสาวนิ่งงันไปอีกอึดใจใหญ่ ชอยเปลือกตาถี่ ๆ พยายามจะสำรวจหน้าของผู้ที่ร่วมวงอยู่ด้วยทุกคน ว่าจะมีความรู้สึกเช่นใดบ้าง แล้วบอกกับตนเองว่าเชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ช่างสงวนท่าทีไว้ได้ดีเหลือเกินในสิ่งที่มาเรียพูด จนทำให้ดูคล้ายกับว่ามีหล่อนตื่นงงอยู่คนเดียวเท่านั้น

"แปลกจริง นี่ไม่มีใครตกใจอย่างฉันบ้างเลยหรือ สำหรับข่าวประหลาดฟังดูบ้าบอคอแตกที่สุดนี่"

ในที่สุดหล่อนก็ร้องออกมาดัง ๆ

"ฟังดูมันเข้าเค้า ไม่ใช่ฟังแล้วทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องบ้าบอคอแตกหรอก น้อย..."

พี่ชายพูดขึ้นอย่างสงบ พร้อมกับยิ้มน้อย ๆ เขาเป็นคนรักษาอารมณ์ได้ดีที่สุดมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว พลางหันไปทางมาเรีย

"คุณรู้เรื่องนี้มาได้อย่างไร เมื่อไหร่?"

"จำได้ไหมคะ วันหนึ่ง ขณะที่ผ่านนิทรานครมาแล้ว ระหว่างที่เราพักกันอยู่ ฉันไปอาบน้ำในลำธารใกล้ ๆ ที่พักคนเดียว ใครก็ไม่ทราบ ใช้ให้แงชายไปตามฉันขึ้นจากน้ำ เราจึงมีโอกาสคุยอะไรกันเป็นส่วนตัวในวันนั้น..."

มาเรียสารภาพความจริง

"มีอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่าง ในท่าทีและคำพูดของแงชาย ทำให้ฉันต้องถามถึงที่มาของเขาตามตรง ก็น่าประหลาดอยู่เหมือนกันที่เขาไม่ยักปิดบังฉัน บอกความจริงเกี่ยวกับพื้นฐานของเขาให้ฉันทราบ อย่างที่ฉันบอกเมื่อตะกี้นี้ และขอร้องให้ฉันเงียบเฉยไว้ ฉันเห็นว่ามันเป็นเรื่องอัศจรรย์น่าคิดดีมาก และเห็นว่ายังไม่จำเป็นจะต้องแพร่งพรายให้ใครทราบ จึงเงียบเสีย เพียงแต่เคยพูดเรื่องนี้กับไชยยันต์คนเดียวเท่านั้น ขอร้องไชยยันต์อีกคนหนึ่งให้เฉย ๆ ไว้ แต่สำหรับวันนี้ ฉันรู้สึกว่าพวกเราทั้งหมด ควรจะต้องหันมาพิจารณากันถึงความจริงเรื่องนี้เสียที คนที่ปะปนอยู่ในกลุ่มคนใช้หรือลูกหาบของเรา ที่ร่วมทางมาด้วยในครั้งนี้ ซึ่งมีพฤติการณ์อะไรต่ออะไรสะกิดความในใจพวกเรามากที่สุดมาโดยตลอดนั้น ความจริงเขาไม่ใช่คนดงป่าเถื่อนอย่างที่เราเข้าใจกันแต่แรกเลย หากแต่เป็นปัญญาชนคนหนึ่ง"

"เป็นความจริง ที่เมย์เคยพูดเรื่องนี้กับฉันไว้แล้วครั้งหนึ่ง"

ไชยยันต์ยอมรับมาอีกคนหนึ่งอย่างออม ๆ เสียง

"แต่ฉันก็ไม่ได้บอกให้แก น้อยหรือรพินทร์รู้ เก็บความอัศจรรย์ใจไว้คนเดียว และก็คอยสังเกตจับตาอยู่ที่แงซายทุกขณะ ในที่สุดก็ค่อย ๆเห็นจริง ตามที่เมย์กระซิบบอกไว้ทุกอย่าง ลักษณะของมันเป็นคนที่ผ่านการศึกษาขั้นอุดมมาแล้ว แต่ซ่อน-เร้นอมภูมิอำพรางพื้นฐานแท้จริงเอาไว้ภายใต้คราบของคนดง"

ท่านหัวหน้าคณะหรี่ตาทั้งคู่ลง พยักหน้าเนิบ ๆ

"ถ้างั้นมันก็ใกล้เคียงกับสังหรณ์ ประกอบกับข้อสงสัยของฉันมานาน แต่ทั้งหมดนี่เป็นการบอกเล่าจากปากคำของแงซายเองหรือ"

ประโยคหลังเขาหันไปถามมาเรีย

"ค่ะ พี่ใหญ่ เขายอมบอกความจริง ภายหลังจากที่ฉันจับพิรุธบางอย่างได้"

"แล้วคุณแน่ใจได้อย่างไรว่า สิ่งที่แงซายบอกอะไรเกี่ยวกับตนเองนั้นเป็นความจริง ไม่ใช่เรื่องที่กุขึ้น"

"เขาอาจจะกุขึ้นก็ได้ค่ะ แต่คนที่จะกุเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาได้ก็ย่อมแปลว่า ระดับความรู้ของเขาอยู่ในขั้นใกล้เคียงกับสิ่งที่เขากุขึ้นทีเดียว แงซายพูดฝรั่งเศสได้คล่องเท่าภาษาอังกฤษ รู้จักงานสำคัญ ๆ ของกวีแห่งโลกมากกว่าฉันเสียอีก รู้แม้กระทั่งว่าโมสาร์ต, ไชคอฟสกี, ริมสกี,หรือชูเบิร์ท เขียนเพลงซิมโฟนีที่น่าสนใจอะไรไว้บ้าง และวิจารณ์ได้อย่างละเอียด ปรัชญาแบบของไนหิลิซั่มเป็นอย่างไร เขาให้อรรถาธิบายแก่ฉันจนแจ่มแจ้งละเอียดและเข้าใจได้ดีกว่าสมัยที่ฉันเคยเรียนมาในแบบผิวเผิน

เสียอีก เวลาเขามีโอกาสได้พูดอะไรกับฉันตามลำพัง โดยปราศ-จากบุคคลที่สาม เขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปกปิดบังสภาพแท้จริงของเขาไว้ เราพูดคุยกันอย่างคนที่เจริญแล้ว ครั้งหนึ่งในการคุยกันเล่นสนุกๆ เขาถามฉันว่าชอบงานเขียนภาพของใครมากที่สุด ฉันบอกว่าฉันไม่สนใจเรื่องงานเขียนภาพมากนัก แต่เคยได้ดูงานแสดงภาพของปิกาสโซครั้งหนึ่ง เขาก็หัวเราะแล้วย้อนถามว่า เคยเห็นภาพประเภทลามกอนาจารที่ปิกาสโซเขียนไว้บ้างไหม ฉันงงไปหมด ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าปิกาสโซเคยเขียนภาพในลักษณะลามกอนาจารไว้ด้วยหรือ แล้วเขาก็ถามมาอีกว่า ชอบภาพเขียนแบบแอ็ปสแตรก ของคานดินสกีบ้างไหม ฉันบอกว่าไม่เคยรู้จักคานดินสกี...”

มาเรียยักไหล่ พร้อมกับหัวเราะกร่อยๆ

“มีอะไรที่จะเคลือบแคลงอีกบ้างไหมว่า คนคนนี้จะไม่ผ่านสถาบันชั้นสูงมาแล้ว รวมทั้งประสบการณ์เยี่ยงปัญญาชนทั้งหลาย”

ดารินยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ มีอาการเหมือนจะเป็นลมไปจริงๆ ส่วนเชษฐาเม้มริมฝีปาก หัวคิ้วขมวดเล็กน้อยพยักหน้าเนิบๆอยู่เช่นนั้น

“ผู้กอง!”

“ครับผม”

“ไม่เห็นคุณแสดงความเห็นอะไรบ้างเลย”

“เกี่ยวกับเรื่องไหนครับ”

"แงซาย...เจ้าคนที่นิยมในภาพเขียนแบบแอ็บสแตรกของจิตรกรแวสสิลี่ คานดินสกี ซ้ำยังรู้ลึกซึ้งกว่าพวกเราเสียอีกว่าปาโปล ปิกาสโซ นั้นเคยเขียนภาพแบบลามกอนาจารไว้ด้วย"

"บังเอิญเหลือเกินที่ผมไม่เคยรู้จักทั้งคานดินสกี และปิกาสโซ เลยไม่อาจมีความเห็นอย่างไรได้"

เป็นคำตอบที่เรียบราบที่สุด

"รพินทร์! รู้ตัวบ้างไหมว่า บางขณะคุณยวนเสียยิ่งกว่าแงซายอีก!!"

ดารินชะโงกตัวเข้ามากระชากไหล่โดยแรง พูดเสียงแหลม

"นี่หมายความว่า คุณต้องการให้พี่ใหญ่แปลในคำพูดเมื่อตะกี้นี้ให้ชัดออกไปกว่านี้อีกหรือ ว่าเราเจตนาจะถามคุณเช่นไร"

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

"ทุกท่านคงสงสัย และอยากจะถามผมว่า ผมรู้อะไรอันเป็นภูมิหลังของแงซายเหมือนอย่างที่เมย์เล่ามาให้ฟังนี่บ้างหรือไม่ คำตอบก็คือโดยสัตย์จริง ผมไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่าที่รู้มาแล้วเลย เพราะมันไม่เคยบอกผมเหมือนอย่างที่บอกเมย์ หรือถ้าจะแย้มพรายอะไรออกมาบ้างในระยะหลัง ๆนี่ ก็เพียงแต่บอกว่าก่อนจะมาเป็นทหารกะเหรี่ยงอิสระ มันสอนวรรณคดีอยู่ในมหาวิทยาลัยในแรงกูน เฉพาะข้อนี้ก็อาจตรงกันกับที่บอกกับเมย์ ผมไม่ได้สนใจอะไรในคำพูดของมันนัก และเห็นว่าไม่สำคัญ เลยไม่ได้เอามาบอกเล่าให้นายของผมฟัง"

"แปลว่าคุณไม่เชื่อใช่ไหม?"

ไชยยันต์หยั่งเสียง พยายามอ่านสีหน้าพรานใหญ่

ทุกคนเห็นจอมพรานขยับตัวอย่างอึดอัดใจ

"ทุกท่านคงทราบดีอยู่แล้ว ว่าผมเป็นคนไม่ค่อยจะตื่นเต้น หรือว่ายอมเชื่ออะไรได้ง่าย ๆนัก แงซายจะมีเบื้องหลังมาอย่างแปลกประหลาดพิสดารเช่นไร ผมไม่สนใจทั้งสิ้น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในตัวมันเป็นความ'แปลกประหลาดคาดคิดไม่ถึง' ซึ่งผมพบมาเสียจนเคยชินแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งสิ้นสำหรับคนลึกลับคนนี้ และแต่ไหนแต่ไรมา ผมก็ไม่เคยมองมันเหมือนอย่างมองคะหยิ่น ส่างปา หรือลูกน้องอันเป็นพรานพื้นเมืองหน้าซื่อ ๆ ของผมเหล่านี้เลย ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้แหละที่ฝ่ายนายจ้างของผมทุกท่านมักจะเปรยอยู่เสมอว่า ผมหวาดระแวงแงซายอยู่ตลอดเวลาโดยไม่มีเหตุผล แต่ความจริงผมมีเหตุผลของผม มันเป็นเหตุผลอย่างเดียวกันกับที่ทุกคนเพิ่งจะมาค้นพบ และทราบความจริงกันอยู่อย่างเดี๋ยวนี้นั่นเอง ทุกท่านเพิ่งจะมาตระหนักเอาเดี๋ยวนี้ แต่ผมมองเห็นมานานแล้วเพียงแต่ไม่กล้าพูดเท่านั้น พูดไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะไม่มีหลักฐานที่จะพิสูจน์ให้เจ้านายของผมเห็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณหญิงดาริน คิดว่าถ้าใช้ความสังเกตให้รอบคอบสักนิดโดยไม่มองผ่าน คุณหญิงน่าจะจับพิรุธจากแงซายได้มานานแล้วว่ามันไม่ใช่คนป่าด้อยการศึกษา อย่างที่มันแสดงตัวให้เราเห็นหน้า"

"ทำไม ฉันจะจับอะไรเขาได้ ในเมื่อเขาตีหน้าซื่อเซ่อออกอย่างนั้น รู้อย่างเดียวว่าเป็นคนสุภาพเรียบร้อยผิดไปกับพวกชาวป่าทั่ว ๆไปบ้างเท่านั้น"

รพินทร์สั่นศีรษะ

"ความสุภาพเรียบร้อยน่ะ มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่สำคัญ

นักหรอก เอาละ ผมจะบอกให้ก็ได้ จำได้ไหมครับ คุณชายได้รับอุปัทวเหตุจากเหตุการณ์ที่พวกเราทั้งหมดถูกโขลงไอ้แหว่งเล่นงาน เสียเลือดมากจนกระทั่งคุณหญิงมีความจำเป็นจะต้องถ่ายเลือดช่วย ครั้งนั้น พวกเราเสนอตัวที่จะสละเลือดให้คุณชายกันทุกคน แต่คุณหญิงก็ไม่อาจตัดสินใจดำเนินการได้ ทั้งนี้เพราะไม่ทราบกลุ่มเลือดของพวกเรามาก่อน หรืออย่างผม ซึ่งบังเอิญรู้กลุ่มเลือดของตัวเองมาบ้าง ก็ปรากฏว่าเป็นคนละกลุ่มกับของคุณชาย ในขณะนั้นเอง ท่ามกลางความอับจน ว้าวุ่นของพวกเราทุกคน ใครคนหนึ่งก็เสนอตัวเข้ามา...”

“ใช่ซิ แงซายคนนี้แหละ แล้วยังไง?”

ดารินพูดเร็วปรื๋อ จ้องหน้าเขา

“จำได้อีกไหมครับ ว่าคุณหญิงถามมันว่าอย่างไร”

“ฉันถามเขาว่า เขามีเลือดกลุ่มไหน”

“แล้วคำตอบของมันล่ะ คำตอบที่ทำให้คุณหญิงดีใจจนแทบกระโดด จัดการถ่ายเลือดของมันให้คุณชายทันที”

“เขาตอบฉัน ตอบว่า...”

แพทย์สาวประจำคณะขมวดคิ้ว เอามือแตะริมฝีปากอย่างพยายามทบทวนความทรงจำ

“เอาคำตอบของมันให้ชัดเลยครับ อย่าสรุปอนุมานเอาคำตอบโดยประโยคที่ออกมาจากปากของมันทั้งประโยคเลย ถ้ายังจำไม่ได้ผมจะบอกให้เอง”

“ไม่ต้องหรอก ฉันจำได้ แงซายตอบว่า ‘เอบี เน็ก’ ฉันถามย้ำไปอีกว่า ‘อะไรนะ’ เขาบอกอีกว่า เอบี เน็กกะตีป’”

“ครับแงซายตอบเช่นนั้น ซึ่งมันช่วยให้คุณหญิงทราบได้

ทันทีว่า กลุ่มเลือดของมันตรงกันกับของคุณชาย สามารถถ่ายแทนกันได้ทันที คุณหญิงถามมันโดยไม่ได้บอกให้มันรู้มาก่อนเลยว่า เลือดที่ต้องการนั้นกลุ่มอะไร และบังเอิญที่มันบอกกลุ่มเลือดของมันเองได้ตรงกับที่ต้องการพอดี เพื่อความแน่ใจยิ่งขึ้น ผมยังจำได้ว่า คุณหญิงยังได้ซักมันต่อไปอีกว่า ที่รู้กลุ่มเลือดของตนเองนั้น เคยเทสเลือดมาก่อนหรือ เนื่องในอะไร”

“ใช่ เขาบอกฉันว่าเขาเคยผ่าตัด แอปเพนดิกซ์ในโรง-พยาบาล”

“เอาละครับ คราวนี้โปรดใช้ความวิเคราะห์สักนิด ภาษาอันเป็นหลักวิชาแพทย์โดยตรง อย่างเช่นคำว่า ‘เอบี เน็กกะตีป’ และการผ่าตัด ‘แอปเพนดิกซ์’ ทั้งสองคำ ซึ่งไอ้คนป่าคนดงคนหนึ่ง ใช้พูดกับศัลยแพทย์อย่างแคล่วคล่อง สามารถทำความเข้าใจกันได้อย่างดีที่สุดแบบนี้ ไอ้คนป่าคนดงคนนั้น มันควรจะเป็นคนประเภทไหน ผมเองนายรพินทร์ ไพรวัลย์ ยังไม่รู้เลยว่า ‘เอบี เน็กฯ’ และการผ่าตัดแอปเพนดิกซ์น่ะ มันหมายถึงอะไร ถ้าจะรู้ก็รู้เพราะคุณหญิงซึ่งเป็นหมออธิบายให้ทราบ จริงอยู่ว่ารู้กันว่าแงซายนั้น พอจะพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง แต่โปรดตรองให้ดี ทั้งสองคำที่เป็นภาษาทางหลักการแพทย์โดยตรงนั้น คนธรรมดาทั่วไปที่ไหนมันจะรู้ได้ ถ้าไม่มีพื้นฐานการศึกษามาในขั้นสูง มีความรู้พอที่จะเข้าใจคำเทคนิคของสาขาวิชาการต่าง ๆ ได้โดยไม่จำกัด”

“จริงของคุณ ถ้างั้นก็ชัดแล้ว ฉันมองข้ามความจริงข้อนี้ไปเสียอย่างสนิท”

ดารินคราง

"ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้วนแต่มหัศจรรย์คาดคิดไปไม่ถึงเลยสักอย่าง ดูเอาเถอะ เจ้าคนใช้หาบของเดินป่า มีนามกรให้เราเรียกว่า 'แงซาย' ยิ้มซื่อ อวดฟันขาวๆอยู่ตลอดเวลาแทนตัวเองว่า 'แงซาย' เรียกเราทุกครั้งว่า 'นายหญิง' ที่ไหนได้ แหม! มันน่าเจ็บใจนัก แบบนี้ต้มกันชัดๆเลย โกหก หลอกลวง เล่นละครได้สนิทนัก ชนิดยิ้มเยาะพวกเรามาตลอด ประเดี๋ยวเถอะให้เจอะกันเสียก่อน น่าดูชมทีเดียว"

"ไม่มีเหตุผลอะไรที่พวกเราทั้งหมดนี่จะต้องโกรธเคืองหรือถือเอาเป็นความผิดกับคนที่มาสมัครเป็นคนใช้ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามฐานะของตนมาอย่างซื่อสัตย์สุจริตคนนี้ จากการที่ฝ่ายเราสืบทราบได้ภายหลังว่า แท้ที่จริงนั้น เขามีมาตรฐานการศึกษาที่สูงเกินกว่าเราคิด อย่างน้อยที่สุด เราก็ไม่ได้หลงโง่กันไปหมดเสียทุกคน ยังมีรพินทร์เป็นตัวแทนของฝ่ายเรา ที่จี้หลังตามทันแงซายอยู่ทุกระยะ ดีแล้วที่เรารู้ชัดกันออกไปเสียในวันนี้ โดยการที่ใครรู้เห็นระแคะระคายอะไร ก็นำมาปรึกษาบอกเล่ากันตามตรงโดยไม่อ้ำอึ้งปิดบังไว้ น้อยว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์ แต่พี่ไม่เห็นว่าจะมหัศจรรย์สักแค่ไหน เพราะเฝ้าสังเกตแงซายมาทุกระยะเหมือนกัน เพียงแต่ไม่อยากพูดเท่านั้น จริงอยู่แงซายแสดงละครฉากมโหฬารให้เราทั้งหมดดู แต่ก็แสดงไม่ได้สนิทนักหรอก เพราะในที่สุดพวกเราก็ตามทันอยู่ดี ต่อให้เขาไม่สารภาพความจริงกับเมย์ รพินทร์ก็ไหวทันอยู่แล้ว ถึงพี่เองก็เฝ้าสงสัยมาตลอด ไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะเป็นคนป่าคนด้อยการศึกษาอย่างพวกพื้นเมืองประเภทบุญคำ คะหยิ่น หรือ ส่าง-ปา..."

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างสุขุมคัมภีรภาพ แทนที่จะโกรธอย่างน้องสาว กลับยิ้มอย่างอารมณ์ดี เอื้อมมือไปตบที่เข่าของพรานนำทาง

"ผมรู้ว่าคุณรู้อะไรทุกอย่างของเจ้าคนใช้พิเศษของเราคนนี้ แต่คุณไม่ยอมพูด ปล่อยให้พวกเราแสวงหาความจริงเอาเอง สังเกตดูวันนี้คุณหงุดหงิดมาก อารมณ์เสียเพราะผมเป็นต้นเหตุทำให้คุณเสียรู้แงซายกระมัง"

"หามิได้เลยครับ คุณชาย โปรดอย่าเข้าใจอะไรผมผิด"

"คุณมีความเห็นอย่างไรบ้าง เกี่ยวกับเนินพระจันทร์ที่ผมพูดเมื่อครู่นี้ ตามเหตุผลของทัศนคติของพราหมณ์"

"ก็เป็นเหตุผลที่น่าคิดครับ ผมเองก็ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้มาก่อน แต่ปัญหาที่ทำให้เราอับจนกันอยู่ในขณะนี้ก็คือ ทำอย่างไรเราจึงจะมองเห็นเขาครุฑได้ เมื่อเราอยู่บนบริเวณที่เราคิดว่าควรจะต้องใช่เนินพระจันทร์"

"เราจะย้อนกลับไปที่นั่นเดี๋ยวนี้!"

เชษฐาบอกรวม ๆกับทุกคน ด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใส

"แต่ขอข้อตกลงรับปากจากทุกคนไว้อีกครั้ง เมื่อเราไปถึงที่นั่น ทุกคนขอให้เฉยให้หมด อย่ามีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น ผมจะเรียกแงซายเข้ามาเจรจาเอง คราวนี้แหละ ที่เราจะได้เห็นลวดลายเล่ห์เหลี่ยมของแงซายอย่างถนัดตาที่สุดพร้อม ๆกัน อย่าเพิ่งให้มันรู้ตัวเสียก่อน ว่าเราเท่าทันมัน"

ทุกคนรับในคำสั่งของเขา

เชษฐาชวนทั้งหมดออกเดินทาง ย้อนกลับไปยังตำแหน่งที่แงซายและส่างปาเฝ้าของในทันทีนั้น

ประมาณ 150 เมตร เมื่อไต่ระดับขึ้นมาสู่ขอบเนินพ้นที่กำบังตา ทั้งหมดมองเห็นกองสัมภาระวางพักรวมกลุ่มอยู่ในบริเวณแอ่งเว้า อันเป็นร่องบรรจบกันของโคกเนินสองฝั่ง แงซายกับส่างปานอนกันอยู่อย่างสบายอารมณ์บนกองสัมภาระเหล่านั้น มีอาการเหมือนจะหลับ

เมื่อต่างเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก จนไม่เกิน 20 เมตร จะถึงตัว เจ้าคนที่เป็นปริศนาลึกลับพอ ๆกับลายแทงของมังมหา-นรธาก็ผงกศีรษะขึ้นดู พอมองเห็นพรรคพวกทุกคน ก็ดึงกายขึ้นนั่งช้า ๆ พลางเอื้อมมือไปเขย่าปลุกสหายส่างปาผู้นอนกรนครอกอยู่ ให้ตื่นพรวดพราดขึ้นมาด้วย

สีหน้าอันตื่นจากอาการหลับอย่างกะทันหันของเจ้าต่องสู่กับเค้าหน้าที่แลดูซื่อสนิทปราศจากพิรุธใด ๆของแงซาย กลม-กลืนกันได้อย่างสนิทในสายตาที่เฝ้าสำรวจจับของนายจ้างทุกคนยามนี้ ส่างปามันเป็นคนซื่อจริง ๆ ไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง จากเค้าหน้าบริสุทธิ์ปานสากกระเบือดินของมัน และนั่นคือส่วนประกอบอันแนบเนียนของแงซาย ซึ่งเต็มไปด้วยอาการเสแสร้งอำพราง ความรู้สึกของทุกคนบอกกับตนเองเช่นนี้

"ไม่เห็นรอยพิรุธอะไรจากมันเลยสักอย่าง ทั้ง ๆที่ในใจของมันขณะนี้กำลังยิ้มเยาะเรา"

ไชยยันต์กระซิบกับสหายของเขา

"เฉย ๆไว้ เป็นหน้าที่ของฉันเอง"

เชษฐากระซิบตอบ แล้วสบตารพินทร์ บุ้ยใบ้เป็นความหมายให้เดินนำพรรคพวกทุกคนเดินเลี่ยงแยกทางจากตำแหน่งที่แงซายกับส่างปานั่งรวมอยู่กับกองสัมภาระนั้น เบนห่างออกไป

อีกทางหนึ่ง กะระยะให้ห่างกันพอตะโกนได้ยิน แล้วให้ทั้งกลุ่มลงนั่งพัก จุดมุ่งหมายของเชษฐาที่สั่งให้ทำเช่นนี้ ยังไม่อาจมีใครทายใจเขาได้ถูก แต่ก็เริ่มจะเข้าใจเมื่อได้ยินท่านหัวหน้าคณะบอกกับมาเรียว่า

"เรียกส่างปาเข้ามานี่ซิเมย์ ถ้าแงซายจะตามเข้ามาด้วยก็สั่งให้อยู่ที่นั่นก่อน ยังไม่ต้องเข้ามา"

มาเรียปฏิบัติตามคำสั่งของเขาทันที ยกมือขึ้นใส่ปากเป่าโดยแรง พอเจ้าทาสต่องสู่ร่วมตายของหล่อนชะเง้อคอมอง หล่อนก็กวักมือเรียก

ส่างปาลุกขึ้น กระวีกระวาดเดินตรงเข้ามาทันทีตามบัญชา

ทุกคนเห็นแงซายมองมาที่กลุ่มของเขาทั้งหมดด้วยอาการสงบ แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว หรือแสดงท่าทีว่าจะลุกขึ้นเดินตามส่างปาเข้ามาด้วย

"พี่ใหญ่จะสอบส่างปาก่อนใช่ไหมคะ?"

มาเรียหันมาถาม เมื่อสมุนของหล่อนเดินหน้าตายเข้ามาถึง

"ใช่! คุณทำหน้าที่เป็นล่ามให้ด้วย"

แหม่มสาวบอกให้คนของหล่อนนั่งลง

"ขณะนี้ แงซายกำลังมองมาที่เราอยู่นะ ท่าทางมันฉงนและอ่านท่าทีของเราอยู่เหมือนกัน เมื่อเห็นเราเรียกส่างปาเข้ามาคนเดียวเช่นนี้"

ไชยยันต์บอกเบา ๆ ขึ้นกับทุกคน

"ช่างมันก่อน มันจะมีไหวพริบปฏิภาณอย่างไร ประเดี๋ยว

ก็คงได้เห็นกัน การที่อยู่ๆเราก็เรียกส่างปาเข้ามาเช่นนี้ โดยไม่เรียกมันเข้ามาด้วย คนฉลาดอย่างมันก็ต้องสงสัยในท่าทีของพวกเราแล้ว และนี่เป็นสิ่งที่เราจะหยั่งชั้นเชิงท่าทีของมันเป็นอันดับแรกได้ดีที่สุด ถ้ามันเป็นคนซื่อ...หรือโง่อย่างแท้จริง มันจะต้องเดินตามส่างปาเข้ามาด้วย ถึงแม้เราจะไม่เรียกมันโดยตรงก็ตามที แต่นี่เมื่อเราไม่ได้เรียกมันมาด้วย มันก็สงวนท่าทีให้เห็นอยู่นั่น ฉันคิดว่ามันยังไม่ฉลาดนักหรอก ถ้ามันฉลาดจริง มันต้องตีหน้าเซ่อทำเป็นเดินตามส่างปาเข้ามาด้วย นอกเสียจากเราจะออกคำสั่งให้มันอยู่ที่นั่นตามเดิม”

แล้วเชษฐาก็เริ่มต้นสอบถามส่างปา โดยอาศัยมาเรียเป็นล่าม เขาพูดกับมันด้วยสีหน้ายิ้มๆ เป็นปกติ โดยไม่ให้เกิดพิรุธเคลือบแคลงอะไรขึ้นจากความรู้สึกของเจ้าต่องสู่คนซื่อ

“ส่างปา เมื่อกี้นี้ เจ้ากับแงซายกำลังทำอะไรกันอยู่?”

“ส่างปากับแงซายนอน...นอนหลับ นายใหญ่”

“เมื่อพวกเจ้าขึ้นมาถึงเนินลูกนี้แล้ว ทางด้านพรานใหญ่กับฉันส่งข่าวให้พวกเราทางนี้เดินตามไป นายแหม่มและพวกเราทั้งหมดก็เดินตามไปด้วย แต่ทำไมเจ้ากับแงซายถึงมานอนหลับสบายกันอยู่ที่นี่?”

ส่างปามีสีหน้าตื่นเลิกลั่ก มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีอย่างไม่รู้เรื่อง

“ส่างปาไม่รู้...ก็นายทหารกับนายแหม่ม ไม่ได้สั่งให้แงซายกับส่างปาอยู่เฝ้าดอกรึ?”

ไชยยันต์ก็เสริมมาโดยเร็วว่า

“มันไม่รู้จริง ๆ นั่นแหละ เชษฐา เพราะปัญหาที่ว่าพวกเราทั้งหมดจะเคลื่อนย้ายสัมภาระตามแกไปด้วย หรือว่าจะให้พักข้าวของไว้ก่อนนั้น เป็นเรื่องที่พูดกันระหว่างแงซายกับฉันโดยเฉพาะเท่านั้น อย่างที่ฉันได้บอกแล้ว แงซายเสนอให้วางพักของไว้ที่นี่ก่อน ส่วนฉันก็ไม่ได้เฉลียวคิดอะไรในขณะนั้นทั้งสิ้น พอมันบอกอย่างนั้นก็เห็นชอบด้วย ถึงพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ทุกคน ก็ไม่มีใครคัดค้าน”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้าช้า ๆ หันไปซักส่างปาต่อไป

“เอาละ พอนายทหาร นายแหม่ม และพวกเราทั้งหมดเดินตามฝ่ายของฉันไปทางด้านโน้น เจ้าก็อยู่เฝ้าของกับแงซายทางด้านนี้สองคน”

“ใช่แล้ว นายใหญ่”

“ความจริง ตัวเจ้าเองจะออกเดินตามนายแหม่มไปด้วยไม่ใช่หรือ แล้วทำไมจึงไม่ตามไปด้วย?”

“ส่างปากำลังจะตามไปด้วยอยู่แล้ว แต่แงซายมันเรียกส่างปาไว้ ชวนให้อยู่เป็นเพื่อนเฝ้าของกับมัน ส่างปาก็เลยไม่ไป นายแหม่มก็ไม่ได้พูดอะไรกับส่างปา”

“พอคนอื่น ๆพากันเดินไปหมดแล้ว แงซายพูดอะไรกับเจ้าบ้าง?”

เจ้าต่องสู่กะพริบตาปริบ ๆ หันกลับไปมองทางแงซายผู้นั่งสงบอยู่คนเดียวห่าง ๆ แล้วสั่นหัว

“แงซายไม่ได้พูดอะไรกับส่างปาอีก แต่มันชวนนอน มันบอกว่าอีกนานกว่าเจ้านายกับพวกนั้นจะกลับมา นอนหลับเอา

แรงกันก่อนดีกว่า ส่างปาก็เลยนอน...เลยหลับไป ตื่นขึ้นมาพอดีเจ้านายกลับมาถึง"

"ไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย?"

"ไม่ได้พูด"

"เจ้าไม่ได้ถามแงซายบ้างเลยหรือว่า พวกเราทั้งหมดไปไหนในขณะที่เจ้ากับแงซายเฝ้าของอยู่ทางนี้?"

"ส่างปาไม่ได้ถาม"

"แล้วเจ้าเองล่ะ คิดว่าพวกเราเดินกันไปไหน?"

"ส่างปาคิดว่าพวกเจ้านายคงไปเดินสำรวจที่ ประเดี๋ยวก็คงจะย้อนกลับมาเอง"

เชษฐาหันไปมองหน้าพรรคพวกทุกคน ที่เงี่ยหูคอยฟังการสอบสวนของเขาอยู่อย่างสงบ ดารินหัวเราะออกมาเบา ๆ

"เจ้าคนฉลาดที่สุด มันไม่ได้พูดอะไรกับเจ้าคนโง่ที่สุดเพื่อให้เราย้อนกลับมาสอบสวนได้เลยค่ะ พี่ใหญ่ การที่มันเรียกส่างปาไว้ ชวนให้อยู่เป็นเพื่อนด้วย เป็นความเมตตาพิเศษที่มันมีให้แก่ส่างปา โดยไม่จำเป็นจะต้องบอกให้เจ้านี่รู้อะไรทั้งสิ้น น้อยก็คิดไว้แล้วเหมือนกันว่า แงซายจะต้องไม่แพร่งพรายอะไรกับส่างปาเลย คนซื่อและโง่ที่น่าสงสารมีสิทธิ์ที่จะได้รับความเมตตาอารี โดยไม่ต้องรับรู้ในแผนของคนฉลาดที่ช่วยตนไว้เลย ไม่ใช่หรือคะ ก็ดีอยู่บ้างหรอก ที่แม้แงซายจะคิดยิ้มเยาะอยู่ภายในเฉพาะตัวคนเดียวเท่านั้น ไม่ให้ส่างปาพลอยยิ้มเยาะพวกเราไปด้วย"

"ฮือม์ ไอ้นี่มันสำคัญจริง ๆ คราวนี้มาดูกันต่อไปว่ามันจะลึกซึ้งสักแค่ไหน...รพินทร์ เรียกเจ้าตัวดีเข้ามาได้แล้ว"

จอมพราน ผู้ตลอดเวลาอยู่ในอาการสงบเฉยเมยที่สุด ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของนายจ้างเขาโดยตลอด ยกมือขึ้นโบกเรียกแงซาย

ร่างอันสูงใหญ่นั้นลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า เดินตรงเข้า มาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าของทุกคนที่จ้องมาเป็นตาเดียว...อย่างดุษณีภาพ แล้วก็ทรุดกายลงนั่งราบกับพื้นเมื่อได้รับคำสั่งจากนายใหญ่ ผู้ไม่ได้มีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังใด ๆทั้งสิ้น นอกจากรอยยิ้มละไม และสายตาอันอ่อนโยนแต่พินิจโดยลึกซึ้ง

“ฉันรู้ ว่าแกไหวทันเสียแล้ว...”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างแจ่มใสชัดเจน

“ก็จะไม่ถามอะไรให้โง่ต่อไปอีก และขอชมเชยว่าแกรัดกุมรอบคอบมาก ปิดประตูที่เราจะเอาผิดไว้ได้สนิทหมดทุกด้าน แต่แกก็รู้ใช่ไหมว่า ถึงอย่างไร มันก็ยังส่อพิรุธอยู่ดี สำหรับพรานใหญ่ เขาไม่ได้โง่ไปกว่าแกเลย ขอให้รู้ไว้ด้วย สำหรับฉันและพวกของฉันทั้งหมด อาจตามแกไม่ทันไปบ้าง เพราะคิดไปไม่ถึง ทว่าถึงอย่างไร พวกเราทั้งหมดก็ไม่เขลาอยู่นานนักหรอก”

ทุกคนรอฟังคำตอบ...

แล้วคำตอบก็กังวานลึกออกมาจากบุรุษผู้ตกอยู่ในฐานะจำเลยกลาย ๆของคณะทั้งหมด ชนิดที่เดาล่วงหน้ากันไม่ถูกว่า

“แงซายก็ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆแก่เจ้านายทุกคนทั้งสิ้น ถ้าหากเจ้านายทั้งหลายจะคิดว่าแงซายมีความผิด...”

พร้อมกัน ดวงตาอันเปิดเผยปราศจากแววสะทกสะเทือน

ใด ๆ ทั้งสิ้นคู่นั้น ก็แปรไปจับอยู่ที่นายพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ พร้อมกับยิ้มน้อย ๆ กล่าวต่อมาว่า

"ทั้งหมดนี้...เป็นความฉลาดเฉียบแหลมของผู้กองที่ต้องการจะพิสูจน์ให้คณะเจ้านายทั้งหมดได้เห็น 'แก่นแท้' ของแงซาย ซึ่งเขาเพียรพยายามมาเป็นเวลาช้านาน ซึ่งในที่สุด ครั้งนี้เขาก็ทำได้สำเร็จอย่างงดงามที่สุด"

"หมายความว่ายังไง?"

เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ถามขึ้นพร้อมกันโดยไม่ได้นัดกันไว้เลย

แงซายยิ้มกว้างออกไปอีก ดูเป็นรอยยิ้มที่เยือกเย็นผิดประหลาดไปกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น

"ถ้าเจ้านายทุกคน คิดแต่เพียงว่า...มีแงซายคนเดียวที่รู้เป้าหมายเนินพระจันทร์ แล้วสงบนิ่งเฉยไว้ ไม่ชี้บอกออกไปให้ชัด ก็ขอได้โปรดทราบไว้เถิดว่า...เป็นความเข้าใจที่ผิด เพราะผู้กองรพินทร์รู้แน่ใจชัดอยู่แก่ใจไม่ได้น้อยไปกว่าแงซายเลย แต่เมื่อฝ่ายของเจ้านายยังคลางแคลง เขาก็ยอมเสียเวลา ที่จะคล้อยตามเพื่อให้ปรากฏผลพิสูจน์ออกมาถึงเล่ห์ของแงซายว่าแกล้งอำพะนำปิดบังไว้ ผู้กองยอมลงทุนเสียเวลาเดิน แกล้งทำเป็นไขว้เขวพาซื่อ เพื่อให้เจ้านายทั้งหลายมาสู่แสงสว่างด้วยตาตนเอง ซึ่งพร้อม ๆ กันนั้น ก็จะได้เห็นพ้องต้องกันว่า แงซายเจ้าเล่ห์แสนกล หลอกให้ทุกคนเดินเหนื่อยไปไกลอย่างเปล่าประโยชน์ ซึ่งแม้ตัวเขาเองก็ยังถูกหลอกด้วย โดยแท้ที่จริงนั้น ผู้กองซ้อนกลทำเป็นถูกหลอกต่างหาก เพื่อให้ความผิดของแงซายปรากฏชัด อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ แงซายไม่ได้ผิดเลย ถ้า

จะผิดก็ผิดอยู่ที่ผู้กองรพินทร์ เขามีสิทธิ์เต็มที่ในฐานะผู้นำในการเดินทางที่จะชี้ออกไปว่าเนินพระจันทร์อยู่ที่ไหน ส่วนแงซายไม่ได้ชี้เลย ว่าตรงไหนใช่ หรือตรงไหนไม่ใช่ เมื่อจะมีการเดินสำรวจตรวจหา ซึ่งในที่สุดก็จะต้องย้อนกลับมาที่เดิมอยู่แล้ว แงซายไม่เห็นประโยชน์อันใดที่ต้องเดินตามไปด้วย แงซายตระหนักในเจตนาของผู้กอง และก็ยอมรับผลที่จะเกิดขึ้นสมตามเจตนาเช่นนั้นของผู้กองโดยเต็มใจ เพื่อว่าตั้งแต่นี้ต่อไป เขาจะได้มีความแน่ใจถ่องแท้เสียทีว่า แงซายไม่ได้เหนือไปกว่าเขาเลยในทุกด้าน”

ทุกคนตะลึงพรึงเพริดไปอีกครั้ง จากคำพูดอันฉะฉานหนักแน่นนั้น พากันมองหน้าระหว่างแงซายกับรพินทร์สลับกันอยู่ไปมา ไชยยันต์ถึงกับกุมขมับครางลั่นออกมาว่า

“โว้ย! อะไรกันนี่ ทำไมมันถึงพลิกล็อก กลับตาลปัตรไปหมดอย่างนี้”

รพินทร์หน้าแดงก่ำ แต่ชั่วอึดใจเดียวก็เป็นปกติเหมือนเดิม หันมาพูดเรียบกับฝ่ายนายจ้างของเขาว่า

“อยากจะดูความลึกซึ้งของมันไม่ใช่หรือครับ คราวนี้เห็นแล้วหรือยัง ใครคาดถึงหรือเดาถูกล่วงหน้าบ้าง”

เชษฐายังไม่กล่าวอะไรในขณะนั้นทั้งสิ้น ส่วนดารินจ้องหน้าคู่กรณีทั้งสองฝ่ายอย่างฉงนฉงายใจขีดสุด หล่อนอยากจะร้องไห้ออกมาดังๆ หรือมิฉะนั้นก็ลุกขึ้นตบหน้าเสียทั้งสองคนนั่นแหละ มาเรียนั้นยกมือขึ้นโปะลงไปกลางศีรษะตนเอง แล้วลุกขึ้นเดินหนีห่างออกจากวงไปสูดลมหายใจลึกอยู่ตามลำพังคนเดียว

ในที่สุด ท่ามกลางความเงียบงัน ท่านหัวหน้าคณะก็กล่าวขึ้นว่า

"ดีมาก ที่วันนี้เราจะได้รู้อะไรกันให้หมดเปลือกออกไปเสียที รพินทร์ ทำให้พวกเราทั้งหมดรู้ถึงธาตุแท้ของแงซาย และแงซายก็ทำให้เรารู้ถึงธาตุแท้รพินทร์ด้วยเช่นกัน เราฝ่ายนายจ้างทุกคน...จะไม่ถือสาหาความหรือเอาเรื่องนี้มาพิจารณากันให้เสียเวลาอีกทั้งสิ้น ขอให้ยุติสิ้นสุดลงเพียงแค่นี้ และเข้าหาความจริงกันเสีย เอาละ ผมจะถามคุณก่อนรพินทร์...เนินพระจันทร์อยู่ที่ไหน?"

"ก็ไอ้แงซายตั้งหลักอยู่นี่แหละครับ แต่ผมสาบานได้ว่าไม่ได้แน่ใจก่อนหน้าที่จะเห็นชัดว่ามันไม่เดินตามเราไปด้วย"

"แงซายล่ะ เนินพระจันทร์อยู่ที่ไหน?"

"ก็ตำแหน่งนี้แหละนายใหญ่ แต่แงซายก็สาบานได้ว่า ไม่ได้แน่ใจก่อนหน้าที่ผู้กองจะนำทุกคนหวนกลับมา"

"คราวนี้ถามทั้งสองคน ว่าทำไมเมื่อเรายืนอยู่ที่นี่แล้วจึงไม่สามารถมองย้อนกลับไปเห็นภูเขาครุฑได้ ตามที่ลายแทงบอกไว้"

ความเงียบ ปกคลุมบรรยากาศอันตึงเครียดนั้นอีกครั้ง

อดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทย กับอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง ซึ่งกลายเป็นตัวต้นเหตุแห่งความปวดศีรษะของนายจ้างด้วยกันทั้งคู่ มองตากันเอง นิ่งงันอยู่นาน เมื่อเชษฐาถามซ้ำขึ้นอีกครั้ง ด้วยน้ำเสียงที่กระด้างขึ้นเป็นครั้งแรกทั้งคู่ก็ถอนใจออกมาพร้อมกัน

"ขอให้ผมกับแงซายได้หารืออะไรกันตามลำพัง เกี่ยวกับเรื่องนี้สัก 2-3 นาทีเถอะครับ"

พรานใหญ่เป็นคนพูดขึ้น ด้วยน้ำเสียงที่พยายามบังคับให้เป็นปกติที่สุด

"ตกลง อนุญาต ทั้งสองคนนั่นแหละ ไปเจรจาหารือกันเสียให้เรียบร้อย แล้วเอาคำตอบที่ถูกต้องที่สุดมาให้ผม"

รพินทร์ก้าวล้ำหน้าออกไปก่อน แล้วพยักหน้าเรียก แงซายผู้ลุกขึ้นเดินตามหลังไป ส่วนทางด้านหลัง ดาริน วราฤทธิ์ กระชากลูกเลื่อน.300 เวเธอร์บีแม็กนั่ม ส่งลูกขึ้นลำกล้องเสียงดังสนั่น ร้องบอกมาด้วยเสียงอันเฉียบขาดว่า

"จะต่อยกันก็ได้นะ ไม่ว่าอะไร แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยลูกปืนจะเป็นกรรมการตัดสินทั้งสองคนนั่นแหละ ไม่ได้ยิงอะไรมานานแล้ว วันนี้จะขอยิงทิ้งพรานนำทางเจ้าเล่ห์ กับคนใช้แสนกลให้หมดเรื่องรำคาญใจเสียที จะหลงป่าตายกันอยู่ที่นี่ทั้งหมดก็ให้มันรู้ไป"

กำปั้นของรพินทร์ที่ขยับจะง้างอยู่แล้ว ก็เลยชะงักอยู่แค่นั้น เท่าๆ กับที่แงซายเตรียมพร้อมอยู่แล้วที่จะหลบ ก็เลยไม่ต้องหลบ

แล้วทุกคนที่เฝ้าจับมองอยู่ ก็เห็นคนทั้งสองพูดอะไรกันอยู่อึดใจใหญ่ ต่อมา แงซายก็งัดเอาลายแทงต้นฉบับเดิมออกมากางแผ่ลงกับพื้นหญ้า รพินทร์ทรุดตัวลงไปนั่งตรวจดูอยู่ด้วย โดยมีสำเนาฉบับคำแปลวางเทียบ

ราชสกุลสาว ลดไรเฟิลจากการประทับไหล่ จ้องเตรียมพร้อมอย่างจริงจังนั้นลง พร้อมกับส่ายหน้าไปมาอย่างสุดที่จะอ่อนอกอ่อนใจ

"เจ้าประคุณเอ๋ย! เกิดมาไม่เคยพบใครเหมือนกับสองคนนี่ ทำไมถึงไม่ฆ่ากันให้ตายไปเสียข้างหนึ่งรู้แล้วรู้รอดไปนะ!"

175

ณ บัดนี้ ห่างไกลจากพรรคพวกทุกคนออกมา สองชายผู้อยู่กันคนละฐานะ นั่งคุกเข่าประจันหน้ากันระยะใกล้ชิดตามลำพัง ต่างฝ่ายต่างตระหนักได้ดีว่า การเคลื่อนไหวอย่างใดก็ตาม ย่อมตกอยู่ในสายตาเฝ้าจับมองของฝ่ายนายจ้าง และพรานพื้นเมืองทั้งหมดอย่างไม่มีวันจะรอดพ้นไปได้ คนเหล่านั้น จ้องมาเป็นตาเดียว

“ห่าจวก! แกคงภูมิใจมากซินะ ที่ในที่สุด แกก็พลิกเอาฉันมาอยู่ในฐานะจำเลยอย่างเดียวกับแกได้ในสายตาของนายจ้าง”

พรานใหญ่คำรามลอดไรฟันออกมา

“ทำใจให้ยุติธรรม และเป็นนักกีฬาหน่อย ผู้กองเหนือเมฆกับผมก่อน มันเรื่องอะไรที่ผู้กองลงทุนพาพวกเขาเดินไป

เสียไกลลิบ เพื่อจะให้พวกเขาจับผิดแงซาย มองเห็นแต่ความเจ้าเล่ห์เจ้าอุบายของคนใช้เพียงคนเดียว ในเมื่อพรานนำทางก็ลูกไม้จัด...อย่างไรก็ตาม ผมขออภัยผู้กองด้วย แต่ไหนแต่ไรมาผมไม่เคยแสดงความ 'รู้ทัน' ผู้กองต่อหน้าบุคคลเหล่านั้นเลย แต่คราวนี้จวนตัวจริง ๆ"

แล้วแงซายก็ยิ้มน้อย ๆ เป็นรอยยิ้มที่ออกมาจากความบริสุทธิ์ใจมากกว่าจะยิ้มเยาะ พลางเอ่ยต่อมาอย่างเป็นงานเป็นการในระหว่างที่เขายังอึ้งอยู่ว่า

"เรามาถึงที่หมายแล้วอย่างแม่นยำ และสงวนเวลาไว้ได้มากที่สุด ทั้งหมดนี้เป็นความสามารถของผู้กองอย่างแท้จริง ซึ่งผมเองก็ขอคารวะยกย่อง แต่ครั้งแรกผมอดสงสัยไม่ได้ ที่เห็นผู้กองนำเจ้านายแยกทางเปะปะไปทางอื่นให้เสียเวลาโดยใช่ที่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้กองลงทุนทำ ก็เพื่อจะพิสูจน์ให้เจ้านายเห็นในความ 'ขี้โกง' ของแงซายเท่านั้นเองหรือ'"

รพินทร์เลิกปีกหมวกขึ้น เกาหัวแกรก ๆ

"สาบานได้ ให้ตายโหงตายห่าไปเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ได้มีแผนการอะไรอย่างที่แกว่าทั้งสิ้น ทีแรกฉันก็แน่ใจเหมือนกันว่าเราตรงเป้าหมายแล้ว แต่นายใหญ่เขาต้องการข้อพิสูจน์ ซึ่งฉันไม่สามารถจะพิสูจน์ให้เขาเห็นได้ ฉันจึงมีความจำเป็นจะต้องพาพวกเขาแสวงหาต่อไป"

แงซายหัวเราะเบา ๆ

"เมื่อจะพาพวกเจ้านายแสวงหาที่หมายต่อไป ก็มันเรื่องอะไรที่จะต้องย้อนกลับมาจับผิดแงซายด้วยล่ะ"

"ตั้งแต่ฉันย้อนกลับมาถึงที่นี่ ฉันแสดงว่าจับผิดอะไรแก

บ้าง ฉันไม่ได้พูดอะไรสักคำเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องของเจ้านายเราเองทั้งสิ้น”

อีกฝ่ายมองตาอย่างเท่าทัน หัวเราะอยู่เช่นนั้น

“ไม่จำเป็นที่ผู้กองจะต้องมาจับผิดอะไรผมต่อหน้าพวกเขา ก่อนที่จะเดินกลับมาถึงที่นี่ ผู้กองสะกิดให้ความคิดอะไรแก่พวกเขาหน่อยเดียวเท่านั้น ความผิดทั้งหลายมันก็ตามมาเป็นของแงซายคนเดียวอยู่แล้ว เอาละ ขอให้ผมถามผู้กองอีกสักข้อได้ไหม ตลอดเวลาที่เจ้านายปรึกษาหารืออยู่กับผู้กอง ผมมีส่วนรู้เห็นอะไรด้วย แม้กระทั่งขณะที่ผู้กองนำคณะเจ้านายเดินมุ่งไปทางด้านเหนือไกลลิบโน่น ผู้กองเคยบอกผมบ้างหรือเปล่าว่าจะเดินไปไหน เพื่ออะไร ผมไม่เคยได้รับรู้เลยว่า ตำแหน่งที่เราอยู่ในขณะนี้อันถูกต้องแล้วนั้น เป็นตำแหน่งที่ฝ่ายเจ้านายคลางแคลงใจ ไม่เชื่อว่าจะใช่ และต้องการให้ค้นหาต่อไปที่อื่นอีก ถ้ามีการบอกให้ผมรู้บ้าง ผมก็จะได้บอกว่าที่พวกเขาไม่แน่ใจว่าจะใช่นั้น ความจริงมันถูกต้องแล้ว ไม่ต้องไปเดินหาที่อื่นให้เสียเวลาอยู่หรอก นี่เวลาผู้กองจะพาพวกเขาไป ผู้กองก็ส่งสัญญาณเรียกมาทางนายทหาร ติดต่อกันเองทั้งหมด พ้นจากความรู้เห็นของผมทั้งปวง หน้าที่ของผมถูกบังคับอยู่ในตัว จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเดียวเท่านั้น ทางด้านนายทหารก็ไม่ได้บอกอะไรกับผมเลยสักอย่างเดียว จริงอยู่ แม้ผมจะนึกรู้อยู่ว่าอะไรเป็นอะไร ก็ไม่ใช่หน้าที่ผมที่จะต้องอวดฉลาด ทักท้วงความจริงถ้าผมจะทำเป็นเซ่อ เดินตามผู้กองไปด้วย ก็คงไม่ยากเย็นอะไรนัก แต่บอกตามตรง...ผมอยากจะดูลูกไม้ผู้กองเหมือนกัน พอผมถูกพวกเขาเรียกไปไต่สวน ผมก็รู้อยู่ว่าที่

คาดการณ์ไว้แล้วนั้นไม่ผิดเลย ผู้กองเล่นผมเข้าให้จริง ๆนั่นแหละ แล้วผมจะยอมเป็นจำเลยของพวกเขาอยู่คนเดียวหรือ ผู้กองมีส่วนเป็นจำเลยอยู่ด้วย และก็จำเลยที่หนึ่งเสียด้วย ผู้กองรู้ทันผม ผมไม่เคยโกรธสักที แต่ถ้าผมรู้ทันผู้กอง ครั้งไหนครั้งนั้นเป็นเต้น...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พูดไม่ออก นอกจากจะทำปากหมุบ-หมิบ ก่นโคตรเหง้าสักหลาดเจ้าคู่ปรับอยู่ในใจ นึกไม่ถึงว่าจะถูกตลบกลับอย่างทันกันถึงเพียงนี้

“เพียงแต่ว่า เมื่อยืนอยู่บนเนินลูกนี้ แล้วมองย้อนกลับไปไม่เห็นเขาครุฑเท่านั้นดอกหรือ ที่ทำให้ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดของเราแคลงใจต่อเป้าหมาย”

เสียงเรียบ ๆของแงซายกล่าวถามต่อมาอีก

จอมพรานยกมือขยี้จมูกแรง ๆ ขับไล่ความหงุดหงิด พูดห้วน ๆ

“บนเนินลูกนี้หรือลูกไหนมันก็มองไม่เห็นทั้งนั้นแหละวะ ตราบใดก็ตามที่เราลงจากภูเขาสูงที่ขวางหน้านั้น มาสู่บริเวณในหุบล้อมนี่ทั้งหมด”

“ใช่ ไม่มีทางเห็น และไม่จำเป็นจะต้องเห็นด้วย”

แงซายว่า พร้อมกับสะกิดไหล่เขา ชี้ให้ดูลงไปบนแผนที่ต้นฉบับเดิมซึ่งรพินทร์มอบให้ไว้...

เชษฐาจับเวลาดูในระหว่างที่พรานนำทางกับคนใช้พิเศษของเขาซุบซิบหารือกันตามลำพังห่างออกไปร่วม 10 นาที

ทั้งสองคนจึงเดินกลับมายังคณะทั้งหมด สีหน้าของพรานใหญ่ยังยู่ยี่อยู่เช่นเดิม ส่วนแงซายปกติเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น ทางด้านฝ่ายนายจ้างก็ปรับอารมณ์ไว้แล้วเรียบร้อย ไม่มีเค้าหน้าของใครแสดงความขุ่นเคือง นอกจากจะขบขันแฝงไว้ด้วยแววปรานี แม้แต่ดารินเอง

"เอาละครับ เราสรุปได้ความจริง แก้ข้อกังขาทั้งมวลออกไปได้แล้ว..."

รพินทร์พูดขึ้นเสียงแห้ง ๆ วางหน้าไม่สนิทนัก

"ทั้งหลายแหล่มันมาจากความที่ผมไม่สามารถจะอ่านลายแทงภาษาพม่าโบราณนั่นออกโดยปรุโปร่ง อาศัยอ่านได้คร่าว ๆ จากฉบับที่แปลออกมาแล้วเท่านั้น แงซายเข้าใจคำสั่งเดิมของเจ้าของลายแทงได้ดีกว่าผม แต่บังเอิญเราไม่ได้ปรึกษาหารือกันเสียก่อน จึงขอยอมรับว่า เป็นความผิดของผมเองทำให้ไขว้เขวกันไปทั้งหมดในข้อวินิจฉัย"

"ว่าไปซิ มันเป็นยังไง?"

ท่านหัวหน้าคณะพูดยิ้ม ๆ

"ผมเป็นคนสรุปคำสั่งของลายแทงให้เจ้านายทุกคนทราบเองว่า เมื่อขึ้นไปยืนอยู่บนเนินพระจันทร์ หรือเป้าหมายที่ควรจะเป็นเนินนั้นแล้ว หันกลับไปทางตะวันตกเฉียงใต้ จะต้องมองเห็นเขาครุฑ ถ้ามองไม่เห็น ก็แปลว่าผิดเป้าหมาย"

"ใช่ ก็เพราะข้อความนี้น่ะซิ เราถึงต้องเพียรพยายามหาตำแหน่งที่จะมองย้อนกลับอยู่ตลอดเวลา...แล้วยังไง?"

จอมพรานโคลงหัวกับตนเองช้า ๆ แล้วมองไปทางแงซาย

พยักหน้าให้นิดหนึ่งเหมือนจะเตือนให้ตอบแทน แงซายจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวานชัดเจนว่า

“ต้นฉบับเดิมไม่ได้บอกไว้เช่นนั้น นายใหญ่ เป็นการสรุปข้อความที่ผิดพลาดของล่ามของผู้กองที่แปลไว้ให้เช่นนี้ ผู้เขียนลายแทงเขียนบอกไว้อย่างชัดเจนว่า **จากหลุมอุกกาบาตที่สาม ให้เดินทางบ่ายหน้าขึ้นเหนือ แต่ให้คอยหันกลับมาสังเกตเขาครุฑเบื้องหลังไว้ทุกระยะ ถ้าเหลียวกลับมาครั้งใดยังเห็นเขาครุฑคงลักษณะเดิมไม่แปรเปลี่ยนไปภายใน 3 วัน ก็จะบรรลุถึงเนินพระจันทร์**”

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดขมวดคิ้ว หันมองหน้ากันเองอยู่ไปมาอย่างงง ๆ ไชยยันต์ทวนคำประโยคสุดท้ายของแงซายช้า ๆ แล้วถามโดยเร็ว

“ก็แล้วมันจะแตกต่างกันอย่างไร กับที่ล่ามของผู้กองแปลไว้ให้ ข้อความมันก็คล้ายคลึงกันอยู่แล้ว”

“คล้ายคลึงกัน แต่ก็ ‘**ไม่เหมือนกัน**’ นายทหาร...”

แงซายตอบหน้าตาเฉย

“มันแตกต่างกันตรงข้อสรุป คือล่ามของผู้กองสรุปว่า ‘**เมื่อบรรลุถึงเนินพระจันทร์**’ นั้น คงจะต้องหมายความถึงว่าขึ้นมาเหยียบยืนอยู่บนเนินนี้แล้ว แต่ความจริงลายแทงไม่ได้เน้นกำหนดไว้เช่นนั้น เจ้าของเดิมเขาบอกแต่เพียงว่า **จะบรรลุถึง**...”

แงซายแหงนหน้าเอี้ยวหลัง ชี้ให้ทุกคนดูขึ้นไปบนเขาตระหง่านที่เป็นกำแพงบังอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ขณะนี้

“ขณะที่เรายืนอยู่บนไหล่เขาลูกนั้น และมองลงมายังภูมิประเทศบริเวณนี้ทั้งหมด เราเห็นเนินพระจันทร์แล้ว ต่ำลง

ไปอยู่ใต้จมูกของเรานี่เอง นั่นก็ไม่ได้หมายความดอกหรือว่า เราได้ 'บรรลุถึงแล้ว' ณ ตำแหน่งนั้น หันกลับไปทางตะวันตกเฉียงใต้ เราเห็นเขาครุฑอย่างถนัดชัดเจน หันกลับอีกด้านหนึ่งมองต่ำลงมาในหุบ เนินพระจันทร์อยู่เบื้องหน้าของเรา เราทั้งหมดในขณะนั้นยืนอยู่บนเป้าหมายตำแหน่งสุดท้ายดังเช่นที่ระบุในลายแทงไว้แล้วทุกอย่าง เห็นทั้งเขาครุฑและเห็นเนินพระจันทร์ในเวลาเดียวกัน การจะตีความหมายว่าเมื่อขึ้นมาอยู่บนเนินพระจันทร์จะต้องมองกลับไปเห็นเขาครุฑอีก เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ และผิดวัตถุประสงค์ โดยคำสั่งของลายแทง การเดินจากยอดเขาลูกนั้น ลงมายังเนินพระจันทร์ เป็นเส้นทางเดินที่ลายแทงไม่ได้ระบุอะไรไว้อีกทั้งสิ้น เพราะเป็นการเดินเข้าหาเป้าหมายที่มองเห็นอยู่ใกล้ ๆ ชัดเจนแล้วด้วยสายตา ครั้นเมื่อเดินลงมาถึงแล้ว ย่อมจะมองย้อนกลับไปไม่เห็นเขาครุฑแน่นอน เนื่องจากภูเขาใหญ่ลูกที่เราได้ลงมาขวางกั้นไว้"

ไชยยันต์ครางอะไรออกมายาวเหยียดจากลำคอ ทิ้งกายหงายแผละจากท่าที่นั่งกอดเข่าอยู่ ลงไปนอนเหมือนหมดสิ้นเรี่ยวแรงกับพื้นหญ้านิ่ม มาเรียสบถออกมาอุบอิบเป็นภาษาเยอรมันพร้อมกับจุ๊ปากเบา ๆ ดารินนั่งอ้าปากค้าง พูดไม่ออกบอกไม่ถูกไปชั่วขณะ ส่วนเชษฐาหัวเราะอยู่ในลำคอตามนิสัยอันเยือกเย็นของเขา

"ยังงั้นหรือ รพินทร์?"

"ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ ตามที่แงซายก็เพิ่งจะมาบอกผมเมื่อหยก ๆ นี่เหมือนกัน"

เขาตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มปากนัก

"นึกแล้วไม่มีผิด ว่ามันจะต้องมีลับลมอะไรแอบแฝงอยู่อย่างชนิดเส้นผมบังภูเขาแค่นี้เอง..."

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำกับฝ่ายของเขาทั้งหมด พลางสั่นศีรษะอยู่ไปมา แล้วหันไปทางแงซายอีกครั้ง

"ก็คงไม่มีประโยชน์อะไรที่ฉันจะถามแกว่า เหตุใดแกจึงไม่ทักท้วง หรือบอกความจริงข้อนี้เสียก่อนที่จะให้ฉันและผู้กองหลงเข้าใจผิด เดินค้นหากันไปไกลเสียเวลาเปล่า เพราะบังเอิญไม่มีใครถามแกเลยสักคนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทีนี้นอกจากเหตุผลในข้อที่แกว่านี่แล้ว ยังมีเหตุผลประกอบอื่นใดอีกบ้างไหม ที่จะยืนยันให้เรามั่นใจว่า เนินนี้คือเนินจันทร์แน่นอน ฉันเชื่อว่าแกจะต้องมีเหตุผลที่มากกว่านี้อีก ขอถามพร้อมหน้ากันทั้งแกและรพินทร์เสียเดี๋ยวนี้แหละ เพราะปรึกษาหารือกันมาเรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ"

แงซายอึกอักอยู่ในลำคอ แล้วโยนมาว่า

"ผมอยากจะขอให้ผู้กองเป็นผู้อธิบาย เพราะผมได้บอกผู้กองไปหมดแล้ว ทุกข้อสงสัยที่ไม่น่าจะต้องสงสัยของเขา"

"แกนั่นแหละที่จะต้องพูด"

รพินทร์แยกเขี้ยว

อีกฝ่ายก้มศีรษะลงรับอย่างสงบ วางแผนที่ต้นฉบับลงกับพื้นต่อหน้าฝ่ายนายจ้างทุกคน ซึ่งบัดนี้ล้อมวงเข้ามาดูอย่างใกล้ชิด แม้กระทั่งไชยยันต์ผู้นอนหงายอย่างอ่อนอกอ่อนใจอยู่ในขณะนี้ ก็รีบลุกขึ้นเข้ามาร่วมดูอยู่ด้วยโดยเร็ว

"เมื่อเรายืนพิจารณาดูภูมิประเทศอยู่บนไหล่เขาลูกนั้น เราเห็นที่ราบต่ำข้างล่าง อันเป็นที่เราลงมาอยู่กันในขณะนี้เป็น

รูปผู้หญิงนอนทอดขวางลำตัวอยู่ตรงหน้า ศีรษะหันไปทางเหนือ ส่วนปลายเท้าทอดลงสู่ด้านใต้”

แงซายพูดแช่มช้า กังวานชัดเจน กระแสเสียงและสำเนียงพูดดูจะผิดจากทุกครั้งที่ทุกคนได้ยินมาก่อน โดยเฉพาะฝ่ายนายจ้าง พร้อมกันก็ใช้นิ้วชี้ลงไปยังบริเวณในแผนที่ประกอบคำอธิบาย

“นี่คือเนินจันทร์ที่กำหนดไว้ในแผนที่ แต่ในแผนที่ฉบับนี้ไม่ได้เขียนภูมิประเทศส่วนละเอียดเป็นรูปร่างเหมือนเช่นที่เรามองเห็นด้วยสายตาจากทัศนียภาพเบื้องสูง ทว่าภูมิประเทศอันเป็นเป้าหมายให้สังเกตได้ส่วนใหญ่ ๆ นั้น มีปรากฏอยู่ด้วยทีนี้สมมุติว่า ตำแหน่งที่เราพักกันอยู่เดี๋ยวนี้เป็นตำแหน่งที่ถูกต้องแล้ว สิ่งที่จะยันได้จากแผนที่ฉบับนี้ก็คือ เมื่อหันไปทางตะวันตกเฉียงใต้ มีทิวเขาลูกที่เราเดินลงมาแล้วเป็นแนวขวางกั้นอยู่ตลอด หันไปทางตะวันออกเฉียงเหนือซีกตรงข้ามขุนเขาพระศิวะยอดสูงสุดเป็นทิวระฟ้า ขวางล้อมอยู่โดยรอบบริเวณนี้ก็คือทิวบริวารที่แผ่กั้นโอบตัวเราไว้ในรัศมีวงกลม เฉพาะด้านตะวันตก มีภูเขาเล็ก ๆ แยกตัวออกมาจากทิวใหญ่ตะหากอยู่ลูกหนึ่ง ยืนอยู่โดดเดี่ยว ลักษณะสูงชะลูด ปลายเรียว...”

เจ้าคนใช้พิเศษวนนิ้วให้ดูในแผนที่ แล้วเอาอีกมือหนึ่งชี้ข้ามไหล่ตัวเองไปทางด้านหลังโดยไม่จำเป็นจะต้องหันไป ทุกคนหันขวับไปมองตามชี้บอก แล้วจ้องเขม็ง

เป็นความจริง สอดคล้องกับคำอธิบายประกอบแผนที่ของแงซายอยู่ในขณะนี้ทุกอย่าง ทางด้านตะวันตก มีภูเขาย่อม ๆ โดดเดี่ยวอยู่ลูกหนึ่ง ไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก โผล่งอกเด่น

ตระหง่านอยู่กลางพื้นที่ราบโล่ง จุดหมายที่เขียนไว้ในแผนที่ ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

"จุดหมายตำแหน่งนี้ แผนที่บอกไว้ว่า 'ศิวะเทพ' ซึ่งผมเข้าใจว่า เจ้าของลายแทงเจตนาจะตั้งชื่อภูเขาลูกนี้ไว้เช่นนั้น มีบทขยายความเพียงสั้น ๆ ประกอบต่อไปอีกว่า **ศิวะเทพผู้ประทับทอดพระเนตรนางผู้นิทราอย่างไม่รู้ตื่น** โปรดพิจารณาประโยคที่ว่า **นางผู้นิทราไม่รู้ตื่น**ด้วย ว่าคืออะไร?"

"ภาพผู้หญิงสาวที่นอนทอดขวางลำตัว ขณะที่เรามองเห็นจากที่สูงนั่นเอง"

เชษฐาเม้มริมฝีปาก พยักหน้าเนิบ ๆ พร้อมกับพูดออกมา

"ครับ นายใหญ่ 'นางผู้นิทราไม่รู้ตื่น' ของผู้เขียนลายแทงก็คือภูมิประเทศที่เราหยุดพักกันอยู่นี่เอง ผมเองขณะที่ยืนพิจารณาอยู่บนเขาสูงลูกนั้น ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าบริเวณไหนควรจะเป็นเนินจันทร์ตามที่ได้ตอบนายแหม่มไปแล้ว เพียงแต่บอกว่า สงสัยว่าควรจะเป็นบริเวณกลางลำตัวของนางนอน ซึ่งผมได้ยินนายหญิงเรียกบริเวณนี้ว่า มอนส์ เวเนรีส ขณะที่เราพากันเดินลงมา ผมได้รับคำสั่งจากผู้กอง ให้นำลูกหาบพวกเราทุกคนตรงมาที่เนินนี้ คือที่นี่ก่อน เมื่อขึ้นมาถึง ผมไม่ได้ตรวจสอบว่า ถ้ามองย้อนกลับไปทางตะวันตกเฉียงใต้แล้ว จะเห็นเขาครุฑอีกหรือไม่ เพราะผมก็รู้อยู่แก่ใจแล้วว่า เมื่อเราลงมาสู่ที่ต่ำ ภูเขาลูกนั้นย่อมจะบังไว้ ถึงจะมองอย่างไรก็คงไม่เห็น หากแต่ผมมองไปทางตะวันตก เพื่อจะหาจุดหมาย 'ศิวะเทพ' ที่ลายแทงบอกไว้ว่าอยู่ใกล้เคียงเนินจันทร์มากที่สุดพอให้กำหนดหมายได้ แล้วผมก็พบเขาลูกนั้น อยู่ทางทิศนั้นจริง ๆ ยันกับ

แผนที่ทำให้ผมแน่ใจขึ้นอีกมาก ขณะนั้นเอง ผมก็เห็นผู้กองรพินทร์ส่งสัญญาณมายังนายทหาร ผู้ซึ่งตามผมขึ้นไปภายหลัง ผมไม่ทราบว่าสัญญาณแสงนั้นมีความหมายเช่นไร เพราะผู้กองไม่ได้ส่งสัญญาณมาในภาษาที่ผมอ่านออก ต่อจากนั้นผมก็เห็นนายทหารออกคำสั่งให้พวกเราทั้งหมดเดินตามผู้กองไป โดยผมไม่ทราบความว่า จะไปไหนเพื่ออะไรอีก และโดยความเชื่อมั่นว่า ตำแหน่งนี้น่าจะถูกต้องที่สุดแล้ว ผมจึงมีความคิดว่าเราควรพักของไว้ที่นี่ก่อน และจะรอฟังความเห็นของผู้กองอีกครั้งเมื่อเขาย้อนกลับมา นี่คือสาเหตุที่ทำไมผมจึงไม่ตามไปด้วย”

ดารินผู้สงบฟังด้วยความพิจารณาเงียบ ๆอยู่นาน ก็เอ่ยขึ้นว่า

“แงซาย นี่เป็นครั้งแรกที่เธออธิบายพูดจาอะไรให้เราฟังอย่างจะแจ้งดีที่สุด แต่มันก็ไม่ก่อนหน้าที่เธอกับผู้กองรพินทร์จะลองดีลองวิชากัน จนเป็นผลให้พวกเราต้องเดินกันเสียย่ำแย่ ทั้ง ๆที่ความจริง เราทั้งหมดก็เข้าถึงที่หมายถูกต้องแล้ว แต่ไม่เป็นไร พวกเราฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ก็บอกแล้วว่าเราจะไม่ติดใจอะไรในเรื่องนี้อีก เรามีแต่ความปีติยินดีที่บรรลุถึงเป้าหมายสำคัญที่เราต้องการแล้ว โดยความสามารถของเธอทั้งสองคน แม้จะมีความทุลักทุเลบ้างก็ช่างมันเถอะ ถือเป็นเรื่องขบขันฉลองโชคชัยของเราที่มาถึงได้เสียก็แล้วกัน”

เจ้าคนใช้พิเศษก้มศีรษะอ่อนน้อมให้แก่นายหญิง

“แงซายขออภัยต่อนายหญิงและเจ้านายทุกคนด้วย หากจะทำอะไรให้เป็นที่ไม่พอใจ โดยที่ไม่ได้ตั้งใจ”

"พูดให้ชัดอีกทีซิ แงซาย ว่าขณะนี้เราอยู่บนเนินจันทร์แล้ว" ไชยยันต์พูดช้า ๆ เน้นจะแจ้งทุกคำ

"ครับ นายทหาร ขณะนี้เราทั้งหมดอยู่ใจกลางของเนินจันทร์ตามที่กำหนดไว้ในลายแทงของมังมหานรธาแล้ว โดยฝีมือขีดเส้นเดินตัดทางของนายทหารเอง และโดยฝีมือมัคคุเทศก์ชั้นเยี่ยมของผู้กอง รพินทร์ ไพรวัลย์"

"แล้วก็โดยข้อวินิจฉัย จากความรอบรู้ในแผนที่ต้นฉบับเดิม ซึ่งมีอยู่เป็นทุนเดิมของคนใช้พิเศษ ซึ่งพวกเราทุกคนรู้จักกันในนามของแงซายด้วย"

มาเรียกล่าวเสริมมาโดยเร็ว พลางเอื้อมมือมาแตะไหล่อันกว้างใหญ่นั้น แล้วหันไปทางเชษฐา อันเป็นประธานของคณะ

"พี่ใหญ่คะ ให้ฉันถามเขาต่อหน้าทุกคนเดี๋ยวนี้ไหมว่าทำไมเขาจึงปิดบังพวกเราถึงฐานะอันแท้จริง ภายใต้คราบของคนใช้ชาวป่า มาจนกระทั่งเกือบจะบรรลุถึงสุดปลายทางเช่นนี้"

ความเงียบปกคลุมชั่วขณะ

ทุกคนมองไปยังแงซายเป็นตาเดียว เจ้ากะเหรี่ยงพเนจร (เท่าที่คณะนายจ้างทุกคนรู้จักเช่นนั้น) ไม่ได้มีอาการสะดุ้งสะเทือนผิดแผกไปจากสภาพเยือกเย็นปกติแม้แต่นิดเดียว นอกจากม่านตาเท่านั้นที่หรี่ซึมลง

เชษฐามองไปทางไชยยันต์และน้องสาว ก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรนั่นเอง ท่านหัวหน้าคณะก็ยกมือขึ้นโบก

"ยังไม่จำเป็นหรอกเมย์ และอาจไม่จำเป็นสำหรับเราตลอดไปด้วยเกี่ยวกับเรื่องนั้น เดี๋ยวนี้เรายังมีเรื่องสำคัญจะต้องพูดกันมากกว่านั้น...ใช่ไหม แงซาย"

แงซายไม่ตอบ เพียงแต่ก้มศีรษะลงต่ำสุดอย่างคารวะ เต็มไปด้วยความเคารพยำเกรงในน้ำใจอันกว้างใหญ่ไพศาลของท่านหัวหน้าคณะ แม้รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ผู้จับตาสังเกตอยู่ตลอดเวลา ก็ยังบอกได้ว่า...นั่นเป็นอากัปกิริยาที่ออกมาจากใจจริง ปราศจากเล่ห์กลเสแสร้งของเจ้าคนลึกลับ แงซายยำเกรงและเคารพต่อเชษฐายิ่งกว่าที่มีความรู้สึกต่อเขามากนัก

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็สั่งไปทางรพินทร์ว่า

"ผู้กอง ก่อนอื่นใดทั้งสิ้นในขณะนี้ คุณควรจะจัดหาที่พักให้แน่นอนของเราได้แล้ว เมื่อเสร็จสรรพเรียบร้อย ยังมีเรื่องที่เราจะต้องหารือกันหนักต่อไปผมรู้สึกว่าขณะนี้เราทั้งหมดได้มายืนอยู่ตรงปากประตูของปริศนาในลายแทงแล้ว"

โดยคำสั่งของท่านหัวหน้าคณะ ที่พักแรมก็ถูกตระ-เตรียมขึ้นในทันทีนั้น รพินทร์ชวนคนของเขาออกตรวจดูภูมิ-ประเทศใกล้เคียงอยู่ไม่นาน ก็มองเห็นว่าไม่มีที่ใดในบริเวณนี้ทั้งหมดจะเหมาะไปกว่าแนวบรรจบกันระหว่างเนินเตี้ยๆ ซึ่งขนาบอยู่สองฟากไปอีกแล้ว เพราะเป็นหลืบต่ำลงมาพอจะอาศัยกำบังลมได้อย่างดี ซ้ำยังมีร่องน้ำไหลซึมออกมาใต้ซอกหินชะโงกไหลเป็นสายธารเล็กๆ ไปตามกรวดหินซึ่งทอดลงไปสู่เบื้องล่างอุดมไปด้วยเฟิร์นและต้นปรง ลักษณะแปลกๆ งามตา ไม่โล่งโถง โต้ลม โต้น้ำค้างอย่างเต็มที่เหมือนส่วนอื่นๆ

พรานใหญ่กำหนดเลือกบริเวณที่มีพื้นที่อันมีระดับเสมอ

ราบเรียบตอนหนึ่งของร่องเนินนั้น ซึ่งมันเป็นชานอยู่ต่ำกว่าระดับหินชะโงก อันเป็นตำแหน่งที่ตาน้ำซึมออกมานั่นเอง แล้วสั่งให้เคลื่อนย้ายของทั้งหมดลง

พวกพรานพื้นเมืองอื่นๆ เมื่อได้รับคำสั่งจากเขา ก็กระวีกระวาดย้อนกลับขึ้นไปช่วยกันลำเลียงของอย่างรีบด่วน พร้อมทั้งเอาข่าวไปบอกฝ่ายนายจ้าง เพื่อให้ทราบถึงที่หมายแน่นอน คงมีแต่บุญคำคนเดียวเท่านั้นที่ยังไม่ยอมผละไป คงยืนอยู่ข้างๆเขา ขมวดคิ้ว ทำสีหน้ากระอักกระอ่วนพิกลอยู่ในระหว่างที่แหงนมอง สำรวจทั้งสูงและต่ำรอบตัว

"นาย..."

ตาเฒ่ากระซิบกระซาบ เอานิ้วเขี่ยสีข้างเขา รพินทร์หันขวับมามองหน้าอย่างหงุดหงิด ตะแกก็อ้าปากหัวร่ออย่างหนังเงียบ

"มาหยุกหยิกอะไรอยู่ตรงนี้นะ บุญคำ ทำไมไม่ขึ้นไปช่วยพวกนั้นขนของลงมา?"

เขาบอกเสียงขุ่นๆ

"นายตัดสินใจแน่แล้วหรือ ว่าเราจะพักกันอยู่ตรงนี้"

"ไม่มีที่ไหนจะเหมาะกว่าที่นี่อีกแล้ว"

"นาย...ถามจริงๆเถอะ นายรู้ตัวหรือเปล่าว่าขณะนี้เราอยู่ตรงไหนของนางนอน?"

จอมพรานกระตุกคิ้วโดยแรง ชักเอะใจ จ้องตาสมุนเฒ่าจอมสัปโดกของเขาเขม็ง

ถูกแล้ว! เขาไม่ได้สนใจหรือเฉลียวคิดอะไรอย่างบุญคำมาก่อนเลย และดูเหมือนจะลืมเรื่องอื่นใดหมดสิ้น นอกจาก

การแสวงหาตำแหน่งพักให้ดูว่าสุขสบายหรือปลอดภัยมากที่สุดเท่านั้น

"ทำไม?"

"ร่องกลางเนินพอดีเลยนะ นาย แล้วก็มีหินก้อนนี้โผล่ออกมาด้วย"

รพินทร์จุ๊ปากลั่น ผลักหน้าตาพรานเฒ่าคู่ใจของเขาผงะออกไป

"อย่าคิดอะไรให้มันสกปรก อกุศลมากนักเลยบุญคำ อะไรมันก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า เราต้องการที่พักอันปลอดภัยที่สุด อย่าทำปากเสียไม่เข้าเรื่อง แล้วก็หุบปากไว้ด้วย ไม่ต้องพูดเรื่องนี้กับใครทั้งนั้น"

บุญคำแยกเขี้ยวยิ้ม ทำตาหยี

"บุญคำไม่ได้ว่าอะไรร้อก! เพียงแต่อยากถามดูว่า นายรู้ตัวหรือเปล่าเท่านั้นที่มาเลือกเอาตรงนี้เป็นที่พัก บุญคำว่าท่ามันจะโชคดีพิลึกเหลือ เพราะคนเราทุกคนก็เกิดออกมาจากที่นี่แหละ ฮิ! ฮิ!"

พรานใหญ่ขยับเท้า ตาเฒ่าก็เลยเผ่นผลุง ออกโกยอ้าวไต่ตามหลังพวกนั้นขึ้นไปโดยเร็ว

ชั่วไม่นาน คณะทั้งหมดพร้อมทั้งสัมภาระก็เคลื่อนย้ายลงมาถึง ภายหลังจากการจัดทำที่พักเสร็จสรรพเรียบร้อย เชษฐาก็เรียกประชุมอีกครั้ง

"เช็กวันเวลาให้แน่นอนซิ ไชยยันต์"

ท่านหัวหน้าคณะออกคำสั่งกับสหายร่วมตายของเขา

อดีตนายทหารปืนใหญ่ควักปฏิทิน และบันทึกประจำวันของเขาออกมาตรวจสอบดูเพื่อความแน่ใจที่สุด แล้วบอกกับทุกคนขึ้นด้วยเสียงอันกังวานชัดเจน แฝงไว้ด้วยความปีติแช่มชื่นว่า

“วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ 1 พฤศจิกายน ขึ้น 3 ค่ำ เพราะฉะนั้น วันขึ้น 5 ค่ำ ก็คือวันอังคารที่ 3 พฤศจิกายน เป็นวันมะรืนนี้”

ทั้งหมดมองตากันด้วยความตื่นใจ

“แน่ใจหรือ ไชยยันต์?”

เชษฐา ดาริน และมาเรียเอ่ยถามออกมาพร้อมกัน

“แน่ใจที่สุด ไม่มีการผิดพลาด”

พร้อมกับตอบอย่างมั่นใจ ไชยยันต์กางสมุดปฏิทินให้ทุกคนดู แล้วชี้ไปยังนาฬิกาข้อมือของเชษฐา

“ไม่เชื่อลองสอบดูกับวันที่จากนาฬิกาของแก ถ้าหากมันยังเดินอยู่ ดูซิว่าวันนี้วันที่เท่าไหร่ เดือนอะไร”

มาเรียฉวยข้อมือของเชษฐาขึ้นไปดูทันที แล้วอุทานออกมาเสียงสั่นว่า

“ถูกต้องไชยยันต์ วันนี้ตรงกับอาทิตย์ที่ 1 พฤศจิกายน แต่นาฬิกาเรือนนี้ไม่ได้บอกขึ้นแรมไว้ ถ้าคุณมีปฏิทินยันขึ้นแรมไว้ชัด ก็แปลว่าถูกต้องแน่นอน”

“นั่นเวลาเท่าไหร่แล้ว และแน่ใจไหมว่านาฬิกาของแกยังเดินเที่ยงตรงดีอยู่”

“นาฬิกาของฉันเที่ยงตรงเสมอ ขณะนี้บ่าย 4 โมงตรง ไม่ขาดไม่เกิน”

"ถ้างั้นก็บอกเวลาที่ใกล้เคียงได้เลย"

ไชยยันต์บอกอย่างรวดเร็ว

"เรามีเวลารอคอยกันอยู่ที่นี่ 2 คืนกับ 2 วัน หรือไม่น้อยกว่า 50 ชั่วโมง ก่อนจะถึงค่ำของคืนวันอังคารที่ 3 เห็นอะไรชัดๆ ในเวลากลางวันอีก 2 วันเต็ม คือพรุ่งนี้กับมะรืนนี้ก่อนค่ำ"

กล่าวจบไชยยันต์ก็หันไปส่งมือให้แก่พรานใหญ่รพินทร์ พูดด้วยเสียงซึ่งกลั่นออกมาด้วยความรู้สึกอันแท้จริงว่า

"ขอจับมือที ผู้กอง คุณแน่จริงๆ"

และโดยที่พรานใหญ่ไม่ทันรู้ตัว ไชยยันต์ฉวยเอามือเขาไปจับบีบสั่นแน่นกระชับ พร้อมกับก้มศีรษะให้อย่างเลื่อมใสชื่นชมเต็มเปี่ยม

ทุกสายตาของฝ่ายนายจ้าง แปรไปจับอยู่ที่พรานใหญ่เป็นจุดเดียวกันอีกครั้งด้วยความพอใจ และสมใจมากกว่าจะกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้

"ผมคิดว่าเป็นโชคของพวกเราเสียมากกว่า"

เป็นคำตอบอย่างสงบเสงี่ยมของมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยง

"เราจะใช้ระยะเวลาระหว่างนี้พักผ่อนกันให้เต็มที่ ปรึกษาหารือกันในปริศนาลายแทงให้รอบคอบที่สุด รอจนกว่าเวลานั้นจะมาถึง ผมเชื่อมั่นว่าเราเข้าถึงประตูชัย ด่านสุดท้ายของการเดินทางครั้งนี้แล้ว และเราจะต้องเปิดประตูด่านสุดท้ายนี้ได้สำเร็จอย่างแน่นอน คุณคิดเช่นนี้ไหม ผู้กอง?"

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวถาม

จอมพรานหรี่ดวงตาซึมลง มองข้ามศีรษะของทุกคนผ่าน

เลยขึ้นไปยังทิวตระหง่านเงื้อมที่แลเห็นลิบลิ่วยันฟ้า ปกคลุมขาวโพลนไปด้วยหิมะ ยามนี้กระทบแสงตะวันใกล้ค่ำ ดูประดุจเคลือบไว้ด้วยเกล็ดโกเมน นิ่งไปครู่ ก็ตอบแผ่วเบาว่า

“โดยสัตย์จริง ผมไม่ได้มีความมั่นใจอะไรมากไปกว่าดวงชะตาของพวกเราทุกคนที่จะวางไว้เป็นเดิมพัน ผมไม่เชื่อในความสามารถของตนเองหรือใครทั้งสิ้น ในการเดินทางในครั้งนี้ ความสามารถทั้งหลายแหล่ จากประสบการณ์ที่ผ่านมาพิสูจน์ได้ว่ามันเป็นแค่เพียงส่วนประกอบเท่านั้น ความสำเร็จลุล่วงแต่ละขั้น แต่ละเปลาะ ล้วนมีปาฏิหาริย์หรือความบังเอิญอันเป็นผลดีเข้ามาช่วยไว้ทั้งสิ้น ผมกล้าพูดได้ว่า เส้นทางสายนี้เป็นเส้นทางที่ไม่ได้มีไว้ให้มนุษย์เดิน เว้นไว้แต่พระเจ้า ปิศาจหรือวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์เท่านั้น ถ้าหากว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาอย่างพวกเราทุกคน จะบุกบั่นฟันฝ่ามาได้ มันก็ย่อมหมายถึงว่ามีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ที่เรามองไม่เห็นเข้ามาเป็นตัวดลและบันดาล”

เสียงของเขาแผ่วหายไปชั่วขณะ ที่ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มขึ้นอย่างเลื่อนลอย พลางกล่าวต่อมาว่า

“บางทีทุกท่านอาจคิดไม่ถึง หรือไม่เชื่อมาก่อนก็ได้ ทุกฝีก้าวที่ผมออกเดินมา นับตั้งแต่ภูเขานิลกาญจน์ ผมภาวนาขอพรจากฤาษีโกฑัญญะอยู่ตลอดเวลา ขอให้ท่านช่วยเปิดทางให้แก่พวกเราทั้งหมดด้วย ช่วยขจัดภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น ผ่านพ้นอุปสรรคขวากหนาม และชี้ช่องทางแห่งสติปัญญาให้แก่พวกเราทุกคน ถ้าผมโง่หรือเขลาไป ก็ขอให้มีพวกเราคนใดคนหนึ่งฉลาดขึ้น ผลแห่งการภาวนานี้ ผมรู้สึกว่าจะศักดิ์สิทธิ์สมจริง

นั่นคือ เราผ่านพ้นมาได้แล้วทุกเปลาะ จนกระทั่งทันกำหนดเวลา ไม่ได้ติดขัดอับจนอยู่ที่จุดไหนเลย แม้จะดูว่าหวุดหวิดจวนเจียนน่าใจหายใจคว่ำก็ตาม แม้วันมะรืนที่เราจะเผชิญหน้ากับปริศนาด่านสุดท้ายก็เช่นกัน จะสำเร็จหรือไม่ และอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ทรงศีลองค์นั้น ประกอบกับเกณฑ์ชะตาของเราเองด้วย”

ทุกคนนิ่งเงียบไปนาน ต่างตกอยู่ในห้วงคิดคำนึง ต่อมาดารินก็เอ่ยขึ้นว่า

“ไม่เพียงแต่คุณหรอก รพินทร์ ที่ภาวนาถึงฤาษีโกฑัญญะ พวกเราทุกคนก็เช่นกัน แต่ที่พวกเราฝ่ายจ้างทั้งหมดจะปฏิเสธเสียไม่ได้ก็คือ โชคในการเดินมหาวิบากของเราครั้งนี้มันเกิดขึ้นก็เพราะ เราได้พรานนำทางที่มีความสามารถมาตั้งแต่ต้น คุณจะไม่ยอมรับคำนิยมของเราในข้อนี้ก็ไม่เป็นไร แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า เรามีความรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ”

“น้อยพูดถูกแล้ว...”

พี่ชายผู้เป็นหัวหน้าคณะยอมรับมาด้วยเสียงลึก

“เดี๋ยวนี้ผมไม่วิตกอีกเลยว่า เราจะหาทางตัดขึ้นเทือกพระศิวะได้สำเร็จหรือไม่ ตลอดเส้นลำบากยากแค้นสารพัดคุณยังพาพวกเราฝ่ามาได้ เหลืออีกเพียงด่านเดียวไม่สำเร็จก็ให้มันรู้ไป เราจะไม่ปล่อยคุณตามลำพังคนเดียว แต่จะช่วยกันหมดทุกคน หลายความคิดหลายสติปัญญามันย่อมต้องเกิดผลขึ้นแน่นอน ข้อกังวลครุ่นคิดที่เหลืออยู่ในขณะนี้ก็มีอยู่อย่างเดียวคือ ไม่แน่ใจว่า อนุชากับหนานอินยังมีชีวิตอยู่หรือไม่เท่านั้น”

"พรุ่งนี้ ผมจะออกตรวจดูร่องรอยของคุณชายอนุชาในละแวกนี้อีกครั้ง เชื่อว่าจะทำให้ได้ผลสรุปที่ใกล้เคียงขึ้นอีก ครั้งสุดท้ายเมื่อวานนี้ ขณะที่เราพักอยู่ในโพรงถ้ำตรงบ่อน้ำร้อน คุณชายอนุชากับหนานอินก็พักอยู่ที่นั่น ส่วนเนินจันทร์ที่เรามาถึงในวันนี้ ก็ไม่ห่างไกลจากตำแหน่งนั้นเท่าใดนัก แสดงว่าทั้งสองคนมุ่งเข้าสู่เส้นทางอันถูกต้อง และจะต้องบ่ายหน้ามาถึงที่นี่ได้อย่างเราเช่นกัน จุดสงสัยที่เราจะต้องแสวงหาให้ได้ก็คือ ทั้งสองคนมาถึงที่นี่ตรงเวลาตามกำหนดขึ้นห้าค่ำ เดือนพฤศจิกายนปีก่อนหรือเปล่า ครั้งสุดท้ายพักอยู่ตำแหน่งไหนของหุบนี้ และสามารถตัดเส้นทางขึ้นเทือกพระศิวะได้ถูกหรือไม่"

ทุกคนตกอยู่ในห้วงไตร่ตรองลึก

"ถ้าหากอนุชายึดหลักเดียวกันกับพวกเรา เขาก็จะต้องทำเหมือนเราในขณะนี้ไม่ใช่หรือ คือแสวงหาตำแหน่ง 'เนินจันทร์' อันถูกต้อง และเฝ้ารอคอยเวลา 5 ค่ำ เดือนพฤศจิกายน เรามาตั้งปัญหากันในอันดับแรกก่อนว่า อนุชาจะค้นพบ 'เนินจันทร์' ที่ถูกต้องอย่างเราหรือไม่"

ไชยยันต์กล่าวขึ้นบ้างอย่างใช้ความคิดเต็มที่

"ก็ไม่น่าจะผิดพลาดเป้าหมาย ถ้าตำแหน่งสุดท้ายที่ทั้งสองคนนั่นเดินกันมาเป็นเส้นทางเดียวกับพวกเรา คือผ่านมาทางทิวเขาด้านตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งสามารถจะมองลงมาเห็นภูมิประเทศข้างล่างนี่เป็นรูปนางนอน เหมือนอย่างที่เรามองเห็นขณะที่ยืนอยู่บนโน้น"

มาเรียว่า

"แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรล่ะว่า ทั้งสองคนจะเดินมาใน

เส้นทางอย่างเดียวกับเราโดยไม่วกอ้อม หรือตัดมาทางอื่น ซึ่งจะไม่มีอะไรใช้ช่วยสังเกตได้อย่างเรา และเราก็ยังไม่เคยวินิจฉัยกันได้ถูกเลยว่า เขาใช้หลักเกณฑ์หรือแผนที่ฉบับไหนเป็นเครื่องนำทาง ลองคิดให้ดีชิรพินทร์ คุณก็บอกเองแล้วว่า ระยะทางระหว่างถ้ำบ่อน้ำร้อนที่เราพบร่องรอยของอนุชาครั้งสุดท้ายกับที่นี่ไม่ห่างกันนัก ระหว่างที่เราเดินกันมา คุณสังเกตเห็นร่องรอยการเดินผ่านของสองคนบ้างหรือเปล่า?”

ท่านหัวหน้าคณะหันไปถามจอมพราน

“ไม่มีทางจะพบเห็นได้เลยครับ เพราะพื้นที่ทั้งหมดปกคลุมด้วยหิมะ ซึ่งละลายและตกซ้ำลงมาพอกพูนอยู่อีก ไม่ทราบว่าซับซ้อนกันอยู่กี่ครั้งกี่หน ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา อย่าว่าแต่ห่างกันตั้งปีเลยในเส้นทางสายนี้ ต่อให้ห่างกันสัก 3-4 วัน ก็จะค้นหาอะไรไม่ได้แล้ว เว้นแต่จะตัดหรือฟันกิ่งไม้ริมทางผ่านไว้ ซึ่งผมก็สังเกตไม่เห็น แต่ผมไม่อยากจะเชื่อว่าคุณชายอนุชาจะเฉไฉออกนอกเส้นทางไปด้านอื่น เพราะจุดหมายต่อจุดหมายมันห่างกันไม่มาก และมีเทือกพระศิวะอันสูงใหญ่เยี่ยมเมฆเป็นเครื่องคอยสังเกตบ่งชัดอยู่แล้ว”

“ถ้าเช่นนั้น เขาก็ควรเข้าถึงเนินพระจันทร์ถูกต้องอย่างเรา โดยวินิจฉัยไม่ผิด”

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นครับ”

“ก็ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว หลักฐานในการพักแรม หรืออื่นๆ ของเขา ก็ควรจะปรากฏอยู่บนเนินจันทร์นี่บ้างไม่ใช่หรือ”

“ขอเวลาให้ผมสำรวจพรุ่งนี้ อาจลงความเห็นได้ใกล้เคียงขึ้น”

"มาสมมุติและตระเตรียมกันไว้ก่อนล่วงหน้า ถ้าเราค้นแล้วไม่พบอะไรเลย เราจะลงความเห็นกันว่าอย่างไร"

ดารินผู้ไม่เคยเลิกนิสัยกังวลต่อเหตุการณ์ ถามแทรกขึ้นโดยเร็ว

"เราอาจพบ หรือไม่พบอะไรเลยได้ทั้งสองนัย แต่สิ่งที่เราจะทำแน่ๆ ก็คือ ถ้าไม่มีอะไรมาพิสูจน์ถึงความสิ้นสุดล้มตายของคุณชายอนุชาและหนานอิน หน้าที่ของเราก็คือตามไปในเส้นทางจุดหมายเดิมของเราต่อไป"

"โดยไม่คำนึงถึงว่า เขาจะหลงไปทางอื่น หรือตัดขึ้นเทือกพระศิวะไม่ถูกงั้นหรือ?"

พรานใหญ่นิ่งอึ้งไปครู่ แล้วว่า

"เดี๋ยวนี้ผมมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมอยู่อย่างหนึ่ง คือใช้การประเมินผลจากพวกเราเองเป็นหลัก ความรู้สึกชนิดนี้ของผมมันเกิดขึ้นขณะที่เรากระชั้นชิดรอยของทั้งสองคนนั่นนับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มาทีเดียว ถ้าเราเดินทางได้ถูกต้องคุณชายอนุชากับหนานอินก็จะต้องถูกต้องด้วย และล่วงหน้าไปก่อนเราแล้ว เรามีหน้าที่แต่เพียงค้นหาเส้นทางให้ถูกต้องที่สุดและตามไปเท่านั้น จนกว่าจะถึงตำแหน่งสุดท้ายของทั้งสองคนไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว!"

"ทุกคนมัวแต่ไปพูดถึงปัญหาปลายเหตุกันหมด ทำไมไม่ลองคิดและหาคำตอบกันให้ชัดเสียก่อนว่า พี่ชายของน้อยและคนของเขานั้น เดินทางมาอย่างถูกต้องได้เช่นไร แผนที่ลายแทงของคนตายเมื่อสี่ร้อยปีก่อน มีอยู่มากกว่า 1 ฉบับ นอกเหนือจากที่ไพรวัลย์มีอยู่ในขณะนี้หรือ"

มาเรียถามแทรกขึ้นกลางคัน ทำเอาทุกคนชะงัก แม้แต่รพินทร์

ถูกแล้ว! มันเป็นคำถาม ที่เขาก็ตอบไม่ได้ และไม่เคยเฉลียวใจคิดมาก่อนเลย จนกระทั่งถูกตั้งเป็นคำถามขึ้นจังหน้าเช่นนี้

ชด ประชากร นักพเนจรแสวงโชคผู้สาบสูญ กับคนร่วมตายของเขา ใช้อะไรเป็นหลักยึดในการเดินทาง แนวทางเดินของบุคคลทั้งสองซึ่งล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้น จึงอยู่ในแนวทางที่ปรากฏในแผนที่ของฝ่ายติดตามแทบทุกระยะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนปลายของเส้นเดิน นับแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มา

การนำทางของรพินทร์นั้นไม่ได้อยู่ที่การแกะรอย เพราะมันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ท่ามกลางป่าดงพงไพรอันแสนจะกว้างใหญ่ไพศาล ฝ่ายที่ล่วงหน้ามาก่อน ผ่านเวลาไปตั้งขวบปีแล้ว จะเหลือรอยอะไรให้สาวกันได้ทุกฝีก้าว ที่มุ่งตามมานั้น...เขาในฐานะมัคคุเทศก์ ก็ตามมาโดยการชี้บอกของแผนที่โบราณ ซึ่งรู้แต่เพียงว่า ชี้ไปสู่จุดหมายเดียวกันกับที่คนทั้งสองเจตนาบ่ายหน้าไปเท่านั้น เป็นการตามอย่างเสี่ยงเหมือนงมเข็ม เพราะไม่มีหนทางใดที่จะเลือกได้ดีกว่านี้ แต่แล้วก็พบว่า ในเส้นทางของแผนที่ฉบับนี้เอง ที่ได้พบร่องรอยของคนทั้งสองเป็นระยะ ๆ ไป และถี่เข้ามาทุกทีเมื่อใกล้จุดหมายสุดท้าย

มันมิหมายความว่า คนทั้งสองมีแผนที่ หรือเครื่องชี้ทางอย่างเดียวกันกับที่เขาใช้อยู่นี้หรือ ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้อย่างเด็ด-ขาด แผนที่โบราณต้นฉบับมีอยู่เพียงฉบับเดียว ที่เขาได้รับมา

จากนักเสี่ยงโชคชาวพม่าที่มาตายในอ้อมแขน ส่วนฉบับคำแปลก็มีอยู่เพียงฉบับเดียวเหมือนกัน เพราะภายหลังจากไหว้วานให้เจ้า 'หม่อง' ขี้เมาสหายของเขาช่วยแปลให้แล้ว มันก็ลืมข้อความเสียหมดสิ้นเพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมง ที่เมาจนโงหัวไม่ขึ้น ซ้ำเจ้านั่นก็ตายไปแล้วอีกด้วย

แล้วนายชด ประชากร ไปได้แผนที่หรือหลักเกณฑ์เดิน-ทางมาจากที่ไหนอีก แนวทางเดินจึงเกือบจะดูเป็นอันเดียวกันเช่นนี้

"ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน แต่ยืนยันได้แน่นอน ว่า แผนที่ฉบับนี้มีอยู่เพียงฉบับเดียวในโลก"

คำถามที่เขารู้ตัวล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้วก็ประดังมาจากฝ่ายนายจ้างว่า

"ถ้าเช่นนั้น อนุชารู้เส้นทางเดินในแผนที่นี้ได้อย่างไร คุณเคยเอาให้เขาดู หรือคัดลอกไว้หรือ"

"ผมไม่เคยให้คุณชายอนุชาดู หรือคัดลอกไว้ทั้งหมด แต่เพียงในการพบกันครั้งสุดท้าย ผมได้เขียนข้อความบางส่วนซึ่งเป็นส่วนที่บอกไว้ในลายแทง มอบให้หนานอินเอาไปให้เจ้านายของแก ตามที่ผมเคยบอกไว้แล้ว แต่นั่นมันหมายถึงว่า จะเป็นประโยชน์ได้ก็ต่อเมื่อทั้งสองคนตัดขึ้นเทือกพระศิวะได้ถูกต้องเสียก่อน เป็นการแนะเส้นทางกันเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น ซึ่งผมก็ไม่คิดว่าทั้งสองคนจะเอาไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่แค่ไหน เพราะไม่เคยเชื่อมาก่อนว่าเขาจะเดินมาได้ถึง"

“ขอให้แงซายได้เป็นผู้ตอบ ในปัญหาข้อนี้!”

ทันใดนั้นเอง เสียงห้าวลึกของเจ้าคนลึกลับ ซึ่งนั่งสงบมาตลอดเวลาก็ทำลายความเงียบงันของทุกคนขึ้น ทำให้ทั้งหมดซึ่งไม่คาดคิดมาก่อน หันขวับไปจ้องเป็นตาเดียว

176

"เราทุกคนกำลังฟังแกอยู่ แงซาย"
เชษฐาเตือนขึ้น ท่ามกลางความเงียบ
"ทุกท่านในขณะนี้ เกิดปัญหาที่ว่า นายชดกับหมานอินใช้อะไรเป็นหลักเกณฑ์ในการเดินทางมาถึงที่นี่ ในเมื่อผู้กองก็ยืนยันอยู่ว่า แผนที่ฉบับนี้มีอยู่เพียงฉบับเดียวในโลก และไม่ได้ให้นายชดเห็นหรือคัดลอกเอาไว้"

แงซายพูดช้า ๆ เป็นจังหวะที่ชัดเจนยิ่ง ด้วยลิ้นอันสำแดงให้เห็นถึงความเป็นเอตทัคคะในภาษาสากล โดยไม่แสร้งดัดให้เพี้ยนหรือแปร่งไป ผิดไปอย่างทุกครั้ง มันเป็นสำนวนถ้อยคำของคนที่ศิวิไลซ์แล้ว จนดาริน วราฤทธิ์ ถึงกับต้องเอียงคอตะแคงหูฟังอย่างชนิดจับไปทุกประโยค

"ผมมีเหตุผลที่ทำให้แน่ใจได้ว่า ทั้งสองคนนั่นจะต้องได้หลักเกณฑ์แนวทางที่ถูกต้องมากที่สุด ไม่น้อยไปกว่าหลักเกณฑ์

ในแผนที่ของผู้กอง โดยไม่จำเป็นจะต้องเห็นแผนที่ของผู้กองเลย ผมเชื่อมาก่อนใครทุกคน แม้แต่ผู้กองเองก็ตาม ว่านายชดกับคนของเขาจะต้องเดินทาง 'บรรลุถึงเป้าหมายอย่างไม่ผิดพลาด' ขอให้เราพิจารณาถึงคนนำทางของนายชด ผมหมายถึงหนาน-อินคนนั้น”

แงซายเว้นระยะนิดหนึ่ง สายตาขณะนี้แปรไปจับอยู่ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งพรานใหญ่จับจ้องมาก่อนแล้วโดยไม่กะพริบ แล้วกล่าวต่อมาว่า

“หนานอินผู้ซึ่งถ้าเราไม่มองข้ามความจริงไปเสีย เราก็น่าจะเชื่อได้ว่าเขาควรเป็นคนหนึ่งที่รู้เส้นทางสายนี้ดีที่สุด”

“ฉันรู้ ว่าหนานอินเป็นพรานและนักเดินป่าชั้นเยี่ยมแค่ไหน”

รพินทร์พูด

“แต่ต่อให้เขาจะเก่งสักปานใดก็ตาม ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์แนวนำทางอะไรอยู่ในมือบ้างเลย เขาก็ไม่น่าจะนำนายชดมาได้ถูก เราอยากจะรู้ว่า หนานอินรู้จักเส้นทางได้อย่างไร เราไม่เชื่อว่าเขาจะเดินทางมาถึงที่นี่ได้อย่างเดาสุ่ม นี่คือประเด็น”

“ครับ ไม่ใช่เดาสุ่ม หรือเป็นเรื่องของความบังเอิญแน่ๆ”

อีกฝ่ายตอบ พร้อมกับยิ้มน้อยๆ ทำให้ใบหน้าอันคมสันอ่อนโยนมีเสน่ห์ชวนมองขึ้นอีก

“ถ้าผู้กองไม่ลืมเสียเอง ผู้กองก็น่าจะค้นหาคำตอบได้ว่าเหตุใดหนานอินจึงควรจะรู้เส้นทาง”

“ฉันลืมอะไรไปบ้าง?”

รพินทร์ขมวดคิ้ว

"ผู้หญิงชาวเขาคนหนึ่ง พร้อมกับลูกชายเล็ก ๆ ของนาง อีกคนหนึ่ง ซมซานมาพบกับหนานอินกลางป่า ผู้หญิงคนนั้น เป็นชาวมรกตนคร หนานอินเป็นคนช่วยเหลือไว้ ก่อนที่ผู้หญิง คนนั้นจะตาย โดยฝากลูกชายไว้ให้ ซึ่งต่อมา...หนานอินก็เอา เด็กคนนั้นไปมอบให้พระธุดงค์ เรื่องนี้ผู้กองรู้มาก่อนแล้วจาก คำบอกเล่าของหนานอิน แล้วก็ได้มารู้ภายหลังจากปากคำของ ผมอีกว่า แม่ลูกคู่นั้นก็คือ แม่และตัวผม แงซายนี่เอง"

จอมพรานเบิกตากว้าง อย่างสะดุดเข้ากับความคิด ใน ขณะที่ทุกคนรับฟังอยู่ในขณะนี้ ตื่นตัวเต็มที่ต่อสิ่งที่แงซายพูด

"เข้าเค้าอยู่นะ ผมพอจะมองเห็นอะไรเป็นเงา ๆ แล้ว"

ท่านหัวหน้าคณะพูดขึ้นโดยเร็ว

"ผมเพิ่งจะมานึกออกเดี๋ยวนี้เอง แงซายเคยสารภาพกับ คุณไว้ต่อหน้าเราทุกคนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตอนที่เราพยายามพิสูจน์ หัวกะโหลกที่ค้นได้จากเห็ดกินคนระหว่างที่ข้ามทะเลสาบมรณะ ว่า จะเป็นกะโหลกของอนุชาและหนานอินใช่หรือไม่ ซึ่งแม้แต่ น้อยเองก็ยังไม่อาจมีความแน่ใจอย่างใดได้ แต่แงซายยืนยันว่า หนึ่งในสองของหัวกะโหลกนั้น ไม่ใช่หนานอิน เพราะจำฟันที่ เคยพาไปให้หมอฟันถอนให้หนานอินได้ คุณก็เลยซักถามถึง สาเหตุว่าแงซายเคยมีความสนิทสนมคลุกคลีกับหนานอิน ใกล้ ชิดมาอย่างไร แงซายจึงเล่าความจริงทั้งหลายแหล่ให้ฟัง"

แงซายหันมาก้มศีรษะให้เชษฐา

"ใช่แล้ว นายใหญ่มีความจำได้ดีมาก"

"ไม่เพียงแต่นายใหญ่หรอก พวกเราทุกคนก็จำเหตุการณ์

ที่ผู้กองสอบซักเธอ และเธอได้เล่าความจริงทั้งหลายให้เขาฟังกันได้ทั้งสิ้น เธอบอกว่า เธอเป็นลูกของหญิงคนที่หลงป่ามาพบกับหนานอิน และหนานอินช่วยไว้ ต่อมาหญิงคนนั้นตาย หนานอินก็เอาเธอไปมอบให้พระธุดงค์ และก็ไม่พบกันอีกเลย จนกระทั่งเธอเติบใหญ่ จึงพบหนานอินอีกครั้ง หนานอินจำไม่ได้แล้วว่าเธอเป็นใคร แต่เธอยังจำหนานอินได้ และระลึกถึงบุญคุณของหนานอินที่เคยอุปการะช่วยเหลือแม่กับตัวเธอมาสมัยหนึ่ง จึงพยายามเป็นมิตรที่ดี ตอบแทนบุญคุณหนานอินโดยไม่ให้เขารู้ตัวมาโดยตลอด แม้กระทั่งช่วยพาไปถอนฟัน จนทำให้สามารถจำตำแหน่งฟันซี่ที่ถูกถอนออกไปของหนานอินได้ นำมาเป็นเครื่องยืนยันพิสูจน์กับเราทุกคนว่า กะโหลกที่เราค้นพบนั้น ไม่ใช่กะโหลกของหนานอิน เธอเล่าเช่นนี้ใช่ไหม?”

“ใช่ นายหญิง”

“ผู้กองมีความสงสัยพฤติการณ์ของแก สมัยที่ยังเป็นทหารกองโจรกะเหรี่ยง ในข้อที่ว่า แท้ที่จริงนั้น หนานอินเป็นสายให้ตำรวจตระเวนชายแดนไทย เข้า ๆ ออก ๆ ติดต่อกับพวกกะเหรี่ยงอยู่ตลอดเวลา ทำไมแกจึงไม่ฆ่าเสีย แกก็บอกว่าที่แกไม่ฆ่าก็เพราะหนานอินเคยมีบุญคุณล้นเหลือกับแกมาก่อน จึงไม่อยากจะทำอะไร มิหนำซ้ำสมัยที่แกหนีทหารออกมาแล้วพเนจรเร่ร่อนท่องเที่ยวป่าไปอย่างปราศจากจุดหมาย แกก็เคยร่วมกินนอนรอนแรมอยู่กับหนานอินบ่อยครั้ง ถูกต้องไหม ที่แกเคยบอกไว้เช่นนั้น”

“ถูกต้องครับ นายทหาร ทุกคนล้วนมีความจำในเรื่องนี้ได้ดีทั้งสิ้น ก็อาจมีผู้กองเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่อยากจะ

จดจำ ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากปากคำของแงซาย ดูเหมือนเขาจะเมินเฉยและมองข้ามไปเสียหมด”

“แกไม่ต้องมากระทบเหน็บแนมอะไรฉัน แงซาย”

พรานใหญ่พูด น้ำเสียงแข็งกระด้าง

“ถูกแล้ว ฉันไม่เคยเชื่ออะไรที่แกพูด ยกเว้นแต่ในกรณีที่ความจำเป็นมันบีบบังคับให้แกต้องพูดความจริง เพื่อรักษาผลประโยชน์ของตัวแกเองไว้เท่านั้น เอาละ สำหรับในกรณีนี้ แกต้องการจะให้พวกเราทุกคนคิดว่า ที่หนานอินสามารถรู้เส้นทางสายนี้ได้ ก็เพราะผู้หญิงคนนั้นแม่ของแก เป็นคนให้แนวทางไว้ใช่ไหม”

“แม่เอาผมออกมาจากดินแดนนี้ ยากแค้นซมซานจนต้องตายจากไป ฝากลูกชายไว้ให้แก่ผู้มีเมตตาช่วยเหลือไว้ เป็นไปไม่ได้หรือ ที่แม่ผมจะบอกว่าถิ่นฐานเดิมของแม่อยู่ที่ไหน ถ้าอยากจะไปให้ถึงควรจะไปอย่างไร ข้อนี้ผมก็ไม่อาจยืนยันอะไรแน่ชัดนัก เพราะผมเองในขณะนั้นก็จำไม่ได้ ว่าแม่บอกอะไรแก่หนานอินบ้าง”

รพินทร์พยักหน้าช้าๆ แล้วหันไปทางฝ่ายนายจ้างเขาทุกคน

“ก็อาจเป็นไปได้ครับ ที่หนานอินได้ความรู้ในเส้นทางจากหญิงชาวเขาคนนั้นไว้มาก เพราะขณะที่ผมเคยพบปะ พูดคุยกับหนานอินในเรื่องนี้ สังเกตดูแกมีความมั่นใจอยู่ไม่ใช่น้อยผมเองเสียอีก ในขณะนั้นเห็นว่ามันเป็นสิ่งไร้สาระ”

“ก็แปลว่า เราสรุปได้แล้วหรือว่า เหตุใดหนานอินจึงนำพี่กลางมาได้อย่างถูกทาง”

"มองไม่เห็นเหตุผลทางด้านอื่นใด จะดีไปกว่าการสันนิษฐานตามข้อนี้อีกแล้ว"

มาเรียว่า แล้วทอดดวงตาสีดอกผักตบ จับนิ่งไปยังคนใช้ของคณะ

"แงซาย เธอยังไม่ได้บอกเหตุให้พวกเราทุกคนทราบเลยว่า ทำไมแม่ของเธอหนีซมซานออกจากดินแดนแห่งนี้ไปตามลำพังสองคนแม่ลูกเช่นนั้น"

"ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นนิยายอันเหลือเชื่อ จนกว่าจะได้พิสูจน์ความจริงออกมาให้เห็นชัด ผมจะยังไม่ตอบคำถามใด ๆ แก่ทุกท่าน นอกเหนือไปจากความจำเป็นเฉพาะหน้าอันเกี่ยวกับเรื่องที่เรากำลังค้นหาทางขึ้นเทือกพระศิวะ ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่อยู่ในขณะนี้เท่านั้น ถ้าหากอยากทราบ ก็โปรดถามผู้กองรพินทร์ เพราะผมได้บอกความจริงแก่เขาไปแล้วทั้งหมด แต่เขาก็หายอมเชื่อไม่ ผมคิดว่าเขาถูกต้องแล้ว ที่ไม่เชื่อจนกว่าจะได้พิสูจน์ชัดเห็นแจ้งกับตา แต่อย่างน้อยที่สุด ผมก็รู้สึกว่าได้แสดงความบริสุทธิ์ใจแก่เขาจนหมดสิ้นแล้ว ไม่มีอะไรแอบแฝงเงื่อนงำอย่างที่เขาคอยคิดระแวงอยู่อีก"

สี่คนของฝ่ายนายจ้างมองเป็นคำถามไปที่รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นตาเดียว

"ในที่สุด ลับลมคมในทั้งหลายแหล่ มันก็อยู่ที่สองคนนี่เอง สองคนรู้อะไรกันดีที่สุด พวกเราเท่านั้นที่เป็นฝ่ายไม่รู้ ตามไม่เคยทันเลยสักอย่างเดียว อยากจะรู้เหลือเกินว่าพรานนำทางคนหนึ่ง กับคนใช้อีกคนหนึ่ง จะมองฝ่ายนายจ้างทุกคนโง่งมกันไปถึงไหนนะ มันน่าเจ็บใจเหลือเกิน"

น้องสาวคนสวยของนายจ้างเปรยขึ้นอย่างตัดพ้อ

"ผมอยากจะขอร้องท่านนายจ้างของผมทุกคน อย่าได้ถือเอาเรื่องอื่นใดมากังวลคิด นอกเหนือไปจากปัญหาเฉพาะหน้าในขณะนี้ก่อนเลยครับ วันนี้เราสับสนตึงเครียดกันมามากที่สุดแล้ว สมองก็อ่อนเปลี้ยเต็มที่ ผมว่าเราทานอาหารเสร็จแล้วพักผ่อนกันดีกว่า ผมขอยอมรับสารภาพเป็นครั้งแรกว่าวันที่เราเหยียบถึงเนินพระจันทร์ได้สำเร็จวันนี้ เป็นวันที่ผมอ่อนเพลียที่สุด ทั้งร่างกายและสมอง"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เคยร้องอุทธรณ์เช่นนี้มาก่อน ตลอดระยะเวลาแห่งการนำบุกบั่นฟันฝ่าอย่างทรหดของเขา เค้าหน้าและแววตาก็อ่อนโรยลงอย่างสังเกตเห็นได้ชัด ทุกคนจึงลืมเรื่องอื่นใดเสียชั่วขณะ หันไปพิจารณาดูเขาอย่างสงสารและเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง พรานใหญ่กล่าวจบก็ขอตัว เดินเลี่ยงเข้าไปหามุมหนึ่งของที่พัก ริมกองสัมภาระ หันไปสั่งความกับคนของเขาอีกสองสามคำ ก็เอนตัวลงนอนเอามือประสานไว้กับอกหลับตาอย่างอิดโรย

"พวกเราคาดคั้นรุกเร้าเอากับเขามากเกินไป ทั้ง ๆ ที่เขาก็ทำหน้าที่ของเขาได้อย่างดีเยี่ยมที่สุดแล้ว"

ไชยยันต์พึมพำขึ้นอย่างกังวล

"สังเกตดูไพรวัลย์จะไม่ค่อยสบายด้วย หน้าเขาซีดเหลือเกินเมื่อกี้นี้"

มาเรียพูดเบา ๆ แล้วมองไปทางหมอดาริน ซึ่งกำลังส่งสายตาไปที่ชายคนนั้นเงียบ ๆ ก็พอดีกับที่ท่านหัวหน้าคณะบอกกับน้องสาวมาว่า

"เข้าไปดูหน่อยซิ น้อย 50 ชั่วโมงนับจากเวลานี้เป็นต้นไป เราจะยอมให้รพินทร์หรือพวกเราคนใดเจ็บไข้ได้ป่วยลงไม่ได้เป็นอันขาด"

แพทย์สาวประจำคณะลุกขึ้น เดินตรงเข้าไปที่ร่างของพรานใหญ่ ซึ่งนอนเหยียดยาวห่างจากกลุ่มของทุกคนออกมาประมาณ 7-8 ก้าว ในซอกมุมบังของกองสัมภาระ แล้วทรุดตัวลงทางด้านศีรษะของเขา ซึ่งมีใบหน้าถูกบังไว้ด้วยหมวกอันมักจะเป็นปรกติวิสัยในการนอนของเขา หล่อนดึงหมวกที่ปิดหน้านั้นออกอย่างแผ่วเบา เจ้าของหมวกรู้สึกตัวเปิดเปลือกตาขึ้น พอเห็นก็ขยับจะลุกขึ้น แต่อีกฝ่ายเอามือแตะอกไว้กระซิบ

"นอนเถอะ ฉันเพียงแต่จะมาตรวจดูอาการของคุณเท่านั้น พี่ใหญ่สั่ง"

"พี่ใหญ่สั่ง?"

"ใช่ เขาเป็นห่วงคุณมาก"

"ถ้าไม่ใช่เพราะ 'พี่ใหญ่' สั่ง 'คุณน้องสาว' ก็คงไม่อยากจะหันมาดู"

"อย่าพื้นเสีย หงุดหงิดให้มากนักเลย รพินทร์ ถ้าฉันหรือพวกเราคนใดพูดอะไรทำให้คุณไม่พอใจ ฉันก็ขอโทษด้วย"

"ผมไม่เคยไม่พอใจอะไรนายจ้างของผมเลย ไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น และผมก็ไม่ได้เป็นอะไร นอกจากหมดแรงเท่านั้น ได้นอนหลับสักตื่นก็คงจะดีขึ้น"

ดารินยิ้ม เอามืออังที่หน้าผากซอกคอ แล้วจับที่คางอันครึ้มเขียวไปด้วยเคราน้นบีบเบา ๆ

"ขอวัดปรอทหน่อยได้ไหม รู้สึกว่าจะมีไข้"

"เชื่อเถอะ ว่าผมไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น นอกจากเพลียอยากนอน ปรอทมันบอกความจริงอะไรคุณหญิงไม่ได้หรอก ถึงอย่างไรอุณหูมิในตัวผมมันก็สูงผิดปกติอยู่ดี เพราะอำนาจยาของบุญคำที่กินกันหนาวเอาไว้ อย่าว่าแต่ผมเลย ทุกคนพวกเราก็คงมีอุณหภูมิในร่างกายสูงผิดปกติกันหมดทุกคนนั่นแหละ ถ้าหากใครกินยาของบุญคำเข้าไป"

"โกรธฉันหรือ?"

"รัก"

"ถ้างั้นกินยากันไข้ไว้เสียหน่อยนะ"

"ตกลง ถ้ามันจะพิสูจน์ในสิ่งที่ผมบอกคุณหญิงอยู่หยก ๆ นี่"

หล่อนส่งยาเม็ดให้เขาชุดหนึ่ง รพินทร์เทเข้าปากกลืนโดยไม่สนใจไยดีกับน้ำ แล้วบอกต่อมาในขณะที่ดวงตาหรี่โรยจะปิดมิปิดแหล่ว่า

"ถ้ามันมียาอะไรที่กล่อมประสาท ชนิดที่ทำให้ผมต้องตื่นยากกว่าสภาพสามัญปกติของผม ก็ขอให้ระวังเรื่องเวรยามไว้ด้วย แล้วอย่าลืมกำชับแงซายอย่าให้เผอเรอในเรื่องนี้"

"หลับให้สบายเถิด จอมพรานของฉัน ไม่ต้องกังวลกับอะไรทั้งสิ้น"

"ถ้างั้นก็ชัด...คุณหญิงวางยานอนหลับผม"

"หลับอย่างสนิทและไม่ฟุ้งซ่าน จะทำให้ความตึงเครียดคลายได้ดีที่สุด ฉันสงสารคุณรู้ไหม เหนื่อยและมีภาระหนักยิ่งกว่าทุกคน"

“ถ้าหมั่นให้ผมกินยาระงับประสาท โดยเหตุผลเพียงเพื่อต้องการให้นอนหลับอย่างสบายแบบนี้อยู่เรื่อย ๆ อันตรายมันก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลากลางคืน อย่าไว้ใจเนินพระจันทร์...ว่าจะไม่มีอันตรายเมื่อตะวันตกดินไปแล้ว”

“คุณหลับอย่างสบายเพียงคนเดียว แต่พวกเราหลับอย่างชนิดพร้อมที่จะรู้ตัวเสมอ และมีเวรยาม ก็คงไม่เกิดเรื่องร้ายขึ้นหรอก”

“ถ้างั้นก็สุดแล้วแต่ ผมจะไม่ตื่นอีกแล้ว จนกว่าพระ-อาทิตย์ขึ้นพรุ่งนี้ ขอนอนให้เต็มที่สักคืนหนึ่งเถอะ”

“นิทราสวัสดิ์ รพินทร์”

หล่อนแตะที่เปลือกตาเขาเบา ๆ แล้วผละมา

แล้วความมืดอันเยือกเย็นก็ปกคลุมเนินพระจันทร์ หิมะตกพรมอยู่บนยอดเขาสูงรอบด้าน ท่ามกลางราตรีอันหม่นมัวในหุบต่ำเบื้องล่างอันเป็นสถานที่พักของทั้ง 12 ชีวิต ในขณะนี้ได้รับแต่เพียงละอองบาง ๆ ความหนาวปราศจากความหมายเสียแล้ว เพราะความชาชินคุ้นเคยประกอบกับยาดีของบุญคำซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันมาตั้งแต่ตอนกลางวัน และเป็นที่หวังได้ว่า หากใครไม่สามารถจะทนทานได้ก็ยังกินซ้ำอีกได้

ถึงอย่างไร บรรยากาศยามราตรีของที่นี่ ก็ยังลดหย่อนความทารุณกว่าที่เคยผ่านกันมาบนยอดเขาสูงมากมายนัก

รพินทร์ ไพรวัลย์ หลับสนิทเป็นตายไปแล้วโดยไม่มีใครรบกวนเขาอีก ระหว่างที่เชษฐาเรียกประชุมพวกพราน

พื้นเมืองเพื่อกำหนดเวรยาม แงซายผู้อุ่นเคี่ยวน้ำมันยา สำหรับใช้นวดชโลมตัวนายหญิงอยู่ตั้งแต่ตอนโพล้เพล้ ก็หิ้วหม้อบรรจุน้ำมันที่ยังเหลือและเก็บไว้ตั้งแต่คืนวานเข้ามา บอกดารินต่อหน้าทุกคนว่า

"นายหญิงควรจะให้นายแหม่มเอาน้ำมันนวดตัวซ้ำอีกครั้ง ในคืนนี้ก่อนนอน"

"ขอบใจมาก ดูเธอก็เป็นคนใช้หน้าซื่อ ที่มีความภักดีน่ารักอยู่เสมอ แต่ไม่น่าที่จะเป็นคนลึกลับหลอกลวงถึงเพียงนี้เลยแงซาย"

ดารินเพิ่งจะได้โอกาสอีกครั้ง

จอมพเนจรยิงฟันยิ้มอย่างแงซายคนเดิม แล้วหมุนตัวกลับจะเดินผละไปเฉย ๆ แต่แล้วก็ต้องชะงัก และหันกลับมาช้า ๆ เมื่อ 'นายหญิง' ออกคำสั่งมาอย่างเฉียบขาดว่า

"เดี๋ยว นั่งลงก่อน ยังไม่อนุญาตให้ไป"

แงซายค่อย ๆทรุดกายลงนั่งตามคำสั่งอย่างสงบ

"นายหญิงจะให้แงซายรับใช้อะไรอีกหรือ?"

"สลัดคราบของ 'แงซาย' ออก แล้วเอาแก่นแท้มาพูดกันหน่อยซิ คนอื่นจะเป็นอย่างไรนั้นก็สุดแล้วแต่ ทว่าขอให้รู้ไว้ด้วยว่า เฉพาะฉันไม่ต้องการเก็บความข้องใจไว้นาน"

นายหญิงเปิดฉากพูดอย่างเป็นการเป็นงาน ท่าทีเคร่งขรึมเอาจริง ตาคมกริบจ้องเขม็งมาเหมือนจะมองให้ทะลุถึงกลางหัวใจ

"เธอรู้แล้วใช่ไหม ว่าพวกเราทั้งหมดรู้ถึงพื้นฐานของเธอหมดแล้ว เธอไม่ใช่คนดงคนดอยที่มีอดีตเป็นเพียงร้อยโทกอง-

โจรกะเหรี่ยง แต่เป็นปัญญาชนที่ผ่านความศิวิไลซ์มาอย่างดีแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็จากสถาบันชั้นสูงขั้นมหาวิทยาลัย”

ด้วยอาการอันอ่อนโยนเยี่ยงสุภาพบุรุษ เจ้าคนใช้พิเศษก้มศีรษะให้กับฝ่ายนายจ้างสี่คนที่นั่งจ้องอยู่

“ครับ นายหญิง แต่ผมไม่ได้มดเท็จ หรือล่อลวง ผมเพียงแต่ไม่ได้บอกความจริงทั้งหมดที่ผมมีอยู่เท่านั้น เพราะไม่ได้มีคำถามในเรื่องนี้”

“ทำไมจะไม่มีคำถาม พวกเราสอบประวัตินาย ขณะที่นายเข้ามาอาสาสมัครเป็นคนใช้ไม่ใช่รึ ก่อนที่จะออกเดินทางมานี่น่ะ”

ไชยยันต์ตั้งคำถามมาบ้าง

“พวกท่านถามว่า ก่อนจะมาอาสาสมัครเป็นคนใช้เดินทางมาด้วยครั้งนี้ ผมทำอะไรมาก่อน ผมก็เรียนให้ทราบไปตามจริงถึงอดีตเท่าที่ควรจะบอก การเป็นทหารกองโจรกะเหรี่ยง การเป็นกรรมกรตามเหมืองแร่ การเป็นนักล่าสัตว์ท่องเที่ยวพเนจรไม่ใช่ความเท็จเลย”

“ทำไมเธอไม่บอกความจริงที่มากไปกว่านั้นอีก เคยเป็นอาจารย์สอนวรรณคดี สำเร็จปริญญาทางอักษรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยบอมเบย์”

ดารินรุกฆาต

ทุกคนเงี่ยหู คอยฟังคำแก้ตัวหรือวิธีหาทางออกของเจ้าคนที่อมความลี้ลับตบตามาเป็นเวลานาน

คนใช้พิเศษของคณะ นิ่งเงียบไปขณะจิตหนึ่ง เค้าหน้าเริ่มจะส่อถึงความอึดอัดกังวลใจ

"เมื่อแงซายเข้ามาขอสมัครเป็นคนใช้ติดตามมาด้วยที่หนองน้ำแห้ง แงซายย่อมตระหนักได้ดีว่า วุฒิอันใดบ้างที่คณะเจ้านายต้องการ สำหรับการรับคนใช้ร่วมทางมาด้วยคนหนึ่ง"

ในที่สุดบุรุษโฉมงามผู้นั้นก็กล่าวขึ้นอย่างเบา แต่ฉะฉานชัดเจน

"คุณสมบัติของคนใช้ที่จะเดินทางร่วมในเส้นทางอันไม่รู้อนาคตนี้ก็คือคนแข็งแรง ซื่อสัตย์ มีความชำนาญในการเดินป่าดีพอสมควรเท่านั้นย่อมเพียงพอแล้ว คณะเจ้านายทุกคนคงไม่ประสงค์คุณสมบัติอื่นใดนอกเหนือไปจากนี้ มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่ผู้สมัครงานในตำแหน่งลูกหาบเดินป่าจะแสดงปริญญา-บัตรจากมหาวิทยาลัย และประสบการณ์อื่นใดที่นอกเหนือไปจากจำเป็น โปรดตรองดู ทุกท่านจะยอมรับแงซายให้ร่วมทางมาด้วยหรือ หากแงซายบอกถึงประวัติแท้จริงทั้งหมด เพราะปัญหาความแคลงใจทั้งหลาย มันจะต้องเกิดตามมาในทันทีแงซายต้องการร่วมทางมาให้ได้ในครั้งนี้ ไม่ต้องการให้มีการปฏิเสธหรือข้อระแวงสงสัยอื่นใดทั้งสิ้น ไม่มีความมดเท็จหลอก-ลวงใดๆ จากแงซาย ในประวัติชีวิตบางส่วนที่เสนอเข้ามาเพื่อการพิจารณาเฉพาะงานที่ขอสมัคร แต่แงซายยอมรับว่าไม่ได้เปิดความจริงทั้งหมดเท่านั้นเพื่อตัดปัญหาอื่นใดที่จะต้องเกิดขึ้น"

ทั้งสี่คนฝ่ายนายจ้างอึ้ง

"ก็จริงของมัน" ไชยยันต์พูดต่ำๆ "เราคงไม่ยอมรับคนใช้เดินป่า ที่เข้ามาแสดงปริญญาบัตรทางอักษรศาสตร์ประกอบใบสมัครแน่ๆ บางทีอาจถูกไล่เตะออกไปเสียตั้งแต่วันสมัครวันแรกนั่นแล้วก็ได้ หรือมิฉะนั้นก็คงจะต้องสอบซักกันเป็นการ

ใหญ่ ว่ามันเรื่องอะไรถึงทะลึ่งมาสมัครเป็นลูกหาบในการเดินทางเสี่ยงตายครั้งนี้”

“ปลอมแปลง ปิดบังฐานะอันแท้จริงโดยแทรกซึมเข้ามาได้อย่างสนิท”

ดารินเม้มริมฝีปาก พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

ผู้ที่ตกอยู่ในฐานะจำเลยกลาย ๆ ได้ยินเสียงเปรยของนายหญิงอย่างถนัด ส่ายศีรษะช้า ๆ ปฏิเสธมาว่า

“โปรดเห็นในความจำเป็นของแงซายเถิด นายหญิง และกรุณาอภัยด้วย แงซายแทรกซึมเข้ามาอย่างนายหญิงว่าจริง เพราะต้องการจะขอมาด้วยอย่างที่ได้เรียนแล้ว แต่การ ‘แทรกซึม’ ของแงซาย ก็หาได้สนิทนักไม่ เพราะในที่สุด คณะเจ้านายทุกคนก็ย่อมจะใช้ความฉลาดรอบคอบจับความจริงจนได้ แงซายตบตาคณะเจ้านายและพรานใหญ่ไปไม่ได้ตลอดรอดฝั่งหรอก รู้ดีอยู่ตลอดเวลาว่า ยิ่งนานวัน ตนเองก็ยิ่งส่อพิรุธ แงซายไม่คิดที่จะอำพรางตบตาเจ้านายตลอดไปเลย เพียงแต่ให้ถึงเวลาอันควรเสียก่อนเท่านั้น เพื่อประโยชน์ของแงซายเอง”

“ประโยชน์อะไร? ประโยชน์ที่มีโอกาสเดินทางร่วมมาด้วยจนถึงที่นี่น่ะหรือ?”

มาเรียถาม น้ำเสียงของหล่อนเป็นการสัมภาษณ์มากกว่าที่จะตั้งข้อซักไซ้

เจ้าคนลึกลับก้มศีรษะลง

“ใช่ นายแหม่ม ประโยชน์ที่แงซายจะขอพึ่งบารมีเจ้านายทุกคน รวมทั้งพรานใหญ่ นำตัวเองมาจนถึงดินแดนแห่งนี้ได้สำเร็จ”

"เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินแกพูดอย่างเปิดเผย และตรงดีมาก"

เชษฐาผู้สงบฟังด้วยอาการไตร่ตรองเงียบ ๆ กล่าวขึ้นเป็นประโยคแรก

"เราไม่ได้คิดที่จะสอบสวน หรือเอาผิดอะไรกับแกหรอกแงซาย เพียงแต่ต้องการให้แกบอกความจริงอย่างตรงไปตรงมากับเราเท่านั้น เพราะไหน ๆ แกก็ได้ร่วมเป็นร่วมตายมากับเราจนเกือบสุดบ่ลายทางแล้วเช่นนี้ และตลอดเวลาที่ร่วมทางมาในฐานะลูกหาบหรือคนใช้ แกก็ได้พิสูจน์ถึงความสามารถ ความซื่อสัตย์สุจริต และทำตัวให้เป็นคุณประโยชน์แก่พวกเราทุกคนไม่ได้ด้อยไปกว่าพรานใหญ่เลย เราไม่ขุ่นเคืองถือเป็นความผิดใด ๆของแกทั้งสิ้น ในสิ่งที่เราเพิ่งจะมาค้นพบเอาเดี๋ยวนี้ และเห็นว่า แกได้ใช้ความฉลาดของแกปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างที่แล้ว ๆ มาได้ถูกต้องแล้ว ขอให้แกจงมั่นใจเถิดว่า พวกเราทุกคน รวมทั้งพรานใหญ่รพินทร์ ยังต้องการแกอยู่เสมอ เพียงแต่ว่าสิ่งใหม่ที่เราได้รับทราบเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของแก ทำให้พวกเราประหลาดใจไปบ้างเท่านั้น"

ดวงตาคมลึกมีประกายอ่อนโยนคู่นั้น แปรไปจับอยู่ที่อดีตท่านทูตทหารบก

"นายใหญ่และทุกท่านมีความกรุณาต่อแงซายอย่างยิ่ง แงซายจะไม่มีวันลืมความเมตตาอารี และน้ำใจอันประเสริฐของทุกท่านตลอดไป"

พลางเจ้าองครักษ์พิเศษของดาริน ซึ่งมีเบื้องหลังอันลี้ลับก็หันไปทางนายหญิง

"สำหรับนายหญิง หากยังไม่หายขุ่นใจแงซาย แงซายก็พร้อมแล้วที่จะคุกเข่าลุแก่โทษในสิ่งอันนายหญิงพิจารณาว่าแงซายตบตา"

วาจาอันแสนจะสุภาพอ่อนน้อมชนิดนั้น ทำเอาราชสกุลสาวใจอ่อน ความตั้งใจเดิมของหล่อนจะเล่นงานให้แรงที่สุดก็สิ้นสุดยุติลงเพียงแค่นั้น เหลือไว้แต่เพียงความพิศวงระคนปีติชื่นชม

"การเดินทางสายนี้มีแต่ความมหัศจรรย์ทั้งสิ้น เส้นทางก็แสนที่จะมหัศจรรย์ แล้วบรรดาพวกเราที่ร่วมชีวิตกันมา ก็ยังไม่วายจะมหัศจรรย์เกินความคาดฝัน"

หล่อนพูดพร้อมกับถอนใจเบา ๆ โค้งศีรษะแช่มช้าแล้วเปลี่ยนเป็นยิ้ม

"เธอทำให้พวกเราทั้งหมดแทบช็อค เอาละ เดี๋ยวนี้เธอก็ยอมรับแล้วว่า เธอเป็นปัญญาชนที่เจริญแล้วในด้านความรู้สึกนึกคิดทัดเทียมพวกเรา เธอจะอยู่ร่วมในคณะของเราในฐานะอย่างไร?"

แงซายหัวเราะแผ่วเบา

"ไม่มีปัญหาอะไรที่นายหญิงจะต้องสงสัยเลย แงซายก็ย่อมจะต้องอยู่ในฐานะแงซาย คนใช้ผู้ซื่อสัตย์ของทุกท่านตามเดิม จะเป็นอื่นใดไปได้อย่างไร"

"เราไม่ต้องการให้มีการเล่นละครตบตากันต่อไปอีก ฉันไม่ต้องการให้อาจารย์ผู้เคยสอนวรรณคดีในมหาวิทยาลัย มาเรียกฉันว่า 'นายหญิง' แทนชื่อตัวเองว่า 'แงซาย' แล้วก็ทำหน้าเซ่อ ๆ ยิ้มให้เห็นฟันทั้งสามสิบสองซี่ ซึ่งลักษณะเช่นนั้น ทำให้

ฉันรู้สึกตัวว่า กำลังถูกดูหมิ่นเยาะหยันอยู่ในที นี่เราพูดกันอย่างคนที่เจริญด้วยกันแล้ว”

อักษรศาสตร์บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยบอมเบย์ยิ้มเห็นฟันทั้งสามสิบสองซี่ (อย่างที่นายหญิงว่า) ตามเดิม มันเป็นรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ ปราศจากเงื่อนงำ

“แงซายมีความเคารพนับถือเจ้านายทุกท่านด้วยความสุจริตใจจริง มิได้แสร้งกระทำขึ้นเพื่อจะหลอกลวงอันใด ประสบการณ์หรือภูมิปัญญาใด ๆที่ได้มาจากการศึกษาร่ำเรียน ก็หาได้เคยทระนงว่าจะเสมอทัดเทียมคณะเจ้านายไม่ เพราะฉะนั้นขอให้แงซายได้แสดงความคารวะต่อเจ้านายทุกท่านเหมือนเดิมเถิด และโปรดอย่าได้พิจารณาว่าเป็นการเล่นละคร ถึงอย่างไรเสีย ‘นายหญิง’ ก็ยังต้องเป็น ‘นายหญิง’ของแงซาย ทั้งหน้าที่ฐานะและความรู้สึกจากแก่นแท้ของแงซาย นายใหญ่ นายทหารและนายแหม่มก็เช่นกัน วันนี้และตลอดไปชั่วชีวิต ไม่ว่าแงซายจะเป็นใครมาจากไหนก็ตาม”

“เอา ก็ดีเหมือนกัน”

ดารินพยักหน้า ถอนใจยาวอีกครั้ง แล้วหันมาทางแม่เพื่อนสาวมาเรีย

“เมย์ ต่อไปนี้ฉันจะไม่รู้สึกแปลกใจอีกแล้วนะ ถ้าเจ้าส่างปาขี้ลิงของเธอคนนั้นจะกลายเป็นจิตแพทย์ หรือว่านักเคมีผู้ได้รางวัลโนเบลมาแล้ว ทำไมเธอไม่บอกฉันตามจริงว่าส่างปาคือด็อกเตอร์อะไรสักคนหนึ่ง”

มาเรียหัวเราะชอบใจ แล้วเบิกตาโต ลากเสียงหนัก ๆในลำคอว่า

"โน ส่างปาของฉันไม่กะล่อนมีลับลมคมในซ่อนเร้นเหมือนอย่างมัคคุเทศก์นำทางและคนใช้พิเศษของเธอคู่นี้หรอก เขาก็คือเจ้าส่างปาขี้ลิงอย่างเราเห็น ๆ กันอยู่นั่นแหละ น่าไว้วางใจได้มากกว่าสองกะล่อนนี่เป็นกอง ส่างปาไม่เคยทำให้พวกเราต้องอยู่ในฐานะโง่งมเลย แต่ถึงอย่างไร พวกเราทุกคนก็ควรจะสบายใจและหมดข้อกังขาได้แล้ว เมื่อสุภาพบุรุษผู้ใช้นามว่าแงซายคนนี้ ยอมรับสารภาพความจริง เธอควรจะภูมิใจนะน้อยที่เธอได้คนขนาดอาจารย์สอนวรรณคดีมาเป็นลูกหาบให้ช่วงใช้สารพัด ถึงพรานนำทางนั่นก็เหมือนกัน อนาคตแท้จริงของเขาน่าจะเป็นนักการทหารขั้นเสนาธิการ แต่แล้วเขาก็มาเป็นมัคคุ-เทศก์รับจ้างให้กับเธอ มันเป็นเรื่องของการฟลุ้กอย่างที่สุด ที่คณะของเธอได้คนดีมีปัญญา มีฝีมือเอาไว้ใช้ ทำให้เราทั้งหมดฟันฝ่าเส้นทางกันมาได้จนถึงแค่นี้ อย่าไปฉงนสนเท่ห์อะไรให้มันมากนักเลย ทุกอย่างเป็น 'กำไร' ของเราทั้งสิ้น"

ในความรู้สึกของดาริน เชษฐา และไชยยันต์ยามนี้ มาเรียน่าจะพูดได้ถูกต้องแล้ว **แงซายจะมีพื้นเพมาอย่างใด ไม่สำคัญ ตราบใดก็ตาม ที่คนคนนี้จงรักภักดียอมตนเป็นข้าช่วงใช้อยู่ในคณะเยี่ยงทาสผู้ซื่อสัตย์ มิได้แสดงความยโสโอหังกระด้างกระเดื่องหรือตีตนเสมอ ทั้งอดีต และเป็นที่เชื่อแน่ถึงอนาคตตลอดไปอีกด้วยว่า จะไม่เป็นพิษเป็นภัยใด ๆ ทั้งสิ้น มีแต่ความถ่อมตนและสงบเสงี่ยมเจียมฐานะ**

ราตรีเหนือเนินพระจันทร์ผ่านไปอย่างสงบ นอกจากตอนเช้าตรู่ เกิดผู้เป็นยามสุดท้าย ยิงกวางใหญ่ไว้ได้ตัวหนึ่งใต้

เนินเบื้องล่างริมธารน้ำเล็ก ๆ เพื่อเป็นเสบียงประทังชีพโดยไม่ลำบากยากเย็นอะไรนัก เพราะความชุกชุมอุดมสมบูรณ์ของภูมิประเทศ

แล้วทุกคนก็ตื่นขึ้นด้วยความแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่า เมื่อรุ่งอรุณของวันใหม่ รพินทร์ ไพรวัลย์ หลับเป็นตายด้วยยากล่อมประสาทที่หมอดารินให้ไว้ เขาไม่รู้สึกตัวแม้แต่เสียงไรเฟิลที่เกิดยิงกวางเวลาประมาณตีห้าเศษ ๆ และตื่นล่ากว่าทุกคนโดยบุญ-คำเป็นคนไปปลุก ภายหลังจากเดินไปล้างหน้าที่แอ่งน้ำอันเย็นเฉียบเบื้องล่าง กลับขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นนายจ้างพร้อมหน้ากำลังล้อมวงกองไฟเตรียมกินอาหารเช้า ทุกคนส่งยิ้มทักทายมาที่พรานใหญ่ ผู้ยังอยู่ในอาการมึนงงสะลึมสะลือเล็กน้อย

"หลับสบายตลอดคืนใช่ไหม รพินทร์"

ท่านหัวหน้าคณะถามยิ้ม พรานใหญ่ยกมือขึ้นกุมขมับแล้วสะบัดศีรษะแรง ๆ

"ในชีวิตของผม ถ้านอกจากจะเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว ผมไม่เคยนอนหลับเป็นตายอย่างนี้มาก่อน เมื่อคืนเสือเข้ามาคาบก็คงไม่รู้สึก"

"น้อยบอกเราว่า เขาเจตนาจะ 'ดับเครื่อง' คุณเองแหละเพื่อให้พักผ่อนอย่างเต็มที่"

ไชยยันต์บอก จอมพรานเหลือบไปทางน้องสาวคนสวยของนายจ้าง ผู้ทำหน้าที่แพทย์ประจำคณะ ก็เห็นดวงตาสุกปลั่งทอดจับนิ่งอยู่ตลอดเวลาแล้ว ยิ้มนิด ๆระบายอยู่บนริมฝีปากงามได้รูปนั้น เช้าวันนี้หมอดารินงามสดใสแผกไปกว่าทุกวัน พอสายตาประสาน เสียงใสก็กังวานถามมาว่า

"เช้าวันนี้อารมณ์ดีขึ้นหรือยังจ๊ะ ผู้กอง"

สำเนียงนั้นล้อ ๆ

"ครับ ดีขึ้นมากทีเดียว แต่กรุณาคุณหมออย่าได้รักษาโรคอารมณ์เสียของผมด้วยวิธีนี้บ่อยนัก ผมไม่ชอบให้ใครมา 'ดับเครื่อง' ผมในระหว่างรอนแรมอยู่ในป่า แม้จะมีคนที่ไว้วางใจได้ เป็นหูเป็นตาแทนก็ตาม สงสัยว่าคุณหญิงจะโอ-เวอร์โดสให้ผม ตื่นขึ้นมานี่ยังงง ๆอยู่เลย"

"อย่ามาทำเป็นรู้ดีหน่อยเลย หมอจะให้ยาคนป่วยโอ-เวอร์โดสได้ยังไงกันนะ ไม่รู้ตัวหรอกหรือว่าเมื่อคืนนี้คุณทำท่าจะจับไข้อยู่ด้วย ถ้าไม่สกัดเสียก่อน เช้าวันนี้ก็ไม่ต้องลุกแล้ว ถ้ายังเพลีย ประเดี๋ยวจะจิ้มยาให้อีกเข็มหนึ่ง รับรองว่าเรี่ยวแรงเป็นกระบือเหมือนเดิม"

จอมพรานหัวเราะ เอาผ้าขนหนูเล็ก ๆ ที่ชุบน้ำเปียกชุ่มมาจากลำธารซับประคบตามใบหน้า

"เห็นจะไม่จำเป็นหรอกครับ อีกสักครู่ผมก็คงเป็นปกติ ว่าแต่เหตุการณ์เมื่อคืนนี้เรียบร้อยดีหรือ"

"เรียบร้อยดีที่สุด ดูเหมือนตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มา เรายังไม่เคยพบที่ไหนจะสบายและปลอดภัยเท่าที่นี่เลย ธรรมชาติสวย สัตว์ชุม แต่ไม่มีสัตว์ร้ายที่จะต้องคอยระวัง"

ก็น่าจะเป็นอย่างที่เชษฐาบอกทุกอย่าง ภูมิประเทศแถบนี้เป็นลักษณะทุ่งโล่ง แตกระบัดไปด้วยหญ้าเขียวขจีประดุจพรมปูลาดไว้ทั่วทุกหนทุกแห่ง ปราศจากที่รกทึบ สลับไปด้วยเถาเครือวัชพืช และไม้ดอกเล็ก ๆ ส่งกลิ่นหอมขจรขจายตลบฟุ้งอวลอบไปทั่ว สำสัตว์ชุกชุม ออกหากินกันอย่างเป็นสุข แสดง

ให้เห็นว่าปราศจากภยันตรายใด ๆรบกวน สภาพของมันเหมือนกับวนอุทยานห่างไกลจากสิ่งมีพิษมีภัยทั้งมวล ตรงกับที่วายาจอมวานรแห่งภูเขานิลกาญจน์เคยให้รายงานไว้ก่อน แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม พรานผู้ไม่เคยประมาทไพรอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่อาจวางใจได้สนิทนัก และมีความรู้สึกว่า เมื่อคืนที่ผ่านมาด้วยการหลับสนิทเป็นตายของเขา เป็นความเสียเปรียบต่อภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมอย่างยิ่ง เพราะไม่สามารถจะสำเหนียกได ๆได้ทั้งสิ้น

ขณะนั้น รัศมีแรกของตะวัน เริ่มจะทอรุ้งจับอยู่บนยอดเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ เป็นความงามที่ยากจะบรรยาย ทุกยอดเข ทุกหย่อมหญ้ารอบตัว ราวกับฉาบไว้ด้วยประกายหลาก ๆสี กลุ่มละอองหมอกที่ลอยตัวอ้อยอิ่งอยู่ทั่วไป ก็ถูกย้อมให้มีสีสันเหมือนควันที่ประดิษฐ์ด้วยเคมี บังเกิดเป็นทัศนวิสัยภาพลวงตาขึ้นต่าง ๆ และผันเปลี่ยนไปได้ทุกขณะ ทุกคนเฝ้าสังเกตจับมองอย่างครุ่นคิดระมัดระวัง โดยไม่ได้ตายใจต่อความสวยสดงดงามของมันแต่ประการเดียว

ระหว่างเนื้อย่างอยู่บนกองไฟ รพินทร์ขอตัวกับนาย-จ้างเดินย้อนกลับลงมายังตำแหน่งที่เกิดยิงกวางล้มเอาไว้ และพวกนั้นทุกคน รวมทั้งแงซายกำลังช่วยกันชำแหละ ลำเลียงเนื้อกันอยู่ เขาเรียกแงซายเข้ามาพบตามลำพัง

“เมื่อคืนนี้ฉันหลับตลอดทั้งคืน มีอะไรที่แกคิดว่าควรจะบอกฉันได้บ้างไหม?”

"ตอนดึกสงัดประมาณสามนาฬิกา นายหญิงย่องไปดูผู้กอง แล้วเอาผ้าห่มคลุมให้"

รพินทร์หน้าแดง

"ไอ้บ้า! ฉันไม่ต้องการรู้ในเรื่องนั้นหรอก แต่ฉันต้องการรู้ถึงสถานการณ์แวดล้อมรอบ ๆที่พัก เกี่ยวกับความปลอดภัยของพวกเราทุกคน"

"มีใครบอกผู้กองถึงเรื่องหมาป่า ที่เข้ามาเห่าหอนอยู่ในละแวกที่พักของเราบ้างไหม"

จอมพรานขมวดคิ้วลง

"บุญคำกับคะหยิ่นบอกฉันเหมือนกัน แต่มันไม่ได้เข้ามาใกล้ไม่ใช่หรือ และฝูงหนึ่งก็มีไม่มากนัก"

แงซายก้มลงล้างมีดกับน้ำในธาร ปากก็บอกมาเรื่อย ๆ ว่า

"ประมาณ 2-3 ฝูง วนเวียนอยู่ในระยะห่างราวครึ่งกิโลรอบ ๆที่พักของเรา ผลัดกันตระเวนรอบ ๆ ตั้งแต่เที่ยงคืน จนกระทั่งใกล้รุ่ง เพิ่งจะแยกหายไปหมดตอนที่เกิดยิงกวาง กวางที่ถูกยิงตัวนี้ก็เป็นตัวที่ถูกไล่ต้อนเตลิดเข้ามาหาเรา"

"มีอะไรน่าสังเกตหรือ?"

"ผมตามออกไปส่องดู ราว ๆตีสอง"

แงซายเว้นระยะนิดหนึ่ง

"บางตัวสีเทา บางตัวสีขาวเหมือนหิมะ ใหญ่กว่าพันธุ์เยอรมันเชฟเฟิร์ดเล็กน้อย แต่ลักษณะคล้าย ๆกัน เขี้ยวยาวขนาดนิ้วก้อย ผมไม่เคยเห็นหมาป่าตัวใหญ่ ๆ ลักษณะแบบนี้มาก่อน ไม่ใช่หมาใน ไม่ใช่หมาจิ้งจอก และไม่ใช่หมาทั่วไปที่เราเคยพบแถบป่าล่าง"

“ท่าทีของมันเป็นยังไงบ้าง?”

อีกฝ่ายหนึ่งยักไหล่

“ก็ดูมันขี้ขลาดอยู่หรอก ฉายไฟกระทบ ก็จับกลุ่มเดินเลี่ยงหนี แต่ฝูงเท่าที่เห็นมีรวมกันอยู่แค่ 4-5 ตัวเท่านั้น ผมไม่กล้ารับรองว่าฝูง ๆหนึ่งมันจะมีจำนวนเพียงแค่นั้น มันอาจรวมฝูงกันได้เป็นร้อยขึ้นไป”

รพินทร์กัดริมฝีปาก พยักหน้าเนิบ ๆ

“นี่ดีว่าฉันมาถามแกนะ ถ้าฉันไม่ถาม แกก็คงไม่บอกใช่ไหม?”

“ก็มีหรือที่คนอย่างผู้กองจะไม่ถาม ในเมื่อคืนที่แล้วผู้กองหลับ แต่ผมตื่นอยู่ทุกระยะ ไม่มีใครเมตตาปรานีช่วย ‘ดับเครื่อง’ แงซายเหมือนอย่าง ‘ดับ’ ให้ผู้กองบ้าง แงซายเป็นคนใช้ ก็ต้องทนลำบากอย่างนี้แหละ”

กล่าวจบเจ้านั่นก็อมยิ้ม รพินทร์กะเขกกบาลให้เต็มที่สับมะเหงกฉับลงไป แต่แงซายก็คือแงซาย เบนศีรษะหลบมะเหงกของพรานใหญ่ก็เลยจ้วงลงไปบนอากาศอันว่างเปล่า เจ้าของมะเหงกก็เลยเดินผละจากมาเสียโดยเร็วทันทีที่เขกผิด

หลังอาหาร อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นด้วยตะวันสาย มองเห็นภูมิประเทศได้ชัดเจนกว้างไกล เชษฐาก็ถามว่า

“วันนี้เราจะเริ่มต้นอย่างไร?”

“ตรวจค้นร่องรอยหลักฐานของคุณชายอนุชากับหนานอินในรัศมีรอบที่พักของเราขณะนี้”

รพินทร์ตอบ

"และสำรวจภูมิประเทศไปด้วยอีกครั้ง เรามีเวลาอย่างเต็มที่ทีเดียว สถานีที่พักอันเป็นจุดศูนย์กลางของเราก็มีแน่นอนอยู่แล้ว ทั้ง 12 คน พวกเราจะแบ่งกันออกเป็นสี่พวก พวกละ 3 คน เดินแยกกันออกไปทั้งสี่ทิศจากจุดกึ่งกลางนี่"

"ออกกันหมดทั้ง 12 คนเลยหรือ มีใครเฝ้าที่พักบ้างไหม?"

"ไม่จำเป็นที่จะต้องมีใครเฝ้า ที่พักของเราคงไม่สูญหายไปไหน และจะไม่มีการหลงเพราะภูมิประเทศรอบด้านเปิดโล่ง ที่หมายแน่นอนสำหรับจะสังเกตก็มีอยู่แล้ว"

"จะใช้เวลาสำรวจนานสักเท่าไหร่ และมีการนัดหมายกันยังไง?"

"รัศมีทั้งสี่ทิศ ที่เราจะแยกกันเดินดาหน้าค้นหาออกไปไม่กว้างไกลมากมายอะไรนัก ผมกะว่าอย่างไกลที่สุด ก็คงไม่เกินรัศมี 5-6 กิโลเมตร เราจะกลับมาพร้อมหน้ากันที่นี่อีกครั้งตอนเที่ยงวัน"

"ตกลง ถ้างั้นก็กำหนดตัวได้แล้ว สี่พวก ใครจะไปกับใครทางด้านไหน เรียกพวกนั้นเข้ามาประชุมกันให้หมด และบอกนโยบายให้รู้ล่วงหน้ากันเสียก่อน"

ท่านหัวหน้าคณะออกคำสั่งในทันทีนั้น

สิบสองคนร่วมตายเข้ามาประชุมพร้อมหน้า พรานใหญ่อธิบายให้ฝ่ายพรานพื้นเมืองทั้งหมดทราบว่า อะไรคือจุด

มุ่งหมายของการปฏิบัติงานในเช้าวันนี้ ส่วนหน้าที่ในการกำหนดตัวบุคคล เขามอบให้เชษฐาพิจารณา

"เอากันยังไงดี?"

ท่านหัวหน้าคณะหันไปหารือสหายร่วมตายของเขา

"เอางี้ก็แล้วกัน"

ไชยยันต์บอกอย่างไม่ต้องมีอะไรคิดมาก

"แก น้อย รพินทร์ ชุดที่หนึ่ง ฉัน เมย์ แงซาย ชุดที่สอง บุญคำ เกิด ส่างปา ชุดที่สาม แล้วก็จัน คะหยิ่น เส่ย ชุดที่สี่ ส่วนทิศทางเหนือ-ใต้-ออก-ตก ก็ให้เป็นหน้าที่ของทั้งสี่ชุดเรียงกันไปตามลำดับ"

เชษฐาใคร่ครวญอยู่อึดใจก็พยักหน้าเห็นด้วยว่า ไชยยันต์กำหนดตัวบุคคลของแต่ละชุดได้เหมาะกับสถานการณ์แล้ว ซึ่งความจริงความเหมาะสมชนิดนี้ก็ไม่มีอะไรจะมากไปกว่าการจัดหัวหน้าทีมของแต่ละชุดให้ถูกต้อง และเข้ากันได้กับลูกทีมที่จะร่วมทางไปด้วยนั่นเอง สำหรับฝ่ายเขากับฝ่ายไชยยันต์ อันเป็นชุด 1 และ 2 ดูไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น เพราะรพินทร์กับแงซายรับหน้าที่อยู่แล้ว ชุด 3 และชุด 4 ก็มีบุญคำกับจันเป็นหัวหน้า ซึ่งก็เหมาะสมอีกเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านของจันยังมีมือดี คะหยิ่นร่วมไปด้วยอีกคน ก็ยิ่งทำให้ไม่ต้องห่วง

"เหมาะ เป็นอันตกลงตามนี้"

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้า และมองไปทางพรานใหญ่เหมือนจะฟังความเห็นสุดท้าย ก็ไม่เห็นว่าจอมพรานจะคัดค้านหรือกล่าวเช่นไรในขณะนั้น เพียงแต่เดินตรงเข้าไปที่จัน พูด

อะไรอยู่สองสามคำ แล้วก็รับเอาปืนลูกซองกึ่งอัตโนมัติบรรจุ 5 นัดเบราว์นิ่ง ที่สมุนซ้ายเขาถือประจำมืออยู่ตลอดเวลา นำมาส่งให้กับไชยยันต์ ยิ้มให้นิดหนึ่ง

"คุณไชยยันต์เอาลูกซองกระบอกนี้ไว้ชั่วคราวดีกว่าครับ และโปรดส่งดับเบิ้ลไรเฟิลกระบอกนั้นให้จันถือไว้"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ซึ่งก็ถือปืนขนาดใหญ่สมกับอาชีพเดิมของเขาทำหน้าตื่นงง

"ทำไมล่ะ เอาปืนลูกซองของจันมาให้ผมทำไมกัน กลัวผมจะสะพายไอ้ 600 กระบอกนี้หนักน่ะเหรอ โธ่ ผู้กอง ก็ผมถือมันมาได้แต่ไหนแต่ไรแล้ว อย่ากังวลเอาภาระการบ้าแบกปืนโตของผมไปให้ใครอื่นเลย เรื่องเล็กน่า"

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ "เรื่องนั้นไม่สู้สำคัญนักหรอกครับ ผมทราบมานานแล้วว่าคุณไชยยันต์เป็นนักแบกน้ำหนักที่ทรหดดีมาก แต่เพื่อความเหมาะสม เชื่อผมสักครั้งเถิด วันนี้ลองเอาลูกซองของจันกระบอกนี้ไปถือแทนเจ้า 600 นั่นดูสักวัน"

"คุณต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่าง"

"ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าทางด้านของจัน มีปืนลูกซองอยู่ถึงสองกระบอกแล้ว คือคะหยิ่นอีกกระบอกหนึ่ง ผมอยากจะให้มีการแยกกำลังอาวุธของเราออกไป เพื่อความเหมาะสมบ้าง ลูกซองสองกระบอกไม่ควรจะรวมอยู่ในชุดเดียวกัน"

"โอเค เอาไงก็เอากัน สุดแต่คุณเถอะ ผู้กอง"

ไชยยันต์ส่งไรเฟิลแฝดขนาดใหญ่ที่สุดไปให้โดยดี รับเอาเบราว์นิ่งลูกซองมา รพินทร์ก็เอาปืนกระบอกนั้นไปส่งให้แก่จันแทน

ระหว่างนี้เอง แงซายก็เดินตรงเข้าไปที่เส่ยด้วยอาการเป็นปกติ โดยไม่มีใครสนใจนัก ระหว่างที่ต่างกำลังจัดเตรียมความเรียบร้อยก่อนหน้าออกเดินทาง เจ้าคนใช้พิเศษของคณะหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพรานหนุ่มที่สุดของคณะ พลางส่งไรเฟิล 30/06 ซึ่งความจริงก็เป็นปืนประจำมือของเส่ยแต่แรกเอง คืนไปให้ เส่ยมองหน้า

"เอามาให้ข้าทำไม?"

"เอ็งไม่มีปืน เส่ย...เอาไว้เถอะ"

ทั้งสองพูดกันในภาษากะเหรี่ยง

"ข้าไม่อยากจะแบกปืนให้หนัก และก็ไม่จำเป็นสำหรับข้า พรานใหญ่สั่งให้เอ็งเอาปืนที่ข้าเคยใช้กระบอกนี้ไปไว้ประจำตัวไม่ใช่หรือ ทำไมถึงจะเอามาคืนให้ข้าเสีย"

แงซายยิ้มให้ ตบที่ไหล่เส่ยอย่างปรานี

"เราแยกพวกกันออกไป ไม่ได้รวมหมู่กันทั้งหมดเหมือนเช่นทุกครั้ง เอ็งก็ไม่ได้แบกของอะไรให้หนักในการเดินทางตรวจรอบครั้งนี้ เอาปืนติดมือไว้ด้วยดีกว่า เราเคลื่อนย้ายเดินทางกันอีกเมื่อไหร่ เอ็งค่อยเอาปืนกระบอกนี้มาให้ข้า"

"แต่เอ็งก็ไม่มีปืนนะ แงซาย"

แทนคำตอบ แงซายชูคันธนูกับกระบอกศรให้ดู แล้วล้วงลงไปในย่ามหลัง ส่งกล่องกระสุน 30/06 ประจำปืนกระบอกนั้นให้เส่ยทั้งกล่อง จากนั้นก็เดินผละมา

ทางด้านไชยยันต์นั้น ภายหลังจากรับปืนลูกซองของ จันมาจากพรานใหญ่แล้ว เขาก็เหวี่ยงขึ้นสะพายไหล่โดยไม่ได้

สนใจอะไรอีก ตามนิสัยที่ไม่ค่อยจะรอบคอบนัก รพินทร์เฝ้าสังเกตท่าทีอยู่เงียบ ๆ ด้วยความอึดอัดกังวลใจ พอเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม และเชษฐาเริ่มจะสั่งให้ทุกคนเคลื่อนที่ เขาก็เลี่ยงเข้าไปสะกิดแขนไชยยันต์ ชวนเดินห่างออกไปจากคณะทั้งหมดเล็กน้อย กระซิบต่ำ ๆ ว่า

"ทำไมไม่ตรวจดูลูกในตัวปืนเสียก่อน ว่าจันใส่ไว้หรือเปล่า"

ไชยยันต์หัวเราะออกมาเก้อ ๆ รีบเอาปืนออกจากไหล่ กระชากลูกเลื่อนถอดกระสุนออกมาทีละนัด พบว่าจันบรรจุลูกไว้ครบเต็มอัตรา 5 นัด ทุกนัดเป็นกระสุนลูกปรายขนาดเขื่องแบบดับเบิ้ลโอ บั๊ค ระหว่างนั้นพรานใหญ่ยืนมองอยู่ตลอดเวลา ภายหลังตรวจเช็กกระสุนเรียบร้อย อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ยัดลูกบรรจุเข้าไปเต็มอัตราตามเดิม และขึ้นลำพร้อมไว้ในลำกล้อง ใส่ห้ามไกไว้ หันมาสบตาจอมพรานอีกครั้ง ยิ้มเจื่อน ๆ

"เรียบร้อย ผู้กอง"

"ยังครับ"

ไชยยันต์ขมวดคิ้วทำหน้าสงสัย รพินทร์บอกมาเบา ๆ อีกว่า "สมมุติว่าหมดห้านัดในปืนนั่นแล้ว ปืนกระบอกนี้มิกลายเป็นไม้หนึ่งดุ้นเท่านั้นหรือ"

พูดทิ้งท้ายไว้แค่นั้น เขาก็เดินจากมาเงียบ ๆ ไชยยันต์กะพริบตาปริบ ๆ อยู่อึดใจ จึงเพิ่งจะไหวทันในสิ่งที่จอมพรานพูดทิ้งไว้ให้คิด รีบเดินไปที่จัน สั่งให้ปลดเข็มขัดกระสุนลูกซองซึ่งจันคาดอยู่มาให้ เอามาคล้องสะพายไหล่ไว้ แล้วส่งลูกปืนของตนเองที่มีสำรองอยู่ในตัวไปให้จันเป็นการแลกเปลี่ยน

ทั้งหมดตรวจนับจำนวนหีบห่อสัมภาระทุกชิ้นที่มีอยู่ นำเอารวบรวมเข้าหมวดหมู่ไว้ใกล้ๆกันกองเดียว เพราะจะต้องผละทิ้งแค้มป์ไปโดยไม่มีใครอยู่เฝ้า และจะไม่เอาอะไรติดตัวกันไปเลย นอกจากย่ามหลังของแต่ละบุคคล กับอาวุธประจำมือเท่านั้น แล้วชวนกันเดินรวมหมู่ไต่ตามร่องเนินเพื่อขึ้นมาสู่ที่ราบสูง หรือโคกด้านบนอันเป็นบริเวณพิวบิก แอเรีย ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปคนละทิศโดยเริ่มต้นที่นั่น ไชยยันต์อดเป็นห่วงข้าวของที่ถูกทิ้งไว้ไม่ได้ หันกลับมามองแล้วบ่นออกมาว่า

"ไม่ใช่พอกลับมาของหายหมด เหมือนเมื่อคราวที่ถูกไอ้นีลายกพวกมาขโมยอีกนะ"

ไม่มีใครสนใจคำพูดของไชยยันต์ แล้วชั่วไม่นาน ต่างก็ขึ้นมาถึงบริเวณเนินสูงเหนือที่พัก อันเป็นตำแหน่งรวมกันครั้งสุดท้าย เชษฐาทำสัญญาณให้ทุกคนหยุดกันอยู่ที่ตรงบริเวณนั้นชั่วขณะ ตัวเขาเองกวาดตามองภูมิประเทศไปรอบทิศอย่างพินิจ-พิเคราะห์ คนอื่นๆก็อยู่ในอาการเดียวกัน ต่างพากันนิ่งเงียบไปครู่ใหญ่

"พรุ่งนี้แล้ว คือวันขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสอง ตามที่ระบุไว้ในลายแทง"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวพึมพำขึ้นว่า

"และตำแหน่งที่เราเหยียบยืนอยู่ในขณะนี้แหละ คือตำแหน่งที่ลายแทงกำหนดไว้ให้ใช้เป็นสถานที่รอคอย ด้วยข้อความว่า **ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นถันพระอุมาเทวีจะปรากฏให้เห็น**"

ทุกคนเงียบ และคิด

เชษฐากระดิกนิ้วเรียกแงซายให้เข้ามาใกล้ แล้วชี้มือไปทางภูเขาหินล้วน ๆ ลูกหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่ทางด้านตะวันตก ดูว่าไม่ห่างไกลออกไปเท่าใดนัก

"แงซาย เขาลูกนั้นใช่ไหม ที่ลายแทงระบุว่า **ศิวะเทพผู้ประทับทอดพระเนตรนางผู้นิทราอย่างไม่รู้ตื่น**"

"ครับ นายใหญ่ ลายแทงต้นฉบับแท้จริงกล่าวไว้เช่นนั้น"

อดีตท่านทูตทหารบก มองไปยังผู้ร่วมคณะของเขาซึ่งยืนประจันหน้ากันอยู่ในขณะนี้ ไชยยันต์ ดาริน มาเรีย และรพินทร์ ทั้งสี่บัดนี้มองจับไปที่ภูเขาลักษณะเรียวชะลูด เหมือนพระปรางค์ หรือเจดีย์ลูกนั้นเป็นตาเดียว

"เราตั้งข้อสังเกตกันไว้ก่อนแล้ว ก่อนที่จะเดินทางกันมาถึงที่นี่จากข้อความที่ว่า ปีนพระศิวะ"

เชษฐากล่าวเนิบ ๆ ต่อมากับทุกคน

"เราคิดกันไว้ว่า เมื่อมาถึงเราจะต้องสำรวจดูภูมิประเทศให้ละเอียดถี่ถ้วนที่สุด เผื่อจะมีอะไรที่เกี่ยวข้องใกล้เคียงกับ 'พระศิวะ' ให้เราค้นพบได้บ้าง แล้วในที่สุดจากคำบอกเล่าของแงซายที่อ่านได้จากลายแทง เราก็ได้ข่าวคืบหน้ามาอีกว่า มีภูเขาอยู่ลูกหนึ่ง ซึ่งลายแทงระบุไว้ชัดเจนว่าเป็น 'ศิวะเทพ' ก็คือภูเขารูปร่างประหลาดที่เรายืนมองกันอยู่ในขณะนี้แหละ ใครมีความคิดอะไรบ้างไหม?"

"ยังคิดไม่ออก"

ในที่สุด ไชยยันต์ก็พูดขึ้น ภายหลังจากนิ่งไปนานโดยยังไม่มีใครปริปากคำใดทั้งสิ้น

"ภูเขาลูกที่เรากำลังมองอยู่ในขณะนี้ มันมองไม่เห็นเลยว่า จะมีรูปลักษณะเหมือนเทวรูปพระศิวะไปได้อย่างไร ไม่มีลักษณะโน้มเอียงที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น หรือใครเห็นว่ามันเหมือนตรงไหน" ประโยคหลัง เขาหันไปเปรยถามอีกสามคน

"ถ้าเธอจะหมายถึงเทวรูปของพระศิวะ อย่างที่เราเคยเห็นภาพแกะสลักไว้ ก็ไม่เหมือนแน่ ฉันกำลังดูอยู่เหมือนกันว่าส่วนไหนที่จะอนุมานว่าเป็นพระเศียร เพื่อหาปิ่นที่มีสัณฐานรูปพระจันทร์เสี้ยว ก็มองไม่เห็นเลย"

ดารินตอบ พร้อมกับพิจารณาอย่างถี่ถ้วนละเอียดลออที่สุด

ทุกคนจมอยู่ในห้วงภวังค์คิดอีกครั้ง **สายหมอกยามสายพัดผ่านยอดเขาลูกนั้นอยู่เป็นระลอก กระทบแสงตะวันแลดูเหมือนวงแหวนสีอำพัน ล้อมอยู่บนบริเวณส่วนปลายสุดทุกแก่งแง่อันเป็นส่วนประกอบของหินส่งประกายเหลือบเรือง มองเห็นสีสันต่าง ๆ ราวกับใครเอาแก้วเจ็ดสีไปประดับไว้**

"ผู้กองพอจะมองเห็นอะไรบ้างไหม?"

ท่านหัวหน้าคณะหันไปมองหน้าอย่างเจาะจง

เค้าหน้าอันเกรียมกร้านนั้น อยู่ในภาวะตายด้านยากที่จะอ่านความรู้สึก

"ผมสารภาพว่ายังคิดอะไรไม่ออกในขณะนี้ แต่มีสังหรณ์ว่า ภูเขาที่ถูกระบุว่า 'ศิวะเทพ' ลูกนี้ เป็นสิ่งที่เราจะมองข้ามไปเสียไม่ได้ มันจะต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่ในเงาของเขาลูกนี้แหละ มิฉะนั้นเจ้าของลายแทงคงไม่ระบุไว้ด้วยการตั้งนามเช่นนี้"

"จะพยายามมองเขาลูกนี้ ให้มีลักษณะเหมือนพระศิวะแห่งลัทธิพราหมณ์หรือ" มาเรียถามเปรยขึ้น

"แต่มันก็มองไม่เห็นเค้าเลยสักนิดเดียว"

ไชยยันต์ว่า

"เป็นไปได้ไหม อาจเหมือนๆ กับภาพนางนอนนี่ก็ได้นะ คือเราต้องอยู่ในตำแหน่งอันเหมาะสมถูกต้องเสียก่อน จึงจะมองเห็นเป็นองค์เทวรูปขึ้นมาได้"

แหม่มสาวเสนอแนวความคิด

"ถ้าจะพิจารณาถึง 'ตำแหน่งอันถูกต้อง' ที่ที่เรายืนอยู่นี่ก็น่าจะเป็นตำแหน่งถูกต้องที่สุดแล้ว เพราะเจ้าของลายแทงสั่งไว้ให้เรามารอคอยกันอยู่บนนี้ ถ้าตรงนี้เรายังมองไม่เห็นเค้าเงื่อน ตรงอื่นก็ไม่น่าจะเห็นไปได้ จะอย่างไรก็ตามลองตั้งไว้เป็นข้อคิดอย่างที่เมย์พูดนี่ แล้วช่วยกันคอยสังเกตไว้ เมื่อเราแยกย้ายกันห่างไกลออกไปอยู่ยังจุดต่างๆทั้งสี่ทิศ ผู้กองบอกจันกับบุญคำให้ช่วยคอยดูไว้ด้วย ในฐานะของหัวหน้าหมู่ ที่จะแยกไปทางด้านตะวันออกและตะวันตก"

พรานใหญ่เรียกพรานคู่ใจทั้งสองของเขา เข้ามาบอกให้ทราบตามที่หัวหน้าคณะต้องการ บุญคำหันกลับไปเขม้นมองภูเขาลูกนั้นแล้วหัวร่อเหงือกแดง อดทะลึ่งโลนตามนิสัยเสียมิได้ เอียงหน้าเข้ามากระซิบกับรพินทร์

"ไม่ว่าจะย้ายไปดูทางทิศไหน มันก็มองให้เหมือนเทวดาแขกองค์นั้นไปไม่ได้หรอก นายก็เห็นอยู่แล้วว่าเขาหินโด่ ตั้งยอดขึ้นไปข้างบนตรงเผ็งแบบนี้ ถ้าเป็นอวัยวะอย่างอื่นของเทวดาองค์นั้นล่ะก็ไม่แน่เหมือนเปี๊ยบเลย ฮิ! ฮิ!"

"ประเดี๋ยวถูกถีบ!!"

รพินทร์ตาเขียว พูดลอดไรฟันออกมาได้ยินเสียงสองต่อสอง

"แงซาย"

ดารินเรียกนามนั้นชัดเจน

"เธอเป็นคนบอกกับพวกเราทั้งหมดเองว่า เขาลูกนั้นลายแทงบอกไว้ว่า 'ศิวะเทพ' เธอมีความคิดอะไรบ้างไหม เกี่ยวกับการตั้งชื่อของเจ้าของลายแทงเช่นนี้ สัญญากันไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า ต่อไปนี้เธอจะพูดความจริง ไม่ว่าจะรู้สึกหรือคิดเช่นไร"

แงซายก้มศีรษะลงอย่างอ่อนน้อมนบนอบเหมือนเดิม

"ครับ นายหญิง แงซายให้สัญญาไว้แล้วเช่นนั้น ความรู้สึกของแงซายในขณะนี้ก็เหมือนกับเจ้านายทุกคน คือกำลังคิดค้นหาเค้าเงื่อนอยู่ว่า เหตุใด เจ้าของลายแทงจึงระบุไว้เช่นนี้ มันจะต้องมีความหมายอย่างที่พรานใหญ่ว่าแน่นอน แต่เดี๋ยวนี้มันอาจยังไม่ถึงเวลาที่เราจะค้นออกมาได้"

"ก็แล้วเมื่อไหร่จึงจะถึงเวลาล่ะ?"

"พระอาทิตย์ตกดิน และพระจันทร์ขึ้น 5 ค่ำพรุ่งนี้ นั่นคือเวลาที่เรารอคอย"

"ถูกต้องของแงซาย"

เชษฐาพูดขึ้นโดยเร็ว พร้อมกับพยักหน้ารับ

"เราพยายามจะตีปริศนากันก่อนเวลาอันควร จึงยังมองไม่เห็นเค้าเงื่อนข้อเฉลยอะไรทั้งสิ้น เอาละ เริ่มงานเฉพาะหน้าได้แล้ว แยกกันตรงนี้เดี๋ยวนี้แหละ ตะวันตรงหัว ทุกฝ่ายย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง ใครค้นพบร่องรอยอะไรที่ไหนค่อยมาบอก

กันเมื่อกลับมาพบหน้ากันอีกครั้ง เสบียงของเราพอไปได้อีกสองวันอย่างสบาย เพราะฉะนั้นอย่ายิงปืนโดยไม่จำเป็น...โชคดี!”

ทั้งสี่ฝ่าย ฝ่ายละสามคน แยกกลุ่มกันออกไปตามกำหนดนัดหมายที่ซักซ้อมเข้าใจกันไว้ดีแล้ว รพินทร์บ่ายหน้าตัดเนินขึ้นเหนือ อันเป็นเส้นทางที่เขาได้นำเชษฐาและคณะเดินผ่านไปก่อนแล้วเมื่อวานนี้ แงซายนำไชยยันต์กับมาเรียสวนทางไปด้านตรงข้าม ส่วนจันกับบุญคำก็หันหลังชนกันแล้วเดินแยกกันออกไปคนละทิศ กระจายจากจุดศูนย์กลางออกไปเป็นรัศมีทั้งสี่มุม

พี่ชายกับพรานใหญ่ผละเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วอย่างไม่ชักช้า ดารินรู้สึกว่าสายเชือกรองเท้าของหล่อนจะหลวมจึงก้มลงเพื่อจะผูก โดยไม่ได้ตั้งใจ สายตาของหล่อนมองตามหลังฝ่ายของไชยยันต์ ซึ่งมีแงซายเดินทอดเท้าช้า ๆ นำไปแล้ว ราชสกุลสาวก็สะดุดเข้ากับสิ่งผิดสังเกตชนิดหนึ่ง ด้วยสัญชาตญาณอันถี่ถ้วนละเอียดลออ

หล่อนจ้องอย่างฉงน แล้วตะโกนเรียกออกไปไม่ดังนักกะพอให้ได้ยิน

“แงซาย!”

ร่างนั้นหยุดชะงักหันกลับมามอง พลอยทำให้ไชยยันต์กับมาเรียพลอยหยุดหันกลับมาด้วย

“ไม่มีอะไรหรอก ไชยยันต์ เมย์ ล่วงหน้าไปก่อนก็ได้ แต่แงซายกลับมานี่เดี๋ยวซิ”

สองสามีภรรยาโบกมือให้แล้วหันหลังเดินล่วงหน้าไปตามเดิม คงมีแต่แงซายเท่านั้นที่ก้าวดุ่ม ๆกลับมายังนายหญิงตามบัญชา พอดีกับที่หล่อนผูกเชือกทอปที่สวมอยู่เสร็จเรียบร้อยยืดกายขึ้นยืน ร่างตระหง่านเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า ขณะนั้นทุกคนและทุกฝ่ายเริ่มห่างออกไป เหลือแต่เพียงนายหญิงกับเจ้าคนใช้พิเศษเท่านั้น ที่ยืนประจันหน้ากันตามลำพัง

หล่อนมองหน้า แล้วมองไปที่ไหล่ลาดได้ส่วนงามซึ่งขณะนี้สะพายธนู มีกระบอกศรห้อยเอว แลเหมือนนักรบโบราณที่หล่อไว้ด้วยทองแดง

"แปลกนี่ วันนี้เธอสะพายธนูรึ?"

"ครับ นายหญิง"

"ฉันไม่เคยเห็นเธอสะพายธนูมานานแล้ว ดูเหมือนคันธนูอันนี้จะถูกถอดสายมานานทีเดียว ใช่ไหม"

"ครับ ผมถอดสายออก มัดรวมมากับคานหาบ"

"ขึ้นสายตั้งแต่เมื่อไหร่?"

"เมื่อเช้านี่เอง"

"ฮึอม์..."

ราชสกุลสาวคราง เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง จ้องตาเขม็งพลางเดินช้า ๆ อ้อมรอบหลังแงซายกลับมายืนเบื้องหน้าอีกครั้ง

"นึกยังไงขึ้นมานี่ แล้วไรเฟิลของเธอไปไหน?"

"ผมเห็นเส่ยมือเปล่า ไม่มีปืน ก็เลยเอาปืนกระบอกนั้นคืนไปให้เขาใช้ชั่วคราว เพราะเห็นเขาแยกกันไปเพียง 3 คน ตัวผมเองใช้ธนูก็ได้"

ดารินมีเงากังขาขึ้นในแววตา พยักหน้าเนิบ ๆ แล้วเอื้อม

มือไปรวบส่วนโคนของดอกศรทั้งหมด ประมาณ 7-8 ดอกที่เสียบอยู่ในกระบอกแขวนอยู่ที่เอวแงซาย ชักขึ้นมาดูพลางขมวดคิ้ว

ประมาณ 5-6 ดอก เป็นหัวธนูล่าสัตว์ตามปกติ แต่ 3 ดอกมัดติดกับระเบิดไนโตร อันเป็นลักษณะของหัวธนูซึ่งเคยใช้เมื่อเผชิญหน้ากับงูใหญ่ที่หล่มช้าง และเจ้ามหายักษ์ไทรันโน-ซอรัส ธนูติดระเบิดชนิดนี้ มันหมายถึงภาวะวิกฤติขีดสุดเท่านั้น ที่จะจัดเตรียมกันขึ้นเฉพาะครั้งๆไป และเท่าที่หล่อนจำได้ดูเหมือนเมื่อออกเดินทางจากภูเขานิลกาญจน์มาแล้ว ไชยยันต์ได้สั่งให้แงซายถอดระเบิดออก เพื่อความปลอดภัยจากความเผอเรอ และเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้อีก

ไปยังไงมายังไง มันจึงยังเหลือตกค้างอยู่ที่แงซายในขณะนี้ สะพายคันธนู มีดอกศรติดระเบิดร้ายแรงพร้อม

“ท่าทีมันไม่ชอบมาพากลอยู่นะ”

หล่อนพูดต่ำๆ ขณะที่จ้องหน้า เดาะดอกศรที่ติดระเบิดช้าๆอยู่ในมือ

“ถ้าฉันจำไม่ผิด รู้สึกว่านายทหารจะสั่งให้เธอถอดระเบิดออกจากหัวธนูพวกนี้ ตั้งแต่เราออกจากภูเขานิลกาญจน์ไม่ใช่รึ”

“ใช่ครับ”

“แล้วทำไมมันถึงยังติดอยู่นี่”

“เมื่อนายทหารสั่งให้ผมถอด ผมก็กำลังจะถอดออกอยู่แล้ว พอดีผู้กองเดินผ่านมาพบเข้าพอดี เขาเป็นคนสั่งห้ามไม่ให้ผมถอด บอกว่าให้ติดไว้ตามเดิมเช่นนี้ มันก็เลยยังติดเหลือค้างอยู่”

"ผู้กองน่ะหรือ เป็นคนสั่งให้ติดไว้ตามเดิม?"

"ครับ"

"เอ๊ะ! แปลก รู้ไหม เขามีเหตุผลอะไร จึงไม่ให้ถอดระเบิดออก?"

"ผมไม่ทราบ"

"เธอควรจะต้องรู้"

"ผมเดาเอาว่า ระยะระหว่างนั้น เราเผชิญกับฝนและพายุลูกเห็บหนักอยู่ตลอดเวลา เส้นทางเดินก็แสนจะกันดารปราศจากที่กำบัง บางทีที่ผู้กองให้ผมติดระเบิดไว้ตามเดิมก็คงเป็นเพราะต้องการเตรียมไว้สำหรับยิงระเบิดซอกภูเขาที่ใดที่หนึ่งเพื่อจะได้เบิกทางให้พวกเราเข้าไปอาศัยหลบในยามคับขัน ผมเข้าใจเอาเองเช่นนั้น ไม่ทราบจะตรงกับจุดประสงค์ของผู้กองหรือไม่"

"ฮือม์..."

ดารินครางยาวอีก

"แล้วเช้าวันนี้ เธอก็สะพายคันธนูแทนปืน พร้อมกับดอกศรติดระเบิด"

"เมื่อผมใช้คันธนู ผมก็ต้องมีดอกศร และบังเอิญมีดอกศรที่ยังไม่ได้ถอดหัวระเบิดออกรวมอยู่ในกระบอกเดียวกันด้วย มันก็เลยติดมา"

ราชสกุลสาวเอียงคอมองหน้า อึดใจก็บอกเรียบ ๆ ว่า

"เห็นสะพายธนู แปลกใจก็เรียกมาถามดูเท่านั้น เอาละไปได้ ฝากดูแลไชยยันต์กับเมย์ให้ดีที่สุดด้วย"

ดาริน วราฤทธิ์ ภายหลังจากแยกจากแงซายแล้ว ก็เร่งฝีเท้าวิ่งเยาะๆ ตามหลังพี่ชาย ซึ่งเดินลงส่วนลาดของเนินล่วงหน้าไปก่อน ชั่วไม่กี่อึดใจก็ตามมาทัน สำหรับพรานใหญ่นั้น เขาก็เดินห่างออกไปอีกทางหนึ่ง ซีกตะวันออกเฉียงเหนือ พยายามตรวจสังเกตดูไปตามพื้นปกคลุมไปด้วยหญ้าสลับไปกับก้อนหินที่โผล่แซมขึ้นมาเตี้ยๆ เรียงรายอยู่ประปราย อันเป็นลักษณะของพื้นบริเวณนั้นทั้งหมด

เมื่อตามมาทัน เชษฐาเพียงแต่มองหน้า ไม่เอ่ยถามหรือแสดงว่าสนใจอะไรทั้งสิ้น แต่ทำมือเป็นสัญญาณสั่งน้องสาวให้เดินแยกมุมดาหน้าไปตามพื้นของทิศทางเบื้องหน้าอันกำลังจะมุ่งไป ซึ่งเป็นลักษณะของการเดินช่วยกันตรวจหาร่องรอย ดารินยังไม่ยอมแยกห่างออกไป หากแต่เดินเคียงพี่ชายไปด้วย

"พี่ใหญ่สังเกตอะไรบ้างไหมคะ?"

"อะไร?"

"วันนี้แงซายใช้ธนูแทนไรเฟิล ส่วนไรเฟิลของตัวเองเอาไปคืนให้เส่ย"

เชษฐาทำหน้าฉงนเล็กน้อย แต่แล้วก็เป็นปกติ

"บางทีจะเป็นเพราะแงซายเห็นว่า เส่ยไม่มีปืนกระมัง และพวกเราก็แยกกันออกไป ไม่ได้รวมกลุ่มอย่างเก่า ตัวเองใช้ธนูได้ก็เลยเอาธนูแทน มอบปืนให้เส่ยไป ก็เป็นความคิดที่ถูก"

"แงซายใช้ธนู แล้วคืนปืนให้เส่ย ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญน่าคิดอะไรหรอกค่ะ แต่สิ่งที่น่าคิดก็คือ...ลูกธนู..."

พี่ชายมองหน้าอีกครั้ง

"ลูกธนู? ทำไม?"

"มีระเบิดในโตรติดอยู่ด้วย 3 ลูก อยู่ในกระบอกศรของแงซาย"

"ธนูติดระเบิด! เอ๊ะ!"

"ค่ะ ธนูติดระเบิด เป็นดอกธนูที่เหลือติดค้างอยู่สมัยที่เราประจันหน้ากับไทรัน น้อยสอบถามดูแล้ว ปรากฏว่าแงซายยังไม่ได้ถอดออก คงติดประจำไว้ตามเดิมเช่นนั้น ตามปกติแล้วก็เอาเก็บซ่อนไว้อย่างดี แต่สำหรับวันนี้ เขาเอามันออกมา"

"พี่จำได้ว่า ไชยยันต์สั่งให้ถอดระเบิดออกตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ"

"ค่ะ ไชยยันต์สั่งให้ถอด แต่รพินทร์แอบไปบอกแงซายให้ติดไว้เช่นนั้นตามเดิม มันจึงยังติดค้างประจำหัวธนูอยู่จนกระทั่งบัดนี้ และเมื่อกี้นี้ น้อยเห็นมีสายชนวนใส่ไว้พร้อม"

"ถามแงซายหรือเปล่า เรื่องธนูระเบิด?"

"เขาบอกว่า เพราะเขาต้องใช้ธนูวันนี้แทนการใช้ปืน จึงต้องมีดอกศรด้วย และบังเอิญมีอยู่ 3 ดอกที่ยังไม่ได้ถอดระเบิด จึงพลอยติดอยู่ในกระบอกศรอันนั้น รวมอยู่กับหัวธนูแบบล่าสัตว์ธรรมดา"

"รพินทร์เป็นคนสั่งให้แงซายเอาธนูออกมาประจำตัววันนี้หรือ?"

"ไม่ทราบค่ะ น้อยไม่ได้ถามอะไรมากนัก เพียงแต่นึกเอะใจ และก็กำลังคิดอย่างพี่ใหญ่เหมือนกัน คือเป็นคำสั่งของรพินทร์หรือเปล่า ที่ให้แงซายใช้ธนูระเบิดในวันนี้"

"จะเป็นคำสั่งของรพินทร์หรือไม่ ก็ไม่สำคัญหรอก สองคนนั่นไม่จำเป็นจะต้องพูดหรือสั่งอะไรกันก็ได้ แค่มองตากันก็

รู้เรื่องกันแล้วว่า ต่างฝ่ายต่างควรจะทำอย่างไร หรืออะไรเป็นความคิดของกันและกัน น้อยมาพูดกับพี่เรื่องนี้ ก็เลยทำให้พี่พบอะไรที่น่าคิดอีกอย่าง เพียงแต่มองข้ามเสียเท่านั้น”

“อะไรคะ?”

“ไม่เห็นหรือ ก่อนแยกกันออกไป รพินทร์เอาปืนลูกซองของจันมาเปลี่ยนให้ไชยยันต์ถือแทน และเอาปืนไชยยันต์ไปให้จัน รู้สึกว่าเขามีเจตนาโดยตรงที่จะให้ไชยยันต์ใช้ปืนลูกซองแทนไรเฟิล 600 กระบอกนั้น มันอาจเป็นเหตุผลเดียวกันกับที่แงซายเอาปืนของตัวไปให้เส่ย และงัดเอาธนูระเบิดขึ้นมาเตรียมพร้อมก็ได้”

“พี่ใหญ่คิดว่า เราควรจะต้องทำอย่างไรบ้าง?”

เชษฐากวาดตาดูภูมิประเทศอันโล่งโถงงดงามรอบด้านแล้วแปรไปจับอยู่ที่ด้านหลังของรพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งแยกห่างออกไปประมาณ 40 เมตร ขณะนี้กำลังใช้เท้าเขี่ยดูอะไรอยู่กับพื้น ชั่วอึดใจเดียว ก็ออกเดินต่อไป

“เราควรจะเคยชินกับนิสัยของทั้งสองคนนี่ดีแล้ว รพินทร์และแงซาย เพราะฉะนั้นอย่าให้เขาพิจารณาว่าเราเป็นนายจ้างประเภทกระต่ายตื่นตูม คอยวิตกวิจารณ์อะไรอยู่ตลอดเวลาจะดีกว่า”

“เฉยไว้ ไม่ต้องถามอะไรทั้งสิ้น แล้วก็คอยระมัดระวังต่อสถานการณ์ไว้ อย่างนั้นใช่ไหมคะ”

พี่ชายยิ้ม เอื้อมมือไปตบหลังน้องสาวแทนคำตอบ

ดารินก็ไม่กล่าวอะไรอีกเช่นกัน เหวี่ยงไรเฟิลที่ถืออยู่ขึ้นสะพายไหล่ แล้วเดินแยกจากพี่ชาย ทำมุมดาหน้าค้นหาตาม

พื้นไปอีกทางหนึ่ง แต่ไหนแต่ไรแล้ว หล่อนพยายามทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อหมู่คณะในทุกวิถีทาง ทุกคนขณะนี้มีหน้าที่ค้นหาเค้าเงื่อนการเคยผ่านมาพักของคนสาบสูญสองคน ซึ่งเชื่อกันว่าจะต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียง หล่อนก็มีหน้าที่จะต้องช่วยค้นหาด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่เดินตามหลังเกาะหมู่ไปกับคนใดคนหนึ่งให้เสียเวลาเปลืองเปล่า แบ่งกันหลายหูหลายตา และหลายความพิจารณา บางทีมันอาจได้ผลขึ้นมาบ้าง

เมื่อแงซายเดินเข้ามาใกล้ ไชยยันต์ก็ซักซ้อมความเข้าใจว่า จะแบ่งกำลังกันออกเดินแยกค้นหาในลักษณะไหน พอต่างฝ่ายต่างเข้าใจ เขาก็โบกมือเป็นสัญญาณเพื่อให้เดินห่างกันออกไป แต่ในรัศมีที่ต่างฝ่ายจะต้องอยู่ในสายตาของกันและกันโดยไม่มีมุมใดบัง

ก่อนที่แงซายจะก้าวออกจากที่เพื่อผละไปตามแผนนั้น มาเรียก็เอานิ้วคีบปอยผมยาวเป็นลอนคลื่นแทบจะปกไหล่นั้นไว้

"โรบินฮู้ด!"

หล่อนเรียกหน้าตาเฉย

"เมื่อกี้นี้ น้อยเรียกเธอเข้าไปหาทำไม?"

"นายหญิงเพียงแต่สงสัยว่า ไรเฟิลของผมหายไปไหน ผมเรียนให้ทราบแล้วว่า ให้เส่ยใช้ชั่วคราว"

"ออไรท์! ประเดี๋ยวเราจะไปรวมกันอีกครั้ง ที่ตีนเขาด้านใต้ลูกนั้น ตามที่ไชยยันต์บอกนะ อย่างไรก็ตาม ระยะเวลา

ก่อนหน้าระหว่างที่เราแยกกันออกไป ถ้าเธอพบอะไรที่น่าสนใจ ส่งสัญญาณบอกให้เรารู้ด้วย”

แหม่มสาวสั่งอย่างคนที่แคล่วคล่องและเข้าใจต่อสถาน-การณ์ดี แงชายรับคำแล้วแยกไป ไชยยันต์นั้นหันไปจูบแม่ผมทองของเขาที่แก้มเสียฟอดใหญ่ แล้วจะแยกไปเช่นกัน แต่ก็ต้องชะงักอีก เพราะภรรยาต่างชาติที่โชคหรือเคราะห์ก็ไม่ทราบบังเอิญให้เขามาได้เอาในเส้นทางสายมหาวิบาก ใช้ปลายไรเฟิลกดไว้ที่ไหล่ เป็นสัญญาณให้หยุดก่อน

หันกลับมา ก็เห็นดวงตาสีดอกผักตบงามคู่นั้นจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“มีอะไรอีกหรือ ที่รัก?”

มาเรียเดินเข้ามา โอบแขนรอบเอวไชยยันต์ไว้ แล้วพากันเดินคลอกันไปก่อน ระหว่างไต่ทางส่วนตะโพกของภาพนางนอนลงสู่ทุ่งราบเบื้องหน้า

“ไพรวัลย์ส่งปืนลูกซองให้คุณ จึงเป็นเรื่องที่คุณควรจะเฉลียวคิดและระวังตัวให้มาก”

เมียแหม่มบอกเรียบ ๆ ทำเอาไชยยันต์ลืมตาโพลงอย่างตกใจ

“เมย์ ผมสงสัยแต่แรกอยู่เหมือนกัน ว่าทำไมรพินทร์จึงเอาปืนลูกซองมาให้ผมถือไว้ในวันนี้ คุณอ่านว่ายังไง?”

มาเรียสั่นศีรษะ

“ฉันไม่แน่ใจนัก ว่าจะอ่านสถานการณ์ได้ถูกหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าปืนลูกซองคงจะมีประโยชน์สำหรับฝ่ายเราทางด้านนี้มากกว่าที่จะให้ถือไรเฟิลลำกล้องโตกระบอกนั้น ถ้าเกิดความ

จำเป็นขึ้น มันน่าจะมีอะไรสักอย่างที่ไพรวัลย์คิดระแวง ดูเหมือนเขาจะเป็นห่วงคุณมากกว่าคนอื่น เพราะรู้ดีอยู่ว่า คุณกับปืนโตของคุณน่ะมันไม่ได้ประโยชน์อะไรมากนัก นอกจากแบกหนักเสียมากกว่า คุณก็เหมือน ๆ กับสเตเกลนั่นแหละ ชอบถือปืนกระบอกโต ๆ ไว้ปลอบใจตัวเองในเวลาเดินป่า แต่ปรากฏว่ายิงอะไรไม่ค่อยจะถูก”

ไชยยันต์ยิ้มแห้ง ๆ ยอมรับสารภาพว่า

“จริงของคุณ ผมไม่ใช่นักเดินป่าอาชีพที่ ‘เข้าถึง’ สภาพการณ์แท้จริงในป่ามาก่อน ก็เลยเลือกเอาปืนโต ๆ เข้าไว้ และเมื่อหลวมตัวเลือกถือปืนโตมาแต่แรกแล้ว จะเปลี่ยนคราวหลังก็ขายหน้า เลยต้องกัดฟันแบกท่อนเหล็กหนักร่วม 5 กิโลมาตลอด ทุเรศตัวเองไม่ใช่น้อยเหมือนกัน”

แล้วด้วยอารมณ์สัพยอก เย้าเล่น เขาเอียงหน้าเข้าไปกระซิบว่า

“แต่ถึงยังไง ปืนโตก็ดีกว่าปืนเล็ก”

มาเรียชำเลืองค้อน บ่นอะไรอุบอิบ แล้วว่า

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน มันสุดแต่ว่าใช้เป็นหรือเปล่าเท่านั้น”

“ถ้าไม่เป็นมันจะ ‘ได้ผล’ ขึ้นมาได้ยังไงกัน”

พร้อมกับพูด ไชยยันต์จะเอื้อมมือมาแตะที่หน้าท้องของหล่อน มาเรียปัดมือออกไปโดยแรง ร้อง

“อู๊ฟฟ์ แยกไปได้แล้ว!”

ทิศทางที่ฝ่ายของไชยยันต์จะมุ่งหน้าไป ก็คือทางด้านเชิงเขาที่คณะทั้งหมดเดินลงมานั่นเอง มิช้ามินานทุกฝ่ายที่

แยกย้ายกันออกไป ต่างก็ลับหายไปจากคลองจักษุของกันและกัน เพราะความสูงๆ ต่ำๆ ของภูมิประเทศลักษณะลอนคลื่นบดบังไว้ ยกเว้นแต่พวกที่ไปในเส้นทางเดียวกัน ซึ่งแม้จะแยกเดินออกตรวจหาเดี่ยว ก็อยู่ในรัศมีที่พอจะมองเห็นกันได้ นานๆ ก็จะวกเข้ามาพบปะหารือกันสักครั้ง สุดแต่ใครจะมีปัญหาหรือพบเข้ากับร่องรอยอันน่าสงสัยใดๆ ที่จะต้องขอความเห็นกัน

เส้นทางสำรวจของไชยยันต์ จึงนับว่าอยู่ในช่วงสั้นกว่าทุกฝ่าย เพราะไม่เกินชั่วโมงเดียว ทั้งสามก็พบกันในเชิงเขาอันเป็นที่นัดหมาย โดยมีแงซายยืนรออยู่ก่อนแล้ว ไชยยันต์กับมาเรียตีวงเข้ามาสมทบ

“เอายังไงต่อไปดี แงซาย รัศมีค้นหาของพวกเรามันสั้นแค่นี้เอง”

ไชยยันต์ถาม จอมพเนจรป้องหน้าขึ้นดูดวงตะวันแฝงดวงอยู่ในม่านหมอก แผ่รัศมีทรงกลดเป็นวงกลมกว้างอยู่กลางท้องฟ้า

“เรายังเหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงก่อนเที่ยงวัน ผมอยากจะเดินย้อนขึ้นไปบนภูเขาลูกที่เราลงมาเมื่อวานนี้อีกครั้ง เพื่อตรวจภูมิประเทศจากที่สูง บางทีจะช่วยให้วินิจฉัยอะไรได้ดีขึ้น จะกลับลงมาภายในไม่เกินชั่วโมงเดียว นายทหารกับนายแหม่มนั่งพักรอผมอยู่บริเวณนี้ก่อน ไม่ต้องเดินขึ้นไปกับผมบนนั้นให้เสียกำลัง”

“ตกลง แต่อย่าให้เกินชั่วโมงที่บอกนะ”

ไชยยันต์สบช่องเหมาะ รีบรับคำโดยเร็ว พร้อมกับส่งกล้องส่องทางไกลให้แงซาย กล่าวต่อมาว่า

"เมื่อแกกลับมาแล้ว เราจะหารือกันอีกครั้ง ว่าควรจะใช้เวลาที่ยังเหลืออยู่ เดินสำรวจต่อไปทางด้านไหน อาจไปบรรจบกับฝ่ายบุญคำหรือฝ่ายของจันก็ค่อยว่ากันอีกที"

แงซายรับคำ ผละออกเดินไต่ขึ้นเขาไปโดยเร็ว ไชยยันต์ยิ้มกริ่ม ยืนมองตามหลังขึ้นไป จนกระทั่งร่างนั้นกลืนหายไปกับความเขียวขจีของพรมหญ้าที่ปกคลุมอยู่ตลอดทั้งลูกเขา และทุกหนทุกแห่ง แล้วหันมาโอบไหล่มาเรีย ชวนให้เข้าไปนั่งพักบังร่มอยู่ใต้หินใหญ่อันงอกอยู่ริมสายธารเล็กๆ

เขาไม่เคยสบช่องเหมาะอย่างนี้มานานแล้ว ตลอดการเดินทางระยะหลัง แต่เมียแหม่มของเขาไหวทัน ปัดมือออก ทรุดกายลงนั่งบนหญ้านุ่มตรงตำแหน่งที่ยืนอยู่นั่นเอง ไม่ยอมหลวมตัวเข้าซอก

"อย่าหลงกลแงซายหน่อยเลย มันเป็นเจตนาของเขาโดยตรงรู้ไหม"

"เจนตนาอะไร?"

"ก็เจตนาที่จะทิ้งคุณกับฉันให้อยู่กันตามลำพังที่นี่ เพื่อให้มันเป็นไปตามความต้องการของคุณน่ะซิ เรานั่งรอเขาอยู่ตรงนี้ดีกว่า"

ไชยยันต์ไม่ดื้อดึงจะเอาแต่ใจตัวเหมือนแต่ก่อน ทิ้งกายลงนอนพังพาบอยู่ตรงหน้าหล่อน วางใบหน้าลงกับตัก และโอบกอดเอวไว้

"ตกลง ผมจะไม่ทำอะไรให้ขัดใจคุณเลย ได้อยู่กันตามลำพังเพียงแค่นี้ผมก็ดีใจแล้ว"

สองชั่วโมงผ่านไป เชษฐา ดาริน และรพินทร์ เข้ามารวมหมู่กันอีกครั้งหนึ่งยังบริเวณที่ลุ่มต่ำเป็นแอ่งเว้าลงไป ต่างฝ่ายต่างไม่พบเค้าเงื่อนร่องรอยใด ๆทั้งสิ้น นอกจากรอยของสัตว์เท้ากีบประเภทเก้ง กวาง และวัวบางชนิดที่เหยียบย่ำหากินอยู่กลาดเกลื่อน อันเป็นรอยที่ผ่านมาเมื่อคืน ก็น่าประหลาดอยู่เหมือนกันที่ในเวลากลางวันเช่นนี้ แม้รอยเท้าจะแสดงให้เห็นว่ามีอยู่ชุกชุม แต่ก็ไม่ปรากฏเงาของสัตว์เหล่านั้นให้เห็นเลยสักตัวเดียว ตลอดเวลาที่เดินกันมา จอมพรานบอกกับนายจ้างทั้งสองของเขาว่า

"สงสัยว่ามันจะขึ้นหลบนอนบนยอดเขาสูงหมดในตอนกลางวัน จะลงมาหากินในทุ่งหญ้านี่เฉพาะเวลากลางคืนเท่านั้น เพราะบริเวณนี้เป็นที่โล่ง ไม่มีป่าทึบสำหรับจะหลบกำบังตัว"

ยังไม่ทันจะขาดเสียงพูดของรพินทร์นั่นเอง ทั้งสามที่นั่งพักกินน้ำกันอยู่ก็ต้องชันคอเงี่ยหูในทันที เพราะเสียงหนึ่งแว่วมากระทบโสต มันเป็นเสียงวิ่งมาตามพื้นอันเกิดจากตีนสัตว์หลายร้อยคู่ จนแผ่นดินที่นั่งอยู่สั่นสะเทือน ครั้งแรกต่างนึกว่าหูอาจแว่วไปเอง แต่แล้วมันก็ดังชัดเจนขึ้นทุกขณะ ตำแหน่งแห่งเสียงที่แว่วอื้ออึงราวกับพายุนั้น มีทิศทางไม่ห่างออกไปนัก

รพินทร์ถลันลุกขึ้นยืนโดยเร็ว พี่น้องราชสกุลทั้งสองก็ไม่ช้าไปกว่าเขาเลย กระโดดขึ้นพร้อมกัน ทั้ง ๆที่ดารินยังดื่มน้ำในกระติกค้างอยู่

"เกิดอะไรขึ้น?"

"เร็ว! ขึ้นที่สูงก่อนเถิดครับ"

ไม่ทันขาดคำ พรานใหญ่ออกวิ่งนำหน้าจากบริเวณแอ่งที่ลุ่มซึ่งนั่งพักกันอยู่ ไต่ปากขอบเนินขึ้นไปโดยเร็ว โดยมีเชษฐาซึ่งฉุดมือน้องสาวตามหลังขึ้นไปติด ๆ

เมื่อบรรลุถึงขอบเนินอันสูงที่สุดของบริเวณนั้น ทั้งสามก็แลออกไปพบกับภาพที่ยังความประหลาดใจให้ขีดสุด พากันจ้องตะลึงค้างอยู่

ห่างออกไปเบื้องหน้า ทางด้านเหนือประมาณ 1 กิโลเมตร อันเป็นบริเวณเนินส่วนอกของนางนอน สัตว์สี่เท้าขนาดต่าง ๆ ทั้งเล็กทั้งใหญ่พากันวิ่งเตลิดเป็นริ้วขบวนยาวเหยียดลงมาจากซอกเขา ผงคลีและต้นหญ้ากระจายตลบฟุ้งเป็นม่านควัน ทุกตัววิ่งเต็มฝีเท้าของมัน บ่ายหน้าจากเขาสูง ลงไปหาที่ราบต่ำฝั่งตรงข้ามเป็นเส้นขบวนยาวเหยียด มุ่งไปยังทิวเขาอีกด้านหนึ่ง ราวกับว่าฟ้าถล่มไล่หลังมันมา และที่มันพากันวิ่งไปนั้น ก็เพื่อจะเอาชีวิตของตนเองให้รอดไว้ ปริมาณของมันไม่อาจนับได้ในขณะนี้ เพราะแลดูดำพืดไปหมด ระหว่างที่เชษฐา ดาริน กำลังจ้องงันอยู่พรานใหญ่ล้วงกล้องส่องทางไกลออกมาส่องดูโดยเร็วอึดใจเดียว จึงส่งให้เชษฐา

"กวางพันธุ์เดียวกับที่เรายิงได้เมื่อใกล้รุ่งวันนี้ทั้งนั้น ไม่น้อยกว่าพันตัว มันกำลังแตกตื่นอะไรสักอย่างหนึ่ง"

เชษฐายกกล้องขึ้นส่อง แล้วเม้มริมฝีปากแน่น

"นอกจากป่าสงวนในซาฟารีแล้ว ผมยังไม่เคยเห็นสัตว์ที่ไหนจะมากมาย อยู่กันเป็นฝูงขนาดใหญ่ราวกับกองทัพอย่างนี้มาก่อนเลย โชคดีอยู่บ้างที่มันไม่วิ่งดาหน้ามาทางด้านเรา ไม่

งั้นเราถูกมันเหยียบแหลกแน่ ว่าแต่เกิดอะไรขึ้น พายุ หรือว่าภูเขาหิมะด้านบนขึ้นไปนั่นมันเกิดถล่มลงกระมัง"

รพินทร์แหงนหน้าตรวจสอบสภาพอากาศเท่าที่แลเห็นอยู่ทั่วไป มันไม่มีเค้าเงื่อนอย่างที่เชษฐาสงสัยเลย เพราะทัศนวิสัยปลอดโปร่งแจ่มใสรอบด้าน ดารินนั้นขณะนี้กายสั่นน้อย ๆ หล่อนจ้องหน้าเขาเขม็ง

"ผมก็ยังทายไม่ถูกว่ามันเกิดจากสัญญาณภัยธรรมชาติหรือว่าอะไร ที่ทำให้เจ้าพวกนั้นแตกตื่นกันอย่างน่ากลัวเช่นนี้ เรารีบกลับที่พักกันก่อนเถอะครับ"

ทั้งสามถอยผละจากที่นั่ง ตัดเนินมุ่งย้อนกลับยังที่พัก โดยเร็ว แต่แล้วยังไม่ทันจะจ้ำกันไปได้สักกี่อึดใจ ก็ต้องสะดุ้งขึ้นพร้อมกัน

เสียงปืนระเบิดกึกก้องแว่วมาตามลม สะท้อนกังวานไปทั่วบริเวณที่มีทิวเขาล้อมรอบ มันตูมขึ้นเป็นนัดแรก ไม่สามารถจะบอกได้แน่นอนในภาวะเช่นนี้ว่าดังมาจากทางด้านไหน แล้วชั่วเสี้ยววินาทีก็แผดสนั่นตามติดมาอีกเป็นนัดที่ 2-3 และ 4-5 ตามลำดับอย่างถี่ยิบ

"คุณไชยยันต์แน่!"

พรานใหญ่ร้องออกมา เพราะสำเหนียกได้ชัดเจนว่านั่นเป็นเสียงลูกซองซึ่งแว่วมาจากเชิงเขาด้านใต้

นัดที่ 6 ซึ่งดังซ้อนแทรกสนั่นมา สดับได้ชัดเจนยิ่งนัก เพราะคราวนี้มันเป็นกัมปนาทของไรเฟิล!

แม้จะผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วก็ตาม แต่อันเนื่องมาจากได้ว่างเว้นปกติสุขมานาน และความห่วงใยเพราะไม่มีโอกาสได้รู้เห็นว่า เกิดอะไรขึ้นกับอีกฝ่ายหนึ่ง ทำให้ทั้งเชษฐาและดาริน แทบตัวแข็งหยุดยืนนิ่งกับที่ ลืมหายใจไปชั่วขณะ

177

รพินทร์เร่งฝีเท้ารุดหน้าไปโดยไม่ยอมล่าช้าเสียเวลาใด ๆ อีกทั้งสิ้น ทำให้สองพี่น้องราช-ตระกูลออกวิ่งกวดตามหลังมาเพื่อให้ทัน ทั้งสามบ่ายหน้ากลับเนินจันทร์ อันเป็นที่พักเป็นเป้าหมายแรก ซึ่งความจริงก็ไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก

ระหว่างที่กำลังร้อนใจเป็นไฟเผารีบด่วนกันอยู่นั้น ก็ยังแว่วเสียงไรเฟิลดังเป็นจังหวะติดต่อกันไปอีก 2 นัด สะท้านไปทุกยอดขุนเขาสลับไปกับเสียงลูกซองที่ดังแทรกประสานขึ้นอีก

ไม่มีปัญหา นั่นเป็นการยิงชุดที่สอง ของเบราว์นิ่ง ออโต. กระบอกนั้น ซึ่งขณะนี้อยู่ในมือของไชยยันต์ เจ้าของเสียงไรเฟิลก็จะเป็นใครอื่นไปไม่ได้ นอกจากเมียแหม่มผู้กำลังตั้งครรภ์อ่อน ๆ ของเขา

ด้วยความตระหนกตกใจในเหตุการณ์ สามคนไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย จากสภาพที่กำลังเดิน กลายเป็นวิ่งสุดฝีเท้าอย่างลืมความเหน็ดเหนื่อย

ก่อนจะถึงเนินจันทร์ ซึ่งทอดเป็นโคกสูงขวางหน้าห่างไม่เกิน 200 เมตร ทั้งรพินทร์ เชษฐา และดาริน ซึ่งวิ่งเป็นขบวนกันมาในขณะนี้ ก็มองเห็นจุดสองจุดทางด้านทิศใต้กำลังเคลื่อนอย่างรวดเร็ว ตรงมายังเป้าหมายเดียวกันอยู่แล้ว ทั้งสองร่างวิ่งตัดมาบนพื้นหญ้าสีเขียวแลเห็นได้อย่างถนัด เป็นการจูงมือกันวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต กำลังจะถึงบริเวณแผ่นดินโคกสูงอันเป็นที่พักก่อนฝ่ายนี้เสียอีก เชษฐาหยุดชะงัก ควักกล้องออกมาส่องแล้วร้องว่า

"เมย์กับไชยยันต์!"

"แล้วแงซายล่ะคะ?"

ดารินถามกระหืดกระหอบ พี่ชายสั่นศีรษะ

"ไม่เห็นแงซาย เห็นแค่สองคนนั่นเท่านั้น เกิดอะไรขึ้นนี่เร็ว รีบไปเถอะ"

แล้วเชษฐาก็กระชากไหล่น้องสาวให้วิ่งต่อ ในขณะที่พรานใหญ่ลิ่วไปก่อนแล้วโดยไม่ยอมหยุดชะงัก

กว่าทั้งสามจะมาถึง ก็ปรากฏว่าทั้งไชยยันต์และมา-เรียที่พากันวิ่งกระเจิงหัวซุกหัวซุนมา ก็ขึ้นไปบนเนินก่อนแล้วหันกลับมาเห็นอีกฝ่ายสามคนกำลังแล่นสุดฝีเท้าเข้ามาสมทบเช่นกัน

เมื่อรพินทร์ เชษฐา และดาริน วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาถึงก็เห็นทั้งสองทิ้งกายลงนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงอยู่กับพื้น อ้าปากหอบไม่อาจพูดอะไรได้ชั่วขณะ โดยเฉพาะที่เห็นชัดที่สุดทันทีที่เข้ามาถึงก็คือ ไชยยันต์มีรอยเลือดซิบ ขากางเกงขาดกะรุ่งกะริ่ง ส่วนมาเรียมีแต่รอยล้มลุกคลุกคลานถลอกปอกเปิกสีเขียวของใบหญ้าติดตามหน้าตาเนื้อตัวมอมแมมไปหมด

"หมา! หมานรก!!"

ไชยยันต์ร้องบอกแทบไม่เป็นภาษา เพราะความเหนื่อยจนแทบขาดใจ ในขณะที่ดารินกับเชษฐาปราดเข้าจับตัวประคองไว้แล้วชิงกันถามแซ่ไม่ได้ศัพท์

"แต่ละตัวยังกะลูกม้า 20 กว่าตัวเห็นจะได้ โผล่มาจากด้านไหนก็ไม่รู้ ตอนที่ฉันกับเมย์นั่งพักอยู่ใต้เชิงเขาโน่นแล้วก็พุ่งเข้าใส่ทันที ราวกับจะเห็นเราสองคนเป็นกระต่ายงั้นแหละ ถ้าไม่ได้ลูกซองที่รพินทร์ให้มากระบอกนี้ ฉันกับเมย์คงเหลือแต่กระดูกไปแล้ว แล้วงั้นมันยังพยายามจะตามมาอีก โชคดีที่ม่านลูกปรายช่วยไว้ได้ ทำให้มันชะงักลง"

นั่นคือข้อความที่พอจะสรุปได้ จากคำบอกเล่าชนิดละล่ำละลักลิ้นพันกันของไชยยันต์ แลเห็นชัดว่าทั้งสองสามีภรรยาหน้าซีดเป็นกระดาษ เพราะความเหนื่อยและความตกใจระคนกัน

"แกกับเมย์เป็นอะไรบ้าง?"

เชษฐาเขย่าตัวถามเกือบจะเป็นตะโกน

"ฉันถูกมันขย้ำเอาบ้างเหมือนกันตามแขนขา แต่ไม่มากนัก ส่วนเมย์คงไม่เป็นไร เราช่วยกันยิงสกัดไว้ในระยะเผาขน

ตอนที่มันบุกเข้าฟัด ตายไปสัก 7-8 ตัวเห็นจะได้ ที่เหลือเลยแตกกระจายไป แต่เราได้ยินเสียงมันเห่าหอนกันอยู่อีกเป็นฝูงใต้เนินอีกด้านลงไป มองไม่เห็นตัว รู้สึกว่าจะแห่กันมาอีก ก็เลยเผ่นกลับมานี่แหละ เพราะถ้าพวกมันมากๆ ก็คงยิงไม่ทันแน่ เกิดมาไม่เคยเห็น หมาห่าเหวอะไรพรรค์นี้ก็ไม่รู้ ใหญ่ขนาดเกรทเดน แต่รูปร่างเหมือนอัลเซเชี่ยน แต่ละตัวผอมซี่โครงบาน ท่าทางหิวจัดทั้งนั้น มันแตกกระจายออกไป เพราะลูกปรายจากลูกซองแท้ๆ ไรเฟิลยิงมันไม่ทัน เก็บได้ทีละตัวเท่านั้น สู้ลูกซองไม่ได้ ดิ้นไปนัดละสองสามตัว กระสุน 5 นัดในแมก-กาซีนแต่ละชุด ยังยิงมันไม่ค่อยจะทันถึงขนาดต้องประจัญบานกับมันด้วยพานท้ายปืน ล้มลุกคลุกคลานเกือบตายไปทีเดียว”

“เมย์ล่ะ เรียบร้อยดีหรือ?”

ดารินหันไปตะครุบตัวแม่เพื่อนสาวต่างผิว ผู้กำลังหอบตัวโยนพูดอะไรยังไม่ได้ในขณะนี้

“ฉันไม่เป็นไร น้อย ดูไชยยันต์เถอะ ฉันเห็นเขาถูกมันฟัดลงไปล้มกลิ้งอยู่หลายครั้ง ตอนที่มันบุกเข้าประชิดตัว เพราะมัวแต่ช่วยยิงสกัดให้ฉันอยู่ตอนที่มันรุมล้อมฉัน โชคดีอยู่บ้างที่ฝูงนี้มีไม่มากนัก ถ้ามากกว่านี้ เราไม่มีทางสกัดมันทัน ก่อนที่จะเหลือแต่กระดูก”

หมอดารินตื่นตระหนกอกสั่นไปหมด หันกลับไปสำรวจดูบาดแผลตามเนื้อตัวของไชยยันต์ ก็พบว่าถูกขบขย้ำไปเกือบทั้งตัว แม้แต่บริเวณหน้าตา แต่โชคดีที่ไม่มีรอยแผลใดลึกหรือฉกรรจ์นัก นอกจากถากๆไปเท่านั้น จากกางเกงขายาวและเสื้อล่าสัตว์ชนิดหนาของเขา ที่ช่วยป้องกันไว้ แต่ถึงเช่นนั้นก็ยัง

ขาดกระจุย รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนเหมือนตะลึงไปชั่วขณะ ต่อมาเขาก็กวาดไปรอบ ๆ

"แงซายหายไปไหนครับ คุณไชยยันต์?"

"มันแยกขึ้นไปบนเขาด้านใต้ เขาลูกที่เราเดินลงมาเมื่อวานนี้แหละ บอกว่าจะขึ้นไปสำรวจบนนั้น ให้ผมกับเมย์รออยู่ตีนเขาก่อน นัดกันไว้แล้วไม่เกินชั่วโมงมันจะกลับลงมา แงซายหายขึ้นไปสักครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ ระหว่างที่ผมกับเมย์นั่งพักรออยู่ตามคำสั่งของมัน ไอ้หมาวายร้ายฝูงนั้นก็พุ่งเข้ามาล้อมทันที ไม่มีการเห่าหอน หรือมีเสียงเคลื่อนไหวผิดปกติใด ๆ เตือนให้เรารู้ล่วงหน้าเลยจนนิดเดียว พรวดเดียวก็แยกเขี้ยวขาวสลอนไปหมดแล้ว เหมือนหมาผีงั้นแหละ ผมกับเมย์เลยต้องเผ่นกลับมาก่อน ขืนรอช้าให้มันจับฝูงกันได้อีกครั้ง คราวนี้เสร็จแน่"

ระหว่างที่ดารินกับเชษฐา กำลังสาละวนอยู่กับการช่วยกันตรวจดูบาดแผลของไชยยันต์และเมย์ จอมพรานพยายามใช้สายตาสำรวจไปรอบทิศเท่าที่สายตาจะส่งไปถึง ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 11 นาฬิกาเท่านั้น เหลืออีกชั่วโมงเต็มสำหรับกำหนดนัด ที่ทุกฝ่ายจะต้องกลับมาพร้อมกันยังที่พักอาศัยที่ฝ่ายของเขา ซึ่งประกอบด้วยเชษฐาและดารินไม่ได้เดินห่างจากเนินจันทร์ออกไปเท่าใดนัก เนื่องมาจากตรวจค้นตามพื้นไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน จึงทำให้สามารถได้ยินเสียงปืนจากฝ่ายไชยยันต์และย้อนกลับมาสมทบกันได้ทันการณ์ เพราะไชยยันต์กับเมย์ก็ไปไม่ไกลจากจุดศูนย์กลางเช่นกัน

ขณะที่คนอื่น ๆ ที่แยกย้ายกันไปอีกสองด้านนั้น ยังไม่อาจเดาถูกว่าขณะนี้ไปไกลแค่ไหน ไม่อาจมองเห็นได้เพราะภูมิประเทศอันเป็นลอนสูง ๆต่ำ ๆอยู่ทั่วไป สำหรับแงซายไม่มีอะไรจะต้องห่วง คนคนนั้นย่อมเท่าทันต่อเหตุการณ์ และสามารถรักษาตัวรอดปลอดภัยได้เสมอ แต่จะอย่างไรก็ตาม **มันไม่วายจะแสดงบุคลิกอันลึกลับประจำตัวอยู่ตามเดิม เขาไม่อาจเข้าใจได้ว่า เหตุใดมันจึงแยกเดินขึ้นเขาไปตามลำพังโดยปล่อยทิ้งให้ไชยยันต์กับมาเรียเผชิญกับเหตุร้ายเพียงสองคน และบัดนี้ก็มองไม่เห็นวี่แววของแงซายเลย**

มันไปไหน...เพื่ออะไร!

หันมองกลับไปทางด้านเหนือ อันเป็นตำแหน่งที่มองเห็นฝูงกวางหิมะนับพันแตกตื่นอะไรสักอย่าง วิ่งเข้าขบวนกันมาชนิดมืดฟ้ามัวดิน โดยตัดลงจากซอกเขาทางด้านขวา ผ่านลงไปในหุบซีกตรงข้าม บัดนี้ก็สงบเงียบไปแล้ว แสดงว่ามันคงจะวิ่งผ่านลับไปสิ้นริ้วขบวนฝูงมหึมาของมัน ทิ้งแต่ฝุ่นธุลีให้ลอยคลุ้งอยู่เหนือม่านหมอก ทั้งไชยยันต์และมาเรียคงจะไม่ทันสำเหนียกถึงสาเหตุผิดวิกลนี้ได้ ด้วยอยู่กันคนละทิศ ส่วนด้านอื่น ๆ ทั่วไป ขณะนี้ก็ดูจะปราศจากวี่แววกระโตกกระตากอะไรทั้งสิ้น

เชษฐา ดาริน บอกเหตุการณ์ทางด้านของตนให้สองสามีภรรยาทราบ เกี่ยวกับการที่ได้เห็นกวางหิมะนับพัน วิ่งอย่างตื่นตระหนกผ่านหน้าไปเป็นกองทัพ ตรงบริเวณอันเป็นส่วนลำคอของภาพนางนอน ทำเอาไชยยันต์และมาเรียยิ่งตกใจเพิ่มขึ้น

"แล้วรู้ไหม ว่ามันแตกตื่นอะไร?"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามเร็วปรื๋อ

"เรามองไม่เห็นว่า มันตื่นตกใจอะไร ถึงได้วิ่งกระเจิงกันทั้งฝูงพันๆ ตัวเช่นนั้น เห็นท่าไม่ดีเลยชวนกันถอยกลับ ออกเดินมาได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงปืนทางด้านแกนี่แหละ"

ไม่ทันจะสิ้นเสียงพูดของเชษฐา ทั้ง 5 คนที่มาชุมนุมสมทบกันอยู่ในขณะนี้ ก็ผวาสะดุ้งขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงปืนดังเป็นประทัดแตก คราวนี้ดังมาจากด้านตะวันตก ซึ่งมีเนินสูงลูกหนึ่งบังอยู่ไม่ไกลนัก เป็นด้านของจัน คะหยิ่น และเส่ย

"เฮ้ย! ใครเจอเข้าบ้างแล้วกระมัง"

ไชยยันต์ร้องลั่น กระโดดขึ้นยืนทั้งตัว มาเรียผู้กำลังนั่งกอดเข่าอ้าปากหายใจอยู่ขณะนี้ก็เผ่นผึงขึ้นพร้อมไรเฟิลติดมือขึ้นมาด้วย ดารินกับเชษฐาถลันเข้าไปที่พรานใหญ่

เสียงปืนขนาดต่างๆ รวมทั้งลูกซองจากเรมิงตันแบบปั๊มของคะหยิ่น ยังคงแซ่ประสานกันติดต่อไปชนิดนับนัดไม่ถูกและจำแนกไม่ได้ ราวกับเกิดสงคราม แทรกแว่วมาในท่ามกลางเสียงปืนอันอื้ออึงนั้น เป็นเสียงร้องโหวกเหวกโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์ เป็นสำเนียงที่บอกถึงความอลหม่านตระหนกตกใจ

"พวกของจัน อยู่หลังเนินนี่เอง"

รพินทร์บอกด้วยเสียงสำลัก แล้วเผ่นเข้ามากระชากลูกซองห้านัดจากมือของไชยยันต์ไปพร้อมกับเข็มขัดกระสุน โดยยัดเยียดไรเฟิลประจำมือไว้ให้แทน ออกวิ่งแน่บตัดเนินมุ่งไปทางด้านตะวันตกทันที

"ตามรพินทร์ไปด้วย เร็ว!"

เชษฐาตะโกนบงการ พร้อมกัน ตนเองก็ไม่รอช้า ออกกวดไล่หลังจอมพรานไปในพริบตานั้น ไชยยันต์ ดาริน และมาเรียยืนตะลึงอยู่ชั่วเสี้ยววินาที ก็ได้สติทั้งหมด จึงพากันวิ่งตามไปด้วย

ทั้ง 5 คน วิ่งแข่งกับเวลาลงมาถึงปลายเนินจันทร์ ด้านตะวันตก ก็พอดีกันกับที่อีกสามคนอันเป็นเจ้าของเสียงปืนโผล่ขึ้นมาให้เห็นจากส่วนบนของเนินลูกที่ขวางหน้าอยู่ วิ่งเหลียวหน้าเหลียวหลังกันมาในสภาพแตกกระเจิง พร้อมกับตะโกนร้องบอกอะไรกันฟังไม่ได้ศัพท์ ปืนในมือหันกลับไประเบิดกระสุนสนั่นหวั่นไหวทางเบื้องหลัง ซึ่งยังมองไม่เห็นว่ามันเป็นอะไร แล้วก็แล่นถลาตามกันเป็นพรวนลงมาตามทางลาด ซึ่งฝ่ายของรพินทร์กำลังแล่นสวนขึ้นไป ใครคนหนึ่งในจำนวนนั้นรู้สึกว่าจะเป็นเส่ยเสียหลัก หกคะเมนล้มกลิ้งเป็นลูกขนุนลงมาตามไหล่ลาดชันอย่างน่ากลัว ปืนกระเด็นหลุดมือไปทางหนึ่งท่ามกลางสายตาอันเบิกโพลงของฝ่ายรพินทร์ที่มองเห็นเหตุการณ์อยู่ทุกระยะ

พรานใหญ่หยุดชะงักกึกลงกับที่ ตรงบริเวณส่วนลาดตีนเนินทั้งสองที่ทอดลงมาบรรจบกันนั่นเอง ยกปืนขึ้นประทับไหล่เตรียมพร้อม มันเท่ากับเป็นการเตือนให้อีกสี่คนปฏิบัติตามในทันที ต่างกระจายกันออกเป็นแถวเรียงหน้ากระดาน ปืนทุกกระบอกจ้องลำกล้องขึ้นไปยังส่วนยอดเนินด้านหลังของอีกสามคน ที่พากันวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตลงมา

ชั่วไม่ถึงอึดใจ เงาสีขาวสลับเทาของเจ้าสัตว์สี่เท้าฝูงหนึ่ง ยังคะเนปริมาณไม่ได้แน่ชัดในขณะนี้ ก็กรูพ้นยอดเนินขึ้นมาราวกับสายน้ำที่ไหลข้ามยอดหญ้า รวดเร็วและว่องไวปานลมพัด มันพุ่งดิ่งกวดไล่คนทั้งสามที่กำลังกระจัดกระจายอยู่ในขณะนี้ ด้วยฝีเท้าที่เหนือกว่ามนุษย์มากมายนัก ระลอกแรกที่นำหน้ามา ก็ว่าสิบตัวขึ้นไป

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิงอย่างใจเย็นที่สุด เขาเลือกยิงเฉพาะกลุ่มที่กวดไล่คนเหล่านั้นใกล้เข้ามามากที่สุด แล้วก็เบนศูนย์ขึ้นไปยิงกลุ่มที่วิ่งรวมหมู่กันมาอย่างใกล้ชิด ทีละนัด เสียงกระสุนลูกซองแบบลูกปรายเก้าเม็ดแผดขึ้นเป็นจังหวะ

สามตัวที่พุ่งเป็นลูกธนู โดดเข้างับด้านหลังของจันอย่างหวุดหวิดจวนเจียน กระเด็นผงะไปในพริบตานั้น สองตัวชักดิ้นชักงออย่างทุรนทุราย แล้วร่วงลงมาตามทางลาด อีกตัวร้องลั่นวิ่งขาเขยกปัดเป๋ผละไปทางหนึ่ง

จากเสียงระเบิดนัดปฐมฤกษ์ของรพินทร์นั่นเอง ทำให้ไรเฟิลอีกสี่กระบอกจึงเริ่มกัมปนาทตามขึ้นบ้าง อย่างหูดับตับไหม้ เป้าหมายก็คือ ฝูงสัตว์มหานรกที่พรูกันไล่หลังคนเหล่านั้นมาชนิดเอาเป็นเอาตาย!

ตัวที่สาม สี่ และห้า ก็กระเด็นกระดอนไปในพริบตา ทุกครั้งที่ปืนจากเบื้องล่างแผดสนั่นขึ้น บางตัวฟุบไปในทันที และบางตัวก็หมุนวนอยู่กับที่ ก่อนที่จะฝังเขี้ยวลงไปบนแผ่นหลังของเหยื่ออันกำลังโกยแน่บอยู่นั้น กระสุนลูกปรายจากรพินทร์ได้ผลมากที่สุด เพราะทุกนัดไม่เคยพลาดเลย และไม่น้อยกว่าสองตัวที่จับหมู่มาใกล้ๆกัน จะต้องม้วนกลิ้งหงิกงอไปทันที เขา

ยิงพลาง บรรจุกระสุนเพิ่มเติมเข้าไปในหลอดแมกกาซีนพลาง ในระหว่างที่ไรเฟิลอีก 4 กระบอกก็ดังประสานกันจนหูดับ

ชุดแรกที่ไล่ลับเนินขึ้นมา ก็พลัดด่าวดิ้นไปหมด กระเซ็นเลือดของมันแดงฉาน แต้มกระจายไปทุกหย่อมหญ้าอันเป็นทางลาดชันลงมานั้น ตัวสุดท้ายวิ่งหางจุกก้น บ่ายหน้ากลับขึ้นเนินไปอย่างรวดเร็ว ดารินกวาดศูนย์.300 เวฯ แม็กฯ ของหล่อนตามแล้วยิงตัดหน้า พอขาดเสียงปานฟ้าผ่า เจ้าหางพวงราวกับหมาจิ้งจอก แต่สูงใหญ่ขนาดเกือบเท่าลูกม้าสีเทาตัวนั้นก็ผงะลอยขึ้นทั้งตัว ทิ้งกายลงกระทบพื้นหญ้า แล้วไถลลื่นลงมาเอาตีนทั้งสี่กระตุกตะกายอากาศ ปากของมันยังกัดดินตรงหน้าติดปากกระจุยไป

“สงวนลูกไรเฟิลไว้ อย่าพยายามยิงโดยไม่จำเป็น”

เชษฐาตะโกนลั่น ทิ้ง.460 ของตนเองลงกับพื้น แล้วพุ่งไปที่คะหยิ่นผู้วิ่งหน้าตาไม่เป็นคนลงมาถึง กระชากลูกซองเรมิงตันแบบปั๊มมาถือไว้ในขณะที่รพินทร์ร้องสั่งเป็นภาษากะเหรี่ยงให้ทั้งจันและคะหยิ่นเร่งเผ่นขึ้นไปบริเวณส่วนโคกของเนินพระจันทร์

ดารินกับมาเรียวิ่งตรงเข้าไปประคองเส่ย ผู้ลงมาถึงพื้นต่ำสุดของบริเวณนั้นด้วยอาการกลิ้งเหมือนลูกขนุน กระชากให้ลุกขึ้นยืน เส่ยเลือดโชกไปทั้งตัว อาการสะบักสะบอมกว่าทุกคน รู้สึกว่าจะโดนขย้ำไปทั่ว พูดอะไรยังไม่รู้เรื่องในขณะนี้ ถูกดารินลากตัวให้ไต่เนินหนีตามหลังจันกับคะหยิ่นผละขึ้นไปก่อน คงทิ้งให้มาเรียปักหลักเตรียมรับหน้าอยู่ที่เดิม

ไชยยันต์นั้นวิ่งไต่เนินซีกตรงข้าม ตรงขึ้นไปเก็บไรเฟิล

ของเส่ยที่ทำตกไว้ครึ่งทาง ซึ่งบัดนั้นเอง ระลอกที่สองของฝูงหมานรก ก็ประดังพรั่งพรูลับเนินลงมาอีกอย่างบ้าคลั่ง

"หมอบลง คุณไชยยันต์"

รพินทร์ตะโกนเสียงหลง เมื่อไชยยันต์ย่งโย่งหยกจะลุกขึ้น และแผ่นหลังบังทางปืนของเขาพอดี อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ฉับไวทันต่อเหตุการณ์ดีเหมือนกัน เขาทิ้งกายลงราบกับพื้น กอดไรเฟิลที่เก็บขึ้นมาได้แล้วกลิ้งตัวเองหลุนๆลงมาตามพื้นหญ้าอ่อนนุ่มเทลาดนั้น เปิดโอกาสให้กระสุนลูกซองของรพินทร์กับเชษฐาซึ่งฉวยมาได้จากคะหยิ่นในขณะนี้ สาดโปรยปรายเป็นม่านขึ้นไป

มันโดนเข้าทั้งกลุ่ม ที่โผล่ประดาหน้าลับเนินขึ้นมานั้น ร้องออกมาเป็นเสียงสุนัขให้ได้ยินเป็นครั้งแรก แตกกระจายออกไปทั้งฝูง พอล้ำหน้าจะลงเนินมาอีก ก็โดนเข้าอีกจากกระสุนลูกปรายทั้งสองกระบอก ที่ดิ้นก็ดิ้นไป ที่เพียงแต่บาดเจ็บก็วิ่งแตกฝูงไม่รู้ทิศทาง พรานใหญ่กับเชษฐา ช่วยกันปักหลักยิงสกัดไว้ในระยะประมาณ 60 เมตรอย่างหนาแน่น ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา เจ้าหมาผีฝูงนั้น ซึ่งยังไม่อาจคะเนจำนวนของมันได้ เพราะเนินที่บังอยู่ ก็วิ่งแตกกระจายลับสันเนินเปิดหนีไปหมด **ไม่มีตัวใดกล้าโผล่หัวขึ้นมาให้เห็นเลย ได้ยินแต่เสียงเห่าหอนขู่คำรามของมัน ดังอยู่ใต้เนินฟากตรงข้ามเหมือนจะชุมนุมพลรอการตัดสินใจอยู่ที่นั่น!**

"ถอยเข้าที่มั่นเราก่อนเถอะครับ!"

รพินทร์ร้องบอกนายจ้างของเขา ขณะที่กำปืนแน่น ตา

จ้องเขม็งไปบนยอดเนินอันเป็นด้านที่ไอ้หมานรกกวดไล่คนทั้งสามของเขาลงมา เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ผละถอยอย่างคอยระวังคุมเชิงขึ้นไปก่อน แล้วจากนั้น เขาก็ออกวิ่งตามขึ้นไปสมทบ โดยมีดารินกับจัน ซึ่งขึ้นไปถึงส่วนโคกสูงของเนินพระจันทร์แล้ว ยืนสังเกตการณ์เตรียมระวังพร้อมที่จะช่วยยิงลงมาจากอีกมุมหนึ่ง

เมื่อทุกคนถอยขึ้นมารวมกันพร้อมบนเนินพระจันทร์ ซึ่งมีระดับสูงกว่า ก็มองเห็นบริเวณยอดเนินตรงข้ามเต็มพืดไปหมด จากฝูงหมาหิวบ้าเลือดพวกนั้น เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ไม่ต่ำกว่า 5-6 สิบตัว ที่บังอยู่ใต้เนินลงไปอีกจะมีอีกเท่าใดไม่ทราบได้ บัดนี้มันวิ่งพล่านกระจายเต็มเนิน หัวซุนเอาจมูกดมดินไปทั่ว แต่ยังไม่มีท่าทีว่าจะพากันเคลื่อนลงมา บางครั้งก็กัดกันเองยุ่งเหยิงไปหมด เสียงเห่าและหอนที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนเริ่มจะแซ่สนั่นขึ้น และดังรับกันเป็นช่วงๆ จนดูราวกับว่าทุ่งหญ้าทุกหนทุกแห่งภายใต้หุบเนิน อันเป็นเหลี่ยมกำบังตาอยู่ในขณะนี้จะเต็มไปด้วยพวกมันทุกตารางนิ้ว

แงซายยังไม่โผล่เงามาให้เห็น

ชะตากรรมของบุญคำ เกิด และส่างปาก็ยังไม่อาจทำนายได้

ทั้งหมดพากันยืนถือปืน จ้องข้ามฟากไปยังเนินลูกนั้นด้วยอาการตะลึงงัน ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกไปอีกครั้ง ยกเว้นเส่ย ผู้ครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนพื้นหญ้า สูดปากครางหงิงๆ และกำลังสาละวนตรวจดูบาดแผลของตนเอง ระคนไปกับเสียงสาปแช่งสบถสาบาน สถานการณ์อันคับขันในแบบที่คาดคิดไม่

ถูกล่วงหน้ามาก่อน ดูเหมือนจะทำให้ทุกคนมึนงงอับจนต่อปัญญาไปหมด

"ทำยังไงดีนี่ ถ้ามันรวมฝูงบุกตามเราขึ้นมาบนนี้ นอกจากยิงไม่ทันแล้ว ลูกปืนเรายังมีอยู่จำกัด ไม่พอกับไอ้หมานรกเป็นกองทัพเหล่านี้"

เชษฐาหลุดปากออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง

"แงซายก็ไปอยู่เสียที่ไหนก็ไม่รู้"

ดารินพูดออกมาเหมือนจะร้องไห้

เมื่อนั้นเองรพินทร์ ไพรวัลย์ จึงไหวตัว

"ที่เราเห็นอยู่นี่ เป็นจำนวนส่วนน้อยของมันเท่านั้น ส่วนใหญ่ซึ่งจะต้องมีมากกว่านี้หลายเท่า ก็คือกองทัพของมันที่ทำให้กวางเป็นพัน ๆ ตัวแตกตื่นอย่างที่เห็นทางด้านเหนือเมื่อครู่ใหญ่นี้ สงสัยว่าจะเคลื่อนฝูงมาจากที่ใดที่หนึ่ง ที่นี่คงไม่ใช่ถิ่นดั้งเดิมของมันแน่นอน โชคเราไม่ดีนัก ที่มาถึงที่นี่ เป็นจังหวะเดียวกับที่ไอ้หมาผีฝูงใหญ่นี่เคลื่อนหาเหยื่อมาถึงพอดี อย่างอื่นอย่าเพิ่งไปคำนึงถึงก่อนเลยครับ หาทางปลอดภัยให้พวกเราเฉพาะ 8 คนนี่ก่อนดีกว่า"

จบคำพูด เขาก็หมุนตัวผลุนผลันผละไปโดยเร็ว ก่อนที่เชษฐาหรือใครจะทันพูดอะไรด้วยทัน ทุกคนเห็นพรานใหญ่โบกมือเรียกคะหยิ่นกับจันให้ตามไปด้วย ทั้งสามคนวิ่งลงไปในร่องเนิน อันเป็นตำแหน่งซึ่งวางแค้มป์ไว้ ในระหว่างที่เชษฐาไชยยันต์ ดาริน และมาเรียยังยืนคุมเชิงสังเกตการณ์อย่างไม่ไว้ใจไปยังเนินฝั่งตรงข้าม อันเป็นที่ชุมนุมของฝูงหมาป่าตัวเขื่อง ๆ ลักษณะประหลาดเหล่านั้น โดยที่ยังไม่อาจตัดสินใจอย่างไรได้

ครูใหญ่ต่อมา จอมพรานกับคนของเขาก็โผล่กลับขึ้นมาอย่างรีบร้อน มีคะหยิ่นกับจันช่วยกันหิ้วหีบไดนาไมต์มาด้วย พอมองเห็นฝ่ายที่รออยู่ก่อนแล้วก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และเข้าใจได้ทันที

"ผู้กอง เอาแบบนี้หรือ?"

ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้น สีหน้าแสดงความยินดี

"ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น จะรอคอยแงซายอยู่ก็ไม่ทันการเสียแล้ว สมมุติว่าถ้ามันบุกตามขึ้นมาอีก กระสุนปืนทุกกระบอก เรามีไม่พอสำหรับการทำสงครามกับไอ้หมานรกฝูงนี้นอกจากสำหรับหาอาหารยังชีพเท่านั้น"

พรานใหญ่ตอบหอบ ๆ เอาหลังแขนป้ายเหงื่อบนหน้าผากสลัดทิ้ง แล้วบงการให้จันเปิดหีบไดนาไมต์ออก ไชยยันต์ก็ถลาลงไปนั่งคุกเข่าอยู่ตรงหีบนั้น งัดขึ้นมาถือเดาะอยู่ในมือสองลูก

"ผมยังนึกไม่ออกว่าเราจะใช้ยังไง..."

ไชยยันต์พูดโดยเร็ว

"เราไม่มีแรงส่งจากลูกธนู ให้นำระเบิดไปถึงพวกมันได้ จะใช้วิธีวางสายชนวนเพื่อกดสวิตซ์ให้ระเบิด เราก็จะต้องมีเวลามากกว่านี้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ระเบิดแต่ละลูกก็คงจะฆ่าพวกมันได้ไม่มากนัก เพราะมันกระจายกันอยู่เพ่นพ่านไปหมดแบบนี้"

"เราไม่ได้หวังจะใช้ระเบิดเพื่อฆ่าพวกมันส่วนใหญ่ทั้งหมด แต่จะอาศัยอำนาจระเบิดและเสียงเป็นการขับไล่ยับยั้งมันเท่านั้น และก็ไม่ต้องส่งระเบิดให้ไปไกล หรือวางสายชนวนอะไรทั้งสิ้น เราจะใช้วิธีง่าย ๆ พอให้พ้นหน้าไประยะหนึ่งก่อน ขณะนี้พวกเราอยู่บนที่สูง ถ้ามันจะตามขึ้นมาโจมตีก็จะต้องไต่ทางสูงชัน

วิ่งขึ้นมา เราจะจุดระเบิดด้วยมือ แล้วเหวี่ยงขว้างลงไป พอมันตูมขึ้นสักลูกเดียว เชื่อว่าไอ้พวกนี้คงจะแตกหนีไปหมด ไม่กล้าจะเข้ามาใกล้อีก เสียงระเบิดจะยับยั้งขับไล่มันได้ดีกว่าเสียงปืนหลายสิบเท่า ไม่จำเป็นจะต้องให้มันตาย แต่ให้มันตกใจเท่านั้น”

“ดีมาก รพินทร์ นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ผมเองก็มัวแต่ตกใจจนคิดอะไรไม่ออกไปหมด ลืมนึกถึงระเบิดของเราที่ยังอยู่ทั้งหีบ มัวแต่ไปฝากความหวังไว้กับแงซายคนเดียวเท่านั้น”

ท่านหัวหน้าคณะก้าวพรวดเข้ามา พูดขึ้น พลางจับแขนน้องสาวไว้

“น้อย จัดการดูบาดแผลของเส่ยกับไชยยันต์ให้เรียบร้อยก่อนเถอะ อย่าปล่อยไว้นาน พี่ไม่แน่ใจว่าไอ้หมาพวกนี้จะมีเชื้ออะไรอยู่ในน้ำลายมันด้วยหรือเปล่า ตามปกติแล้วหมาป่าแทบทุกชนิดมีเชื้อโรคบ้าด้วยกันทั้งนั้น ทางนี้ไม่ต้องห่วง พี่กับรพินทร์จะรับหน้ามันไว้เอง จัดการเรื่องแผลกันเสียก่อนเดี๋ยวนี้เลย”

ดารินพยักหน้ารับคำโดยเร็ว หันไปชวนมาเรียให้ช่วยมาเป็นลูกมือด้วย แล้วบอกไชยยันต์กับเส่ย ให้กลับเข้าไปยังบริเวณแค้มป์ที่พัก ซึ่งเครื่องเวชภัณฑ์อยู่ที่นั่น บนขอบเนินจึงเหลืออยู่แต่เพียงรพินทร์ เชษฐา คะหยิ่น และจัน สี่คนทำหน้าที่ระวังอยู่ ตามแผนซึ่งพรานใหญ่บอกไว้ให้ทราบ **ถ้ามันไม่กรูตามขึ้นมาอีกก็แล้วไป แต่ถ้ามันบ้าเลือดดมกลิ่นตามเข้ามาก็จะต้องไต่ขึ้นมาตามพื้นอันลาดชันนั้น**

ระเบิดจุดสายชนวนก็จะถูกเหวี่ยงลงไปรับหน้าไว้ทันที!

ยังไม่มีทีท่าว่า ไอ้หมานรกเหล่านั้นจะเคลื่อนพลจากเนินที่มันเพ่นพ่านอยู่มายังเนินลูกนี้ นอกจากจะชุมนุมเห่าหอนกันอยู่ตามฝั่งตรงข้ามเช่นนั้น อาจมีบ้างเจ็ดแปดตัว ที่วิ่งลงมาดมกลิ่นตามซากศพของพวกมัน ที่ถูกยิงเกลื่อนจมกองเลือดอยู่บนพื้นหญ้า แต่ก็ไม่ล่วงล้ำลงมาจนถึงตีนเนิน ทั้งสี่คนลงนั่งเฝ้ามองมันอยู่เช่นนั้น ระยะระหว่างยอดเนินต่อเนิน ห่างกันประมาณ 400 เมตร เชษฐาใช้กล้องส่องตรวจดูอยู่ทุกระยะ เขาสามารถเห็นลักษณะรูปร่างและหน้าตา ตลอดจนขนาดของมันอย่างชัดเจน โดยเลนส์ของกล้องส่องทางไกล

"เวรเสียจริงๆ ผมไม่เชื่อเลยว่า เราจะมีเรื่องคับขันอะไรเกิดขึ้นอีก เมื่อเหยียบขึ้นเนินพระจันทร์ได้สำเร็จ แต่แล้วก็เกิดขึ้นจนได้ เหมือนพระเจ้าจะส่งอุปสรรค เข้ามาขัดขวางเล่นงานเราจนวินาทีสุดท้ายเอาทีเดียว สถานการณ์ของเราคราวนี้คล้ายๆ เมื่อตอนถูกโขลงไอ้แหว่งล้อมเล่นงานงั้นแหละ"

เชษฐาบ่นพึมพำ พร้อมกับจุ๊ปากเบาๆ แล้วส่งกล้องไปให้พรานใหญ่ถามต่อมาว่า

"ดูให้ดีซิ มันหมาพันธุ์อะไรกันแน่ ความจริงแต่ละตัวของมันก็ดูไม่มีความหมายอะไรเลย แต่พอรวมฝูงกันจำนวนมากๆ มันก็กลายเป็นกองทัพมฤตยูเอาทีเดียว"

พรานใหญ่ยิ้มเลี่ยนๆ บนหน้าผากเต็มไปด้วยริ้วรอย

"ผมก็คิดอย่างคุณชายเหมือนกัน คือเข้าใจว่าเส้นทางช่วงสุดท้ายของเรานี่ปลอดโปร่งดีที่สุดแล้ว ไม่มีเค้าเงื่อนให้ทราบล่วงหน้าเลยว่าจะมีอุปสรรคหนักใจอะไรมาแทรกอีก นึกว่าต่อไปนี้เราคงจะต่อสู้กับภัยธรรมชาติอย่างเดียวเท่านั้น แต่แล้วก็มาเจอดีเข้าอีกจนได้ มันเป็นเหตุการณ์บังเอิญประจวบเหมาะเป็นอุปัทวเหตุ ผมว่ามันเป็นหมาป่าธรรมดานี่เอง แต่พื้นภูมิประเทศทำให้มันมีขนาดใหญ่กว่าพวกหมาป่าที่เราเคยพบเห็นกันในป่าล่าง อันเป็นธรรมชาติของสัตว์ป่าหลงสำรวจแถบนี้ทั้งหลาย มันคงเคลื่อนขบวนย้ายถิ่นหากินไปเรื่อยๆ เข้าเหยียบป่าไหน สัตว์อื่นๆ ก็แหลกพินาศไปหมดเป็นแถบๆไป เพราะปริมาณอันมากมายของมัน แต่ถ้าเข้ามารวมฝูงกันมากๆ ประกอบกับความหิวเข้าด้วยแล้ว มันจะร้ายกาจน่ากลัวอย่างไม่มีอะไรเทียบ อย่าว่าแต่หมาพวกนี้เลย ต่อให้มดเล็กๆ แท้ๆ ถ้ายกกันมาเป็นกองทัพแบบเดียวกับคลื่นในมหาสมุทร ก็ไม่มีอะไรจะยับยั้งมันได้"

"คุณว่ามันไม่ได้อยู่ในถิ่นนี้มาก่อนไม่ใช่หรือ?"

"ผมเข้าใจเช่นนั้น แต่เดิมพื้นภูมิประเทศแถบนี้ดูน่าจะสงบสันติสุขที่สุด สังเกตได้จากความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์ประเภทกินพืชเป็นอาหารทั้งหลายที่มีอยู่ชุกชุมมากที่สุด เจ้าหมาพวกนี้หิวโหยย้ายถิ่นรวมจำนวนกันมาจากที่อื่น มุ่งผ่านมาทางนี้ ประจวบเหมาะกับที่พวกเรามาถึงที่นี่พอดี จึงเป็นเรื่องทั้งโชคดีและโชคร้ายของเราผสมกัน"

เขาเว้นระยะ หัวเราะเกรียมๆในลำคอ

"ทีนี้มันก็อยู่ที่ว่า ระหว่างโชคดีกับโชคร้ายของเรา อะไร

จะมีน้ำหนักมากกว่า ถ้าเป็นอย่างแรก ก็แปลว่าเราหาทางหลีกหลบไม่ให้มันมารบกวนเราได้โดยปลอดภัย ถ้าอย่างหลังก็แปลว่าเราพินาศกันทั้งหมดบนเนินพระจันทร์ ที่เรามาถึงเป็นด่านสุดท้ายนี่เอง”

ท่านหัวหน้าคณะถอนใจเฮือก โคลงศีรษะช้า ๆ

“ความจริง ที่นี่ก็มีสัตว์เป็นเหยื่อมันออกอุดมสมบูรณ์พอที่จะทำให้พวกมันทั้งหมดอิ่ม และเลิกสนใจกับเราได้ไม่ใช่หรือ”

“ครับ สัตว์ที่นี่มาก อย่างน้อยที่สุด ก็มากมายก่ายกองอย่างที่เราเห็นมันวิ่งกันเป็นฝูงใหญ่นับพัน ๆ ตัว ทางด้านเหนือโน่น แต่สัตว์เหล่านั้นมันก็ยังได้เปรียบเรา ในข้อที่มีสัญชาตญาณระวังภัย และความปราดเปรียวพอที่จะรู้ถึงอันตรายจะมาถึงล่วงหน้า พวกเราต่างหากเชื่องช้ากว่าสัตว์พวกนั้นมาก กว่าจะรู้ก็จะสายเสียแล้ว ผมไม่คิดว่ามันมีเจตนาที่จะมุ่งเล่นงานเราโดยตรง มันจงใจที่จะล่าสัตว์พวกนั้น แต่บังเอิญเราเข้ามาอยู่ในเส้นทางของมันเข้าด้วย ไม่ต้องมากหรอก เพียงแต่จำนวนหนึ่งในสิบของพวกมันทั้งหมด เบนความสนใจมาที่เราเท่านั้นเราก็แย่แล้ว ที่ปะทะกับพวกเราเป็นระลอกแรกซึ่งเห็นอยู่นั่น เป็นแต่เพียงจำนวนปลีกย่อยที่สุดของมันเท่านั้น ส่วนใหญ่ของมันคงยังตามมาไม่ถึง ถ้าส่วนใหญ่มุ่งตามรอยฝูงสัตว์เหล่านั้นไป ก็นับว่าสวรรค์ช่วยเรา แต่ถ้ามันเห็นว่าเราเป็นเหยื่อที่ใกล้ตัวที่สุดควรจะหันมาสนใจเสียก่อน ก็เป็นเรื่องที่จะต้องขึ้นกับโชคชะตาคงได้มีการวัดดวงกันอีกครั้ง แต่ผมยังเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า ระเบิดที่เรามีติดตัวมาด้วย คงจะขับไล่มันให้เบนไปจากพวกเราได้ ถ้าเลือกใช้ให้ถูกหลัก และถ้ามีโอกาสตระเตรียมวางแผนทัน”

"ถามจริงๆ เถอะ คุณกับแงซายพอจะรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนแล้วไม่ใช่หรือ?"

"ผมเพียงแต่ระแวงบ้างนิดหน่อยเท่านั้น แต่ก็ไม่ล่วงหน้านานนัก เมื่อคืนนี้ผมหลับเป็นตาย เพิ่งจะมาสอบได้ความจากพวกพรานพื้นเมืองของผมและแงซายว่า เมื่อคืนที่ผ่านมามีเจ้าหมาชนิดนี้มาเกะกะป้วนเปี้ยนไล่สัตว์อยู่ในละแวกใกล้ๆ ที่พักของเรา ตอนนั้นมันไม่ได้แสดงท่าทีว่า จะรุกล้ำเข้ามาเล่นงานอะไรพวกเรา เพราะจับหมู่กันอยู่เพียงฝูงละไม่กี่ตัว กวางที่เกิดยิงได้เมื่อหัวรุ่งของวันนี้ ก็เป็นกวางตัวที่เตลิดหนีเจ้าหมาพวกนี้เข้ามานั่นเอง ผมคิดแต่เพียงว่า มันอาจรวมฝูงกันแค่จำนวนร้อยและอาจโจมตีพวกเราบ้าง ซึ่งก็พอจะปะทะได้ไม่ยากนักหากไม่มากเกินไป ไม่คิดว่ามันจะมีจำนวนมหาศาลถึงขนาดทำให้กวางเป็นพันๆ ตัวต้องเผ่นหนีกันเป็นขบวน มืดฟ้ามัวดินอย่างที่เราเห็น แงซายเอง ผมก็ไม่คิดว่ามันจะรู้สถานการณ์แท้จริงของเจ้าหมาฝูงนี้อย่างผมเหมือนกัน"

"ผมรู้สึกผิดปกติ ตั้งแต่คุณสั่งให้ไชยยันต์เปลี่ยนปืนไรเฟิลมาเป็นลูกซอง และแงซายงัดธนูระเบิดขึ้นมาแล้ว แต่ไม่อยากจะถามอะไรในขณะนั้น"

"ผมไม่ได้มีเจตนาจะปกปิดอำพรางอะไรทั้งสิ้น เพราะคาดไปไม่ถึงว่า มันจะมีจำนวนมากถึงขนาดนี้อย่างที่เรียนแล้ว นึกว่าอย่างมากก็คงสัก 2-3 ร้อยตัว และที่ให้คุณไชยยันต์เปลี่ยนมาถือปืนลูกซอง ก็เพื่อความปลอดภัยของตัวคุณไชยยันต์เองที่แยกไปอีกพวกหนึ่ง ถ้าจำเป็นปะหน้ากับมันเข้าก็จะได้ปะทะได้ทันการ ดีกว่าให้ใช้ไรเฟิลซึ่งลูกโตเกินความจำเป็น

และกระสุนมีน้อย ถึงอย่างไรผมก็ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของคุณไชยยันต์กับเมย์มากกว่าคนของผมเอง ในฐานะที่ผมไม่ได้อยู่ร่วมกับทางฝ่ายคุณไชยยันต์ด้วย แม้แงซายผมก็ยังไม่อยากจะไว้ใจมันนัก เห็นไหมครับ ผลสุดท้ายคุณไชยยันต์กับเมย์ลำพังสองคนที่ตกที่นั่งลำบาก ถูกไอ้หมาฝูงนั้นเล่นงาน เจ้าแงซายแยกไปอยู่เสียที่ไหนก็ไม่ทราบ”

“ผมอุ่นใจในความรอบคอบของคุณในข้อนี้ตลอดมารพินทร์ และไม่เคยคิดว่าจะไว้วางใจแงซายเกี่ยวกับเรื่องนี้มากไปกว่าคุณเลยสักครั้งเดียว เจ้านั่นมันอาจมีความรักและเป็นห่วงต่อพวกเราทุกคนเสมอ ข้อนี้ผมเชื่อ แต่มันก็ไม่รัดกุมไปกว่าคุณหรอก แล้วนี่คุณไม่รู้หรอกหรือว่ามันไปไหน”

“มันก็คงขึ้นไปบนเขา ตรวจดูลู่ทางอะไรของมันไปตามเรื่อง จุดหมายสำคัญของมันก็ใกล้เข้ามาแล้ว ถ้าผมคิดไม่ผิดความที่มันมัวห่วงกังวลว่า จะหาทางตัดเทือกพระศิวะไม่สำเร็จทำให้มันลืมนึกถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับคุณไชยยันต์และเมย์เสียชั่วขณะ ถึงกับออกลูกไม้แยกตัวไป หรือมิฉะนั้นก็เกิดจากความชะล่าใจ คาดไม่ถึงในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ผมเองก็อุ่นใจแล้วที่เห็นว่ามันสะพายธนูระเบิดไปด้วย หนอยแน่ะ! กลับแยกกับคุณไชยยันต์ไปเสียอีกนี่ ความจริงป่านนี้มันก็น่าจะได้ยินเสียงปืนและควรบ่ายหน้ากลับมาแล้ว ผมนึกไม่ออกว่ามันไปซุกหัวหลบอยู่ที่ไหน”

“ผมก็ไม่ได้เป็นห่วงมันหรอก รู้อยู่แล้วว่า จะอย่างไรเสียมันเอาตัวรอดได้เสมอ เป็นห่วงแต่บุญคำ เกิด และส่างปา ที่แยกไปทางตะวันออกเท่านั้น ป่านนี้จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

"ยังไม่มีเสียงปืนดังมาจากด้านนั้น ก็แปลว่าพวกนั้นคงยังไม่พบกับเจ้าหมาพวกนี้ แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ขากลับอาจเจอก็ได้ เพราะมันกระจายอยู่เต็มเนินจันทร์ไปหมดแล้ว"

เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูอย่างกระสับกระส่าย

"ทำยังไงดีล่ะนี่ ด้านเราก็ถูกมันคุมเชิง จนต้องคอยระวังตัวแจกันอยู่แบบนี้ ฝ่ายของบุญคำกับแงซายก็ยังไม่โผล่กลับมา ถ้าพวกเราคนใดคนหนึ่งเกิดเป็นอันตรายถึงชีวิตกันขึ้น พวกเราทั้งหมดจะเสียขวัญกันแย่ทีเดียว ผมว่า เราใช้เสียงระเบิดไล่ให้ฝูงนั้นแตกกระจายออกไปก่อนไม่ดีกว่าหรือ ลองจุดโยนลงไปสักตูม บางทีมันอาจช่วยให้พวกเราคนอื่น ๆ ที่ยังไม่กลับมาปลอดภัยขึ้นบ้างก็ได้"

"อย่าเพิ่งก่อนเลยครับ ผมต้องการประหยัดระเบิดของเราไว้ให้มากที่สุด จุดระเบิดตอนนี้ก็คงไม่ได้ผลอะไรนัก เพราะพวกมันอยู่ห่างจากเรามาก ถึงจุดโยนลงไป มันก็จะระเบิดไปกับความว่างเปล่าข้างล่างนั่น ซึ่งไม่มีพวกมันอยู่เลยสักตัวเดียว รอฟังเหตุการณ์ก่อนดีกว่า"

"ถามรายละเอียดจากคนของคุณดูซิ ไปเจอะกันเข้าตอนไหนจึงได้ถูกมันไล่กวดหลังมาแบบนี้"

เชษฐาพยักหน้าไปทางจันกับคะหยิ่นซึ่งนั่งชันเข่าอยู่ไม่ห่างออกไปนัก หน้ายังซีดเผือดด้วยกันทั้งคู่ พรานใหญ่หันไปส่งภาษาถาม เจ้าคะหยิ่นบอกลิ้นรัวมาด้วยเสียงบ๊งเบ๊งเอ็ดอึงทำมือทำไม้ประกอบเป็นครู่ใหญ่ จอมพรานจึงหันมาถ่ายทอดเรื่องราวให้นายจ้างของเขาทราบ

"เจอในเที่ยวขากลับ ทางตะวันตกเฉียงเหนือครับ หลัง

เขาศิวะเทพนั่น คะหยิ่นกับจันบอกว่า ความจริงพบมันประ-ปรายบ้างแล้ว ในระยะที่มุ่งหน้าตรวจหารอยคุณชายอนุชาไป พวกมันโผล่ดูอยู่ตามยอดเนินต่าง ๆ แต่จำนวนไม่มากนัก ครั้งแรกก็ยังไม่เฉลียวคิดอะไร มาผิดสังเกตเมื่อเห็นพวกมันโผล่ให้เห็นใกล้เข้ามาทุกที กว่าจะรู้ตัวมันก็ตีวงล้อมเข้ามาแล้วเกือบรอบตัวทุกทิศ ระหว่างที่อยู่ในที่ลุ่มต่ำ คะหยิ่นเลยชวนกลับ พอหันหลังเท่านั้น มันก็พุ่งเข้าใส่เลย ครั้งแรกก็ไม่เกิน 10 ตัวก่อน พวกนี้ใช้ดาบฟันกราดปะทะไว้ พอฆ่ามันหมดฝูงแรกเท่านั้น ฝูงที่สองและที่สามก็โผล่มาให้เห็นอีก เลยต้องยิง แล้ววิ่งกระเจิงกันมา เส่ยโดนเข้าหนักกว่าทุกคน มันบอกว่าถ้าไม่ได้พวกเราช่วยยิงสกัดไว้ตอนที่วิ่งหนีลงเนินมา คงตายหมดแล้วทั้งสามคนเพราะรับมือไม่ไหว”

“พบรอยคนหายบ้างหรือเปล่า?”

“ไม่พบเลย นายใหญ่ พบแต่กองกระดูกสัตว์ที่ไอ้หมาพวกนั้นกัดกินไว้สด ๆ เมื่อคืนที่ผ่านมา เป็นเศษกระดูกใหญ่ ๆ ที่มันแทะไม่ได้แล้ว กระดูกอ่อน ๆ มันก็กินกันจนแทบไม่มีเหลือ”

จันเป็นคนตอบ

เชษฐาเงียบงัน แววตาซึมหม่นลงอย่างผิดหวัง

ขณะนั้นหมอดาริน มาเรีย ไชยยันต์กับเส่ยก็พากัน โผล่ร่างกลับขึ้นมาสมทบ ทั้งไชยยันต์และเส่ยได้รับการทำบาด-แผลและเยียวยาเรียบร้อยแล้ว ภายหลังจากสอบถามอาการทั้งเชษฐาและรพินทร์ก็ค่อยปลอดโปร่งใจขึ้นเล็กน้อย เมื่อทราบ

จากแพทย์ประจำคณะว่าเจ้าเด็กหนุ่มเส่ย ซึ่งมีอาการเห็นแต่แรกว่าค่อนข้างน่าวิตกนั้น ไม่มีอะไรอยู่ในขั้นสาหัส นอกจากบาดแผลจากเขี้ยว เนื้อฉีก ไปสองสามแห่งแถวขาอ่อนและตะโพก ซึ่งหมอดารินทำแผลและฉีดยาให้แล้ว เชษฐาเดินเข้ามาตบไหล่พรานหนุ่มของรพินทร์ ยิ้มให้

"เป็นยังไงบ้าง เส่ย ยังไหวไหม?"

"ไหว นายใหญ่ เส่ยไม่เป็นอะไรมาก ล้มกลิ้งลงมาจุกเท่านั้น เส่ยเป็นห่วงแต่ลุงคำ เกิด แล้วก็ส่างปา ไม่รู้เป็นยังไงบ้าง"

ทุกคนเงียบขรึมกันไปอีก จากคำพูดของเส่ย

บัดนั้นเอง ภวังค์ก็ถูกปลุกขึ้นด้วยความขวัญหาย ไชยยันต์ผู้พะวงครุ่นคิดอยู่แล้วถึงกับร้องออกมาโดยไม่รู้สึกตัว

มันเป็นเสียงปืน...ที่ทุกคนภาวนาขออย่าให้มันดังขึ้นเลย เพราะมันย่อมบอกให้ทราบถึงว่าได้เกิดอะไรอย่างที่ได้หวาดระแวงขึ้น

แต่มันก็ปรากฏดังขึ้นจริง ๆ ดังเป็นข้าวตอกแตก จากไรเฟิลสองกระบอก ซึ่งบอกได้ทันทีว่ากระบอกหนึ่งเป็น.375 ของบุญคำ ส่วนอีกกระบอกหนึ่งคือ 30/06 ของเกิด สำหรับส่างปาใครก็รู้อยู่แล้วว่าเจ้าทาสต่องสู่ของมาเรีย ไม่มีปืนประจำตัวติดอยู่ด้วยเลย นอกจากปืนสั้นของแหม่มสาว ซึ่งมอบให้มันสะพายคล้องติดตัวไว้ แต่คงไร้ประโยชน์ เพราะส่างปาไม่สันทัด นายแหม่มของมันมอบไว้ให้เพื่อสำหรับให้เป็นเพื่อนปลอบขวัญ หรือยิงเรียกส่งสัญญาณกับพรรคพวกยามจำเป็นเท่านั้น

ทุกคนไหวตัวพรึบ หันรีหันขวางชนกันอย่างทำอะไรไม่

ถูก เสียงปืนอันแสดงถึงการระดมยิงอย่างถี่ยิบนั้น บอกให้ทราบชัดเป็นอย่างดีว่ายิงเพื่อป้องกันชีวิตของตนเอง ถ้ายิงเร็วได้เท่าไร ก็เหมือนจะยืดชีวิตตนให้ยาวออกไปได้เท่านั้น มันดังอยู่ห่างเกินไปกว่าที่ทุกคนทางฝ่ายนี้จะยกกำลังไปสมทบช่วยเหลือได้ทันแน่

รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนตัวแข็งเหมือนถูกสาปให้เป็นหิน ไม่มีอะไรที่จะมาช่วยชีวิตบุญคำ พรานเฒ่าคู่ใจของเขากับเกิด และส่างปาได้เสียแล้ว นั่นคือความรู้สึกอันหนาว-เหน็บที่แล่นเข้าจับกลางขั้วหัวใจ ประสาททุกส่วนชาดิก แล้วก็มีเสียงแหลมกรีดร้องของมาเรียดังก้องขึ้น

"ส่างปา! โอ! ก๊อด!"

อย่างผลุนผลันจนไม่มีใครดูทัน มาเรียผละออกวิ่งเต็มฝีเท้า พุ่งตัดเนินบ่ายหน้าไปทางตะวันออกอันเป็นที่มาของเสียงปืน ไชยยันต์ร้องห้ามเสียงหลง ออกกระโจนคว้าตัว แต่เขาก็ยังช้ากว่าเมียแหม่ม ผู้ซึ่งรวดเร็วปานนางแมวป่าอยู่ดี จึงออกวิ่งตามหลังพร้อมทั้งตะโกนเรียกให้หยุดอยู่เช่นนั้น

เชษฐา ดาริน ตะลึงพรึงเพริดไปชั่วพริบตานั้น พอได้สติเชษฐาก็ร้องขึ้น

"รพินทร์! เร็ว หยุดเมย์ไว้ให้ได้ ไชยยันต์กวดตามไม่ทันแน่ ขากำลังเจ็บ"

พรานใหญ่เองก็เพิ่งจะได้สติ รีบวางไรเฟิลลง แล้ววิ่งไล่หลังไปอีกคนหนึ่ง แซงหน้าไชยยันต์ผู้วิ่งขากะเผลกร้องโว้กเว้กเรียกเมียอยู่ ขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ด้วยฝีเท้าและความคล่องตัวที่เหนือกว่า มาทันมาเรียก่อนที่หล่อนจะถลาลงส่วนลาดของเนิน

คว้าคอเสื้อด้านหลังไว้ได้ รั้งตัวให้หยุด แหม่มสาวสะบัดดิ้นรนสุดฤทธิ์ พร้อมกับร้องลั่นไม่เป็นภาษา ระคนไปกับผรุสวาทด่าทออย่างลืมตัวเมื่อถูกขัดขวาง

"ปล่อยฉัน ฉันจะไปช่วยส่างปา!"

พอดีกับไชยยันต์วิ่งตามมาทัน ตรงเข้ารวบตัวไว้อีกคนหนึ่งอย่างกระหืดกระหอบ

"หยุด! เมย์! ใช้สมองของคุณเสียบ้าง ไม่มีใครช่วยส่างปาหรือพวกนั้นได้ในขณะนี้ทั้งสิ้น ขืนไป ก็เหลือแต่กระดูกอีกคนเท่านั้น"

ไชยยันต์เขย่าตัว ตะโกนร้องกรอกหูเมียแหม่มของเขา มาเรียหน้าตาแทบจะไม่เป็นคนเสียแล้วในขณะนั้น หล่อนยังไม่หยุดดิ้นรนเพื่อที่จะผละไปอย่างบ้าบิ่นด้วยความเป็นห่วงเจ้าทาสต่องสู่ของหล่อน แผดเสียงร้องอยู่กรีด ๆ

"ขี้ขลาด! ทั้งสองคนนั่นแหละ ใครกลัวตายก็อยู่บนนี้ แต่มาห้ามฉันทำไม"

หล่อนไร้สติไปเสียแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะ ไม่ว่าไชย-ยันต์จะร้องบอกให้ทราบเหตุผลเช่นไร คงยื้อยุด ปลุกปล้ำกันอยู่เช่นนั้น เสียงปืนอันแสดงถึงการยิงต่อสู้อย่างขนานใหญ่ของกลุ่มบุญคำ ก็ยังคงดังติดต่อกันสนั่นหวั่นไหวอยู่ไม่ขาดระยะ เหมือนจะยิ่งทำให้มาเรียเร่าร้อนยิ่งขึ้น ไชยยันต์เห็นว่าจะยับยั้งไว้ไม่ได้แน่นอนแล้วเช่นนี้ จึงฉกหมัดขวาเบาะ ๆ เข้าไปที่ปลายคางเป็นการตัดสินปัญหา ร่างของมาเรียที่กำลังดิ้นรนต่อสู้อย่างสุดฤทธิ์จึงทรุดฮวบลงไปอยู่ในอ้อมแขนของเขาก่อนจะถึงพื้น หมดความรู้สึกไปวูบหนึ่ง

รพินทร์ผู้คุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ ด้วย มองเห็นเหตุการณ์ถนัด

"คุณไชยยันต์!"

"ช่วยไม่ได้เลยผู้กอง ผมจำเป็นต้องทำแบบนี้ ดีกว่าจะให้เมย์ยิงเราสองคนเสียก่อน แล้วก็วิ่งลงไปให้เป็นเหยื่อไอ้หมานรกพวกนั้นเพราะความบ้าคลั่งของเขา"

พร้อมกับพูด ไชยยันต์ค่อย ๆประคองเมียแหม่มของเขาผู้ยังหมดสติเพราะถูกน็อกลงกับพื้นหญ้า พาดศีรษะไว้กับตัก

ขณะนั้นเองทุกคนก็หยุดลมหายใจกันไปชั่วขณะ เมื่อรู้สึกว่า**แผ่นดินสะท้านไหวเฮือก พร้อมกัมปนาทครืน ราวกับเสียงระเบิดที่ทิ้งจากเครื่องบินโจมตี อานุภาพแห่งความสั่นสะเทือนของมัน แผ่มาตามคลื่นอากาศ ครางกระหึ่มอยู่นาน...จากยอดเขาสู่ยอดเขาทุกทิศ สะกดสรรพสิ่งรอบด้านให้สงบนิ่งเป็นดุษณี**

เชษฐากับดาริน ผู้กำลังวิ่งตามมาที่เหตุการณ์หยุดชะงักลงกับที่ ไชยยันต์อ้าปากกว้าง ส่วนรพินทร์แทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความปีติเหลือที่จะกล่าว

"สวรรค์ทรงโปรด! แงซาย! สามคนนั่นรอดแน่แล้ว!!"

จอมพรานร้องขึ้นอย่างลืมตัว

บนเนินฝั่งตรงข้าม อันเป็นที่ชุมนุมคุมเชิงของไอ้หมานรกฝูงนั้น บัดนี้แลเห็นชัดว่ามันแตกกระจายออกไปไม่เป็นขบวนอย่างตื่นตระหนกขีดสุด พากันวิ่งหางจุกก้นเตลิดเปิดเปิง ไม่เหลืออยู่บนเนินฝั่งตรงข้ามของยอดนั้นอีกเลยแม้แต่ตัวเดียวเพราะอิทธิพลของเสียงระเบิดปานฟ้าถล่มนั้น

เสียงปืนของฝ่ายบุญคำ ที่ระดมยิงกันอื้ออึงอยู่ในขณะนี้

ก็พลอยสงบสุดสิ้นลงด้วย ภายหลังเสียงระเบิดที่แทรกขึ้นกลบลูกนั้น

ไม่กี่อึดใจต่อจากนั้น เชษฐา ดาริน จัน เส่ย และ คะหยิ่น ก็กรูกันมาถึงตำแหน่งที่ไชยยันต์ยังประคองเมียแหม่มของเขาอยู่

"แงซายยิงระเบิดใช่ไหม รพินทร์?"

เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ หางเสียงสั่นไปด้วยความยินดี

"ครับ พวกนั้นเห็นจะปลอดภัยแล้ว แต่แงซายเข้าไปช่วยพวกนั้นไว้ได้อย่างไรผมยังนึกไม่ออก ความจริงมันอยู่กันคนละทิศแท้ ๆ"

"อย่าเพิ่งวางใจอะไรนักนะ เราไม่รู้แน่นอนว่าแงซายยิงระเบิดจากด้านไหน อาจยิงเพื่อช่วยตัวเองก็ได้ และมันอาจเป็นคนละด้านกับที่พวกนั้นปะทะอยู่"

ดารินสอดมาโดยเร็ว ทั้งอกสั่นขวัญแขวน ทั้งดีใจระคนกัน

"ผมคิดว่าเป็นด้านเดียวกันแน่นอน สังเกตดูเสียงปืนจากพวกนั้นก็สงบไปหมดแล้ว มันน่าจะแปลว่าเจ้าหมาพวกนั้นแตกกระจายหนีออกไปหมด เมื่อแงซายยิงระเบิดสกัด ขนาดไอ้ฝูงที่ล้อมคุมเชิงเราอยู่บนเนินโน่นยังอยู่ไม่ไหว แตกกระจายไปหมดแล้ว"

"ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ เจ้าประคุณเอ๋ย อย่าให้พวกเราคนหนึ่งคนใดต้องได้รับอันตรายเลย แล้วนี่เราจะทำกันอย่างไรต่อไป"

"ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น รออยู่ที่นี่แหละ ประเดี๋ยวแงซายกับพวกนั้นก็กลับมาที่นี่เอง"

ดารินกับเชษฐามองลงไปที่มาเรีย ผู้ยังนอนหลับตาอยู่บนตักของไชยยันต์

"อ้าว นั่นเมย์เป็นอะไรไป ไชยยันต์ เห็นปล้ำฉุดตัวกันอยู่ตะกี้นี้ แล้วทำไมถึงลงไปนอนอยู่อย่างนั้น"

หมอดารินร้องถามมาอย่างแปลกใจ ทรุดกายลงไปจับตัวเพื่อนสาวไว้

ไชยยันต์อึกอักในลำคอ ตอนที่เขาต่อยมาเรีย เชษฐากับดารินอยู่ห่าง และกำลังชุลมุน จึงไม่เห็นเหตุการณ์ อดีตนายทหารปืนใหญ่สีหน้าไม่ดีนัก ตอบอ้อมแอ้ม

"ฉันหยุดเมย์ไว้เองแหละ เขาดื้อดึงที่จะวิ่งไปหาที่ตายให้ได้ ห้ามยังไงก็ไม่ฟังเสียง"

"หยุด?"

ดารินลืมตาโต ร้องเสียงหนัก ๆ ในลำคอ

"หยุดยังไงกันนี่ ถึงได้ลงไปนอนแอ้งแม้งไม่รู้สึกตัวแบบนี้"

ไชยยันต์ไม่ตอบ ดารินถามมาอีก แล้วมองหน้าพรานใหญ่ผู้ยืนสงบนิ่ง

"ไชยยันต์ทำยังไงกับเมย์ รพินทร์?"

จอมพรานนิ่ง ไชยยันต์จึงโพล่งออกมาตามจริงว่า

"ฉันน็อกเองแหละ ต่อยเบา ๆ ที่ปลายคาง ไม่เจ็บปวดอะไรนักหรอกน่ะ อย่างมากก็แค่หลับไปสัก 2-3 นาทีเท่านั้น ดีกว่าที่จะต้องวิ่งไล่ตะครุบตัว แม่นี่กำลังบ้าระห่ำ ฉุดไม่อยู่"

"บ้า ป่าเถื่อนบาร์เบเรี่ยนที่สุด นายไชยยันต์นี่!"

เพื่อนสาวของเขาร้องลั่น ตบผัวะลงไปบนไหล่ของนายทหารปืนใหญ่ สีหน้าโกรธจัด

"ผู้หญิงแท้ๆ แล้วก็เมียของตัวเองด้วย ดันต่อยเข้าไปได้ กระโดงคางหักไปแล้วกระมัง โธ่..."

"เชื่อเถอะน่า ไม่เป็นไรนักหรอก บอกแล้วว่าเบาๆเท่านั้น มันหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ไม่ต่อยให้หลับไหวรึ แม่จะเอาปืนแพ่นกบาลฉันกับรพินทร์ตอนที่ช่วยกันจับตัวไว้ ก็รู้กันอยู่แล้วว่าแม่นี่บทจะเลือดเข้าตาขึ้นมา ใครจับอยู่เมื่อไหร่เล่า แล้วก็ตัวเล็กๆ เสียเมื่อไร ขนาดรพินทร์แม่ยังเหวี่ยงเสียกระเด็น น็อกหลับไปเสียยังดีกว่าจะให้แม่วิ่งเข้าไปหาที่ตาย"

"เวรกรรม! โหดร้ายทารุณอะไรยังงี้ก็ไม่รู้"

ราชสกุลสาวบ่น แล้วด่าไชยยันต์ไม่ยั้ง ตรงเข้ามากระชากไหล่เขาผละห่างจากแหม่มสาว ผู้นอนเหยียดยาวหมดสติอยู่ แล้วพลิกจับใบหน้าขึ้นตรวจ ค่อยเบาใจที่ไม่เห็นรอยบวมช้ำหรือบาดแผลใดๆทั้งสิ้น หล่อนใช้ให้จันวิ่งไปเอาน้ำเย็นมาชุบผ้าประคบใบหน้า เขย่าปลุกเรียกอยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่ไชยยันต์เลี่ยงเข้ามาช่วยนวดเฟ้นทางปลายเท้า มาเรียก็คืนสติลืมตาขึ้นมา แต่ยังงงๆอยู่

"ส่างปา เขาตายแล้วหรือ?"

ประโยคแรกหล่อนก็ครางออกมาเช่นนั้น

"ส่างปากับพวกนั้นคงไม่เป็นอะไรแล้วละเมย์ เมื่อหยกๆ นี่เอง เราได้ยินเสียงระเบิด เข้าใจว่าแงซายคงจะเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ได้ทัน"

ดารินปลอบโยน บอกเรื่องราวให้แม่เพื่อนสาวต่างผิวทราบ มาเรียสะบัดหน้าไล่ความมึนงงอยู่สองสามครั้ง แล้วลืมตาขึ้นมองดูพรรคพวกทุกคนที่แวดล้อมหล่อนอยู่ในขณะนี้ พลางยันกายขึ้นนั่ง ดูเหมือนหล่อนจะไม่พะวงสนใจเลยว่าที่ตนเองลงไปนอนหมดสติไปครู่หนึ่งนั้นเกิดขึ้นจากอะไร เพราะใจมัวจดจ่ออยู่กับเจ้าทาสคู่ใจซึ่งอยู่ในห้วงอันตราย

"แงซายไม่ได้ไปด้านเดียวกับพวกนั้นไม่ใช่หรือ แล้วเขาจะช่วยส่างปากับพวกนั้นได้อย่างไร?"

"เราก็ยังเดาอะไรไม่ถูกเหมือนกัน เมย์"

เชษฐาเป็นคนตอบ

"มีเสียงปืนจากพวกนั้นยิงปะทะ แล้วครู่เดียว ก็มีเสียงระเบิดดังขึ้น ทำให้ไอ้หมานรกพวกนั้นแตกกระจายหนีเงียบหายกันไปหมด เราเข้าใจว่าแงซายคงจะไปสมทบอยู่กับพวกของบุญคำและส่างปาด้วย เหตุการณ์มันเกิดขึ้นหยก ๆนี่เอง ก่อนที่คุณจะตื่นขึ้นมา เรากำลังรอฟังข่าวกันอยู่ เชื่อว่าพวกนั้นกำลังมุ่งหน้ากลับมาที่นี่แล้ว ประเดี๋ยวคงรู้เรื่อง"

ยังไม่ทันจะขาดเสียงของเชษฐา ทุกคนก็หันขวับไปทางปลายเนินด้านตะวันออก เพราะมีเสียงตะโกนโหวกเหวกแว่วมาก่อน

อึดใจเดียวก็เห็นบุญคำ เกิด และส่างปา ห้อแน่บวิ่งแข่งกันมาราวกันนักวิ่งแข่งอาชีพ เจ้าหน้าเซ่อส่างปาวิ่งนำหน้ามาเร็วกว่าทุกคน เพราะมันตัวเปล่าไม่มีปืนติดมืออยู่ให้เป็นภาระรั้งท้ายด้วยตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งแก่กว่าเพื่อน พอมองเห็นครบจำ-นวนสามคนแต่ไกล ทางฝ่ายที่รอคอยอยู่ด้วยความเร่าร้อน ก็

ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ทั้งสามคนคงไม่มีใครบาดเจ็บรุนแรงอะไรทั้งสิ้น มิฉะนั้นก็คงไม่วิ่งแข่งกันมาอย่างเร็วจี๋ได้อย่างนี้

ไม่มีวี่แววของแงซายจะรวมกลุ่มเข้าขบวนมากับสามคนนั่นด้วย!

178

สางป่า เกิด และบุญคำ ตะเกียกตะกายได้เนินขึ้นมาอย่างลนลานขวัญเสีย ในขณะที่ทั้งหมดของฝ่ายนี้ พรูกันออกไปรับ พอขึ้นมาถึง ก็ล้มลงไปนอนอ้าปากหอบซี่โครงบานพูดอะไรไม่ได้กันอยู่พักใหญ่ โดยเฉพาะตาเฒ่าบุญคำถึงกับตาตั้ง ทำท่าเหมือนจะหายใจไม่ออกชักตายไปในบัดนั้น ร้อนถึงจันทับรพินทร์ต้องช่วยกันผายปอดชุลมุนกันไปอีกพักใหญ่

เป็นเวลาหลายนาที กว่าที่ทั้งสามพอจะลุกขึ้นมานั่งพูดจาภาษาคนกันให้รู้เรื่องได้

"โอ๊ย! ธรรมโมสังโฆ ถูกเสือกัดตาย บุญคำไม่เสียใจนัก แต่ชีวิตมันจะปลดปลงลงเพราะหมา บุญคำอายผีพ่อแม่"

สมุนขวาของรพินทร์ปากคอสั่น นั่งชันเข่า เอามือโปะไว้กลางศีรษะ

"เจอะเข้าไปยังไง ที่ไหน?"

รพินทร์สอบคนของเขาที่เพิ่งรอดชีวิตกลับมาได้

"ก็ใกล้ ๆ ในเที่ยวขากลับนี่แหละนาย บุญคำได้ยินเสียงปืนก่อนแล้ว สงสัยว่าเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้นเลยชวนไอ้เกิดกับไอ้ส่างปารีบกลับ วิ่งกันมั่งเดินกันมั่งมาได้อีกพักใหญ่ ก็ได้ยินเสียงยิงกันขนานใหญ่อีกครั้งทางที่พักเรานี่ นึกไม่ออกว่ามันเกิดอะไรขึ้น พอชวนกันวิ่ง ไอ้พวกหมาจกเปรตนั่นก็โผล่พ้นเนินขึ้นมาให้เห็นรอบตัวไปหมด หะแรกก็นึกว่ามันมีสัก 20-30 ตัว พอยิงไล่ไปได้ ที่ไหนได้นาย พอซัดกลิ้งไปสองสามตัวเท่านั้น มันก็ไหลพรูกันลงมาเป็นร้อยเป็นพัน เหมือนยมบาลปล่อยออกมาทั้งขุม มองไกล ๆ ก็ดูตัวเล็ก ๆ เท่าหมาจิ้งจอก พอเข้าใกล้มันใหญ่เกือบเท่าลูกม้า ต่อให้มีปืนกลก็ยิงมันไม่ทัน นึกว่าตายแน่แล้ววันนี้..."

"แล้วเสียงระเบิด?"

เชษฐาถามแทรกมาโดยเร็ว

"ก็ไอ้ระเบิดนั่นละซี นายใหญ่ ถึงได้ช่วยให้บุญคำกับไอ้สองคนนี่วิ่งกลับมาเห็นหน้าเจ้านายได้อีกครั้ง บุญคำกับไอ้พวกนี้กำลังวิ่งหนีขึ้นเนิน ไอ้หมาผีนับร้อยกวดไล่มาข้างหลัง แล้วก็มีระเบิดลอยมาจากทางไหนก็ไม่รู้ ตูมขึ้นกลางฝูงของมัน ทำให้พวกมันแตกกระจายวิ่งกันทุ่งราบไปหมด บุญคำหันไปดูแวบเดียวเห็นไฟลุกควันคลุ้งไปหมด ก็โกยแน่บแทบขาดใจ กลัวมันจะตามไล่หลังมาอีก ยังไง ๆ ก็กลับมายึดที่มั่นที่นี่ก่อน"

กล่าวจบแกก็ถอนใจเฮือก

"อ้าว! แล้วไม่เห็นแงซายหรอกรึ?"

"ไม่เห็นเลย นายหญิง..."

เกิดเป็นคนตอบ หน้ายังไม่มีสีเลือด

"ไม่รู้มันยิงธนูระเบิดมาจากด้านไหน แต่ก็ช่วยเราสามคนไว้อย่างหวุดหวิด นี่แงซายมันยังไม่กลับมาถึงอีกหรือนายหญิง"

ดาริน เชษฐา ไชยยันต์และรพินทร์ มองหน้ากันอยู่ไปมา ส่วนมาเรียนั้น ขณะนี้แทบจะไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น พอเห็นคนของหล่อนรอดกลับมาได้โดยปลอดภัย ไม่มีอันตรายอะไรแม้แต่รอยขีดข่วน ก็เข้าไปเขย่าศีรษะ แล้วเอาแขนกอดคอส่าง-ปาไว้แน่น หัวเราะออกมาได้

"ฉันนึกว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้าอีกแล้ว ส่างปา เจ้าเก่งมาก ที่วิ่งได้เร็วกว่าตาเฒ่าและเกิดเสียอีก จำไว้ถ้าเกิดอะไรขึ้นวิ่งให้เร็วที่สุดและวิ่งให้ถูกทาง เจ้าเป็นคนที่น่าห่วงที่สุด เพราะไม่มีอะไรจะคุ้มตัวเลย"

มาเรียพูดแจ่มใสกับคนของหล่อนเบา ๆ เป็นภาษาพม่า บุญคำฟังรู้เรื่องก็ร้องตอบมาว่า

"ชิ นายแหม่ม ห่วงแต่ไอ้ด้วนส่างปาของนายแหม่มคนเดียวเท่านั้น ไอ้เฒ่าบุญคำกับไอ้เกิดชีวิตไม่มีค่าหรือยังไง ใช่ซิไอ้ส่างวิ่งเร็วกว่าใครทั้งนั้นแหละ แต่ต่อให้มันวิ่งเท่าม้า มันก็ไม่มีวันรอดมาได้หรอก ถ้าไอ้พระรามแงซายมันไม่แผลงศรช่วยไว้ รับรองว่ากระดูกก็จะไม่เหลือ"

มาเรียยิ้ม เดินเข้ามาวางมือบนไหล่เหี่ยว ๆ ของบุญคำและเกิดคนละข้าง

"อย่าน้อยใจไปหน่อยเลย บุญคำ ฉันก็เป็นห่วงทุกคน

นั่นแหละ แต่ส่างปาเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดไม่ใช่หรือ ปืนเขาก็ไม่มีติดตัวเลย ฝีมือก็ด้อยกว่าพวกของบุญคำทุกคน สมองก็โง่กว่า เราควรจะเป็นห่วงคนที่อ่อนแอที่สุดก่อน”

บุญคำค้อนขวับ บ่นอุบอิบ

“ห่วงไอ้ด้วนไปให้ดีเถอะ รักมันยังกะลูกเชียวนะ ระวังเหอะ นายทหารจะถีบไอ้ส่างเข้าสักวันหนึ่งเพราะหึง”

ภาษาพม่าที่บุญคำใช้พูดกับมาเรีย ไม่มีคนใดของฝ่ายนายจ้างสนใจหรือฟังออก รพินทร์รำคาญหูเต็มทนในความลามปามของสมุนเฒ่าของเขา ก็สะกิดปลายรองเท้าเบา ๆ ไปที่กระเบนเหน็บให้แกหุบปากลงเสีย แล้วตนเองก็เดินผละจากกลุ่มนั้น ออกไปยืนกวาดตามองไปรอบ ๆทิศ

เชษฐา ไชยยันต์ ดารินและมาเรีย ก็เดินเข้ามาเรียง หน้ากระดานเคียงเขา

“ยิงธนูระเบิด ช่วยสามคนนี้ไว้แล้ว เจ้านั่นหายไปไหนป่านนี้มันควรจะกลับมาได้แล้วไม่ใช่หรือ”

ไชยยันต์เปรยขึ้น ซึ่งมันก็เป็นความนึกคิดของทุกคนในขณะนี้

“ไม่ใช่ช่วยคนอื่นได้ แต่ตัวเองเสร็จไปแล้วนะ”

ดารินพูดขึ้นเหมือนกระซิบกับตนเอง

“เลิกห่วงในข้อนั้นได้ น้อย สำหรับแงซาย”

พี่ชายบอกอย่างมั่นใจ

“เขาไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร ทำไมถึงยังไม่กลับมา”

"ถ้าไม่มีอะไรผิดปกติ บุญคำกับพวกนั้นมาถึงที่นี่ตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว"

ดารินตั้งปัญหาข้องใจ และเจตนาโดยตรงที่จะถามไปยังรพินทร์ ไพรวัลย์ แต่ทุกคนเห็นเขายังเงียบเฉย จนกระทั่งดารินอดรนทนไม่ได้ โพล่งออกมาพร้อมทั้งสะกิดไหล่ของร่างที่ยืนอยู่เหมือนเงาหินนั้น

"คิดอะไรอยู่ รพินทร์?"

"ก็คิดอย่างเดียวกับที่พวกเราทุกคนคิดนั่นแหละครับ ทำไมแงซายจึงยังไม่กลับมา"

"แล้วทำไมถึงไม่ทำอะไรสักอย่าง ให้มากกว่ามายืนคิดอยู่เฉย ๆ แบบนี้"

"ทำอะไร?"

"โง่ไหม ถ้าเราจะออกตาม?"

"โง่ครับ"

ดารินทุบลงไปที่ไหล่นั้นโดยแรง แล้วกระชากให้หันหน้ามา

"ทำไมถึงโง่ บอกมาซิ"

"ไม่ช้าก็เร็ว แงซายจะต้องกลับมาเอง เมื่อเรารู้แน่เช่นนี้แล้ว การออกเดินตามให้เมื่อย ไม่เรียกว่าเป็นความโง่หรือครับคุณหญิง"

"คุณแน่ใจหรือว่า แงซายจะกลับมา"

"ก็อะไรเล่าครับ ที่ทำให้เราคิดว่าเขาจะไม่กลับมา"

"ถ้าเขาจะกลับมา เขาก็ควรจะกลับมาแล้ว คุณไม่เชื่อเลยหรือว่า มันอาจมีเหตุร้ายอะไรกับตัวเขาก็ได้"

"ถ้านอกจากแผ่นดินแยก ธรณีสูบลงไปอย่างกะทันหันแล้ว ผมไม่เชื่อว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับแงซาย"

"พี่ใหญ่ฟังนะคะ นายคนนี้ยวนน้อยเอาซึ่ง ๆ หน้ายังงี้แหละ ได้ยินได้ฟังกันอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ม่ายงั้นจะมัวคิดว่าน้อยหาเรื่องอยู่ข้างเดียวตะพึดตะพือ"

"พี่คิดว่า แงซายคงจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างหนึ่ง ในการกลับมาล่าช้า และเหตุผลนั้น เขาคงจะบอกกับเราได้เมื่อเขากลับมาแล้ว เราจะรออีกสักครึ่งชั่วโมง ถ้าภายในครึ่งชั่วโมงต่อไปนี้ แงซายยังไม่กลับ ค่อยหารือกันใหม่ว่าจะเอายังไง"

ดารินถอนใจยาว มองหน้าไชยยันต์กับมาเรียเหมือนจะขอความเห็น แต่สองสามีภรรยายังสงบนิ่งอยู่ เพราะคำพูดตัดสินของท่านหัวหน้าคณะ หล่อนจึงจำต้องพยักหน้าอย่างจำนน

"ก็ตามใจ สุดแล้วแต่พี่ใหญ่เถอะค่ะ คลุกคลีร่วมทางกับพรานไพรใจเหี้ยมคนนี้ไปนาน ๆ พี่ใหญ่และทุกคนก็เหมือนจะติดนิสัย 'เลือดเย็น' ของตานี่เข้าด้วยแล้ว แต่ถึงอย่างไร เชื้อชนิดนี้ก็ไม่ติดมาถึงน้อยด้วยหรอกค่ะ"

กล่าวไม่ทันจะจบถ้อยคำดี น้องสาวคนสวยของนายจ้างก็สะบัดหน้าอย่างขัดใจ เดินผละกลับเข้าไปนั่งอยู่ในกลุ่มพรานพื้นเมืองเสีย ส่วนลึกภายในเต็มไปด้วยความร้อนรุ่มกระสับกระส่าย

ประมาณ 15 นาทีต่อมา ท่ามกลางความเงียบสงบ ปราศจากสิ่งใดกระโตกกระตากจนดูเหมือนกับว่า เหตุการณ์ที่

ทุกคนต่างได้เผชิญมาเมื่อไม่นานนี้นัก เกิดขึ้นจากความฝัน แงซายก็ปรากฏร่างพ้นเนินทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นมาเหมือนเงาผี

คะหยิ่นเป็นคนแรกที่เห็นก่อน ชี้มือพร้อมกับร้องโวยวายบอกทุกคนที่กำลังนั่งล้อมวงกันอยู่ เผ่นลุกขึ้นยืนพร้อมกันหมด หันขวับไปมองเป็นตาเดียว

“ใช่แล้ว ไอ้หอกหัก!”

ไชยยันต์ร้องออกมา

ทุกคนก็ถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งดาริน เพิ่งจะยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก มีความรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

ระยะนั้นห่างประมาณ 400 เมตร ร่างสูงเดินตัดมาบนพื้นหญ้าสีเขียวด้วยก้าวยาว ๆ แต่ก็เป็นอาการเดินโดยปกติ ไม่เชิงว่าจะเร่งร้อนอะไรนัก บ่ายหน้าตรงมายังพรรคพวกทุกคนที่ชุมนุมคอยกันอยู่

“เรียบร้อย ปกติดีหมดทุกอย่าง แล้วก็สง่างามเยี่ยงเทพบุตรเฮอร์คิวลิส อันเป็นลักษณะประจำตัวของเขาเหมือนเดิม”

มาเรียพึมพำแผ่วเบา พร้อมกับรอยยิ้มจาง ๆ ที่ริมฝีปากขณะที่ยกกล้องส่องทางไกลขึ้นจับร่างซึ่งกำลังเดินตรงเข้ามานั้น ทำเอาไชยยันต์หันไปจ้องหน้าอย่างเขม่น

“เมื่อกี้นี้มันทิ้งเราไว้ตามลำพัง ให้ไอ้หมาพวกนั้นฟัดเกือบตาย”

“เขาไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้นหรอกไชยยันต์ มันเป็นเรื่องอุปัทว-

เหตุที่เกิดขึ้นเท่านั้น แทนทีจะคิดต่อว่าแงซาย คุณควรจะนึกขอบใจเขาไม่ใช่หรือ ที่เปิดโอกาสให้เราสองคนนั่งพักอยู่เชิงเขานั่นด้วยกันตามลำพัง เราถูกรุมโจมตีจากหมาพวกนั้น แต่เราก็ยังเอาตัวรอดมาได้ ผลพลอยได้จากการที่แงซายแยกจากเราไป ทำให้เขาสามารถช่วยชีวิตบุญคำ เกิด และส่างปาไว้ได้ ยังไม่เป็นสิ่งที่เราพอใจอีกรึ?"

ไชยยันต์อึ้งไปครู่ ทั้งสองพูดกันตามลำพังด้วยเสียงแผ่วเบา โดยที่คนอื่น ๆ ไม่ได้ให้ความสนใจอะไร เพราะดารินมัวแต่ดีใจพูดอยู่กับพี่ชายเสีย ส่วนไชยยันต์กอดตอบ

"ควรจะรู้ไว้ตลอดไปด้วย เมย์ ผมรักคุณเสียจนหึงดะไปหมด แม้กระทั่งไอ้ส่างปาผมก็หึง ด็อกเตอร์ฮอฟมัน สามีผู้ล่วงลับไปแล้วของคุณผมก็ยังหึงเลย เมื่อหลับตานึกย้อนไปถึงภาพสมัยก่อน คุณน่าจะเกิดมาเป็นของผมคนแรก และเพียงคนเดียวเท่านั้น อย่าลืมคำมั่นสัญญาเสีย ว่าตั้งแต่นี้ต่อไป คุณจะไม่สนใจผู้ชายคนไหนอีก"

มาเรียไม่ตอบ แต่อมยิ้ม หยิกเบา ๆ ที่เอวเขาเหมือนจะเป็นการรับคำ

แงซายเดินเข้ามาถึง ในท่ามกลางทุกสายตาที่รอคอยอยู่ คนใช้พิเศษของคณะอยู่ในอาการปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น กวาดตามองพรรคพวกทุกคนที่รวมกลุ่มกันอยู่คล้ายจะสำรวจว่าใครขาดหายหรือเป็นอะไรไปบ้างหรือไม่ แล้วก็ไปจับตาอยู่ที่เส่ยกับไชยยันต์ ผู้ซึ่งมีผ้าพันแผลและปลาสเตอร์ติดแทบจะเต็มตัวไปหมด อันผิดไปกว่าคนอื่น ๆ ทุกคน

"นายทหารเป็นอะไรมากไหม?"

นั่นคือประโยคแรกที่แงซายพูด ก่อนที่ตนเองจะถูกใครตั้งคำถาม

พรานใหญ่นั้น พอเขม้นมองเห็นว่าเป็นแงซายแน่แล้ว ก็ทรุดตัวลงนั่งตามเดิม ไม่ได้เอ่ยอะไรกับใครทั้งสิ้น มวนบุหรี่ใบตองแห้งของตนเองอยู่เงียบ ๆ

"ผมสังเกตเห็นมานานแล้วเมย์ ดูคุณชื่นชมไอ้หมอนั่นมาก"

"ใช่ ฉันไม่ปฏิเสธเลย"

เมียแหม่มของเขามองสบตา และตอบอย่างตรงไปตรงมาตามนิสัย ไชยยันต์ขยี้ปลายจมูก

"ทำไมคุณไม่เอามันเป็นผัวเสียล่ะ แทนที่จะเป็นผม"

"พยายามอยู่หลายครั้งแล้ว แต่ไม่สำเร็จ เขาไม่ยอมสนใจฉันเลย"

ถ้าอยู่กันตามลำพังสองต่อสอง ไชยยันต์คงตบชักไปแล้ว แต่ขณะนี้เขาไม่กล้า ได้แต่ทำปากหมุบหมิบผรุสวาทด่าเมียเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสผู้ร้อนแรงของเขาเป็นภาษาไทยอยู่ในลำคอ ทว่าแต่แล้วก็ค่อยใจเย็นเป็นสุขขึ้น เมื่อมาเรียเบียดกายเข้ามาใกล้ ทอดแขนโอบกอดเอวเขาไว้ กระซิบ

"นั่นมันเป็นเพียงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้ฉันคือแม่ของลูกคุณ"

"ไม่มีพวกเราคนใดเป็นอันตรายมากนักหรอก แงซาย"

เชษฐาเป็นคนตอบแทน

"แต่ก็หวุดหวิดจวนเจียนกันแทบทั้งนั้น จากเหตุการณ์ที่

เราไม่คาดฝันมาก่อน ถ้าแกไม่ยิงระเบิดสกัดฝูงที่ไล่หลังพวกของบุญคำเมื่อครู่ใหญ่นี้ ก็ยังทายอะไรไม่ถูกเหมือนกัน”

แงซายระบายลมหายใจลึก มองผ่านไปยังรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นั่งสูบบุหรี่ใบตองแห้งอยู่เงียบ ๆ ไม่มีคำพูดใด ๆ จากจอมพรานในขณะนี้ นอกจากมองตาตอบ...

“ผมแยกกับนายทหาร ย้อนขึ้นไปสำรวจบนเขาลูกนั้น”

คนใช้พิเศษของคณะพูดช้า ๆ

“ไม่นึกว่าจะมีพวกของมันบางส่วน แอบเข้ามาเล่นงานนายทหารกับนายแหม่ม ผมได้ยินเสียงปืนแล้ว แต่ย้อนกลับลงมาไม่ทัน แต่ก็เห็นนายทหารกับนายแหม่มยิงสกัดฝูงนั้นไว้ได้ แล้ววิ่งย้อนกลับมายังที่พักของเรานี่ ผมแน่ใจว่าจะต้องปลอดภัย”

“ใช่ซิ ปลอดภัย แต่ก็เกือบจะเหลือแต่กระดูก”

ไชยยันต์หัวเราะแค่น ๆ ตอบสวนมาโดยเร็ว

“แต่ฉันมองไม่เห็นเงาของแกอีกเลย นับตั้งแต่แกแยกทางหายขึ้นไป”

“คนอยู่ที่ต่ำ เห็นคนอยู่ที่สูงได้ยาก แต่คนอยู่ที่สูงเห็นคนอยู่ที่ต่ำง่ายกว่า”

“อ้อ แล้วยังไง?”

“ระหว่างตัดทางลง ผมได้ยินเสียงปืนดังขึ้นขนานใหญ่อีกครั้งทางด้านตะวันตกหลังเขาศิวะเทพ ใกล้เคียงกับที่พักของเรานี่ ผมรู้ว่าคะหยิ่น จัน และเส่ย คงปะทะเข้าแล้ว แต่ก็ยังเบาใจ เพราะเป็นเสียงปืนหลายกระบอก เกือบจะเป็นปืนทั้งหมดของเราก็ว่าได้ ผมจึงคิดว่าฝ่ายของผู้กองรพินทร์และนายทหาร คงจะกลับมาถึงที่พักแล้ว และช่วยกันยิงช่วยไว้”

"พูดยังกับตาเห็นเชียวนะ" ไชยยันต์ว่า

"ตาเรามีไว้ดู นายทหาร แต่ถึงแม้เราจะดูไม่เห็น หูเราก็ยังมีไว้ฟังได้ บางอย่างไม่ต้องดูด้วยตา แค่เอาหูฟังก็รู้"

"ฮือม์ จริง พูดอีกก็ถูกอีก ว่าต่อไป แกคงรู้ดีอยู่แล้วว่าพวกเราทุกคนทางนี้กำลังรอคอยแกอยู่ด้วยคำถาม ก็ลองเล่าไปโดยไม่ต้องให้ถามซิ"

"เมื่อผมคาดคะเนได้แล้วว่า นายทหารกับนายแหม่มกลับมาถึงที่พักแล้ว ฝ่ายของผู้กองก็คงกลับมาแล้ว และกำลังช่วยกันรับมืออยู่กับส่วนหนึ่งที่กวดไล่ฝ่ายของคะหยิ่น ผมตัดเขาลูกนั้นลงไปทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ เพราะรู้สึกว่าฝ่ายของลุงคำน่าจะหนักกว่าทุกด้าน ผมอยู่ที่สูงและใกล้กับทางนั้นมากที่สุด เห็นพวกมันฝูงใหญ่ไม่ต่ำกว่า 4-5 ร้อยตัว กำลังดมกลิ่นของพวกลุงคำเข้ามา ทั้งสามคนยังไม่รู้สึกตัวในขณะนั้น เพราะอยู่ในบริเวณแอ่งก้นกระทะบริเวณหนึ่ง มีขอบเนินบังไว้รอบด้านระหว่างที่ผมเดินสวนเข้าไป และพวกของลุงคำก็กำลังจะบ่ายหน้ากลับ มันก็ไล่กระชั้นเข้ามาถึงตัว ผมยิงดักหน้าฝูงของมันลงไปจากยอดเนินลูกหนึ่ง เห็นมันแตกกระจายวิ่งเตลิดออกไปทั้งฝูง ไม่มีตัวไหนกวดไล่หลังทั้งสามคนนั่นมาอีก จึงย้อนกลับมาทางตีนเขาด้านใต้ ตรงตำแหน่งที่ผมหมายตาเอาไว้ในขณะที่มองลงมาจากที่สูงอีกครั้ง"

"อะไร ที่แกบอกว่าหมายตาเอาไว้ ขณะที่อยู่บนที่สูง?"

ท่านหัวหน้าคณะถามโดยเร็ว

"หลุมเล็กๆ หลุมหนึ่ง เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 7 เมตร ลึก 2 วา ปากขอบปกคลุมไปด้วยต้นปรงเตี้ยๆ และเฟิร์น ก็

คงจะเป็นหลุมที่เกิดจากสะเก็ดดาวตกนานมาแล้ว เพราะบริเวณพื้นที่ทั้งหมดแถบนี้ ไม่ปรากฏว่าจะมีหลุมใดๆ เลย นอกจากที่ลุ่มต่ำและเนินสูงธรรมดาเท่านั้น แต่ตรงตำแหน่งนั้นเป็นหลุมหรือบ่อราวกับมีใครมาขุดไว้"

รพินทร์ขยับตัวขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อได้ยินประโยคนั้น ก็พอดีกับที่ดารินโพล่งออกมาว่า

"อ้อ! ไปทัศนาจรชมหลุมนั้นเสีย เพราะเห็นว่ามันแปลกดี เลยโผล่มาช้ากว่าทุกคน นี่คือเหตุผลงั้นหรือ แงซาย?"

ก่อนที่แงซายจะตอบคำใดกับนายหญิง พรานใหญ่ก็ลุกขึ้น เดินเข้ามาชิดตัว ถามแผ่วเบา

"พบร่องรอยนายชดกับหนานอินต๊ะตรงนั้นหรือ?"

แงซายก้มศีรษะลง

"ความจริงเราควรพบรอยตรงตำแหน่งนี้ของเขาตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว ขณะที่เดินลงจากเขาด้านใต้ลูกนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะเรามัวแต่ใจจดจ่ออยู่กับการแสวงหาเนินจันทร์เป็นจุดใหญ่ พวกเราทั้งหมดเดินเฉียดห่างหลุมนี้ไม่เกิน 100 เมตรเท่านั้น ผู้กองคงจะสังเกตเห็นป่าปรงเตี้ยๆเล็กๆ ทางซีกขวามือนั้นบ้างแล้ว ก่อนที่จะมีคำสั่งให้ผมนำทุกคนเดินตัดขึ้นเนินจันทร์ โดยตัวผู้กองเอง นายใหญ่ และนายหญิง แยกขึ้นไปทางเหนือ"

จอมพรานลืมตาโพลง

"ใช่ มีป่าปรงขึ้นอยู่ทางด้านขวามือในบริเวณแอ่งตอนหนึ่ง แต่ตอนที่เราเดินผ่านนั่น ดูลักษณะมันไม่น่าจะมีหลุมอยู่เลย"

"ถ้าขึ้นไปอยู่บนที่สูง มองลงมาจะเห็นได้ เพราะหลุมซ่อนอยู่ตรงกลาง ผมหมายตาไว้ก่อนแล้วด้วยความสงสัย ก่อน

ที่จะไปช่วยทางด้านลุงคำ พอพวกนั้นปลอดภัย ผมก็ย้อนกลับไปตรวจดูที่นั่น มันตรงอย่างที่คิดไว้ สองคนลงไปอาศัยพักแรมคืนอยู่ในหลุมนั้น มีหลักฐานชัดเจนให้เชื่อได้หลายอย่าง อย่างน้อยที่สุด ก็รอยก่อไฟจากก้อนแก๊ส และทิ้งสังกะสีอันเป็นกล่องของเชื้อเพลิงขนิดนั้น อย่างเดียวกับที่ผู้กองค้นพบก่อนแล้วเมื่อวานซืนไว้อีกอันหนึ่ง พื้นเบื้องล่างของหลุมนั้นเป็นหิน มีอุณหภูมิสูงเป็นพิเศษ คล้ายจะมีไอความร้อนรมอยู่ข้างใต้ นายชดกับหนานอินเลือกที่พักได้ฉลาดกว่าเราเสียอีก แต่มันเหมาะสำหรับเพียงแค่สองคนเท่านั้น เพราะก้นหลุมแคบ”

รพินทร์หน้าแดงระเรื่อขึ้นมา จากความซีดคล้ำดำเกรียมนั้นในทันที ตบไหล่แงซายหนัก ๆ แล้วหันมายิ้มให้กับคณะนาย-จ้างของเขาทั้งหมด ซึ่งพากันยืนฟังหูผึ่งอยู่ในขณะนี้

“ได้การแล้วครับ ในที่สุดแงซายก็ค้นพบจนได้ นึกว่าทุกฝ่ายของพวกเราจะคว้าน้ำเหลวเสียอีก”

แล้วเขาก็มองไปทางดาริน ผู้พบกับความตื่นเต้นยินดีต่อข่าวใหม่ จนต้องเอามือประสานกำแน่นวางไว้บนหน้าอก อาการเหมือนจะสวดภาวนาอะไรสักอย่าง

“ผมเรียนคุณหญิงไว้แล้ว ว่าแงซายจะต้องกลับมาและมีเหตุผลที่ดีพอสมควรทีเดียวในข้อที่ว่า เหตุใดเขาจึงกลับมาล่าช้า การถูกไอ้หมานรกเข้ารุมโจมตีในวันนี้ ไม่ทำให้เสียผลในการสืบเสาะหาร่องรอยคุณชายอนุชาไปเลย แงซายค้นพบได้โดยไม่ยอมให้วิกฤติการณ์เข้ามาทำให้ชะงัก ซึ่งมันก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะรอยพักของคุณชายอนุชาอยู่ทางด้านที่แงซายรับหน้าที่ไป”

"ผ่าเถอะวะ แงซาย แกนี่มันวิเศษไปเสียหมดทุกอย่าง เมื่อกี้นี้ ถ้าไอ้หมาเวรพวกนั้นแทะฉันจนเหลือแต่กระดูก ฉันก็จะไม่ว่าอะไรสักคำ ค่าที่แกทำงานอย่างได้ผลที่สุด ฉันมัวแต่หลงด่าแกเสียหลายกระบุงโกย นึกว่าแกไปลูกไม้หลบหัวเปล่าประโยชน์อยู่เสียที่ไหน"

ไชยยันต์กรากเข้ามาจับมือแงซายเขย่าโดยแรง ขณะที่พูด

"ห่างจากที่นี่สักเท่าไหร่?"

เชษฐาถาม พยายามระงับความตื่นเต้นปีติใจไว้

"ไม่เกินกิโลเมตร ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ข้ามเนินที่เห็นขวางหน้านั่นไปลูกเดียวเท่านั้นนายใหญ่"

"แกเก็บหลักฐานเหล่านั้นมาด้วยหรือเปล่า?"

"เปล่า นายใหญ่ แงซายทิ้งทุกอย่างไว้ลักษณะเดิมกับที่พบ เพื่อให้ทุกคนไปได้เห็นเอง"

อดีตท่านทูตทหารบกหันไปทางจอมพราน แววตาเป็นประกายแจ่มใสเห็นชัด

"ก็แปลว่า อนุชากับหนานอินบ่ายหน้ามาถูกทิศทางที่สุดแล้ว หลักฐานร่องรอยของเขา มันพิสูจน์ให้เรารู้ได้อย่างปราศจากเคลือบแคลงว่าเขาได้มาถึงที่นี่จริง โดยไม่เฉไฉหลงไปทางด้านอื่น แต่ผมสงสัยว่า ทำไมอนุชาจึงไม่ขึ้นมาพักอยู่บนเนินจันทร์เหมือนอย่างเรา ในเมื่อเขาก็มาถึงแล้ว จะว่าวินิจฉัยเนินไม่ถูก ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ไม่ใช่หรือ"

รพินทร์เหลียวกลับไปมองทางด้านที่แงซายชี้บอก หรี่ตาครุ่นคิดอยู่ครู่ ก็ตอบว่า

"ผมคิดว่า อาจขึ้นอยู่กับเหตุผลในด้านแสวงหาแหล่งปลอดภัยพักแรมคืนมากกว่าครับ ฟังตามที่แงซายบอกนี่ก็คือตำแหน่งนั้นเป็นหลุม เบื้องล่างเป็นพื้นหินมีอุณหภูมิสูง ซึ่งจัดว่าเป็นที่พักหลบภัยได้ดีที่สุด ทั้งภัยจากธรรมชาติและภัยสัตว์ร้าย ทั้งสองคนจึงเลือกเอาที่นั่นเป็นที่พัก แทนที่จะเลือกบริเวณบนเนินจันทร์ซึ่งเป็นภูมิประเทศโล่งโถงเกินไป ทั้งสองคนนั่นเป็นนักเดินป่าที่ฉลาด และมีความสามารถขีดสูงจริงๆ สังเกตได้จากทุกตำแหน่งที่พักของเขาที่เราพบกันมาโดยตลอด มันล้วนเป็นที่อันเหมาะสมทั้งสิ้น ผมแน่ใจว่า เป้าหมายเนินพระจันทร์จะต้องถูกกำหนดไว้อย่างถูกต้องแม่นยำแล้ว แต่คงเนื่องจากที่มาถึงก่อนเวลา จึงเลือกไปพักที่หลุมนั้นในเวลากลางคืน แต่ในตอนกลางวันก็คงจะขึ้นมาสำรวจอยู่บนนี้ และเมื่อถึงเวลาตามกำหนดก็ต้องขึ้นมารอคอยอยู่บนนี้แน่"

เว้นไปกึ่งอึดใจ จอมพรานก็พูดออกมาตามความรู้สึกแท้จริงว่า

"นี่เป็นด่านสุดท้ายของข้อวินิจฉัย นอกจากการค้นพบร่องรอยการพักแรมที่หลุมนั่นแล้ว ถ้าเราค้นไม่พบหลักฐานการเสียชีวิตอยู่ในละแวกใกล้เคียงกันนี้ ก็เชื่อได้แน่นอนเลยว่า ทั้งสองคนตัดขึ้นเทือกพระศิวะ ตามปริศนาลายแทงได้สำเร็จ ซึ่งคราวนี้ก็เหลืออยู่แต่พวกเราเท่านั้น ที่จะค้นพบทางอย่างเขาหรือไม่"

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ได้ยินข้อความนั้นแล้วก็เงียบงันไป

ถูกแล้ว คำพูดอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาของยอดมัคคุเทศก์ ทำให้ทุกคนต้องคิด หลักฐานที่แงซายมากล่าวอ้างให้ทราบนี้ มันเป็นหลักฐานของการผ่านมาพักแรมคืนของคนสาบสูญทั้งสองเท่านั้น แต่อะไรจะมาเป็นเครื่องประกันได้ว่า ณ จุดสุดท้าย อันเป็นปากประตูที่จะเปิดเข้าไปสู่ขุมเพชรพระอุมาเทวี ตามที่คนทั้งสองตั้งปรารถนามุ่งมั่นมานั้น ถ้าค้นกันให้ละเอียดต่อไป จะไม่พบร่องรอยของความหายนะแห่งชีวิตทั้งสอง ซึ่งมันอาจอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากที่พักนั้นก็ได้

อย่างน้อยที่สุด มหาภัยจากฝูงหมาป่านับพันที่คณะทั้งหมดได้เผชิญกันมาหยก ๆ ก็เป็นข้อให้ฉุกคิดแคลงใจอยู่ไม่ใช่น้อย ถ้าทั้งนายชดและหนานอิน พบเข้าอย่างเดียวกับที่ทุกคนพบในครั้งนี้ เรื่องที่จะหลีกหลบรอดชีวิตไปได้ เห็นจะไม่ต้องคำนึงถึงกำลังคนเพียงสองคน กระสุนปืนคนละไม่กี่นัด จะเอาอะไรที่ไหนไปยับยั้งคลื่นของกองทัพหมาที่หิวโหยเหล่านี้ได้ และรูป-การณ์ก็ดูเหมือนกับว่า พวกมันจะเคลื่อนขบวนไหลบ่ามาในฤดูกาลนี้เสียด้วย คนทั้งสองมาถึงที่นี่ในเวลาเช่นเดียวกับฝ่ายติดตามทั้งหมด เพียงแต่ห่างคนละปีเท่านั้น

"แงซาย..."

ระหว่างที่ทุกคนยังนิ่งอยู่ มาเรียเอ่ยเรียกนามนั้นชัดเจน

"เธอไปเห็นร่องรอยการพักของทั้งสองคนนั่นมาก่อน พอจะบอกได้ไหมว่าเขาอาศัยหลุมนั้นเป็นที่พักนอนนานสักเท่าไหร่ และมีหลักฐานในด้านการใช้ปืนตรงนั้น หรือใกล้เคียงบ้างไหม"

"ผมไม่อาจวินิจฉัยได้ถึงระยะเวลาของการพักแรม มีแต่รอยตัดใบปรงเอามามุงเป็นหลังคากันน้ำค้างหรือละอองหิมะบน

ปากหลุม แล้วก็รอยก่อไฟอย่างที่บอกแล้ว ตรวจละเอียดทั้งบริเวณในหลุมและใกล้เคียง ก็ไม่พบปลอกกระสุนแม้แต่สักนิดเดียว แสดงว่าไม่ได้ยิงอะไรในบริเวณนั้นเลย”

“แล้วเขาเอาเสบียงที่ไหนกิน?”

ไชยยันต์ถามลอย ๆ

“ข้อนั้นไม่สำคัญหรือเป็นปัญหาหรอกครับ คุณไชยยันต์”

พรานใหญ่ตอบแทนให้

“คุณชายอนุชากับหนานอิน อาจยิงสัตว์ตุนเป็นเสบียงได้มาจากที่อื่น และนำติดตัวมาประทังชีวิตในช่วงระยะเวลาเดินสองสามวัน โดยไม่ต้องยิงอะไรอีกเลยก็ได้ ถึงพวกเราในขณะนี้ก็ปฏิบัติเช่นนั้นอยู่แล้ว”

“ให้แงซายพาเราไปดูกันเดี๋ยวนี้เถิดค่ะ พี่ใหญ่”

ดารินสอดขึ้นมาด้วยความร้อนใจ ข่าวของพี่ชายที่เพิ่งได้มา ทำให้หล่อนกระหายจะได้ไปเห็นกับตาจนลืมนึกถึงกอง-ทัพหมาป่าเสียชั่วขณะ

ท่านหัวหน้าคณะมองหน้าจอมพรานอย่างหารือ เพราะตัวเขาเองก็ประสงค์ที่จะไปให้เห็นเสียเดี๋ยวนี้เหมือนกัน

“คงไม่เป็นไรกระมัง ผู้กอง สำหรับไอ้หมาพวกนั้น เพราะอย่างน้อยมันก็ยังตกใจเสียงระเบิดอยู่ คงไมหวนกลับมารุมเล่นงานเราในชั่วโมงสองชั่วโมงนี่หรอก”

จอมพรานสะกิดไหล่แงซาย ทำท่าจะเรียกไปพูดอะไรโดยเฉพาะ แต่ดารินไหวทัน เพราะเคยชินเสียแล้ว เอื้อมมือคว้าหมับเข้าให้ที่แขนของมัคคุเทศก์นำทางและเจ้าคนใช้พิเศษคนละข้าง

"นี่ จะพูดอะไรกัน ก็พูดต่อหน้าพวกเราทุกคนนี่แหละ จะได้รู้ด้วย ไม่ต้องไปซุบซิบกันที่ไหนหรอก เห็นเป็นแบบนี้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ขนาดต่อหน้าต่อตาก็เอา ไม่มีมรรยาทเสียบ้างเลย สองคนแอบไปเอาหัวชนกันห่าง ๆ พวกเราทีไร เป็นต้องเกิดเรื่องให้เราโง่ทุกครั้งไปแหละ"

รพินทร์หัวเราะเจื่อน ๆ ขันในคำพูดของหล่อน และขันตัวเอง แม่ดอกฟ้าดารินของเขาพูดแทงใจดำดีแท้ มันก็จริงของหล่อนเสียด้วย

"ขออภัยครับ คุณหญิง และขอบคุณที่กรุณาเตือนให้ทราบตรง ๆ มันเป็นสันดานไม่ดีที่ผมเองก็ไม่รู้สึกตัว จนกระทั่งคุณหญิงเตือนขึ้นนี่แหละ ความจริงผมก็ไม่ได้มีความลับอะไรโดยเฉพาะกับแงซาย ที่จะปิดบังทุกท่านหรอก แต่ความเคยชินทำให้เผลอไป"

แล้วเขาก็พูดกับแงซายต่อหน้าทุกคน

"แกขึ้นไปบนเขาลูกนั้น สังเกตได้ตลอดทั่วบริเวณ เห็นพวกมันทั้งหมดมีอยู่สักเท่าไรและส่วนใหญ่ของพวกมันอยู่ที่ไหน"

"ประมาณไม่ต่ำกว่า 4-5 พันตัว ไหลกันมาเหมือนกระแสน้ำ อยู่ทางด้านเหนือของเขาใหญ่ลูกนั้น ที่เพ่นพ่านเข้ามาในบริเวณหุบนางนอนนี้ มีจำนวนไม่ถึง 1 ใน 10 ของทั้งหมด"

คำตอบเรียบ ๆ ดังมาจากแงซาย แต่ฝ่ายที่ได้ยินเย็นวูบตั้งแต่เส้นผมลงไปจรดปลายเท้า...

ระหว่างความเงียบเข้ามาปกคลุม ราวกับทุกคนจะกลายเป็นใบ้ไปชั่วขณะนั้น เป็นช่วงระยะเวลาที่ต่างฝ่ายต่างมอง

ตากันเองอยู่ไปมา ด้วยความรู้สึกอันไม่ปลอดโปร่งใจนัก เกือบจะทำให้ลืมเรื่องหลักฐานร่องรอยของชด ประชากร กับพรานนำทางของเขา ซึ่งแงซายมารายงานข่าวให้ทราบเสียอย่างสนิท

"4-5 พันตัว"

ครั้นแล้ว เสียงพึมพำแหบ ๆ ก็ดังขึ้นจากริมฝีปากของท่านหัวหน้าคณะ ยกมือขึ้นเกาแก้มอันสากครึ้มไปด้วยเครา ซึ่งไม่เจอมีดโกนมาเป็นเวลานาน

"มันไปยกโขยงกันมาจากไหนนี่ แล้วทำไมถึงมีจำนวนมหาศาลถึงขนาดนั้น"

"อย่าว่าแต่พวกเราเพียงแค่ 12 คนนี่เลย ต่อให้ไอ้ยักษ์ไทรันที่เราเผชิญมาแล้วตัวนั้น ก็ไม่พ้นกับความหิวกระหายของพวกมัน ลงได้จับฝูงกันมีปริมาณมากมายถึงเพียงนี้"

มาเรียพูดด้วยเสียงเหมือนจะกระซิบกับตัวเอง

"แงซาย ขณะที่ฉัน นายใหญ่และผู้กองรพินทร์เดินหาร่องรอยของนายชดไปทางด้านเหนือ เราเห็นกวางฝูงใหญ่เป็นจำนวนมากนับไม่ถ้วน วิ่งแตกตื่นหนีกันไปเป็นกองทัพเหมือนกัน บ่ายหน้าไปทางด้านเหนือหลังเขาที่เธอชี้บอกว่า ขณะนี้พวกมันส่วนใหญ่ชุมนุมกันอยู่ที่นั่นแหละ ขณะที่เธออยู่บนยอดเขาสูงตอนแยกกับนายทหาร เธอสังเกตเห็นฝูงกวางเหล่านั้นบ้างไหม?"

แงซายเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่นายหญิง

"แงซายไม่เห็นตัวกวางฝูงที่นายหญิงว่า แต่เห็นควันจากฝุ่นลอยขึ้นสูง บางทีอาจเกิดขึ้นจากการวิ่งเตลิดของสัตว์พวก

นั้น มันห่างไกลจากฝูงหมาป่าที่แงซายเห็นเคลื่อนขบวนลงมาจากซอกเขามาก พวกเราทั้ง 12 คนนี้ มีระยะใกล้กับฝูงของมันมากกว่า”

เชษฐาสะกิดไหล่รพินทร์ ผู้ยังยืนใช้ความคิดอยู่ ถามว่า

“พอจะคำนวณได้ไหม ฝูงกวางวิ่งหนีล่วงหน้ากองทัพหมาป่าฝูงนั้นไปก่อนนานสักเท่าไหร่”

“ประมาณครึ่งชั่วโมง หรือไม่เกิน 45 นาทีครับ กะระยะดูจากที่เราเห็นพวกมันวิ่งเข้าขบวนตัดหน้าไป กับที่แงซายบอกว่าเห็นฝูงหมาเหล่านั้นเคลื่อนลงมาจากซอกเขา”

“มันก็มีอะไรอยู่สองนัยเท่านั้น คือส่วนใหญ่ของมัน จะแกะรอยกวางเหล่านั้นต่อไป หรือว่าจะกระจายเพ่นพ่านลงมาทางที่ราบต่ำตรงบริเวณที่เราอยู่นี่”

“ภาวนาขอให้เป็นในข้อแรกเถิดครับ แต่ผมคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นพวกมันทั้งหมด ที่เป็นกองทัพใหญ่อย่างแงซายว่านั่นหรอก เพียงแต่เศษย่อย ๆ ของพวกมันบางส่วนที่จะพลัดมาทางด้านเรานี่ เราก็เดือดร้อนแล้ว ผมรู้สึกว่าจะมีหวังเสียด้วยเพราะทิศทางมันใกล้กันเหลือเกิน ไอ้พวกที่เข็ดระเบิดจากแงซายไปก่อนแล้วอาจไม่แผ้วพานเข้ามาอีก แต่พวกที่ยังไม่ระแคะระคายหรือสะดุ้งสะเทือน เพราะตามเข้ามาเป็นระลอกหลังนี่แหละ คือปัญหาของเรา พวกเราก็มีความจำเป็นที่จะต้องปักหลักอยู่ที่นี่ตลอดทั้งคืน โดยไม่รู้จะเคลื่อนย้ายไปหลบซ่อนมันอยู่ที่ไหนได้เสียด้วย ภูมิประเทศรอบด้านก็โปร่งโล่งไปหมด ไม่มีป่าไม้บ้างเลย ถ้ามีป่าเรายังใช้วิธีเผาป่าไล่มันออกไปได้บ้าง”

แล้วพรานใหญ่ก็ยิ้มให้กับทุกคนอย่างปลุกปลอบใจ

"ถึงอย่างไรก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงนักหรอกครับ เรายังมีเวลาที่จะช่วยกันคิดให้รอบคอบที่สุด...ได้ก่อนตะวันตกดินวันนี้ ตอนนี้เราไปดูหลุมที่คุณชายอนุชากับหนานอินพักกันก่อนดีกว่า"

กล่าวจบเขาก็พยักหน้ากับแงซายเป็นสัญญาณให้ออกนำทาง โดยสั่งให้พวกพรานพื้นเมืองทุกคนรอคอยกันอยู่ที่นั่นก่อน ไม่จำเป็นจะต้องตามมาด้วย

จอมพเนจรแงซายก็ออกเดินนำลงเนิน ย้อนกลับไป ตามทิศทางที่โผล่มาโดยเร็ว โดยมีรพินทร์และคณะนายจ้างทั้งหมดเดินตามไปอย่างกระชั้นชิด ด้วยความหวังว่า จะอย่างไรเสียเจ้าพวกหมาป่าโขยงนั้น คงจะยังไม่ย้อนกลับมาเพ่นพ่านในบริเวณใกล้เคียงอีก ภายในระยะเวลาอันใกล้ เพราะเพิ่งแตกตื่นตกใจเสียงระเบิดของแงซาย เปิดหนีกระจัดกระจายไปเมื่อหยก ๆ นี่เอง

เส้นทางเดิน ก็คือแนวเดียวกับที่แงซายเคยนำไชยยันต์และมาเรียไปก่อนแล้วนั่นเอง แต่เบนออกไปทางตะวันออกประมาณ 30 ดีกรี ของจุดศูนย์กลางเนินจันทร์ พอลับเหลี่ยมโคกลูกเล็ก ๆ ที่ขวางหน้าอยู่ ทุกคนก็มองเห็นพื้นที่ราบต่ำบริเวณหนึ่ง อันเป็นใจกลางของทุ่งหญ้าราบเรียบ มีลักษณะเหมือนเกาะเล็ก ๆ ปรากฏเป็นจุดเด่นให้สังเกตเห็นได้ชัด ไชยยันต์นั้นพอแงซายชี้มือบอกก็ตาลุก

"ที่นั่นน่ะเหรอ เอ๊ะ! เมื่อตอนที่แยกกันเดินหาก่อนจะถึงตีนเขาทางด้านใต้โน่น ฉันก็เฉียดใกล้เข้ามาแล้วเหมือนกันนี่"

"นายทหารเฉียดใกล้เข้ามาแล้ว แต่ไม่ได้สนใจที่จะเดินเข้าไปสำรวจดูให้ถึงที่เอง"

"ก็ใครจะนึกเล่าว่าจะมีหลุมอยู่ตรงกลางป่าปรงนั่น พอให้อาศัยเป็นที่พักได้"

ไชยยันต์คราง พร้อมกับจุ๊ปากโคลงหัวอยู่ไปมา บ่นต่อมาว่า

"ฮี่โธ่! ห่างกันแค่ปากกับจมูกนี่เอง ดันค้นไม่พบได้ ทั้งๆที่ก็เดินใกล้เข้ามากว่าคนอื่นทั้งนั้น"

"ผมเองก็จะไม่สนใจเช่นกัน ถ้าหากไม่ใช่เพราะขึ้นไปอยู่บนที่สูง แล้วมองลงมาเห็นปากหลุม" แงซายบอก

ชั่วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคนก็บุกป่าปรงและเฟิร์น ที่ขึ้นเป็นดงเตี้ยๆ อยู่นั้น เข้าไปพบกับตำแหน่งที่แงซายให้คำรายงานไว้ก่อนแล้ว

ทั้งหมดอุทานออกมา เมื่อมองเห็นสภาพของหลุมประหลาดนั้น ต่างแยกย้ายกันออกสำรวจอย่างถี่ถ้วนรอบๆปากหลุม รพินทร์กับเชษฐาไต่ลงไปยังก้นหลุมนั้น ในขณะที่แงซายและมาเรียช่วยกันใช้มีดเดินป่า ตัดใบปรงที่งอกแผ่ปกคลุมอยู่ริมปากหลุม เพื่อเปิดให้แสงสว่างโล่งออกไป จะได้มองเห็นสภาพของหลุมได้ถนัดชัดเจนยิ่งขึ้น

สิ่งแรกที่รพินทร์หยิบขึ้นมาส่งให้เชษฐาก็คือ กล่องสังกะสีของเตาแก๊สสำเร็จรูป แบบเดียวกับที่เขาค้นพบมาก่อนแล้ว มีรอยถูกไฟลนไว้จนดำ และถ่างแยกออกจากกันจนเป็นขาสำหรับ

รองรับภาชนะประเภทกระป๋องหรือหม้อสนาม ซึ่งใช้วางหุงต้มอยู่ข้างบน

"ไม่มีปัญหาเลยครับ สองคนนั่นมาอาศัยพักอยู่ที่นี่จริง"

จอมพรานพูดแผ่วต่ำ แล้วชี้ให้นายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาก้มลงมองที่พื้นบริเวณหนึ่ง มีใบปรงแห้งปูรองพื้นไว้กลาดเกลื่อน แม้จะเป็นรอยที่เก่าแก่แล้ว ก็ยังพอจะสังเกตเห็นได้ว่าเกิดจากมือของมนุษย์ เพราะมีรอยมีดตัดออกจากต้น

เชษฐากัดริมฝีปากเบา ๆ เดินสำรวจไปรอบ ๆ หลุม ใช้ปลายรองเท้าเขี่ยก้อนหินและเศษดิน เพื่อจะแสวงหาหลักฐานเพิ่มเติมอีก แต่ก็ไม่พบอะไรมากไปกว่าที่รพินทร์ชี้ให้ดูแล้ว ส่วนด้านบนปากขอบหลุมซึ่งอีก 4 คนช่วยกันตรวจ ก็ได้รับรายงานจากมาเรียลงมาว่า

"เขาตัดใบปรงออกมาจากต้นของมัน ริมปากหลุมนี่เองรอยตัดจากมีดเห็นได้ชัดเจนทีเดียว"

แล้วแหม่มสาว ผู้สันทัดในทางธรณีวิทยาและโบราณชีวศาสตร์ ก็โดดตามลงมาในหลุมอย่างแคล่วคล่อง ทรุดตัวลงเอามือคลำสำรวจพื้นดิน กับบริเวณผนังรอบด้านของหลุม ตาสีดอกผักตบเบิกสว่างแวววาวอยู่ครู่ ก็บอกต่อมาอย่างมั่นใจว่า

"แงซายเข้าใจได้ถูกต้องแล้ว หลุมนี่เกิดจากสะเก็ดดาวตกขนาดย่อม ๆ ไม่เกิน 100 ปีมานี่เอง และดินบริเวณนี้เป็นดินอ่อน ทำให้มันกลายเป็นบ่อ และตัวสะเก็ดดาวเองก็ฝังจมลงไปตื้น ๆ ถ้าขุดตามลงไปไม่เกินฟุตเดียว ก็จะพบหินอุกกาบาตลูกนี้ได้ ป่าปรงกับไม้ประเภทเฟิร์นที่ปกคลุมอยู่นี่ก็เป็นป่าใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นของพืชพันธุ์ชนิดนี้ มีอายุยังไม่มากนัก"

หล่อนเงยหน้า มองขึ้นไปยังแงซาย ผู้ยืนตระหง่านอยู่ปากหลุม

"ในแผนที่ลายแทง บอกถึงหลุมหรือป่าปรงบริเวณนี้หรือเปล่า?"

แงซายสั่นศีรษะ

"ไม่มี นายแหม่ม"

มาเรียพยักหน้าอย่างพอใจ ลุกขึ้นยืน

"ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น ลายแทงนั้นเห็นว่าเขียนกันไว้ตั้ง 400 ปีไม่ใช่หรือ ลักษณะของภูมิประเทศที่เราเห็นอยู่นี่มันเกิดขึ้นภายหลังจากนั้น เจ้าของลายแทงจึงไม่ได้ระบุไว้ในแผนที่ของเขา ถ้ามิฉะนั้น เขาก็ไม่น่าจะละเลยจุดหมายสำคัญนี้เสียได้ เพราะมันเป็นจุดที่เห็นได้เด่นชัดโดดเดี่ยวออกมาจากภูมิประเทศส่วนใหญ่รอบด้าน โดยไม่มีที่อื่นเหมือนอีกเลย"

เชษฐาโยนขาเตาแก๊สที่ถือพิจารณาอยู่ในมือขึ้นไปให้ไชยยันต์เงียบ ๆ อดีตนายทหารปืนใหญ่พลิกดูอย่างใช้ความคิด ในขณะที่ดารินเข้ามาจ้องอยู่ด้วย ราวกับว่าจะจ้องให้เกิดเป็นภาพของพี่ชายที่หายสาบสูญปรากฏขึ้นมาให้ได้

ระหว่างที่ทุกคนยังเงียบ มาเรียหันไปทางจอมพราน

"คุณคิดยังไง ไพรวัลย์ ฉันหมายถึงสภาพของคนทั้งสองที่มาพักหลบอยู่ในหลุมนี้เมื่อปีที่แล้ว"

"ก็น่าจะปกติสุขเป็นอันดี ปราศจากภัยพิบัติหรือเรื่องอันตรายคุกคามเข้าถึงตัวใด ๆ ทั้งสิ้น มีที่นอนสบายดีกว่าเราในปัจจุบันนี้เสียอีก"

"คุณพูดไว้ถูก"

แหม่มสาวพึมพำ กวาดตามองไปรอบ ๆบริเวณก้นหลุมแคบนั้น

"ทั้งสองคนนั่นเป็นนักเดินป่าที่ฉลาด และมีขีดความสามารถสูงสุด หรือจะพูดอีกทีหนึ่ง ตลอดเส้นทางโชคของเขาดีมาตลอดทุกระยะ อาจดีกว่าพวกเราที่ตามมาภายหลังนี่เสียด้วยซ้ำ ฉันสังเกตดูว่า เขาทั้งสองไม่ผ่านพบหรือเผชิญกับวิบัติภัยหนัก ๆอย่างที่พวกเราเจอกันมาแล้วเลย แคล้วคลาดหลีกหลบมาได้ทุกที เราน่าจะลงความเห็นแน่นอนได้แล้วกระมังว่าทั้งสองคนผ่านขึ้นเทือกพระศิวะได้สำเร็จ"

ภายหลังอึ้งไปอึดใจ พรานใหญ่ก็ก้มศีรษะลงรับ

"ผมเองก็อยากจะเชื่อเช่นนั้น จากร่องรอยตำแหน่งพักครั้งล่าสุดของเขาที่เราพบอยู่เดี๋ยวนี้"

"คุณว่าสองคนนั่น ตัดทางมาถึงบริเวณนี้ทางด้านไหน"

เชษฐาถามเป็นประโยคแรก

"ก็คงเป็นด้านเดียวกับที่เรามานั่นแหละครับ โดยผ่านลงจากเทือกเขาด้านใต้นี่ และก่อนจะลงจากเขา ก็คงได้พิจารณาเห็นภูมิประเทศกำหนดไว้ถูกต้องแล้ว ว่าตำแหน่งไหนคือเนินจันทร์ แล้วก็เข้ามายึดชัยภูมิตรงนี้เป็นที่พักแรม ซึ่งมันก็ห่างจากเนินจันทร์ ระยะเดินไม่ถึง 20 นาทีเท่านั้น"

"พี่กลางกับคนของเขา ไม่มีสัญญาณใด ๆ ว่าจะได้รับอันตรายใช่ไหม เขาปลอดภัยดีที่สุด"

ดารินร้องถามลงมา

"ไม่มีครับ จากหลักฐานที่เราเห็นอยู่นี่"

ราชสกุลสาวยิ้มออกมาได้ ประสานมือพนมอยู่เหนือทรวงอก แหงนหน้าขึ้นเหมือนจะสวดมนต์ภาวนา

"ตรงหลุมนี้ เขาพักกันอยู่อย่างเป็นปกติ"

ไชยยันต์พูด

"แต่ไกลจากที่พักของเขาออกไป ในทิศทางที่เขาพยายามจะตัดขึ้นเทือกพระศิวะ เราจะไม่คิดแสวงหาเค้าเงื่อนเพิ่มเติมหรือ เราจะเชื่อแน่ได้อย่างไรว่า เมื่อพ้นจากหลุมนี้ออกไปแล้ว ทั้งสองคนอยู่ในภาวะเช่นไรต่อไป"

รพินทร์ ไพรวัลย์ กระโดดขึ้นมาบนปากหลุมตามเดิม เชษฐาและมาเรียจึงพากันไต่ตามขึ้นมาชุมนุมกันอยู่ปากขอบหลุมทั้งหมด ทุกคนช่วยกันใช้สายตาสำรวจภูมิประเทศรอบด้านทั้งใกล้และไกลออกไปทุกทิศ เพื่อสรุปข้อวินิจฉัยให้ใกล้เคียงที่สุด

ครั้นแล้ว เสียงตอบคำเปรยถามของไชยยันต์ แทนที่ จะมีมาจากจอมมัคคุเทศก์ ผู้ทุกคนหวังใจว่าจะได้ฟังความเห็นของเขาเป็นหลักใหญ่ กลับกลายเป็นเสียงห้าวกังวานลึกของแงซาย ผู้แต่ไหนแต่ไรเป็นคนพูดน้อย

"ที่เห็นประจันหน้าอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่ห่างไกลจากเราทุกคนในขณะนี้ คือเทือกใหญ่อันเป็นยอดสูงสุดของทิวพระศิวะ ระยะจากที่นี่ไปถึงตีนเชิงนั่น ห่างไม่เกิน 2 กิโลเมตร เส้นทางราบโล่งมองเห็นอยู่ชัดเจนปราศจากสิ่งใดอำพรางตา หรือมีส่วนที่ลี้ลับ ระยะทางช่วงนี้แหละที่คนสาบสูญทั้งสองและ

พวกเราทั้งหมด จะต้องมุ่งไปอย่างตายตัว ไม่มีการแยกไปทางอื่นอีกแล้ว เพื่อที่จะแสวงหาทางอันถูกต้องตัดขึ้น ถ้าความหายนะของชีวิตจะบังเกิดขึ้นกับบุคคลทั้งสอง มันก็จะต้องเกิดขึ้นในระยะเพียงแค่ 2 กิโลเมตรนี่เท่านั้น”

ทุกคนหันขวับไปมอง และเงี่ยหูฟัง

“อธิบายให้ชัดเจนกว่านี้ซิ แงซาย”

เชษฐาเตือนอย่างเร่าร้อนใจ

“ทุกท่านควรจะสรุปให้แน่ชัดเสียก่อนว่า ต้องการข้อวินิจฉัยอย่างไร และมีขอบเขตเฉพาะจุดแค่ไหน”

แงซายกล่าวเนิบนาบ แช่มช้า ด้วยเสียงลึกได้ระดับ

“การจะค้นหาข้อวินิจฉัยอันกว้างขวางเกินไป บางทีอาจทำให้เรางง และหาจุดสรุปไม่ได้แน่นอน ขอให้ผมได้ถามสักประโยคเดียวเท่านั้น ท่านต้องการทราบสิ่งใดในขั้นแรกนี้ **ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?** นั่นคือคำถามอันเป็นจุดกว้างขวางที่สุด ซึ่งจะไม่มีใครสามารถตอบได้เลย นอกจากสวรรค์เบื้องบนเท่านั้น แต่ถ้าจะถามว่า **เมื่อบรรลุถึงเนินจันทร์แล้ว ทั้งสองคนมีชีวิตอยู่หรือมาเสียชีวิตอยู่ที่นี่** เราก็อาจค้นหาคำตอบได้ง่ายขึ้น”

ท่านหัวหน้าคณะครางออกมาว่า

“ฮือม์ แกพูดถูก แงซาย ตอนนี้เราต้องการข้อวินิจฉัยเฉพาะอย่างหลังที่แกว่านี่ก่อนเท่านั้น คือเมื่อมาถึงที่นี่แล้วทั้งสองคนผ่านพ้นไปได้ไหม หลังจากนั้นเป็นสิ่งที่เราจะต้องค้นหากันภายหลัง เพราะมันหมายถึงว่า ถ้าสองคนผ่านที่นี่ไปได้ เขาก็หาทางขึ้นเทือกพระศิวะสำเร็จ และเมื่อพบกับความสำเร็จใน

เส้นทางสำคัญด่านสุดท้ายนี้แล้ว จะยังมีชีวิตอยู่อีกต่อไปหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใช่ไหม ผู้กอง"

"ครับ! ใช่!"

"ถ้าเช่นนั้น..." แงซายกล่าว พร้อมรอยยิ้มบาง ๆ

"ก็มีระยะทางเพียงแค่สองกิโลเมตร จากที่นี่ไปจนถึงตีนเทือกเขาใหญ่โน่นเท่านั้น ที่เราจะตรวจให้แน่ใจได้ว่า สองคนเสียชีวิตหรือไม่ ตรงไหน และอย่างไร"

"คิว.อี.ดี." มาเรียพึมพำ

ทุกคนทอดสายตาตัดเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ เหมือนสนามกอล์ฟไปยังตีนเทือกพระศิวะที่มองเห็นอยู่เหมือนจะเอื้อมมือถึง พากันนิ่งเงียบไปอีกพักใหญ่

"แงซายพยายามให้เราเชื่อว่า ทั้งสองคนตัดเทือกพระศิวะได้สำเร็จใช่ไหม ผู้กอง"

ในที่สุด เชษฐาก็กระซิบถามรพินทร์แผ่วเบา

"มีเหตุผลที่จะเชื่อได้เช่นนั้นอยู่เต็มเปี่ยมด้วยครับ เส้นทางมันก็ใกล้ ๆ กันแค่นี้เอง ไม่มีอะไรจะให้สงสัยว่าทั้งสองคนแยกหลงไปทางอื่นอีกแล้ว และเมื่อหลุมที่เราพบนี้เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่าทั้งสองคนยังมีชีวิต ตลอดเส้นทางใกล้ ๆ ที่ตัดขึ้นเทือกพระศิวะ เขาก็จะต้องมีชีวิตอยู่ด้วย"

"ผมก็อยากจะเชื่อเช่นนั้นเหมือนกัน ถ้าพวกเราไม่มาเผชิญหน้ากับไอ้กองทัพหมาป่าพวกนี้ อนุชากับหนานอินจะไม่มีทางรอดไปได้เลย ถ้าเขาพบอย่างเราพบเดี๋ยวนี้"

"สิ่งที่เราพบ คุณชายอนุชากับคนของเขาอาจไม่พบก็ได้ เพราะมันไม่แน่เสมอไปว่า เมื่อถึงฤดูกาลนี้ หรือวันเวลานี้ ฝูงหมาป่าจะต้องเคลื่อนหาสัตว์เข้ามาถึงที่นี่ มันอาจมาอย่างไม่เป็นเวลา และบังเอิญประจวบเหมาะกับที่เรามาถึงพอดี"

"คุณแน่ใจอย่างนั้นหรือ ผู้กอง?"

"ผมคิดเช่นนี้ครับ ถ้าภัยจากกองทัพหมาป่าที่เกิดเป็นปัญหาเฉพาะหน้าของเราในขณะนี้ เป็นภัยที่มีอยู่อย่างสม่ำเสมอตรงกับฤดูกาลของมัน วายาก็น่าจะเตือนให้เราทราบล่วงหน้าแล้ว แต่นี่วายาไม่ได้บอกไว้เลย ก็แสดงว่ามันมาอย่างลมเพ-ลมพัด และโอกาสที่ฝูงของมันจะรวมกลุ่มกันได้เป็นจำนวนมาก ๆ นับพัน ๆ ตัวเช่นนี้ ก็เป็นโอกาสที่น้อยมาก อาจในรอบ 10 หรือ 20 ปีสักครั้งหนึ่ง สังเกตดูจากความอุดมสมบูรณ์ ไม่แสดงว่าตื่นกลัวภัยใด ๆ มาก่อนเลยของสัตว์ที่หากินอยู่ในทุ่งแถบนี้ทั้งหมด ถึงคราวนี้ก็เหมือนกัน ผมเชื่อว่าพวกมันคงไม่อยู่ที่นี่กันนานนัก คงจะเคลื่อนขบวนหาสัตว์เป็นอาหารลงไปทางป่าต่ำเรื่อย ๆ ไป ถ้าไม่เข้าเล่นงานเราในคืนนี้ ก็คงยกโขยงเลยผ่านบริเวณนี้ไปทั้งหมด"

เชษฐาพยักหน้า ยิ้มกร้าน ๆ กล่าวขึ้นกับทุกคนว่า

"เอาละ ก็เป็นอันว่าสรุปได้แล้ว ข้อที่หนึ่ง เราแน่ใจได้ว่าอนุชาและคนของเขา มาถึงที่นี่อย่างปลอดภัย และตัดทางขึ้นเทือกพระศิวะได้สำเร็จ ข้อที่สอง เราตามเขามาถึงปากประตูด่านสุดท้ายแล้ว รอเวลาสำคัญที่จะตีปริศนาลายแทง ตามเขาขึ้นไปให้ได้เท่านั้น ส่วนข้อที่สาม เป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่จะหาทางป้องกันตัวเราเองให้รอดปลอดภัยจากพายุของไอ้หมา

หิวพวกนั้น จนกว่าจะถึงตะวันตกดิน และพระจันทร์ขึ้นพรุ่งนี้...”

พลางอดีตท่านทูตทหารบก ก็หันไปโอบแขนรอบไหล่กว้างของแงซายไว้ กอดแน่นอย่างรักสนิท

“แงซาย แกทำให้พวกเราทั้งหมดสบายใจและมีความหวังขึ้นเหลือเกิน งานของแกวันนี้เป็นงานชิ้นโบว์แดงทีเดียว ที่ช่วยให้เราแน่ใจว่า คนสาบสูญที่เรากำลังตามตัวอยู่แทบล้มแทบตายนั้น เขาได้มาถึงที่นี่โดยสวัสดิภาพ และผ่านประตูสำคัญเข้าไปได้ ถ้าไม่พบรอยของเขาครั้งหลังสุดนี้ ต่อให้พวกเราทั้งหมดตัดทางขึ้นเทือกพระศิวะได้สำเร็จ เราก็หวังไม่ได้เลยว่า เราจะได้ข่าวคราวอะไรจากเขาอีกหรือไม่”

แงซายก้มศีรษะต่ำลงอย่างคารวะและสำรวม ขณะนั้นเอง ลมเย็นยะเยือกจากทิศเหนือก็พัดโชยมา **ทุกโสตประสาทแว่วเสียงเห่าหอนดังแซ่ข้ามขอบเนินเขามา ฟังเสียบแสยงเข้าไปจนถึงขั้วหัวใจ ราวกับเสียงของหมื่นแสนปิศาจจากขุมโลกันตร์ใกล้เข้ามาเป็นลำดับ**

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว แต่ทำสัญญาณให้ทุกคนบ่ายหน้ากลับที่พักโดยเร็ว ทั้งหมดจ้ำกันอย่างชนิดตัวปลิวเกือบจะเป็นวิ่ง โดยมีพรานใหญ่และแง-ซายเดินคุมมาเบื้องหลัง

กลุ่มพรานพื้นเมืองกำลังยืนรวมกลุ่ม ชี้มือร้องเอะ-อะบอกกันเองด้วยสำเนียงที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะที่ฝ่ายนายจ้าง

พากันไต่เนินขึ้นมาอย่างรีบร้อน พวกนั้นหันหน้ามองไปทางด้านเหนือ อันเป็นบริเวณส่วนลำคอและศีรษะของภูมิประเทศรูปนางนอนด้านเดียวกันทั้งหมด โดยไม่มีใครหันมาเห็นหรือสนใจกับฝ่ายนายจ้างที่กำลังมุ่งหน้าเข้ามาสมทบ

“เอ๊ะ! นั่นพวกนั้นกำลังดูอะไรกัน”

เชษฐาร้องขึ้น ทำให้ทุกคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาจ้ำอยู่ในขณะนี้ เงยขึ้นมองตาม

“รีบเข้าเถอะครับ”

พรานใหญ่บอก พร้อมกับออกวิ่งนำหน้าไต่ทางขึ้นไปโดยเร็ว พลอยทำให้ทุกคนวิ่งตามเป็นพรวน

ทันทีที่อีก 5 คนวิ่งไต่เนินขึ้นมาถึง และพวกนั้นหันมาเห็น เสียงร้อนรนของบุญคำก็กระหืดกระหอบบอกมาว่า

“นาย ดูนั่น!!”

ข้ามเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเป็นบริเวณลอนท้อง และทรวงอกของนางนอนขึ้นไปตรงตำแหน่งอันเป็นชะง่อนสูงรูปคาง แม้จะห่างออกไปกว่ากิโลเมตร ทุกคนก็พอจะมองเห็นเหตุการณ์ได้อย่างถนัด เพราะความโล่งโถงของภูมิประเทศปราศจากสิ่งใดรกบังตา ผงคลีลอยตลบเป็นม่านควันอยู่ยังบริเวณนั้นในลักษณะหมุนวน ราวกับพายุทอร์นาโดก่อตัว สาเหตุของม่านฝุ่นที่คลุมเป็นเกลียวอยู่นั้น มาจากกองทัพของไอ้หมานรกจำนวนหนึ่งซึ่งกำลังล้อมไล่สัตว์สี่เท้าขนาดใหญ่ ที่ยังมองเห็นไม่แน่ชัดว่าเป็นอะไรอยู่อย่างโกลาหลอลหม่าน

ผู้ถูกล่า ซึ่งมีขนาดใหญ่โตมโหฬารกว่าฝ่ายล่าหลายสิบเท่านั้น วิ่งเตลิดอยู่ในท่ามกลางวงล้อม พยายามที่จะมุ่งขึ้นที่

ราบสูง แต่ฝ่ายล่ามีจำนวนมากมายเสียจนแทบจะเรียกได้ว่าบรรจุเต็มทุกตารางนิ้วของพื้นที่บริเวณนั้นทั้งหมด พัวพันห้อม-ล้อมหนาแน่นไว้ทุกด้าน เห็นไกล ๆ ในขณะนี้ เหมือนแมลงสาบที่ดิ้นทุรนทุรายอยู่ท่ามกลางฝูงมดสีดำ

"คุณพระช่วย! นั่นมันกำลังเล่นงานอะไรอยู่"

ดารินอุทาน เบิกตาโพลง

"ช้างกระมัง"

มาเรียร้องมาอีกคน

เชษฐากับไชยยันต์ ล้วงกล้องส่องทางไกลออกมาอย่างรีบร้อน ลุกลนยกขึ้นส่อง พอปรับเลนส์ได้ที่ก็หลุดปากออกมาเกือบเป็นเสียงตะโกนว่า

"แรด อาร์สินอย! กำลังจะเสร็จมันอยู่แล้ว ไม่มีทางรอดได้เลย"

อีกสองสาวนึกถึงกล้องประจำตัวขึ้นได้ ก็รีบเอาขึ้นมาส่องดูบ้าง เพื่อจะได้เห็นได้ถนัดที่สุด ส่วนเชษฐาส่งกล้องของเขาไปให้รพินทร์

ทุกคนที่จับภาพเห็นจากกล้องส่องทางไกลในขณะนี้ พากันยืนตัวแข็งกันไปหมด จากเลนส์ย่นระยะ ช่วยให้สิ่งที่เห็นอลหม่านอยู่ลิบ ๆ ข้างหน้า ปรากฏชัดขึ้นในคลองจักษุ เหยื่อกลางวงล้อมของฝูงหมาหิวบ้าเลือดเหล่านั้น คือแรดโบราณซึ่งมีขนาดเกือบเท่าช้าง ความใหญ่โตประกอบกับความดุร้ายปราด-เปรียวของมันในขณะนี้ ไม่สามารถจะช่วยตนเองได้อย่างใดทั้งสิ้น

จากปริมาณมากมายนับไม่ถ้วนของฝูงหมาหิว มันเผ่น

โผนโลดเต้นอยู่ท่ามกลางฝูงหมา เหมือนกับว่าแผ่นดินทุกตารางนิ้วตรงบริเวณนั้น แปรสภาพเป็นถ่านไฟแดง หกหน้า หกหลัง เหยียบย่ำและงัดหัวขึ้นขวิดไปทุกทิศ มองเห็นชัดว่า ไอ้ฝูงหมานรกถูกเรี่ยวแรงมหาศาลงัดให้กระจัดกระจายลอยสูงขึ้นไปบนอากาศราวกับถูกระเบิดดัน แต่ก็ไม่สามารถจะทำให้ฝ่ายที่กลุ้ม-รุมอยู่ในขณะนี้ แตกกระจายล่าถอยออกไปได้แม้แต่นิดเดียว ตรงข้ามกลับบุกเข้าประชิดตัวทุกด้าน แยกเขี้ยวขาวสลอนงับและกระชากทึ้งลงไปบนทุกส่วนเท่าที่ปากของมันจะงับถึง ที่ถูกเหยียบแหลกหรือขวิดกระเด็นไปก็เป็นส่วนหนึ่ง ที่เหลือก็จู่โจมนัวเนียดาหน้าเข้ามาจนตั้งตัวไม่ติด เลือดชโลมแดงฉานไปตลอดทั้งตัวของเจ้าแรดอาร์สินอยเคราะห์ร้ายตัวนั้น ไม่มีทางที่จะเผ่นโผนให้หลุดพ้นออกไปจากวงล้อมหนาแน่นทุกด้านนั้นได้เลย

และนับเวลาที่ผ่านไปทุกอึดใจ ก็ดูเหมือนว่าไอ้ฝูงหมาจากขุมโลกันตร์เหล่านั้นจะวิ่งประดังพรั่งพรูกันลงมาจากซอกเขาทั้งสองด้านราวกับกระแสน้ำเข้าเสริมกำลัง ช่วยกันรุมทึ้งหนาแน่นเพิ่มขึ้นทุกขณะ จนดูราวกับว่ามีจำนวนไม่สิ้นสุด

“พระเจ้า! โปรดทรงช่วยอาร์สินอยตัวนั้นด้วยเถิด”

มาเรียครางออกมาเหมือนคนกำลังจะขาดใจ

ขาดเสียงกระซิบของมาเรียดังกล่าว ภาพที่เห็นก็มาถึงวาระสิ้นสุดของมัน แรดโบราณตัวนั้นล้มหายลงไปกลางฝูงอันชุลมุน ลับจากสายตาที่เฝ้าจับมองอยู่ในขณะนี้ เห็นแต่กลุ่มอันนับไม่ถ้วนของหมาป่านับร้อยๆ เคลื่อนไหวอย่างฉับไวเป็นกระจุกอยู่ในบริเวณนั้น บางขณะก็กัดฟัดกันเอง เพราะการ

แย่งชิงเหยื่อ ซึ่งแน่ละ เพียงแค่ติดปากไปตัวละก้อนเนื้อเท่านั้น ชั่วไม่กี่อึดใจ แม้แต่กระดูกก็อาจไม่เหลือ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลดกล้องลงจากสายตา ตอบคำ สวดวิงวอนของมาเรียด้วยเสียงเรียบ ๆ ของเขาว่า

"ควรพูดว่า 'พระเจ้า โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด' เสียมากกว่า คุณไชยยันต์ครับ โปรดร่วมมือกับผมหน่อย เราต้องลงมือเดี๋ยวนี้แหละ รอช้าไม่ได้"

ประโยคหลังเขาพูดกับไชยยันต์ด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น อดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้ยืนจ้องภาพตะลึงอยู่ จึงรู้สำนึกกายเผ่นพรวดเข้ามา

"เอายังไง ผู้กอง?"

จอมพรานหมุนตัวไปรอบ ๆ ตาจับนิ่งไปยังหีบระเบิดที่ขนออกมากองตั้งเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว กัดริมฝีปากนิ่งไปชั่วอึดใจ ก็เหลียวกลับไปมองทางด้านเหนือ ซึ่งกองทัพหมาป่ากำลังชุลมุนรุมทึ้งซากอาร์สินอยอยู่

"มันกำลังสนใจอยู่กับเจ้าแรดเคราะห์ร้ายตัวนั้น อย่าว่าแต่แรดตัวนั้นเพียงตัวเดียวเลย ต่อให้อีก 10 ตัว ก็คงไม่พออิ่มของพวกมันที่เห็นเต็มทุ่งไปหมดนั่น ระยะที่เราอยู่นี่ กับฝูงของมันตรงตำแหน่งนั้นก็ห่างกันไม่มากนัก โชคดีอยู่บ้างที่เรายังอยู่ใต้ทางลมของมัน แต่ถ้าตะวันตกดินไปแล้ว ลมอาจเปลี่ยนทิศ-ทาง อาจจะช่วยให้มันได้กลิ่นเราง่ายขึ้นอีกก็ได้ ผมจะใช้วิธีวางระเบิดเป็นรั้วล้อมบริเวณที่พักของเราคืนนี้ไว้ มันบุกเข้ามาทาง

ด้านไหน ก็ระเบิดด้านนั้นเป็นการสกัดกั้น และขับไล่ให้มันแตกกระจายออกไป แบบเดียวกับสมัยที่เราถูกโขลงของไอ้แหว่งบุก"

ไชยยันต์ยังยืนงง เชษฐาผู้มีความคิดที่แล่นได้เร็วกว่าก็ถามโดยเร็ว

"ฝังระเบิด แล้วต่อสายชนวนสำหรับกดให้ระเบิดหรือ?"

"ครับ"

"ถ้าฝังล้อมรอบหมดทุกด้าน ในรัศมีวงกลมรอบที่พักเราจะไม่มีระเบิดและสายชนวนพอ"

"เราจะไม่วางระเบิดติดต่อกันเป็นแนวถี่มากมายถึงเพียงนั้น เพราะมันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่เราจะเลือกวางเพียงไม่กี่จุด ในรัศมีแวดล้อมที่พักของเราไว้เท่านั้น กะเพียงว่าตัวมันพรูกันเข้ามา ก็ไม่พ้นรัศมีระเบิดไปได้ เราไม่มีความหวังที่จะใช้ระเบิดฆ่ามัน แต่หวังในอานุภาพของเสียงระเบิดขับมันออกไปจากการมุ่งดาหน้าเข้ามา และจะเลือกวางระเบิดในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกับที่พักเราให้มากที่สุด เพื่อให้รัศมีควบคุมแคบจำกัดเข้า จะระเบิดเฉพาะด้านที่มันบุกเข้ามาเท่านั้น"

"วางใกล้ที่พักของเรามากที่สุดเท่าใด ก็จะช่วยประหยัดลูกระเบิดได้มากเท่านั้น แต่มันก็อันตรายสำหรับพวกเราทุกคนในที่พักด้วย เราไม่ได้อยู่กันกลางที่โล่งบนพื้นราบ แต่อยู่ในระหว่างร่องของเนิน ใกล้กับผนังหินและดินแวดล้อมอยู่ด้วย ดีไม่ดีแรงระเบิดจะถล่มผนังดินหินลงมาฝังพวกเราทั้งเป็นกันหมด"

ไชยยันต์รีบบอกมาโดยเร็ว

"นี่เป็นเรื่องที่คุณไชยยันต์จะต้องให้คำแนะนำแก่ผม ว่า

เราควรจะวางระเบิดไว้ตรงจุดไหนอย่างไรบ้าง เพราะผมเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน คุณไชยยันต์ชำนาญกว่าผมในเรื่องนี้"

ระหว่างที่ไชยยันต์ยังเงอะงะ หมุนตัวอยู่ไปมา เชษฐาก็บอกมาอย่างคนตัดสินเร็วว่า

"ตกลง เริ่มงานได้แล้ว รพินทร์เป็นคนกำหนดแนวทิศ-ทางว่าจะวางไว้ทางด้านไหนบ้าง ส่วนไชยยันต์รับผิดชอบไปในด้านกะระยะการวาง ว่าควรจะห่างจากที่พักของเราสักเท่าไหร่จึงจะปลอดภัย ขอให้ทำกันอย่างระมัดระวังรอบคอบที่สุด"

"คราวก่อนนี้วางระเบิดกันช้าง คราวนี้ต้องมาวางกันหมาเข้าอีก"

ไชยยันต์บ่นพำ จุ๊ปากโคลงหัว แล้วฉุดแขนพรานใหญ่ให้เดินตรงไปยังหีบระเบิด

รพินทร์พยักหน้าเรียกแงซาย และคนของเขาทั้งหมด ให้เข้ามาร่วมด้วย อดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้ชำนาญในการก่อวินาศกรรมและระเบิดทุกชนิด ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าอยู่หน้าหีบระเบิด และอุปกรณ์เหล่านั้น ดึงมีดโบวี่ที่ติดเอวอยู่ออกมา ขีดลงกับพื้นให้รพินทร์กับแงซายดู

"ภูมิประเทศที่อยู่ของเราในขณะนี้เป็นรูปโคกสามเหลี่ยม และแค้มป์ที่พักก็ดันไปอยู่ในระหว่างร่องแคบ ๆ อันเป็นเส้นทางน้ำไหลกลางโคกสามเหลี่ยมนี่ สำหรับด้านล่างต่ำลงไปไม่กระไรนักหรอก ฝังระเบิดห่างลงไปสัก 40 เมตรก็ปลอดภัยแล้ว ส่วนแคม...เอ๊ย! โทษ เรียกอะไรดีล่ะ?"

ไชยยันต์ทำหน้าพิกล ยกมือเกาหัวกราก ๆ มองหน้ารพินทร์กับแงซายแล้วกะพริบตาปริบ ๆ แม้จะอยู่ในวิกฤติการณ์ฉุกเฉิน จอมพรานก็อดที่จะขำในคำพูดของไชยยันต์ไม่ได้ กัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะ ส่วนแงซายเบือนหน้าไปทำเสียงพรืด ๆ ในลำคอ

"เรียกอะไรก็เรียกเถอะครับ คุณไชยยันต์ เอาให้เข้าใจกันได้ง่าย ๆ เป็นใช้ได้"

ไชยยันต์คงมองหน้าเขาอยู่เช่นนั้น พร้อมกับส่ายหน้าเดียะ กระซิบ

"ผู้กองนะผู้กอง ยอดเลยให้ตายซิ ที่อื่น ๆ มีอยู่ถมฐานไม่ยักสั่งให้วางแค้มป์ ดันผ่ามาเลือกเอาตรงจุดหมายสำคัญนี่เข้าให้เสียด้วย บริเวณเนินของมอนส์ พิวบิก เหลือรับอยู่แล้วยังอุตส่าห์ซอกซอนดั้นดั้นลงมาวางแค้มป์อยู่ในระหว่างร่องใต้หน้าผาหินชะโงกเข้าให้อีกด้วย ไม่ซวยคราวนี้ ก็ไม่รู้จะไปซวยคราวไหนละหว่า มิน่าละ ไอ้หมานรกถึงได้แห่กันมาเต็มทุ่ง"

"โธ่! เอาอะไรที่ไหนมาพูดครับ คุณไชยยันต์"

รพินทร์ขมวดคิ้วทำหน้าตายย้อนถาม ไชยยันต์หัวเราะ

"อย่าหน่อยเลยน่าผู้กอง ทีแรกผมก็ไม่รู้หรอก แต่ตอนที่ผมแยกทางกับคุณไปทางด้านใต้ ไต่ขึ้นไปบนส่วนสูงของเขาลูกนั้นหน่อยเดียวเท่านั้น เมย์ชี้ให้ผมหันกลับมาดูตรงที่พักของเรานี่ทำเอาผมสะดุ้งสามตลบเลย ดูจากบนนั้นมันเห็นได้ชัดเจนเหลือเกินว่า แค้มป์ของเราวางอยู่ตรงไหนของเนินจันทร์ เมย์หัวเราะจนแทบจะกลิ้งลงมาจากเนินเขานั่นตาย ชอบอกชอบใจใหญ่ บอกผมว่า มิสเตอร์ฮันเตอร์นี่ช่างเลือกหาที่ตั้งแค้มป์ได้เด็ดแท้ ส่วน

ผมพูดไม่ออกบอกไม่ถูก มันให้รู้สึกจั๊กจี้จั๊กเดียมยังไงพิกล พอมองเห็นภาพที่เมย์สะกิดชี้ให้ดูเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ไอ้หมาผีฝูงนั้นก็พรวดเข้ามาเล่นงานเลย ไม่เชื่อลองถามแงซายดูก็ได้ มันไต่เขาขึ้นไปสูงกว่าผม คงจะยิ่งเห็นถนัดขึ้นไปอีก เมื่อมองย้อนกลับลงมา นี่เชษฐากับน้อยคงไม่ได้เฉลียวคิดเลย"

"ผมไม่ได้มีเจตนาอื่นใด มากไปกว่าแสวงหาแหล่งปลอดภัยให้แก่พวกเรามากที่สุดในเวลากลางคืน และไม่ทราบมาก่อนเลยจริง ๆ ตรงที่เราวางแค้มป์กันอยู่ในขณะนี้เป็นที่เหมาะสมที่สุดแล้วเหนือกว่าทุกแห่ง มีที่กำบังลม พายุและหิมะ ขืนอยู่กลางที่โล่ง เราก็เสร็จเท่านั้น อย่าเสียเวลาในเรื่องไร้สาระเลยครับ วางแผนให้ผมดีกว่า เวลาไม่คอยท่า"

"สองซีกซ้ายขวานี่ เป็นหน้าผาสูงชันเหนือเราขึ้นไป คุณคิดว่ามันจะลงมาทางซีกใดซีกหนึ่งในระหว่างสองนี่บ้างไหม?"

"คงไม่หรอกครับ เพราะพื้นที่เอียงมากถึงเกือบ 80 องศาและสูงมากด้วย สัตว์สี่เท้าทุกชนิดจะไต่ขึ้นหรือลงแทบจะไม่ได้เลย สองด้านนี่เลิกห่วงได้"

"ถ้างั้นก็หมดปัญหาไป ผมยังเป็นห่วงอยู่ว่า ถ้าคุณให้วางระเบิดดักไว้ด้วยทั้งสองฝั่งนี่ ก็ยังนึกไม่ออกว่าจะวางไว้บริเวณไหนอย่างไร ดีไม่ดีพอมันตูมขึ้น ดินก็ทลายลงมาฝังเราเสียเท่านั้น คราวนี้ก็เหลือเนินด้านบนอยู่อีกด้านเดียว บนบริเวณ 'มอนส์ พิวบิก' ที่มันสามารถจะมาได้รอบด้าน แล้วก็จะกรูกันลงมายังที่พักของเราตามร่องนี่ พวกเราทั้งหมดอยู่ในระดับที่ต่ำลงไป ส่วนมันจะมาจากที่สูง จุดที่จะวางระเบิดจะเป็นจุดที่ใกล้เคียงกับส่วนต้นของร่องผ่า แต่ก็ต้องไม่ใกล้กับที่พักของ

เราเกินไปนักด้วย เพื่อป้องกันดินถล่มลงมาทับเช่นกัน ทีนี้ปัญหามันอยู่ที่ว่า ด้านนี้เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเมื่อไหร่จึงสมควรจะกดสวิตช์ระเบิด เพราะเราอยู่ต่ำลงไป มองไม่เห็นการมาของมัน ไม่รู้ปริมาณหนักเบาของจำนวนที่มันจะแห่กันมา”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ในข้อนี้เป็นหน้าที่ของผม ก็พวกนี้เองที่จะคอยตรวจตราสดับตรับฟัง ว่าพวกมันจะลงทางด้านนี้หรือไม่ คะหยิ่นกับบุญคำมีประสาทหูที่จะฟังเสียงได้ดีเป็นพิเศษ แล้วผมจะวางยามไว้ด้วย ให้คอยขึ้นไประวังดูทางด้านบนนี่ ถ้ามันมาทางด้านนี้ เราจะรู้ได้ทันที”

ไชยยันต์ดีดนิ้ว

“ถ้างั้น โอเค ลงมือกันได้เลย”

การจัดวางระเบิดเป็นรั้วล้อม ถูกดำเนินขึ้นในทันทีนั้น โดยการร่วมมือระหว่างไชยยันต์ แงซาย และรพนิทร์ มีพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเป็นลูกมืออีกทีหนึ่ง ทุกคนทำงานกันอย่างแข่งกับแสงของทิวากาล ซึ่งโรยตัวมืดมนลงไปตามลำดับ

ไชยยันต์ควบคุมการวางระเบิดอย่างใกล้ชิดที่สุด ทุกจุด เพื่อให้แน่ใจว่า เมื่อถึงเวลาจำเป็น มันจะต้องทำงานอย่างได้ผล ซึ่งความจริงมันก็ไม่มีอะไรยากเย็นซับซ้อนนัก สำหรับนักวินาศกรรมอย่างเขา ยิ่งได้คนที่พอจะรู้เรื่องเข้าใจอยู่บ้างอย่างอดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน และอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงมาเป็นลูกมือช่วยเหลือ มันก็ลุล่วงไปในเวลาอันไม่ล่าช้า

แล้วกลุ่มที่ไปจัดการวางระเบิด ก็เดินกลับมายังเชษฐา มาเรีย และดาริน ซึ่งนั่งดูและคอยฟังข่าวอยู่บนที่สูง

“เรียบร้อย ให้มันแห่กันเข้ามาเถอะคืนนี้ เป็นได้น่าดูละ”

ไชยยันต์รายงานเข้ามาก่อนที่ตัวจะเดินมาถึง ปัดมือไปมา พร้อมกับยิ้มย่องผ่องใส ขณะนั้น อากาศขมุกขมัวลงเต็มที่ มองเห็นอะไรได้ไม่ไกลนัก และเริ่มจะเย็นจัดลงถึงขั้นหนาว กระแสลมพัดผันผวนอยู่ไปมา เอาทิศทางแน่นอนไม่ได้

“พวกมันฝูงนั้นยังไม่ได้ไปไหนนะ ป้วนเปี้ยนชุมนุมกันอยู่ตรงที่มันกัดแรดอาร์สินอยล้มนั่นเอง”

เชษฐาบอก พลางฉุดแขนดารินกับมาเรียให้ยืนขึ้น

“กลับที่พักกันเถิดครับ”

จอมพรานกล่าวชวนทุกคนขึ้น

ทั้งหมดพากันเคลื่อนย้ายจากบริเวณเนิน ลงไปตาม ร่องเข้าสู่บริเวณค่ายพัก ซึ่งขณะนี้แงซายทำหน้าที่ต่อสายชนวนเข้ามาเชื่อมกับสวิตช์แบตเตอรี่สำหรับควบคุมเรียบร้อยแล้ว ต่างทอดกายลงอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียแรง

รพินทร์อธิบายให้ท่านหัวหน้าคณะทราบว่า ได้วางระเบิดไว้ในจุดใดบ้าง ห่างจากที่พักเท่าใด และต้องวางเวรยามไว้อย่างไร โดยเฉพาะบริเวณเนินอันกว้างใหญ่เหนือที่พักขึ้นไป ซึ่งเป็นบริเวณที่กองทัพหมาเหล่านั้นสามารถจะเคลื่อนขบวนมาได้อย่างสะดวกรอบทิศ เพียงแต่ว่าก่อนจะเข้าถึงตัว พวกมันจะต้องถูกบังคับให้ผ่านลงมาในร่องเนินแคบ ๆ อันทำให้ไม่สามารถจะดาหน้าเข้ามาพร้อมกันได้เป็นจำนวนมากมายนัก

เพราะเส้นทางจำกัด ซึ่งจะสะดวกต่อการสกัดกั้นขึ้นอีก ทำให้พอจะรับมือไหว แม้ว่าพวกมันบางส่วนจะเล็ดลอดผ่านลงมาได้ก็ตาม

"เราเพียงแต่เตรียมป้องกันตัวไว้เท่านั้น"

เขาบอกกับฝ่ายนายจ้างทุกคน ภายหลังเวลาอาหาร ซึ่งบรรจุกระเพาะกันตายกันไปตามมีตามเกิด

"มันอาจบุกมาเล่นงานเรา หรืออาจผ่านความสนใจไม่มาเลยก็ได้ เป็นความหวังที่มีน้ำหนักเท่า ๆ กัน แต่ไม่ว่ามันจะมาหรือไม่ ภายในคืนนี้ ผมเชื่อว่าพรุ่งนี้พวกมันก็จะต้องเคลื่อนย้ายไปจากที่นี่ทั้งหมด"

"ช่วยกันสวดมนต์ภาวนา ขออย่าให้มันผ่านมาทางนี้เลยเป็นดีที่สุด"

ดารินพึมพำ

"ก็ทั้งสวดมนต์ภาวนา และทั้งคอยคุมสวิตช์ระเบิดไว้ด้วยนั่นแหละ เวรเสียจริง ๆ คืนนี้คงไม่เป็นอันหลับอันนอนกันอีกแล้ว ต้องคอยระวังตัวแจ"

เชษฐาว่า พร้อมกับถอนใจเฮือกปนหัวเราะ

"ขอให้เจ้านายของผมทุกคนนอนหลับกันให้สบายเถิดครับ อย่ากังวลอะไรเลย หน้าที่คอยระวังเป็นของพวกผมเอง"

จอมพรานบอกมาอย่างอ่อนโยน แต่มั่นคงยิ่งในน้ำเสียง

179

เมื่อจัดสรรกำหนดหน้าที่ พร้อมทั้งกำชับให้รู้ว่าใครจะต้องทำอะไร อย่างไรบ้าง ตลอดทั้งคืนอันคับขันนี้แล้ว รพินทร์ก็บอกให้ผู้ที่ยังไม่ถึงเวรยามพักเอาแรงกันไว้ การอยู่ยามระวังภัยเป็นหน้าที่ของเขาและพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมด โดยเห็นว่าทางด้านกลุ่มนายจ้างทั้งสี่ไม่จำเป็นจะต้องมานั่งถ่างตาระวังอยู่ด้วยให้เสียเวลาเปลืองพลังงานโดยใช่ที่ เว้นไว้แต่จะตื่นขึ้นมาร่วมเหตุการณ์เมื่อภาวะวิกฤติขีดสุดเข้าถึงตัวเท่านั้น

"ค่อยตื่นเอาตอนได้ยินเสียงระเบิดก็แล้วกันครับ" เขาบอกยิ้ม ๆ

"หรือมิฉะนั้นก็ตื่นเอาตอนที่ไอ้หมาพวกนั้นมาเลียอยู่ตามตัวของเราแล้ว"

ไชยยันต์พูดค่อย ๆ พร้อมกับเอนกายลงนอนเบียดกับเมียแหม่มของเขาภายใต้โปงผ้าแบล็งเก็ต สองพี่น้องราชสกุลกำลังจะเตรียมนอนอยู่เหมือนกัน แต่ก็ยังเอนหลังไม่ลง นั่งกอดเข่าอยู่บนตำแหน่งที่จะยึดนอน โดยเฉพาะดารินเค้าหน้าไม่เป็นสุขนัก หล่อนนั่งตรวจนับจำนวนกระสุนปืนต่าง ๆ ที่ใช้ประจำตัวอยู่ในขณะนี้ อันประกอบด้วยไรเฟิล.300 เวฯแม็กฯ ลูกปืนสั้น.357 และ.22 ลูกกรดแม็กนั่ม พลางพูดขึ้นลอย ๆ เหมือนจะกล่าวกับตัวเองว่า

"กระสุนของเราเหลืออยู่ในวงจำกัดเต็มทีแล้ว ถ้ามีเหตุการณ์จำเป็นจะต้องยิงกันขนานใหญ่อีกพักเดียวเท่านั้น ปืนทุกกระบอกจะกลายเป็นท่อนเหล็กท่อนไม้ไปทันที เพราะหมดลูกคราวนี้ก็แย่กันละ"

"เราจะไม่ยอมให้เหตุการณ์ชนิดนั้น มาถึงอย่างเด็ดขาดอย่างนั้นไม่ใช่หรือผู้กอง?"

เชษฐาตอบ พลางหันไปทางจอมพราน ผู้หัวเราะเอื่อย ๆ อยู่ในลำคอ เหมือนอยู่ในอารมณ์ปกติดีที่สุด

"แน่นอนครับ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมเองก็คำนึงถึงมากที่สุด ปืนถ้าไม่มีลูกเสียอย่างเดียวก็หาประโยชน์อันใดไม่ได้ ถือไว้ก็เป็นภาระหนักเสียด้วยซ้ำ ถ้ากระสุนหมดเมื่อไหร่ เราก็ต้องโยนทิ้งเมื่อนั้น ไม่ว่าจะเป็นกระบอกใดของใครทั้งสิ้น สำหรับคนอื่นก็ไม่น่าห่วงหรอกครับ เพราะเป็นนักเขียมกระสุนด้วยกันอยู่ทุกคนแล้ว ก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่เป็น 'เสือปืนเร็ว' มากกว่าใครทั้งสิ้น"

ประโยคหลัง เขาพูดในน้ำเสียงล้อเลียนสัพยอก ดาริน เท่าทันยิ้มจืด ๆ

"ก็คือฉันใช่ไหม เอาเถอะ ต่อไปนี้ฉันจะพยายามเป็น 'เสือปืนฝืด' เพื่อประหยัดกระสุนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะไม่ทำกระสุนให้สิ้นเปลืองไปโดยเปล่าประโยชน์อีกแม้แต่นัดเดียว ว่าแต่ถามจริง ๆเถอะ รพินทร์ สถานการณ์ในคืนนี้มันหนักมากไหม เห็นคุณยิ้ม ๆหัวเราะง่าย ๆแบบนี้ มันทำให้ฉันใจคอไม่ดีอย่างไรพิกล บอกตรง ๆแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ฉันไม่เคยอ่านสภาพของเหตุการณ์อื่นใดทั้งสิ้น นอกจากใช้วิธีสังเกตดูลักษณะท่าทีของคุณเท่านั้น แล้วก็ไม่พลาดสักที อย่างที่เคยบอกแล้ว ถ้าคุณทำเป็นใจเย็นยิ้มระรื่นอยู่อย่างนี้ละก็ เฉียดตายกันทุกครั้งทีเดียวแหละ"

จอมพรานหัวเราะเสียงดังขึ้นด้วยความรู้สึกขบขันแท้จริง เสียงพูดและหน้าตาของดาริน วราฤทธิ์ ทำให้บังเกิดความน่าสงสารเป็นอย่างยิ่ง **ถึงอย่างไรเสีย เขาก็อดที่จะรำพึงในใจไม่ได้อยู่ตลอดเวลาว่าไม่น่าเลยที่สุภาพสตรีผู้บอบบางน่ารักผู้นี้ จะต้องมาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางมหันตภัยแวดล้อมรอบด้าน จนแทบไม่มีเวลาได้หายใจเช่นนี้**

หล่อนช่างรนหาที่เองแท้ ๆ ทีเดียว เรื่องของเรื่องก็คือ พี่ชายรักและตามใจเกินไปนั่นเอง

"ครับ ถ้าผมยิ้มระรื่นอยู่อย่างนี้ ก็หมายถึงว่าเราเฉียดตายกันเท่านั้น ความจริงเราก็ 'เฉียดตาย' กันมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วในการเดินทางครั้งนี้ แต่ขอให้สังเกตไว้อีกทีหนึ่ง ถ้าผมนั่งร้องไห้เมื่อไหร่ละก็ เราจะปลอดภัยสบายดีที่สุด ไม่มีเรื่อง

อันตรายใด ๆ มาแผ้วพานทั้งสิ้น สำหรับคืนนี้ ผมอยากจะให้คุณหญิงสวดมนต์ภาวนาถึงฤษีโกฑัญญะด้วย ขอให้ท่านช่วยบันดาลปัดเป่า อย่าให้ไอ้หมาฝูงนี้สนใจกับพวกเราเลย และเคลื่อนผ่านพ้นไปเสีย ซึ่งมันน่าจะเป็นไปได้ ถ้าวาสนาจะให้เราเดินทางต่อไปได้สำเร็จผลสมปรารถนา เพราะเราทั้งหมดก็ปฏิบัติเคร่งครัดต่อคำตักเตือนสั่งสอนของท่านมาทุกระยะแล้ว ผมเชื่อว่า คุณหญิงมีอำนาจจิตแรงพอที่จะติดต่อไปถึงท่านได้”

ดารินฝืนยิ้มอีกครั้ง

“ฉันรู้ว่าคุณชอบพูดเล่นในภาวะเช่นนี้ แต่ฉันก็จะพยายามทำดู ตามที่คุณแกล้งพูดเล่นนั่น ซึ่งก็ไม่แน่เหมือนกันนะ มันอาจเป็นผลขึ้นมาจริงก็ได้”

รพินทร์ปลีกตัวขึ้นไปยังบริเวณอันกว้างใหญ่ด้านบน เหนือที่พัก ซึ่งขณะนี้แงซายถูกกำหนดให้เป็นยามแรกเฝ้าเหตุการณ์อยู่ตามลำพัง ท่ามกลางความเงียบสงัดและความมืดอันเยียบเย็น พระจันทร์คืน 4 ค่ำรูปคิ้วนาง ปรากฏแขวนอยู่บนฟ้าหม่นมัวซีกตะวันตก ส่องแสงสลัวอยู่ในกลุ่มหมอก ร่างของจอมพเนจรนั่งเป็นเงาตะคุ่มโดดเดี่ยวอยู่บนพื้นหญ้าอันเปียกชุ่มไปด้วยละอองน้ำ มีผ้าผวยเก่า ๆ คลุมอยู่บนไหล่ หันหน้าไปทางทิศตะวันตก สงบนิ่งเป็นดุษณีประดุจตอไม้โดยไม่ไหวติงหรือแสดงปฏิกิริยารับรู้ใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าพรานใหญ่จะเดินเข้ามาหยุดยืนค้ำศีรษะอยู่เกือบชิดตัว

ความเงียบของบรรยากาศแวดล้อมรอบด้าน อุปาทาน

ประหนึ่งว่าจะได้ยินเสียงกระซิบของยอดหญ้าที่แวดล้อมอยู่รอบกาย เสียงหยาดพรมของเกล็ดหิมะบนยอดเขาสูงขึ้นไป และเสียงกัดแทะกระดูกแรดใหญ่โดยไอ้หมาป่าฝูงนั้น นาน ๆ จะได้ยินเสียงเห่าหอนของพวกมันลอยตามลมมาแต่ไกลเป็นครั้งคราว

"ถ้าพวกมันจะผ่านขึ้นทางเนินนี่ มันก็จะยกโขยงกันมาจากด้านเหนือ แต่แกเสือกนั่งหันหน้าไปทางตะวันตก"

เสียงเบาต่ำของพรานใหญ่ ดังทำลายความเงียบขึ้น

รอยยิ้มจาง ๆปรากฏขึ้นบนริมฝีปากงามได้รูปนั้น ดูเหมือนจะไม่สนใจยินยลกับคำเปรยของเขา ตาเป็นประกายทั้งคู่ทอดมองขึ้นไปยังจันทร์เสี้ยวบาง ซึ่งกำลังจะลับเหลี่ยมเขาศิวะเทพ เงียบเฉยอยู่ครู่ใหญ่ก่อนที่จะพึมพำเหมือนกล่าวกับตนเองว่า

"คืนนี้ จันทร์เป็นรูปคิ้วนาง แต่พรุ่งนี้จะเป็นรูปเคียว"

รพินทร์แหงนขึ้นมองตาม พินิจนิ่งอยู่ที่นั่นตามไปด้วย

"หน้าที่ของแกในขณะนี้ก็คือ คอยดูหมานรกพวกนั้น ไม่ใช่คอยดูพระจันทร์"

"ผู้กองทราบดีเท่า ๆ กับผมว่า มันจะยังไม่เคลื่อนมาทางนี้ตอนหัวค่ำ ถ้าจะมาก็ตอนดึกหรือใกล้รุ่ง"

"แกอาจเชื่อเช่นนั้น แต่ฉันไม่เชื่ออะไรสักอย่างเดียว มันจะมาเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นฉันจึงสั่งให้แกมาคอยระวังดูอยู่เป็นยามแรกนี่"

"ที่ผู้กองให้ผมมาคอยรับหน้าที่เป็นยามแรก ก็เพียงต้องการจะเปิดโอกาสให้ผมได้มีเวลาพักผ่อนติดต่อกันไปตลอดรุ่ง ภายหลังจากหมดเวรยามช่วงแรกนี้แล้วต่างหาก นั่นเป็น

ความกรุณาของผู้กองที่มีต่อผม โดยไม่ต้องการจะให้ผมรู้ตัว นานๆ ครั้งที่ผมจะได้รับความเมตตาอย่างนี้จากผู้กองเสียที”

“มีอะไรบ้างไหม ที่แกไม่รู้เกี่ยวกับฉัน?”

“มี...ผมไม่ทราบว่าผู้กองจะนำพวกเราทุกคนขึ้นเทือกพระศิวะสำเร็จหรือไม่ ในวันพรุ่งนี้ มันเกินความคาดคะเนของผมจริงๆ และไม่ทราบด้วยว่า ผู้กองวางแผนคิดอ่านไว้อย่างไรเมื่อเวลาสำคัญมาถึง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หยิบบุหรี่ใบตองแห้งขึ้นมาคลึงช้าๆในนิ้ว แล้วยกขึ้นใส่ปากกัดไว้

“แกวิตกมากหรือในข้อนั้น?”

“ครับ ผมวิตกมาก”

“ถ้ามันจะสำเร็จ มันก็สำเร็จ แต่ถ้ามันไม่สำเร็จ ก็ช่วยไม่ได้ ซึ่งก็ดีเหมือนกัน ฉันจะได้กลับบ้านเสียที ฉันเหนื่อยมากแล้ว และก็ทำงานรับใช้พวกนายจ้างเขามาเกินเงินค่าจ้างมากแล้วด้วย ว่าอันที่จริงแล้ว แกเองนั่นแหละควรจะต้องเป็นผู้ที่แสวงหาทางให้ได้มากกว่าฉันเสียอีก เพราะความหวังทั้งมวลของแกอยู่ในความสำเร็จข้อนี้ ซ้ำวันนี้แกก็ยังอุตส่าห์หาทางพิสูจน์ให้คณะเจ้านายของเราแน่ใจเสียอีกว่านายชดกับหนานอินยังมีชีวิตอยู่รอด และตัดทางขึ้นเทือกพระศิวะได้สำเร็จล่วงหน้าไปก่อนแล้ว”

“ผมทำผิดหรือที่พิสูจน์เช่นนั้น?”

“แกไม่เคยทำอะไรผิดเลย แงซาย ถูกต้องแม่นยำต่อเป้าหมายความต้องการส่วนตัวแกเองมาทุกระยะ เป็นจังหวะจะโคนมาทีเดียว”

แงซายไม่สนใจกับคำพูดกึ่งประชดของเขาตามเคย เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เดือนเสี้ยวบนท้องฟ้าซีกตะวันตกอีกครั้งอย่างพินิจใคร่ครวญหนัก พึมพำเหมือนจะพูดกับตนเองอยู่เช่นนั้น

"พรุ่งนี้แล้วสิหนอ ที่เดือนจะเป็นรูปปิ่นพระศิวะ"

"นี่แกนั่งดูอยู่นานแล้วหรือนี่?"

เขาถามโพล่ง

"ตั้งแต่ผู้กองใช้ให้ผมขึ้นมาเฝ้าที่นี่ ผมก็นั่งดูมันอยู่คนเดียวมาตลอด ตั้งใจว่าจะจับตาเฝ้าดูจนกว่ามันจะลับไปจากท้องฟ้า"

"แล้วเกิดสติปัญญาอะไรขึ้นมาบ้างล่ะ?"

แงซายยิ้มเยือกเย็น สั่นศีรษะแช่มช้า

"ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ มันยังไม่ได้เกิดสติปัญญาอะไรขึ้นแก่ผมทั้งสิ้น แต่พรุ่งนี้มันอาจให้ปัญญาอะไรแก่ผมขึ้นบ้างก็ได้ ถูกแล้วครับผู้กอง ผมจะต้องพยายามจนสุดสติปัญญาความสามารถที่จะค้นพบทางให้ได้ตามปริศนาของลายแทง และอาจเป็นการพยายามอยู่คนเดียว โดยไม่ได้รับการสนับสนุนร่วมมือจากผู้กองเลยก็ได้ เพราะอย่างที่ผู้กองได้ลั่นปากออกมาเองแล้ว ผู้กองไม่แคร์ว่าจะพบทางหรือไม่ แต่ผมแคร์มาก"

พรานใหญ่สะบัดซิปโป้ในมือแรง ๆ สองสามครั้ง แล้วจุดต่อกับบุหรี่ใบตองแห้งที่คาบอยู่ในปาก

"แกก็น่าจะต้องเห็นใจฉันบ้างเหมือนกันไม่ใช่หรือ"

แงซายยิ้มอีกครั้ง ก้มศีรษะลง

"ผมเห็นใจผู้กองมาก และรู้สึกเกรงใจอย่างยิ่ง ที่เป็นตัวการสำคัญดำเนินการโดยทางอ้อม บีบบังคับให้ผู้กองต้องนำ

คณะเจ้านายทุกคนเดินทางรุดหน้ามาเรื่อย ๆ ชนิดที่ไม่อาจหันหลังกลับได้สักที”

รพินทร์ยิ้มบ้าง ยักไหล่นิดหนึ่ง

“ก็เป็นการดี ที่แกยอมรับสารภาพออกมาตรง ๆ เช่นนี้เอาละ ฉันรับปากกับแกว่า พรุ่งนี้ฉันจะให้การร่วมมือช่วยเหลือแกอย่างเต็มที่ ในการแสวงหาทางเดินรุดหน้าต่อไป เพื่อผลประโยชน์ส่วนใหญ่ของแกโดยเฉพาะ ซึ่งมันอาจเป็นความหายนะพินาศของตัวฉันเอง รวมทั้งพวกเราทุกคน”

“ผมรู้มานานแล้วว่า ผู้กองเป็นคนมีเหตุผล กล้าหาญเสียสละ และไม่ทอดทิ้งคนใต้บังคับบัญชาเลย ไม่ว่าคนคนนั้นจะมีความหมายอันน้อยนิดสักเพียงใด”

“ก็ไม่แน่นัก การยอมรับปากกับแกในครั้งนี้ บางทีจะเป็นเพราะฉันจำนนต่อเหลี่ยมคู กลอุบายหลอกล่อ และจิต-วิทยาของแกก็ได้”

“จะให้ผมกราบลงแทบเท้าของผู้กองเดี๋ยวนี้ก็ได้ ว่าผมไม่ได้มีอุบายเล่ห์กลใด ๆ กับผู้กองเลยทั้งสิ้น นอกจากจะเป็นการร้องขอความช่วยเหลือร่วมมืออย่างบริสุทธิ์ใจจริง ด้วยความเคารพ ศรัทธา และเชื่อมั่นเป็นที่ตั้ง ผมได้เคยพูดไว้หลายครั้งแล้วว่า ถ้าปราศจากผู้กองเสียแล้ว ผมคงไม่พบความสำเร็จ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ทรุดตัวลงนั่งใกล้ ๆ แงซาย ถอนใจยาวออกมาครั้งหนึ่ง

“เสน่ห์ของแกมันก็อยู่ที่ความอ่อนหวาน ประกอบไปด้วยวาทศิลป์นี่แหละ แงซาย”

เขาพูด แล้วแหงนมองจันทร์เสี้ยว

"ฉันคิดว่าแกทำถูกแล้ว ที่พยายามสังเกตเส้นทางโคจรและรูปลักษณะของเดือนในคืนนี้ไว้เป็นทุนล่วงหน้า เพราะถึงอย่างไร คืนพรุ่งนี้พวกเราทั้งหมดก็จะต้องเอาใจใส่คอยสังเกตอยู่แล้ว ฉันออกมาที่นี่เดี๋ยวนี้ ก็ต้องการจะมาดูพระจันทร์บนเนินจันทร์เหมือนกัน พอดีเห็นแกนั่งมองอยู่ก่อนแล้ว"

"ผมทราบว่าผู้กองคงไม่ผ่านความสนใจเดือนเสี้ยวคืนนี้ไปเสียเช่นกัน เพราะมันมีลักษณะใกล้เคียงกันอยู่แล้ว กับที่เราจะพิจารณาดูในคืนพรุ่งนี้ เพียงแต่กรอบความสว่างจะขยายใหญ่ขึ้น และเด่นชัดขึ้นกว่าคืนนี้"

"ฉันไม่เคยสนใจกับรูปลักษณะของพระจันทร์ข้างขึ้นอ่อน ๆ มาก่อนเลย ก็เพิ่งจะมาสังเกตเอาเดี๋ยวนี้เองว่า ลักษณะขึ้น 4 ค่ำ มันเป็นรูปเส้นโค้งบาง ๆ เหมือนคิ้วผู้หญิงอย่างแกว่านั่นแหละ และคงจะขึ้นบนท้องฟ้ามาก่อนตะวันตกดินนานทีเดียว เพราะขนาดหัวค่ำนี่ มันก็ทำท่าจะตกเสียแล้ว แต่ให้ตายเถอะ ดู ๆ ไปแล้วก็ไม่มีอะไรน่าสนใจจนนิดเดียว ถึงคืนพรุ่งนี้มันก็คงจะคล้าย ๆ กันนั่นแหละ"

"สังเกตที่เงาตะคุ่มด้านตะวันตก ซึ่งเดือนเสี้ยวกำลังจะลอยต่ำลงไปหานั่น...เห็นไหมครับ?"

รพินทร์เขม้นตาฝ่าความมืดสลัวจ้องตามการชี้บอก แล้วคราง

"ฮือม์ ยอดเขาศิวะเทพ"

"ผมกะว่าอีกไม่เกินชั่วโมง มันจะลับตาลงทางยอดเขาศิวะเทพนั่นแหละ ถึงคืนพรุ่งนี้ก็เหมือนกัน เดือนจะตกทางยอดเขาลูกนี้ คือลับจากสายตาของเราขณะที่ยืนอยู่บนเนินจันทร์นี่

ก่อนเวลาตกลับเหลี่ยมโลกแท้จริง โดยคล้อยต่ำไปถูกยอดเขาบังเสียก่อน เพียงแต่เวลาตกจะผิดกันไปบ้างเท่านั้น ยิ่งข้างขึ้นแก่ขึ้นเท่าใด เวลาตกก็จะยิ่งดึกเพิ่มขึ้นเป็นลำดับเท่านั้น"

"ฮึอม์ แล้วยังไง?"

แงซายยกมือขึ้นจับปลายคางในลักษณะครุ่นคิดหนัก

"ผมคิดว่ามันน่าจะมีอะไรสืบโยงเกี่ยวพันกันอยู่แน่นอนระหว่างพระจันทร์ห้าค่ำรูปปิ่นพระศิวะ กับภูเขาที่ชื่อ 'ศิวะเทพ' ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตก อันเป็นทิศทางที่เดือนจะต้องคล้อยต่ำไปทางด้านนั้น แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่ามันจะเกี่ยวพันกันอย่างไร"

ภายหลังจากนิ่งคิดอยู่ครู่ พรานใหญ่ก็กล่าวต่ำ ๆ มาว่า

"ก็เข้าเค้ามาก ตามที่แกตั้งเป็นข้อสังเกตไว้นี่ แต่ฉันเองก็ยอมรับว่า ยังมองไม่เห็นอะไรมากไปกว่าแกเหมือนกัน"

"พรุ่งนี้เดือนขึ้นและตกเวลาเท่าไร?"

แงซายถาม พรานใหญ่สั่นหัว

"ฉันก็ไม่รู้แน่นอนเหมือนกัน ต้องถามนายทหารอีกทีหนึ่ง เพราะเขามีปฏิทินละเอียดอยู่ที่ตัว คงบอกได้ คืนนี้แกคอยสังเกตจดจำไว้ก็แล้วกัน ว่าเดือนตกเมื่อไหร่อย่างไร ทำมุมกับเขาศิวะเทพในองศาอย่างไร ก่อนจะสิ้นยามของแกเดือนคงลับหลังเขาลูกนั้นไปแล้ว พรุ่งนี้เราทั้งหมดจะต้องช่วยกันพิจารณาอีกทีหนึ่ง"

พร้อมกับกล่าว เขาตบไหล่แงซายเบา ๆ แล้วลุกขึ้นยืนบอกต่อมาว่า

"ฉันจะกลับไปนอนละ สำหรับแกไม่จำเป็นจะต้องอยู่

ยามที่นี่เกินไปจากเวลาที่แบ่งสรรกันไว้เรียบร้อยแล้ว ครบเวลาเมื่อไหร่ลงไปปลุกบุญคำให้มาเข้ายามต่อ”

“ครับ เชิญผู้กองเถิด”

แงซายรับคำอย่างอ่อนโยน รพินทร์โบกมือให้และเดินลงจากเนินบ่ายหน้ากลับลงมายังที่พัก

ก่อนจะก้าวเข้าไปใต้เพิงชะง่อนหิน อันเป็นที่พักนอน ของพรรคพวกทุกคนในขณะนี้ เขาก็ชะงักเล็กน้อย เมื่อเหลือบไปเห็นเงาตะคุ่มของใครคนหนึ่ง ยืนเด่นอยู่ริมปากทางในระหว่างหมู่หินเล็ก ๆ เสียงเรียกนามเขาเบา ๆ ทำให้จำได้ทันทีว่า นั่นคือคุณชายเชษฐา รพินทร์จึงตรงเข้าไปหา

“อ้อ! คุณชาย ออกมาทำไมหรือครับ”

ท่านหัวหน้าคณะหัวเราะ แต่สำเนียงดูจะแปร่งพร่าออกไปอย่างไรพิกล

“คุณมาก็ดีแล้ว ผู้กอง มายืนใกล้ ๆ ผมที่นี่ก่อน เงียบ ๆ เฉย ๆ แล้วก็มองลงไปข้างล่าง ที่ลำห้วยนั่น แล้วช่วยบอกทีว่าคุณเห็นอะไรอย่างที่ผมกับน้อยเห็นเมื่อตะกี้นี้หรือเปล่า เพราะเราสองคนก็ไม่แน่ใจว่าตาจะฝาดไปหรือเปล่า”

จอมพรานขมวดคิ้วโดยแรง จ้องหน้าท่านหัวหน้าคณะเขม็ง แล้วเหลียวตามที่ชี้บอกลงไปโดยเร็ว เขาพยายามจ้องฝ่าเงามืดสลัวคลุมเครือนั้นลงไป ไม่อาจเข้าใจความหมายที่เชษฐาพูดได้เลยทั้งสิ้น

อึดใจใหญ่ที่เขาสงบนิ่ง ยืนเคียงเชษฐาจ้องตามการชี้บอก

อยู่เช่นนั้น ก็ยังไม่สามารถจับเค้าเงื่อนใด ๆทั้งสิ้น จึงหันมามองหน้าอดีตท่านทูตทหารบกอีกครั้ง

"มีอะไรหรือครับ คุณชาย"

เชษฐาห่อไหล่ลง แล้วหัวเราะหึ ๆ ออกมาอีกครั้ง

"ฮือม์ ตอนนี้มันหายไปเสียแล้ว แต่เมื่อกี้นี้เห็นชัดทีเดียว จะว่าตาฝาดก็ใช่ที่ เพราะสองสายตาเห็นอย่างเดียวกัน น้อยเห็นก่อน สะกิดให้ผมดู ผมก็เห็นอย่างที่น้อยเห็น พอเดินตามออกมา มันก็ลอยหนีไป ไหวตัวพะเยิบพะยาบอยู่ที่ลำห้วยข้างล่างนั่น พอคุณเดินลงมานี่ ผมมองไปอีกทีก็หายไปเสียแล้ว"

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดของเชษฐา ซึ่งรพินทร์ก็ยังไม่อาจรู้เรื่องเข้าใจได้ตามเดิม ใครอีกคนหนึ่งก็ย่องออกมาจากแค้มป์พักนอน เข้ามาสมทบอีกคนหนึ่ง ดารินนั่นเอง ในมือมีไฟฉายและไรเฟิลพร้อม หน้าตาตื่นซีด มีอาการเลิ่กลั่กอย่างไรบอกไม่ถูก ทำให้พรานใหญ่พิศวงเหลือที่จะกล่าว

"เอ๊ะ! อะไรกันครับ โปรดบอกให้ชัดซิ"

เขาร้องออกมาเบา ๆ

"ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเป็นอะไร"

ท่านหัวหน้าคณะพูดเสียงเบาเหมือนกระซิบ

"ผมกับน้อยกำลังจะนอน ขณะที่คุณแยกขึ้นไปบนโน้น คุณไปได้สักเดี๋ยวเดียวเท่านั้น น้อยก็สะกิดปลุกผมให้ลืมตาขึ้น เราสองคนมองออกมานอกเพิงพัก ตรงตำแหน่งที่เรายืนกันอยู่เดี๋ยวนี้แหละ ลักษณะของมันเหมือนคนที่เอาผ้าขาวคลุมไว้ตลอดทั้งหัวจรดเท้า มาลอยเคลื่อนไหวโงนเงนอยู่ที่นี่ แขนยาว มีส่วนปลายงองุ้มเหมือนเท้าสัตว์ โบกแกว่งกวัดไหวอยู่ตลอดเวลา มี

อาการเหมือนจะเข้าไปในแค้มป์ที่พวกเราพักนอนกันอยู่ในขณะนี้ แต่ก็ไม่เข้า และเริ่มจะเคลื่อนถอยหลังห่างออกไปอีก เมื่อเราสองคนลุกขึ้นนั่ง พอเอาไฟฉายส่องก็มองไม่เห็นอะไร แต่พอดับไฟสักครู่เดียว ก็มองเห็นในอาการเดิมอีก สภาพของมันมีแสงเรือง ๆ ในตัวเองเหมือนพวกกระสือ และเป็นพลังงานโปร่งแสงแบบเดียวกับเงา ลักษณะดังกล่าวของมัน สอบได้ตรงกันในระหว่างผมกับน้อยที่มองเห็นอยู่พร้อม ๆ กัน ผมเลยเดินตามมันออกมาที่นี่ เพื่อจะดูให้แน่ชัด พอผมออกพ้นที่พัก มันก็ลอยหนีลงไปอยู่ที่ธารน้ำข้างล่างนั่น รู้สึกว่าจะมีอยู่หลายเงาทีเดียว เพิ่งจะหายไปหมดตอนที่คุณเดินลงมาถึงนี่แหละ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ อ้าปากค้าง เขาแทบจะไม่เชื่อหูในสิ่งที่ท่านหัวหน้าคณะกล่าว หันไปมองหน้าดาริน ผู้กระชับไรเฟิลมือสั่นอยู่ในขณะนี้ หล่อนก็พยักหน้าลง พูดออกมาอย่างยากเย็นว่า

“เชื่อเถอะ รพินทร์ ที่พี่ใหญ่บอกคุณน่ะ มันเป็นความจริงทั้งหมด ถ้าเป็นการตาฝาด เราก็ตาฝาดไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว”

พรานใหญ่ยืนตะลึงไปชั่วขณะจิต ในคำบอกเล่าประหลาดที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน เขาไม่เชื่อดารินจนนิดเดียว เพราะหล่อนอาจตาฝาดไปได้สารพัด แต่เชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะ จะไม่มีวันตาฝาดหรือมีอาการประสาทหลอนไปเองอย่างเด็ดขาด **ท่านผู้นี้มีสติสัมปชัญญะและพิจารณาญาณอันถี่ถ้วนรอบคอบที่สุด ประกอบกับจิตใจอันกร้าวแข็งมั่นคงไม่ได้สะดุ้งหวาดต่อสิ่งใดเลยทั้งสิ้น**

เขาเชื่อเชษฐา วราฤทธิ์ เชื่อได้เท่า ๆ กับตัวเขาเอง!

"มีใครเห็นอีกบ้างไหมครับ" เขาถามเร็วปรื๋อ

"มีเราเห็นกันอยู่สองคนนี่เท่านั้น นอกนั้นทุกคนหลับหมด และผมก็ไม่ได้ปลุกบอกให้รู้ ก็มันหัวค่ำ ทุกคนเพิ่งจะงีบกันไปหยก ๆนี่เอง"

"สัตว์บางชนิดหรือเปล่าครับ"

เขาเน้นถามเพื่อให้แน่ใจอีกครั้ง

"ถ้าเป็นสัตว์ มันก็เป็นสัตว์พิสดารที่สุด หรือมีภาวะกายอันล่องหน ปรากฏรูปร่างขึ้นได้ และหายไปได้โดยไม่มีร่องรอยอะไรให้เห็นจนนิดเดียว ส่วนลักษณะที่มันเคลื่อนเข้ามาใกล้ที่พักของเราก็ดูชอบกลนัก ผมไม่คิดว่ามันจะมาดีเลย เพราะพอเรารู้ตัว มีการเคลื่อนไหวสนใจต่อมัน มันก็มีปฏิกิริยาในการรับรู้ เตรียมระวังผละถอยได้เหมือนกัน ผมก็รู้ล่วงหน้าแล้วว่า ถ้าบอกคุณ คุณก็จะเชื่อเสียไม่ได้ เว้นแต่จะเห็นอย่างที่ผมกับน้อยเห็นเท่านั้น ความจริงเมื่อคืนวานเราก็พักกันอยู่ที่นี่ แต่ไม่เห็นวี่แววอะไรเลยสักอย่าง เพิ่งจะมาพิกลเอาคืนนี้แหละ มันแปลกจนบอกไม่ถูก"

รพินทร์เหลียวไปรอบ ๆ เม้นริมฝีปากแน่นแล้วว่า

"กลับเข้าไปในแค้มป์กันก่อนเถอะครับ ถ้ามันจริงอย่างที่คุณชายกับคุณหญิงเห็น ประเดี๋ยวมันก็คงปรากฏขึ้นอีก"

ด้วยความรู้สึกตะครั่นตะครออย่างไรบอกไม่ถูก พรานใหญ่ชวนนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาทั้งสองกลับเข้าไปภายใน

ฺบริเวณอันเป็นที่พัก ทั้งสามนั่งลงยังตำแหน่งอันจะเป็นที่นอน ของตน ซึ่งตามปกติก็รวมกลุ่มอยู่ใกล้ชิดกันนั่นเอง ดารินมีอาการขนลุกเกรียว ๆอยู่ตลอดเวลา ส่วนเชษฐาเก็บความรู้สึกได้ดีที่สุด เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น เพียงแต่เค้าหน้าเท่านั้นที่ส่ออาการฉงนระคนงุนงง

รพินทร์กวาดตามองไปรอบ ๆที่พัก จากแสงตะเกียงแบต-เตอรี่ ซึ่งเปิดไว้ให้ความสว่างเพียงราง ๆ ไชยยันต์กับมาเรียมุดตัวอยู่ภายในโปงหลับสนิทไปแล้ว ส่วนพรานพื้นเมืองทุกคนก็นอนเรียงรายรวมกลุ่มกันอยู่อีกด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก ส่งเสียงกรนอยู่เป็นจังหวะ

“เมื่อกี้นี้คุณขึ้นไปตรวจดูบนเนิน ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบ-ร้อยดีหรือ พบแงซายหรือเปล่า?”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบถาม

“ก็เรียบร้อยดีที่สุดครับ แงซายเฝ้ายามอยู่บนนั้นเป็นปกติห่างจากเราพักนี่ขึ้นไปไม่ถึง 300 เมตรเท่านั้น”

“เข้าไปจนถึงตัวแงซาย และพูดอะไรกันบ้างหรือเปล่า?”

ดารินถามบ้าง เต็มไปด้วยความคลางแคลงอย่างประ-หลาด

“ครับ พูดคุยกันอยู่พักใหญ่เหมือนกัน ยังไม่มีวี่แววว่าไอ้พวกหมาเหล่านั้นจะเคลื่อนขบวนมาทางนี้ตอนหัวค่ำนี่เลย บางทีมันอาจไม่มาเลยก็ได้ เพราะมีฝูงสัตว์อื่น ๆ มากมาย ที่จะให้มันสนใจยิ่งกว่าพวกเรา”

เชษฐาเลิกแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาข้อมือ

“สองทุ่มสี่สิบห้านาที”

เขาพึมพำ

"ดูดึกยังกะเที่ยงคืน เอาละ เราอย่าไปสนใจอะไรมันเลย ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรทั้งสิ้น จนกว่ามันจะเข้าถึงตัวค่อยว่ากันไปตามเรื่อง เอนหลังกันเถอะ"

อดีตท่านทูตทหารบกโอบแขนรอบไหล่น้องสาวไว้ ยิ้มให้อย่างปลอบใจ แล้วชวนให้นอนลงเคียงข้างเขา ดารินเอนกายลงตามคำสั่งก็จริง แต่ตาทั้งคู่ยังลืมโพลง ส่วนพรานใหญ่ก็นอนลงยังที่ของเขา ซึ่งเคียงชิดกับเชษฐาในลักษณะเรียงแถวหน้ากระดาน ศีรษะของทุกคนหันเข้าหาผนังชะง่อนหิน ปลายเท้าชี้ออกด้านนอก อันเป็นวิธีเลือกมุมนอนตามปกติในเวลาพักแรมวางแค้มป์ทุกครั้ง

การเงียบเสียงพูดระหว่างพี่ชายกับพรานใหญ่ อันทำทีเหมือนกับว่าจะนอนหลับไปจริง ๆ ทำให้ดารินผู้ยังลืมตาค้างยิ่งกระสับกระส่าย **มันดูราวกับว่าทั้งสองจะปล่อยให้หล่อนตื่นอยู่ตามลำพังคนเดียวฉะนั้นในภาวะเช่นนี้**

"พี่ใหญ่"

"ฮือม์?"

"อย่าเพิ่งหลับก่อนซิคะ"

"นอนเถิดน่า น้อย รพินทร์กลับมาแล้ว คงไม่มีอะไรหรอก"

"พี่ใหญ่ลืมอะไร ที่เราเห็นเมื่อตะกี้นี้เสียแล้วหรือ?"

"อย่าไปคิดอะไรถึงมันเลยน่าน้อย บางทีเราอาจตาฝาดไปพร้อม ๆ กันก็ได้"

"แต่น้อยนอนไม่หลับ ประสาทมันตึงเครียดอย่างไรบอกไม่ถูก"

"หลับตาเสีย ประเดี๋ยวก็หลับเอง หรือจะสวดมนต์ภาวนาก็ได้ นั่นจะเป็นวิธีทำให้หลับได้เร็วที่สุด"

พี่ชายตัดบท

ความเงียบก็ย่างเข้ามาปกคลุมที่พักนอนอีกครั้ง แต่ชั่วไม่เกิน 2-3 นาที ดารินผู้หลับไม่ลงก็อุทธรณ์ขึ้นอีก คราวนี้หล่อนเรียกชื่อพรานใหญ่เหมือนจะหยั่งเสียง ก็ได้ยินเสียงขานตอบรับมาเบา ๆ

"คุณจะนอนหรือ?" หล่อนถาม

"ถ้าผมลุกขึ้นนั่งเฝ้ายามแล้ว จะทำให้คุณหญิงสบายใจหลับลงได้ ผมก็จะเฝ้ายามให้"

เสียงตอบมาอย่างอ่อนโยน เอาใจ

"เปล่า ฉันไม่ได้หมายความอย่างนั้นหรอก"

หางเสียงของดารินกระวนกระวาย

"ฉันเพียงแต่จะถามว่า เราสามคนควรจะหลับลงหรือในภาวะเช่นนี้ ฉันรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูกนะ บอกตามตรง ไม่ได้คิดกลัวไอ้หมานรกพวกนั้นเลย เพราะเรามีการป้องกันที่รัดกุมที่สุดแล้ว มาเมื่อไหร่ก็รับมือมันได้เมื่อนั้น แต่อะไรที่ฉันกับพี่ใหญ่เห็นเมื่อตะกี้นี้น่ะ มันเตือนสัญชาตญาณของฉันว่า เราจะหลับลงไม่ได้เลย ถ้าเผลอหลับกันทั้งหมดมันเป็นเข้าถึงตัวแน่ ๆ เดาไม่ถูกด้วยว่าอะไรจะเกิดขึ้น กิริยาท่าทางของมันไม่น่าไว้ใจจนนิดเดียว"

"ไม่ว่าจะนั่งหรือจะนอนก็ตาม ผมสัญญากับคุณหญิงได้ว่า ผมจะไม่หลับเผลอตัวเป็นอันขาด สำหรับคุณหญิงกับคุณชายควรจะพักผ่อนให้สบายเถิดครับ ผมคอยระวังเอง เมื่อคืนนี้เราก็พักนอนกันที่นี่ก่อนแล้วหนึ่งคืน เหตุการณ์ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง และเราก็หลับสบายกันได้ทุกคน ถึงคืนนี้ผมก็คิดว่า เราไม่มีอะไรจะต้องคอยระแวงอยู่แล้ว เว้นจากหมาฝูงนั้นเท่านั้น"

"ฉันเป็นห่วงแงซายเหลือเกิน เขาขึ้นไปนั่งอยู่ข้างบนนั่นตามลำพังคนเดียวเท่านั้น เกิดอะไรที่เราคาดฝันไม่ถึงขึ้นกับเขาพวกเราจะไม่มีโอกาสรู้ได้เลย จนกว่าจะถึงเวลาผลัดเปลี่ยนยาม ฉันอยากจะให้คุณไปตามเขากลับเข้ามารวมหมู่กับพวกเราในแค้มป์ อยู่กันพร้อมๆหน้าไม่ดีกว่าหรือ และสำหรับคืนนี้ไม่ควรจะส่งใครออกไปอยู่ยามนอกบริเวณแค้มป์เราเลยสักคนเดียว ควรจะรวมกลุ่มกันอยู่ในนี้ดีกว่า ความจริงฉันไม่เคยมีความคิดอย่างนี้มาก่อนเลย จนกระทั่ง ฉันเห็นไอ้เงาประหลาดๆรูปร่างพิลึกเหล่านั้นเข้ามาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆแค้มป์ของเรานี่"

"เหลวไหนน่า น้อย!"

พี่ชายดุขัดขึ้น ทั้งๆที่ยังหลับตา

"ถ้าแงซายหรือใครก็ตามที่มีหน้าที่อยู่ยามบนเนินนั่นกลับเข้ามารวมอยู่ในแค้มป์นี่เสียแล้ว ก็แปลว่าเราไม่มียามคอยระวังเหตุอยู่บนนั้น หมาป่าฝูงนั้นมันมาเมื่อไหร่เราจะไม่ทันรู้ตัวเลย"

"แต่ก่อนที่หมาป่ามันจะมา ถ้าหากไอ้เงาอย่างที่เราเห็นมันบ่ายหน้าไปหาแงซายก่อนล่ะคะ เขาอยู่ตามลำพังคนเดียวไม่มีพวกเราคนไหนรู้เห็นเลย"

"รายนั้นขอให้เชื่อมือเถิดครับ คุณหญิง ดีเสียอีก ที่ส่งแงซายขึ้นไปเป็นยามคอยระวังเหตุอยู่บนโน้นอีกคนหนึ่ง ถ้าสิ่งที่คุณหญิงยืนยันว่าเห็นเมื่อสักครู่นี้ ไม่ได้เกิดจากภาพหลอนหรืออาการตาฝาด แงซายจะสัมผัสได้ทันที ว่าแท้จริงมันคืออะไร และช่วยให้เราวินิจฉัยได้แน่นอนขึ้น"

รพินทร์ช่วยบอกมาอีกคนหนึ่ง แต่ก็ไม่อาจตัดกังวลของราชสกุลสาวออกไปได้ อย่างไรก็ตาม หล่อนจำต้องสงบนิ่งไป

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า จนดูเหมือนว่ารพินทร์กับพี่ชายของหล่อนจะม่อยหลับไปแล้ว นั่นเป็นความรู้สึกของดาริน ผู้บัดนี้ไม่ได้มีแววง่วงเลยแม้แต่นิดเดียว แม้สภาพทางกายจะอ่อนเปลี้ยลงก็ตาม

นานๆ ครั้ง หล่อนจะเหลือบอย่างหวาดระแวงไปทางด้านปลายเท้า อันเป็นเขตนอกบริเวณแค้มป์ออกไป ซึ่งบัดนี้มีแต่ความมืดอันวิเวก ในเวลากลางวันก็ไม่เท่าไหร่นัก เห็นกันชัดๆอยู่ว่า ภูมิประเทศรอบที่พักคุ้นๆตาอย่างไรบ้าง แต่เมื่อยามราตรีครอบคลุมเข้ามาเช่นนี้ ห่างแค้มป์ออกไปนอกรัศมีเพียงศอกเดียว มันก็เต็มไปด้วยความลี้ลับอันไม่น่าไว้ใจ แล้วก็คิดอิจฉาทุกๆ คนในคณะ ที่ดูช่างเป็นคนไม่อินังขังขอบต่อสิ่งใดทั้งสิ้น หลับง่ายกันหมดทุกคน มีหล่อนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เหมือนจะเกิดอาการประสาทหลอนอยู่เสมอ พบเห็นอะไรที่มันไม่เป็นมงคลต่อสายตาและความรู้สึกอยู่ตลอดเวลา

ความคิดคำนึงไปตามลำพังเดียวดายของหล่อนขาด

หายไปในฉับพลันนั้น ด้วยหัวใจที่หดวูบเหมือนจะพลัดหลุดวูบหายไปจากตัว ดวงตาที่คอยเฝ้ามองอย่างหวาด ๆ เป็นทุนอยู่ก่อนแล้วของหล่อน สาดไปกระทบกับภาพที่หล่อนภาวนาขออย่าให้เห็นเข้า ณ บัดนี้แล้ว!!

หล่อนอ้าปากจะร้อง แต่ก็ไม่มีเสียง...ใจคิดว่าได้เอื้อมมือไปสะกิดพี่ชายผู้นอนเบียดอยู่ข้าง ๆ แต่เรี่ยวแรงไม่ทราบหายไปไหนหมด กลายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ ได้แต่เบิกจ้องค้างอยู่เช่นนั้น

ประมาณ 7-8 เงา หรืออาจมากกว่านั้นก็ได้ โดยที่หล่อนไม่สามารถจะคำนวณประมาณได้แน่นอน ปรากฏแสงเรือง ๆเคลื่อนไหวแช่มช้า อยู่ห่างจากทางด้านปลายเท้าของทุกคนที่นอนอยู่ออกไปไม่เกิน 4-5 วา ครั้งแรกมันก็เป็นภาพจาง ๆ ก่อน แต่แล้วก็ค่อย ๆ เด่นชัดขึ้นทุกขณะในความมืดอันเป็นฉากหลังนั้น เป็นภาพที่ลอยอยู่เหนือพื้นในระดับเลียด ๆ ไหวโยกเยกอยู่ไปมาช้า ๆ มีส่วนสัดอันเป็นทรงยาวขึ้นไปประมาณ 6 ฟุต สิ่งที่ยาวยื่นออกมาเบื้องหน้าทั้งสองข้างมีสัณฐานเหมือนแขนหรือตีน แกว่งไกวขึ้น ๆ ลง ๆ เหมือนจะโบกเรียก หรือมิฉะนั้นก็เอื้อมเข้ามาจะไขว่คว้า ประกอบไปด้วยนิ้วทั้งห้าที่แหลมและงุ้มงอลงเหมือนตีนเหยี่ยว และส่วนหัวซึ่งบัดนี้แลเห็นชัดแม้แต่ตำแหน่งอันเป็นดวงตาที่เป็นกรอบดำมืดเข้าไป

ไม่มีเสียงของการเคลื่อนไหว หรือสรรพสำเนียงอื่นใดทั้งสิ้น ราวกับว่าภาพที่เห็นเหล่านั้น จะเป็นภาพมายาที่สายตาหลอกไปเอง แต่จากคลองจักษุทั้งสองข้างของดาริน วราฤทธิ์ยืนยันได้ว่า หล่อนเห็นมันอย่างชัดแจ้งที่สุด มันลอยเบียดเสียด

กันอยู่สับสน มีอาการเหมือนจะค่อย ๆเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

“รพินทร์!”

เสียงกระซิบแผ่วเบาที่สุด ปรากฏขึ้นจากเชษฐา อันแสดงว่าเขาไม่ได้หลับเลย

“อย่าเพิ่งพรวดพราดลุกขึ้น นอนเฉย ๆ ไว้ก่อน”

เสียงกระซิบตอบ พิสูจน์ให้ทราบชัดว่าพรานใหญ่ก็ไม่ได้หลับ และเขาจะต้องมองเห็นแล้วเช่นกัน

ดารินได้ยินเสียงกระซิบ และ**การเคลื่อนไหวกายอย่างแผ่วเบาของพี่ชายกับพรานใหญ่ ทำให้หล่อนได้สติและบังเกิดความอุ่นใจขึ้นในทันทีนั้น หล่อนไม่ได้เห็นเพียงคนเดียว ไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้เผชิญกับภาพอันน่าสะพรึงกลัวนี้ตามลำพังอย่างที่คิดแต่แรก**

ประมาณอึดใจใหญ่ ที่ทั้งสามผู้มองออกไปเห็นภาพประหลาดอย่างเดียวกัน แต่แสร้งทำเป็นนอนสงบนิ่ง คุมเชิงดูท่าทีอยู่ด้วยหัวใจอันเต้นแรง ต่างเห็นเงาเหล่านั้นเคลื่อนไหวโอนเอนอยู่เหนือพื้นตามเดิมของมัน มีอาการเหมือนจะล่วงล้ำเข้ามาในบริเวณที่นอนทางด้านปลายเท้ารอบด้าน แต่ก็ไม่ล้ำเข้ามาจนถึงชายผ้าใบที่ปูนอนอยู่ในขณะนี้ มันใกล้เข้ามามากที่สุด แล้วก็ร่นห่างออกไปเล็กน้อย ทำอาการถอยเข้าถอยออกอยู่เช่นนั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ คุมสติมั่น ค่อย ๆ ดึงกายขึ้นนั่งอย่างแช่มช้า

ทันทีที่ร่างของพรานใหญ่ผงกขึ้นมานั่งตรง เงาประหลาดมีรูปร่างสัณฐานอันน่าเกลียดน่ากลัวเหล่านั้น ก็ถอยห่างออกไปอีก อย่างแสดงปฏิกิริยารับรู้ในการเคลื่อนไหวของเขาทันที แต่ก็ไม่ได้สูญสลายหรือห่างไกลออกไปไหน มันไปเคลื่อนไหวโยกเยก เหมือนสายผ้าแพรที่ถูกสายลมอ่อนพัด ห่างออกไปแค่ 4–5 วา

เชษฐากับดารินก็ผุดลุกขึ้นนั่งพร้อม ๆ กัน

"เห็นอย่างที่เราเห็นแล้วใช่ไหม รพินทร์?"

ท่านหัวหน้าคณะถามรอดริมฝีปากที่แทบจะไม่เผยออกมา ตายังจับเขม็งอยู่ที่ภาพเงาเรือง ๆเหล่านั้นตาไม่กะพริบ

"ครับ เห็นแล้ว ชัดเจนพอสมควรทีเดียว"

"มันเป็นอะไร?"

"ผมก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน คล้าย ๆอาการรวมตัวของกลุ่มแก๊สบางชนิด เฉยไว้ก่อนนะครับ อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไรทั้งนั้น แล้วก็อย่าเพิ่งฉายไฟด้วย"

เขากระซิบสั่งพี่น้องราชสกุลทั้งสอง สำหรับดาริน... ขณะนี้มือกำปืนพกแน่นอย่างระวังเตรียมพร้อม ทั้ง ๆที่หล่อนก็ไม่แน่ใจว่าปืนจะช่วยอะไรได้บ้าง สำหรับสิ่งที่หล่อนเห็นอยู่ในขณะนี้ เพราะไม่สามารถจะกำหนดตัวตนที่แน่นอนของมันได้ พรานใหญ่ภายหลังจากสั่งความแล้ว เขาก็คลานออกจากที่ไปสะกิดปลุกบุญคำขึ้นเบา ๆ

ตาพรานเฒ่าตื่นเร็วตามนิสัย พอเห็นลักษณะของ เจ้านายที่เข้ามาปลุกอย่างเงียบ ๆ เช่นนั้น แกก็ระวังเตรียมพร้อม

ในทันที โดยการไม่ได้ทะลึ่งพรวดพราดหรือส่งเสียงเอะอะใด ๆ ขึ้นทั้งสิ้น จับข้อมือเขาไว้ กระซิบถาม

"มีอะไรนาย?"

"ลุกขึ้น แล้วมาช่วยดูอะไรนี่หน่อย อย่าเพิ่งให้พวกนี้ตื่นขึ้นมาเป็นอันขาด"

บุญคำลุกขึ้นอย่างเบากริบ คลานตามเขามายังตำแหน่งที่เชษฐาและดารินนั่งคอยสังเกตจ้องอยู่แล้ว ภาพเหล่านั้นยังคงมองเห็นชัดอยู่ตามเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เชษฐาไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น ตบที่ไหล่บุญคำ ซึ่งยังหน้าตื่นประหลาดใจในอาการของบุคคลชั้นเจ้านายที่แกลืมตาขึ้นมาเห็นในขณะนี้ แล้วชี้มือให้ดูเงียบ ๆ

ตาพรานเฒ่ามองตาม ดวงตาทั้งคู่ของแกเบิกกว้างแทบถลน ต่อมาก็ยกมือขึ้นขยี้ตาแรง ๆ แล้วเบิกจ้องเขม้นอีกครั้งเหมือนจะให้แน่ใจที่สุด พลางคำรามออกมาเบา ๆ

"อ๋อ...ไอ้พวกนี้เอง เดี๋ยวเหอะมึง เดี๋ยวเจอะดีจากไอ้คำ"

ทุกคนจ้องแกเป็นตาเดียว

"หมายความว่ายังไงบุญคำ มันเป็นอะไร?"

เชษฐาถาม

บุญคำแยกเขี้ยว หัวร่อหึ ๆในลำคอ

"นายใหญ่อยากเห็นให้ชัดกับตาไหมล่ะ ว่ามันเป็นอะไร ไอ้คำจะพาไปให้เห็นเอง"

"พาไป?"

ท่านหัวหน้าคณะทวนคำอย่างสุดฉงน

บุญคำคงหัวร่ออยู่เช่นนั้น

"นายใหญ่ตั้งสติให้ดี ไม่ต้องสะดุ้งสะเทือนอะไรกับมันทั้งสิ้น แล้วคอยตามหลังบุญคำมา"

กล่าวจบ แกก็คลานไปที่ย่ามส่วนตัว คว้าขึ้นสะพาย-ไหล่ ดึงมีดหมอออกมาถือไว้ แล้วก้าวเดินออกไปทันที เชษฐารพินทร์ และดารินก็คว้าไรเฟิลกับไฟฉายประจำตัวออกตามหลังไปในทันทีนั้น พี่ชายพยายามจะสั่งให้น้องสาวอยู่ในเขตแค้มป์ตามเดิม ไม่ให้ตามออกมาด้วย แต่อีกฝ่ายไม่ฟังเสียง แม้บัดนี้หน้าจะขาวซีด

"น้อยไปด้วย! อยากรู้เหมือนกันว่ามันเป็นอะไร"

ทันทีที่ฝ่ายในแค้มป์ทั้งสี่คน ภายใต้การนำของบุญคำก้าวพ้นออกจากบริเวณที่พักนอน กลุ่มเงาเรืองแสงเหล่านั้นก็ลอยห่างออกไปอีก มีอาการเหมือนจะผละถอย ยิ่งก้าวล้ำหน้ารุกไล่เข้าไป มันก็ยิ่งลอยหนีลงไปตามทางลาดอันจะเป็นทางนำไปสู่แอ่งน้ำเบื้องล่างที่ต่ำลงไป บุญคำเคี้ยวใบกระท่อมเยิบ ๆ ในปาก มือถือมีดหมอ สะพายย่ามของแกเดินนำตามลงไปด้วยอาการปกติ โดยมีรพินทร์กระชั้นหลังมาติด ๆ เชษฐานั้นจับแขนน้องสาวไว้มั่นโดยไม่ยอมให้ห่าง

ท่ามกลางความมืด แสงเรืองประดุจกลุ่มแก๊ส พากันลอยวูบ ๆ ถอยร่นหนีลงไปเป็นลำดับ ไปในทิศทางเดียวกันหมด คือบ่ายหน้าลงไปสู่ธารน้ำเบื้องล่าง ทิ้งระยะห่างจากมนุษย์ทั้งสี่ชีวิตที่เดินตามประมาณ 20 เมตร เริ่มจะมีสำเนียงประหลาดซุบซิบเหมือนคนพูดกันดังแว่วมาให้ได้ยินแซ่แซด แต่ไม่อาจสดับเป็นถ้อยคำอย่างใดได้ถนัด

บุญคำก็พานำตามไปด้วยอาการปกติเรื่อย ๆ ของแกโดยไม่เร่งร้อน หรือคิดที่จะกวดตามให้ทันใด ๆทั้งสิ้น เพียงแต่พวกมันลอยบ่ายหน้าไปทางไหน แกก็เดินตามไปทางด้านนั้น

"อย่าฉายไฟนะนาย แล้วก็อย่ายิงด้วย มันไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าฉายไฟมันจะหายไปหมด ทำให้เราตามไม่ถูกแหล่งของมัน และถ้ายิงก็เปลืองกระสุนเปล่า บุญคำสงสัยว่าถิ่นของมันจะอยู่ใกล้ ๆนี่เองแหละ เมื่อตอนไปช่วยไอ้แงซายขุดวางระเบิดตรงริมทางน้ำข้างล่างนั้นก็สา ๆอยู่เหมือนกันว่า จะเข้าไปขุดอยู่กลางดงของมัน ชิชิ! พอตกกลางคืนเข้า พากันยกโขยงออกมาเยี่ยมเยียนเสียแล้ว ทีเมื่อคืนวานไม่เห็นมีวี่แวว"

บุญคำกระซิบบอกมาทางเบื้องหลัง พร้อมกับพ่นอะไรของแกไปด้วยพึมพำ

ชั่วไม่กี่อึดใจของการสาวเท้าตามภาพเงาเรืองแสงอันลี้ลับนั้นไปอย่างช้า ๆ ทั้งสี่คนก็เห็นมันจางหายกลืนกับความมืดไปจนหมดสิ้น เมื่อบรรลุถึงกลุ่มพืชชนิดหนึ่งที่ขึ้นเป็นดงอยู่บนฝั่งธารน้ำตื้น ๆ ด้านตรงข้ามกับที่พัก ขณะนั้นฝ่ายที่ติดตามมาด้วยความรู้สึกอันสะบัดร้อนสะบัดหนาว เพิ่งจะย่างลงมาถึงริมฝั่งที่อุดมไปด้วยกรวดและก้อนหินหมู่เล็ก ๆ โดยมีแอ่งน้ำคั่นขวางหน้าอยู่อย่างห่างประมาณ 15 เมตร

บุญคำผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า หันมาให้สัญญาณทุกคนหยุดสงบนิ่งกับที่ชั่วขณะ กระซิบเตือนไม่ให้ใครเคลื่อนไหวกระโตกกระตากหรือฉายไฟใด ๆทั้งสิ้น รพินทร์ เชษฐา และ

ดาริน ยืนรวมกลุ่มอยู่เบื้องหลังแกอย่างแทบไม่ยอมหายใจ พยายามจ้องฝ่าความมืดมนไปเบื้องหน้า แต่ก็มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ภาพเหล่านั้นอันตรธานไปเสียแล้วอย่างปราศจากร่อง-รอย

"มันหายไปหมดแล้ว บุญคำ"

ดารินกระซิบเบาที่สุด

"เฉยๆไว้ นายหญิง ถ้าเราไม่ทำอะไรครึกโครมประเดี๋ยวมันจะสำแดงให้เราเห็นอีก บุญคำรู้แล้วว่ามันออกจากที่ไหน แต่อยากจะให้เจ้านายเห็นชัดๆกับตา จะได้ไม่ต้องเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ไม่ต้องมองไปที่อื่น แต่ให้คอยจ้องตรงกลุ่มต้นไม้เล็กๆ ฝั่งตรงข้ามที่มันจางหายเข้าไปตะกี้นี้ให้ดี"

แกบุ้ยปาก ชี้มือบอกด้วยเสียงกระซิบกระซาบเช่นกัน แล้วค่อยๆ ทรุดกายลงนั่งยองๆ จ้อง ทำให้อีกสามคนปฏิบัติตามแกไปด้วย คือลดตัวลงนั่ง

แล้วก็จริงอย่างที่ตาพรานเฒ่าบอก ชั่วไม่นาน ก็ปรากฏแสงเรืองๆเป็นเงาของรูปร่างประหลาดอย่างที่เห็น โผล่ขึ้นมาอีกเหนือกลุ่มพืชฝั่งตรงข้ามที่กำลังเพ่งมองกันอยู่ในขณะนี้จางๆก่อนในครั้งแรก แล้วก็ค่อยชัดขึ้นเหมือนเดิมเมื่อไม่มีปฏิกิริยาเคลื่อนไหวกระโตกกระตากของฝ่ายมนุษย์ทั้งสี่คน เริ่มด้วยเงาเดียวก่อน ต่อมาก็ค่อยๆ ทวีจำนวนขึ้น บางเงาโอนเอนอยู่กับที่เดิม บางเงาก็ลอยพะเยิบพะยาบล้ำลงมาในแอ่งน้ำ ทำอาการเหมือนจะตรงเข้ามาหา

"ถ้าเราลุกขึ้น ตรงเข้าไปหามัน มันจะถอยหนีเข้าไปในดงไม้นั่น แล้วหายไปอีก ไม่เชื่อนายคอยดู"

บุญคำบอก จบคำก็ค่อย ๆลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ทันทีที่ร่างอันผอมเกร็งของแกยืนขึ้น เงามหัศจรรย์สัณฐานอันน่ากลัว ซึ่งมีท่าว่าจะลอยข้ามธารน้ำมานั้นก็ชะงักหยุด แต่มีอาการอันน่าขนหัวลุก ด้วยการแกว่งแขนอันยาวเหยียดโบกไกวมาเบื้องหน้ามีอาการเหมือนจะยื่นเข้ามาจับต้องตัวแก บุญคำไม่มีอาการสะดุ้งสะเทือนหรือพรั่นพรึงใด ๆทั้งสิ้น

"เอาละ ตามบุญคำมา นาย!"

ครั้งนี้แกบอกด้วยน้ำเสียงดังปกติ แล้วออกเดินลุยน้ำอันเย็นเฉียบของแอ่งที่ขวางหน้าอยู่ ตรงไปยังดงกอไม้ประหลาดทันที และก็เป็นไปตามที่แกบอกให้ทราบล่วงหน้าไปอีกครั้ง ทั้งสามคนที่สืบเท้าตามหลังแกอยู่ในขณะนี้ เห็นเงาอสุรกายเหล่านั้นลอยหนีกรูดเข้าไปในดงไม้ดังกล่าว แล้วอันตรธานไปหมดสิ้นอีกวาระหนึ่ง ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่ทั้งสี่คนลุยน้ำที่ลึกเพียงเข่า บรรลุถึงฝั่งอันเป็นดงไม้เตี้ย ๆขึ้นกันอยู่อย่างเบียดเสียด มีระดับต้นอันสูงมากที่สุด ไม่เกินเอวของคนร่างสูงใหญ่อย่างเชษฐา

รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ฉายไฟปราดออกไปในบัดนั้น พร้อมกับร้องเตือนคนของเขาว่า

"ระวังระเบิดที่เราฝังไว้ บุญคำ"

"ไม่เป็นไรนาย บุญคำจำได้ดีว่า เราฝังไว้ตรงไหน"

แกตอบมา พร้อมกับเปิดไฟฉายในมือขึ้นบ้าง อาการนั้นเอง ทำให้ราชสกุลสองพี่น้องช่วยกันฉายไฟประจำตัวอีกคนละดวงกราดไปรอบด้าน

ไม่มีวี่แววอะไรทั้งสิ้น ท่ามกลางลำไฟฉายสว่างจ้าทั้งสี่

ดวง ที่สาดค้นหาไปรอบ ๆ นอกจากต้นพืชประเภทล้มลุกชนิดหนึ่ง อันมีใบสีคล้ำเกือบจะดำ ลักษณะใบแยกเป็นแฉกฝอยเหมือนต้นเล็บครุฑขึ้นอยู่เต็ม จับชุ่มไปด้วยหยาดน้ำค้างราวกับมีใครมารดน้ำพรมไว้ ร่องรอยการบุกเข้ามาขุดดินฝังระเบิดของแงซายเมื่อเย็นนี้ ยังพอปรากฏให้เห็นด้วยการตัดฟันกิ่งใบ แหวกเข้าไปเป็นช่อง

บุญคำจ้องพิจารณาลักษณะต้นไม้เหล่านั้นอยู่ครู่ ก็เดินตรงเข้าไปที่ต้นหนึ่ง อันชูยอดสูงขึ้นมากที่สุดในกลุ่มใกล้ ๆ ตัวของแก ปรี่ตรงเข้าไปเงื้อมีดหมอขึ้น ทำปากหมุบหมิบว่ามนต์อะไรของแกอยู่ไม่กี่อึดใจ ก็ฟันฉับลงไป

ยอดที่ชูอยู่นั้นขาดพับลงในทันทีด้วยความคมของมีด

ทันทีกับที่แกหวดมีดลงไป อีกสามคนก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว เพราะได้ยินเสียงร้องกรีดแหลมยาวโหยหวนออกมาจากต้นไม้ประหลาดที่บุญคำสับยอดนั้น มันดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัด เหมือนจะมีคนหรือสัตว์บางชนิดมาร้องอยู่ตรงหน้านั่นเอง!

ดารินผวาเข้ากอดพี่ชายไว้ด้วยความตกใจจนลืมตัว เชษฐาเองขณะนี้ก็ยืนตัวแข็งจังงังไปชั่วขณะ ส่วนรพินทร์อุทานหนัก ๆ ออกมาในลำคอว่า

"ฮึยย์!"

ตาพรานเฒ่าหมอผีหัวร่อหึ ๆ ในลำคอ หันมาบอกกับเจ้านายทั้งหลายว่า

"ไม่ต้องกลัว นาย ประเดี๋ยวบุญคำจะจัดการให้มันสงบอยู่ในดงของมันตรงนี้ ไม่ให้ออกไปเพ่นพ่านรบกวนพวกเราได้

อีก ความจริงมันก็ทำอะไรพวกเราที่นอนกันอยู่ในปางพักไม่ได้อยู่แล้ว อย่างมากก็เข้าไปป้วนเปี้ยนหลอกหลอนให้เห็นอยู่ใกล้ ๆ เท่านั้น มันล่วงล้ำเข้าไปในปางไม่ได้หรอก เพราะบุญคำขีดเส้นล้อมกั้นเอาไว้ก่อนแล้ว ในทุกครั้งที่พวกเราพักนอน ไม่มีผีป่าหรืออาถรรพณ์ใด ๆจะล่วงล้ำเข้าไปในเขตที่บุญคำขีดเส้นอาคมไว้ได้หรอก”

เชษฐา วราฤทธิ์ แม้จะเป็นคนที่มีจิตใจกล้าแข็งที่สุด บัดนี้ก็ยังอดไม่ได้ที่จะขนลุกเกรียวขึ้นทั้งตัว จากปรากฏการณ์พิสดารที่เห็นชัดกับตา และได้ยินกับหู

“ฉันไม่เข้าใจเลย บุญคำ มันคืออะไรกันแน่ บอกหน่อยซิ”

มือขวาของรพินทร์ยิ้มแยกเขี้ยว

“ถ้าไม่พามาให้เห็นกับตา นายก็จะไม่เชื่อไอ้คำ”

แล้วแกก็ชี้กราดไปยังพืชประหลาด ที่ขึ้นเป็นดงอยู่รอบตัว

“ต้นไม้เล็ก ๆ ที่ขึ้นเป็นดงอยู่นี่แหละ มันทั้งนั้น ทีแรกบุญคำก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะไม่เคยเห็นต้นของมันกับตามาก่อน เคยได้แต่พ่อกับครูบาอาจารย์ของบุญคำบอกไว้เท่านั้น เพิ่งจะมารู้ชัดก็ตอนที่เห็นมันลอยหายเข้ามาในดงนี่เอง”

“ต้นอะไรบุญคำ?”

ดารินร้องถามเสียงสั่นแทบฟังไม่รู้เรื่อง อาการของหล่อนเหมือนจะจับไข้ขึ้นอย่างกะทันหัน

“ลงเห็นกับตาแบบนี้แล้ว พรานใหญ่ก็คงบอกได้เหมือนกันว่ามันเป็นต้นอะไร เพราะพรานใหญ่เองก็คงจะเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนจากพรานเก่า ๆ เว้นแต่อาจไม่เชื่อเท่านั้น”

เชษฐา ดาริน หันไปมองหน้ารพินทร์ ไพรวัลย์ ในทันทีนั้นเหมือนจะขอคำอธิบาย จอมพรานมีสีหน้าที่ปั้นยากที่สุด เขายืนนิ่งอยู่กับที่ไปอีกพักใหญ่ จึงเอื้อมมือไปเด็ดใบอันเป็นแฉกฝอยประกอบไปด้วยหนามเล็ก ๆของพืชชนิดนั้น ขึ้นมาส่องไฟพิจารณาดู

"ว่านผีปอบหรือ บุญคำ?"

เขาถามแหบต่ำ

"ก็อะไรเสียอีกล่ะนาย มันละที่นายกับบุญคำได้ยินได้ฟังมานั่นน่ะ เดี๋ยวนี้เรามาเจอของจริงเข้าให้แล้ว แทนที่จะเจอแถวป่าดิบดงดำที่ไหน กลับมาเจอเอาที่เนินพระจันทร์นี่เอง"

"รพินทร์ คุณพอจะมีคำอธิบายให้เรารู้เรื่องได้มากกว่าบุญคำไหม?"

ท่านหัวหน้าคณะถามเร็วปรื๋อ

พรานใหญ่อยู่ในสภาพอึกอักลำบากใจอย่างไรบอกไม่ถูก ยกแขนขึ้นป้ายละอองน้ำที่เกาะอยู่บนใบหน้า

"ผมก็ไม่ทราบว่าจะอธิบายได้อย่างไรถูกเหมือนกันครับคุณชาย เพราะผมเองก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อน เคยได้ยินแต่พรานเก่า ๆเล่าให้ฟังเหมือนนิทานเท่านั้น คือเขาเล่ากันว่า มีว่านอยู่ชนิดหนึ่ง ขึ้นอยู่ตามป่าลึกดงดิบ เรียกว่า 'ว่านผีปอบ' เป็นพืชที่จัดอยู่ในประเภทว่าน เพราะต้นไม่โตนัก และมีหัวฝังอยู่ในดินสำหรับแพร่พืชพันธุ์ ว่านชนิดนี้เมื่อเจริญเติบโตได้ขนาดของมันแล้ว จะมีปรากฏการณ์ทางอิทธิฤทธิ์สำแดงให้เห็นเป็นตัวตนขึ้นได้ ถ้าจะพูดกันในภาษาวิทยาศาสตร์ของพวกเรา ก็น่าจะเรียกได้ว่าพลังงานทางธรรมชาติชนิดหนึ่ง แต่สำหรับชาว

ป่าแล้ว เขาเชื่อว่าเป็นเจตภูต หรือวิญญาณร้ายที่เกิดขึ้นจากต้นว่านชนิดนี้ อิทธิฤทธิ์ของพลังงานของมันก็คือ ภายหลังอาทิตย์ตกดินไปแล้ว มันจะแปรสภาพเป็นอสุรกายล่องลอยออกจากต้นพืชของมัน เที่ยวหาอาหารโดยการสูบเลือดจากคนหรือสัตว์ที่นอนหลับเผลอตัวอยู่ในละแวกใกล้เคียง พอใกล้รุ่งก็จะกลับคืนเข้ามาสิงสู่อยู่ในต้นว่านตามเดิม กลางคืนก็ออกหากินอีก กล่าวกันว่านักเดินป่าที่นอนหลับและตายไปเลยในเวลากลางคืน โดยตรวจแล้วไม่ปรากฏบาดแผลว่าเกิดจากสัตว์ร้ายชนิดใดนั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากว่านผีปอบชนิดนี้ลอบมา สูบเลือดในเวลากลางคืน เพราะฉะนั้นในการวางแค้มป์นอนในป่าทุกครั้ง พวกพรานที่ร่ำเรียนทางไสยศาสตร์และรู้เรื่องคาถาอาคม จึงจะต้องทำพิธีขีดเส้นปริมณฑลของแค้มป์พักนอนทุกครั้งไป อย่างที่เราเห็นบุญคำแกปฏิบัติอยู่เป็นปกติทุกครั้ง เพื่อป้องกันอาเพศและภูตผีร้าย ซึ่งมีอยู่สารพัดชนิดในป่า ลอบล่วงล้ำเข้ามาทำอันตรายในเวลานอนหลับกลางคืน ผมได้ยินได้ฟังเรื่องนี้คุ้นหูมานานแล้ว ก็เพิ่งจะพบเห็นปรากฏการณ์ประหลาดตรงกับเรื่องเล่าเหล่านั้นเอาคืนนี้เอง มันก็น่าแปลกดีเหมือนกัน”

ประโยคสุดท้ายเขาหัวเราะเบา ๆ พร้อมกับห่อไหล่ลง

“โชคดีมาก รพินทร์ ผมถือเป็นโชคดีที่สุด ที่ในการเดินป่าของเราครั้งนี้ ทำให้เราได้เห็นอะไรแปลก ๆพิสดารซึ่งเราไม่เคยคาดฝันมาก่อน แม้ว่ามันจะทำเอาเราขนลุกขนพองไปบ้างก็ตาม ถ้าเป็นคนอื่น เขาอาจถือว่าเป็นลางร้าย หรือเรื่องอัป-มงคล แต่สำหรับผมกลับเห็นว่าเป็นโชค และเป็นกำไรของการเดินทางครั้งนี้”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นด้วยเสียงมีกังวานขึ้น บัดนี้เขาปรับความรู้สึกทั้งมวลลงเป็นปกติแล้ว แขนข้างหนึ่งยังคงโอบกอดไว้รอบไหล่น้องสาว และตบเบาๆอย่างปลอบใจเช่นนั้น รู้สึกได้จากการสัมผัสนั้นว่า ร่างกายของดารินสั่นเทา

"ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น น้อย ตราบใดก็ตามที่เรารวมกำลังกันอยู่พร้อมหน้าเช่นนี้ เชื่อเถิดว่าจะไม่มีอะไรมาทำอัน-ตรายเราได้ทั้งสิ้น"

"กลับกันเถอะค่ะ พี่ใหญ่ น้อยรู้สึกว่าจะไม่สบายอย่างไรชอบกล น้อยไม่อยากจะพบเห็นอะไรที่ขนหัวลุกแบบนี้เลย ประสาทคลอนแคลนไปหมดแล้ว"

"นายพานายใหญ่กับนายหญิงกลับขึ้นไปก่อนเถอะ"

บุญคำหันไปบอกรพินทร์

"บุญคำขอเวลาสักพักเดียวเท่านั้น จะจัดการสะกดให้มันอยู่ในที่ทางของมัน ไม่ให้ออกไปเพ่นพ่านเกะกะอีก แล้วจะตามขึ้นไปทีหลัง ไม่งั้นคืนนี้มันจะไปหลอกหลอนคอยขอส่วนบุญอยู่ใกล้ๆปางเราตลอดทั้งคืน ถ้าไม่กลัวมันก็ไม่เป็นไรหรอก เพราะถึงอย่างไรมันก็เข้าไปในปางพักไม่ได้อยู่แล้ว สำคัญนายหญิงจะนอนไม่หลับทั้งคืนเท่านั้น ถ้าปล่อยให้มันไปยุ่มย่ามอยู่ใกล้ๆ ที่พักอีก แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าไอ้พวกนั้นตื่นขึ้นมาเห็นมันจะอลหม่านกันเป็นการใหญ่ ล้วนแล้วแต่กลัวผีกันทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้คะหยิ่น ดีไม่ดีจะไม่มีใครกล้าลุกขึ้นไปเฝ้ายามบนเนินตามที่แบ่งเวลาหน้าที่กันไปแล้ว"

"ตกลง จัดการให้เรียบร้อยนะ บุญคำ อย่าให้เสียชื่อหมอผีอย่างเราเป็นอันขาด ฉันก็ไม่ชอบให้มันไปยื่นมือยาวๆ อยู่

ที่ปางพักของเราเวลานอนเหมือนกัน ถึงจะรู้ว่ามันทำอะไรไม่ได้ก็ตาม"

จอมพรานว่า พลางหันกลับไปกล่าวชวนนายจ้างทั้งสองของเขา แต่ดารินกลับไม่ยอมเคลื่อนออกจากที่นั่น ทั้งๆที่ใจอยากจะไปให้เร็วที่สุด หล่อนยึดมือพี่ชายไว้มั่น และจ้องมาที่บุญคำเขม็ง

"ฉันเชื่อมือบุญคำ ว่าจะสะกดมันให้สงบราบคาบไปได้อย่างที่บอก แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อยากจะให้บุญคำอยู่ที่นี่ลำพังคนเดียวหรอก เอาละ บุญคำจะทำอะไรก็ทำเดี๋ยวนี้ ฉัน พี่ใหญ่กับพรานใหญ่จะยืนรอคอยอยู่ที่นี่ด้วย จนกว่าบุญคำจะจัดการเสร็จเรียบร้อย และเรากลับขึ้นไปพร้อมๆกัน"

นั่นคือนิสัยอันห่วงใยต่อคนในบังคับบัญชาทุกคนของนายหญิง และไม่ยอมทอดทิ้งลูกน้อง ไม่ว่าในกรณีใดทั้งสิ้น ซึ่งบุญคำก็ตระหนักดี แกมองหน้านายหญิงอย่างชื่นชมรักบูชาหัวร่อเอิ๊ก

"โธ่ นายหญิงไม่ต้องห่วงบุญคำในเรื่องอย่างนี้หรอกสบายมาก เอาไว้ห่วงบุญคำตอนไอ้หมานรกพวกนั้นมันไล่ฟัดบุญคำเถอะ บุญคำแก่แล้ว วิ่งไม่ค่อยจะไหว"

กล่าวจบ แกก็ล้วงลงไปในย่ามซึ่งบรรจุเต็มไปด้วยสารพัดเครื่องราง ว่านยา หยิบเอาห่ออะไรชนิดหนึ่งขึ้นมายกขึ้นบูชาทูนจบไว้บนหัว โอมอ่านร่ายคาถาพึมพำเร็วปรื๋ออยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์

พักใหญ่ก็แก้ห่อออก ปรากฏว่าเป็นทรายเม็ดขาวละเอียดตาพรานเฒ่าเจ้ามนตรากำหลวมๆไว้ในมือ ปากก็ยังร่ายคาถา

อยู่เช่นนั้น พร้อมทั้งเดินหว่านซัดโปรยทรายเสกเหล่านั้น พรมไปทั่ว ๆ บริเวณดงต้นว่านประหลาด ในขณะที่รพินทร์และเชษฐาช่วยฉายไฟส่อง

ทั้งสามคน แม้แต่รพินทร์เอง ก็ขนลุกซ่าขึ้นอีกครั้ง เมื่อมองเห็นชัดกับตาว่า ต้นว่านเหล่านั้นสะบัดกิ่งใบไหวสะท้านอยู่เฮือก ๆ ราวกับมีคนมาจับเขย่า ปรากฏเสียงดังซู่ซ่าเกรียวกราวไปหมด ในทุกครั้งที่บุญคำสาดซัดทรายเสก โปรยลงไปรอบ ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีลมพัดมาเลยแม้แต่น้อย

บุญคำไม่สนใจกับปฏิกิริยาอันแปลกประหลาดพิสดารดูแล้วชวนสยองเกล้าเหล่านั้นทั้งสิ้น คงเดินท่องคาถาโปรยทรายไปจนทั่วบริเวณที่ต้นว่านเหล่านั้นขึ้นเป็นดงอยู่ แล้ววกมาซัดทรายสกัดล้อมไว้เป็นวงกลม

"เอาละ คืนนี้พวกมึงอยู่กันแต่ในนี้แหละ ไม่ต้องเพ่นพ่านไปไหนอีกแล้ว"

เสร็จสรรพพิธีกรรมสะกดชั่วไม่นาน แกก็ตะโกนขึ้นดัง ๆ แล้วเดินกลับมาที่คณะเจ้านายทั้งสาม สีหน้ายิ้มแย้ม

"ไปเถอะนาย เรียบร้อยแล้ว บุญคำรับรองว่าตราบใดที่พวกเรายังพักกันอยู่ที่นี่ มันจะไม่ออกไปรบกวนหรือสำแดงตัวให้เห็นอีก พรุ่งนี้ตะวันขึ้น บุญคำจะขุดหัวของมันขึ้นมาให้เจ้านายดู"

เชษฐามองดูตาพรานเฒ่าอย่างเลื่อมใสศรัทธาเป็นครั้งแรก ในเวทมนตร์อาคมอันชะงัดของแก เพราะเพิ่งจะเห็นชัด ๆ กับตาเอาเดี๋ยวนี้เอง จับแขนสมุนเฒ่าของรพินทร์ไว้แน่น

"เก่งมาก บุญคำ เก่งจริง ๆ แต่ไหนแต่ไรมาฉันไม่เคย

เชื่อว่าบุญคำจะมีความศักดิ์สิทธิ์จริงในเรื่องนี้ ก็มาคืนนี้แหละ ที่ได้เห็นอย่างชัด ๆทีเดียว ยอมนับถือเลย พับผ่า”

บุญคำหัวเราะชอบอกชอบใจ ที่นายใหญ่ชม ทั้งหมดเดินข้ามธารน้ำกลับมายังฝั่งเดิม และไต่ทางกลับที่พัก

“บุญคำเป็นศิษย์มีครู นายใหญ่ แต่ก็ยังไม่เก่งเท่าครึ่งหนึ่งของพ่อ หรือครูพรานที่เคยสั่งสอนบุญคำมา เรื่องผีสางนางไม้หรือความอาถรรพณ์ในป่านั้น ถ้าได้รู้ตัวเสียก่อนล่วงหน้าบุญคำไม่กลัว แก้ไขได้ทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าเผลอ ๆไม่ทันรู้ตัวมาก่อนก็แย่เหมือนกัน ป่าลึกดงดิบนั้น ขอให้นายเชื่อเถิดว่า ไม่ได้ร้ายกาจแต่สิงสาราสัตว์หรือโรคภัยไข้เจ็บเท่านั้น แต่มันมีความอาถรรพณ์น่ากลัวที่เรามองไม่เห็น คาดไม่ถึงทุกชนิด เราต้องเรียนรู้และไม่ประมาท ไอ้พวกว่านพวกพืชนี่ก็เป็นอีกชนิดหนึ่งที่ร้ายกาจมากอย่างที่เราก็เห็น ๆกันอยู่อีกแล้ว บางชนิดมันมีพิษทางกลิ่นไอ บางชนิดมันกินสัตว์ได้เหมือนสัตว์ร้ายที่คอยจ้องตะครุบเหยื่อ และบางชนิดก็ร้ายไปกว่านั้น อย่างเช่นไอ้ว่านผีปอบพวกนี้ เพราะมีวิญญาณร้ายสิงอยู่ แต่ก็มีว่านอีกหลายร้อยหลายพันชนิด ที่ให้ประโยชน์ต่อเราในด้านยารักษาโรค แก้อาถรรพณ์ผิดสำแดง แก้พิษ รวมทั้งคงกระพันชาตรี อย่างน้อยที่เรารอดตายจากความหนาวเย็น สามารถฝ่าน้ำแข็งมาได้จนถึงนี่ ก็เกิดจากคุณของว่านอีกชนิดหนึ่งเหมือนกัน”

“เป็นโชคของพรานใหญ่มาก ที่ได้บุญคำมาเป็นคู่ใจ”

ดารินกล่าวออกมาอย่างชื่นชมจริงใจ

“เป็นโชคของบุญคำมากกว่า ที่ได้พรานใหญ่มาเป็นนาย ถ้าไม่มีพรานใหญ่ บุญคำตายไปหลายครั้งแล้ว ก่อนจะมาอยู่

กับพรานใหญ่ก็เพราะแกช่วยชีวิตบุญคำไว้ บุญคำชำนาญแต่การเป็นพรานผี ไม่ชำนาญในด้านเป็นพรานสัตว์นัก เพราะหูตาเรี่ยวแรงมันถอยลง ยิงปืนก็ไม่จับวางเหมือนพรานใหญ่"

ก่อนจะถึงที่พักเพียงเล็กน้อย เชษฐาสั่งทุกคนว่า

"เงียบ ๆกันไว้ก่อนนะ อย่าเพิ่งแพร่งพรายอะไรให้พวกเราในแค้มป์ทั้งหมดรู้เรื่องนี้เป็นอันขาด แม้แต่ไชยยันต์หรือเมย์ถ้าบังเอิญเขาตื่นขึ้นมาภายในคืนนี้ เอาไว้ค่อยเล่าให้ฟังพรุ่งนี้"

ทันใดนั้นเอง ดารินก็นึกอะไรขึ้นมาได้อีกครั้ง หล่อน หยุดชะงักกึก พูดออกมาโดยเร็วว่า

"เราควรจะขึ้นไปดูแงซายเสียเดี๋ยวนี้ ว่าเขายังเรียบร้อยปกติดีหรือเปล่า เพราะในระหว่างที่พวกเราทุกคนอยู่ในแค้มป์อันเป็นเขตอาคมของบุญคำ มีเขาเท่านั้นที่อยู่ข้างนอกคนเดียวตามลำพัง"

คำพูดของน้องสาว ทำให้ท่านหัวหน้าคณะหันมองหน้ารพินทร์เหมือนจะหยั่งความเห็น บุญคำก็บอกขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่แสดงความตื่นเต้นเดือดร้อนของแกว่า

"รับรองว่าไอ้พวกผีปอบที่ออกมาจากต้นว่านพวกนั้นทำอะไรแงซายไม่ได้หรอกนายหญิง อย่างมากก็จะไปป้วนเปี้ยนให้เห็นเท่านั้น เว้นไว้แต่แงซายมันจะเผลอหลับ แต่ถ้ามันหลับขณะนั่งยาม ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน"

"ผมกับบุญคำจะย้อนขึ้นไปดูแงซายอีกครั้งเองครับ คุณชายกับคุณหญิงรออยู่ในแค้มป์นี่ก็ได้"

“ไม่เป็นไร ผมกับน้อยไปด้วยดีกว่า ไม่ไกลอะไรนัก แค่นี้เอง”

เชษฐารู้ความต้องการของดารินดี ไม่อยากจะให้เกิดปัญหาอะไรขึ้นอีกจึงบอกเช่นนั้น

ทั้งสี่เดินผ่านบริเวณที่พักนอน รพินทร์แวะเข้าไป ตรวจดู เห็นไชยยันต์ มาเรีย และทุกคนยังหลับเป็นปกติดี ไม่มีใครตื่นรู้สึกตัวขึ้นมาเลย จึงก้าวกลับออกมาสมทบกับอีกสามคนที่รอคอยอยู่ก่อนแล้ว โบกมือให้ตามเขาขึ้นไปเงียบ ๆ ทั้งหมดบ่ายหน้าขึ้นไปสู่เนินด้านบน ขณะนั้นเดือนเสี้ยวขึ้นสี่ค่ำลับ-เหลี่ยมยอดเขาศิวะเทพไปหมดสิ้นแล้ว ทุกหนทุกแห่งปกคลุมไปด้วยสีดำอันข้นหนัก พรานใหญ่เปิดไฟฉายประจำตัวส่องทางเป็นระยะ ๆ ขึ้นไป

ทันทีที่ใกล้ที่หมาย อันเป็นตำแหน่งนั่งยามของแงซาย ก็มีแสงไฟฉายจากจอมพเนจร ส่องจ้าสวนทางตอบมาวูบหนึ่ง พอมองเห็นได้ถนัดว่าสี่คนเป็นใครบ้าง กำลังตรงเข้ามา ไฟดวงนั้นก็ปิดลงตามเดิม อาการตอบโดยไฟฉายชนิดนั้น ทำให้เชษฐาและดารินยิ้มออกมาได้ มันหมายถึงว่า แงซายยังปกติดีอยู่เหมือนเดิม เมื่อต่างเดินเข้ามาถึง พบแงซายยืนรอคอยรับอยู่แล้ว อาการตื่นงง เอะใจเล็กน้อยที่เห็นพรานใหญ่ บุญคำ นายหญิง และนายใหญ่มาพร้อมกันทั้งสี่คนเช่นนั้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือ?”

แงซายถามขึ้นก่อน

"แงซาย เมื่อกี้นี้พรานใหญ่ขึ้นมาคุยกับแกแล้วครั้งหนึ่งไม่ใช่หรือ?"

"ครับนายใหญ่"

"ตอนที่เขาผละลงไปแล้ว แกนั่งยามอยู่บนนี้คนเดียว เหตุการณ์เรียบร้อยดีหรือ มีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า?"

ท่านหัวหน้าคณะถามต่อมาโดยเร็ว แงซายคงหน้าตื่นอยู่เช่นนั้น พยายามมองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในเงามืดนั้นแล้วยิ้ม

"เหตุการณ์ทางด้านแงซายปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง นายใหญ่ หมาฝูงนั้นสงบเงียบไปแล้ว ยังไม่มีท่าทีว่าจะเคลื่อนเข้ามาทางด้านนี้ ว่าแต่เกิดอะไรขึ้นทางด้านที่พักหรือ?"

เชษฐายังไม่ตอบอะไรในขณะนั้น นอกจากมองตารพินทร์แต่บุญคำโพล่งออกมาว่า

"เอ็งโชคดีแล้วที่พวกมันไม่ได้ขึ้นมารบกวนเอ็งบนนี้ ความสนใจของมันมุ่งไปที่ปางพักพวกเราส่วนใหญ่ เพราะอยู่ใกล้กับมันมากกว่า"

"อะไรลุง?"

"ก็อะไรเสียอีกล่ะ ที่เอ็งบุกเข้าไปวางระเบิดในดงของมันเมื่อเย็นที่แล้วนั่นน่ะซิ ที่อื่นมีตั้งแยะไม่เสือกวาง ดันบุกเข้าไปวางกลางดงของมันเลย พอตกกลางคืนมันก็เลยแห่ยกโขยงกันออกมา ทำเอานายหญิงขวัญเสียไม่เป็นอันหลับอันนอน นี่ดีว่าไอ้คะหยิ่นกับไอ้พวกนั้นหลับกันไปหมดแล้ว ถ้าบังเอิญตื่นขึ้นมาเห็นในตอนนั้นด้วย ข้าว่ามันคงยุ่งกันพิลึก"

แงซายขมวดคิ้วเล็กน้อย นิ่งเหมือนจะคิดทบทวนอะไร

อยู่ครู่ก็ยิ้มออกมาตามเดิม แลเห็นฟันขาวสว่างอยู่ในกรอบหน้าดำมืด

"อ๋อ ว่านผีปอบ"

"แงซาย! นี่แปลว่าเธอรู้ดีอยู่แล้วงั้นรึ?"

ดารินร้องลั่นออกมา

อีกฝ่ายหัวเราะเบา ๆ ไม่ตื่นเต้นอะไรทั้งสิ้น

"มีดงว่านอยู่ชนิดหนึ่ง อยู่ด้านตรงข้ามของฝั่งธารน้ำปากทางจะขึ้นมายังที่พักของเรา แงซายเข้าไปขุดฝังระเบิดที่นั่น ลักษณะของมันเหมือนว่าน ที่เชื่อกันว่าในเวลากลางคืนมันจะออกมาเป็นรูปร่างสัตว์ประหลาดล่องลอย แสวงหาเหยื่อที่เคราะห์ร้าย แงซายอยากจะลองดูว่า มันจะมีปรากฏการณ์อย่างที่เขาว่ากันจริงหรือไม่ จึงฟันกิ่ง ถอนต้นมันเสียสองสามต้น"

ตาเฒ่าบุญคำตาเหลือก ยกมือชี้หน้า

"ชิบหาย! มึงนี่เอง ไอ้แงซาย ข้าก็สงสัยอยู่แล้วว่าทำไมมันถึงแห่กันมาในคืนนี้ ทีเมื่อคืนเราก็อยู่ที่นี่เหมือนกัน มันไม่ยักมากวน"

"มันมากันหรือ ลุงคำ?"

"เออ! แห่กันมายังกะป่าช้าแตก ล้อมรอบที่พักของเราเต็มกันไปหมด ดีว่าข้าลงอาคมขีดวงล้อมบริเวณไว้ มันถึงเข้าไปทำอะไรพวกเราไม่ได้ พรานใหญ่ปลุกข้าขึ้นมาดูเห็นท่าไม่ดี ข้าก็เลยตามไปสะกดมันไว้ทั้งดง นายใหญ่กับนายหญิงเป็นห่วงเอ็ง เพราะนั่งอยู่ที่นี่ เลยชวนขึ้นมาดู นึกว่าป่านนี้เอ็งนอนตัวแข็งไปแล้ว เอ็งมันมือบอน อุตริไม่เข้าเรื่อง แล้วก็ไม่บอกให้ข้ารู้ล่วงหน้าเสียด้วย"

แงซายยิ้ม ๆ อยู่เช่นนั้น หันไปทางพรานใหญ่ถามว่า

"ที่ลุงคำพูด เป็นความจริงหรือผู้กอง?"

แทนที่จะตอบตรงคำถาม รพินทร์บอกมาว่า

"แกรู้อะไรดีอยู่แล้ว แต่แกก็ไม่บอกฉันเลยในเรื่องนี้"

"ผมยังไม่เชื่อมาก่อนว่า มันจะสำแดงฤทธิ์ได้ตามที่เขาเล่าลือกัน ก็เลยอยากทดลอง เสียดายที่ผมเองไม่มีโอกาสได้เห็น แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงอะไรไม่ใช่หรือ อย่างน้อยก็ยังมีลุงคำกับผู้กองอยู่ถึงสองคน"

"แกอยากจะทดลองอะไรก็ได้ แงซาย แต่ที่ถูกแกควรบอกให้ผู้กองหรือพวกเราได้รับรู้ไว้เสียก่อน เพื่อจะได้ระวังตัวทัน แกเชื่อมือผู้กองกับบุญคำว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ย่อมแก้ไขได้ทั้งสิ้น แต่แกลืมนึกถึงพวกเราคืนอื่น ๆ ไปเสียแล้วหรือ นี่ดีว่าพวกเราเห็นเข้ากับปรากฏการณ์ชนิดนี้เสียก่อน ถ้าไม่ทันเห็นไม่ทันรู้ตัว ตอนผลัดเปลี่ยนเวรยาม เอาคนอื่นมานั่งเฝ้าบนนี้แทน โดยคนคนนั้นไม่ใช่ผู้กองหรือบุญคำ อันตรายก็จะเกิดขึ้นได้"

นายใหญ่ติงมา เจ้าคนใช้พิเศษหน้าเจื่อนลง ไม่โต้ตอบคำใดอีกทั้งสิ้น ดารินจ้องตาเขม็งแล้วถามว่า

"ถามจริง ๆ เถอะแงซาย เธออยากจะลองวิชาพรานใหญ่หรือบุญคำ ตลอดจนพวกเราอื่น ๆ ทั้งหมดดูใช่ไหม ว่าถ้ามันเกิดเรื่องพิลึกกึกกือชวนขนหัวลุกแบบนี้ขึ้นมาแล้ว ใครจะมีปัญญาแก้ไขอย่างไรได้หรือไม่ ถึงได้ไปแกล้งก่อกวนในดงต้นไม้ประหลาดนั่น แล้วก็ไม่บอกให้พวกเราคนใดรับรู้ล่วงหน้าเลยว่า อะไรมันจะเกิดขึ้น"

"แงซายไม่ได้มีเจตนาดังนายหญิงว่า"

เป็นคำตอบเบา ๆ หางเสียงกริ่งเกรง

"ได้เรียนแล้วว่า แงซายก็ไม่เชื่อในเรื่องนี้มาก่อน ถ้าบอกผู้กองหรือพวกเราคนอื่นใด ถึงปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้นชนิดนี้ ทุกคนก็เห็นว่า แงซายเสียสติ พูดในสิ่งเหลวไหล"

"หลงเป็นห่วงเสียแทบแย่ ที่แท้ตัวการสำคัญที่ทำให้ไอ้ผีพวกนั้นออกมาเพ่นพ่าน ก็คือเจ้าตัวดีนี่เอง ขอโทษด้วยนะรพินทร์ ที่ฉันเป็นคนทำให้คุณต้องเสียเวลาพาเราเดินย้อนขึ้นมาดูแงซายที่นี่อีกครั้ง ความจริงคุณก็บอกฉันไว้แล้วว่า ไม่มีอะไรจะต้องห่วงคนคนนี้ เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเขาย่อมรู้ลู่ทางที่จะเอาตัวรอดได้เสมอ รู้ดีกว่าพวกเราทุกคนเสียอีก อีรูปนี้ น่าจะทำโทษให้เฝ้ายามคนเดียวอยู่ที่นี่เสียตลอดทั้งคืนโดยไม่ต้องให้ใครมาเปลี่ยน"

พรานใหญ่หัวเราะเบา ๆ ออกมาเป็นครั้งแรก

"ดีเท่าไหร่บ้างแล้วครับคุณหญิง ที่แงซายยอมพูดความจริงออกมากับเราตรง ๆ เกี่ยวกับว่านผีปอบกอนั้น ผมเองยังคาดผิดไปเสียด้วยซ้ำ คาดว่า เมื่อเรามาถามเขาที่นี่ เขาก็คงจะตีหน้าเซ่อ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อะไรสักอย่างเดียว เดี๋ยวนี้แงซายก็คงรู้แล้วว่าเมื่อเขาทดลองก่อกวน แกล้งให้ไอ้ผีปอบพวกนั้นออกมาเพ่นพ่านสำแดงเดชได้ บุญคำก็แก้ตก ไล่ไอ้ผีพวกนั้นให้กลับเข้าไปในที่ของมันได้เหมือนกัน แงซายคงเห็นแล้วว่า บุญ-คำทำตัวเป็นพ่อมดหมอผี เจ้าคาถาอาคมมานานก็เลยอยากจะลองวิชา ผูกปมเอาไว้แก้เล่นสนุก ๆ อย่างนั้นเองใช่ไหม แง-ซาย?"

ประโยคหลังเขาหันไปถามเรียบ ๆ

แงซายส่ายหน้าปฏิเสธช้า ๆ อยู่ในเงามืด ไม่มีใครสังเกตเห็นสีหน้านั้นได้ถนัด

"ผมไม่มีความคิดที่จะลองวิชาใครทั้งสิ้น เพราะรู้ชัดแล้วว่าแต่ละคนมีอะไรอยู่กับตัวบ้าง แต่ถ้าการที่ผมไม่ได้เตือนหรือบอกให้ทราบล่วงหน้าถึงปรากฏการณ์ลี้ลับที่ 'อาจจะ' เกิดขึ้นได้ในคืนนี้เกี่ยวกับว่านพวกนั้น ซึ่งผมก็บอกแล้วว่าไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นจริงหรือเปล่า โดยจะถือว่าเป็นความผิด ผมก็ยินดีที่จะรับผิด และยอมให้ปรับโทษหากจะให้ผมเฝ้ายามอยู่ที่นี่เพียงคนเดียวตลอดทั้งคืน"

"ฉันไม่คิดว่านายหญิงจะใจร้ายกับแก จนถึงกับบังคับให้แกเฝ้ายามบนนี้คนเดียวตลอดคืนอย่างที่พูดนั่นหรอก นี่ประเดี๋ยวก็จะหมดกำหนดยามของแกแล้ว แล้วบุญคำจะรับหน้าที่ต่อ แกจะได้กลับลงไปนอนหลับให้สบายตลอดรุ่ง"

พร้อมกับพูด รพินทร์แหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้าอันดำมืดด้านตะวันตก ซึ่งแลเห็นยอดเขาศิวะเทพเป็นเงาตะคุ่มอยู่เหมือนเงาปิศาจกลางพื้นที่ราบโล่ง

กล่าวต่อมาโดยไม่ได้สนใจกับเรื่องเดิมอีกเลยว่า

"ว่าแต่นี่แนะ แกคงนั่งเฝ้าดูพระจันทร์ จนกระทั่งลับลงหลังเขาศิวะเทพนั่นตลอดเวลาไม่ใช่รึ?"

โดยไม่ได้ตั้งใจ แงซายเงยหน้าขึ้นมองไปทางด้านเดียวกับเขา ทำให้อีกสามคนเหลียวตาม แต่ก็ไม่เห็นอะไร นอกจากความคลุมเครือในเงามืด

"ครับ ผู้กอง มันเพิ่งจะลับเหลี่ยมเขาลูกนั้นลงไปประ-มาณสัก 15 นาทีนี่เอง ผมเฝ้าพิจารณาอยู่ทุกขณะ"

"เห็นอะไรอย่างใดบ้าง?"

แงซายสั่นหัว

"ไม่ได้ความคิด หรือสติปัญญาอะไรคืบหน้าแม้แต่อย่างเดียว มันก็เหมือนพระจันทร์ขึ้นสี่ค่ำ ที่ลับเหลี่ยมเขาตกหายไปธรรมดานั่นเอง ค่อย ๆ แตะขอบเว้าลงกับยอดอันสูงสุดทางซีกขวามือนั่นก่อน แล้วก็ค่อย ๆจมลับลง แรก ๆก็มีรัศมีบาง ๆ ทิ้งให้เหลืออยู่บนขอบฟ้าตรงตำแหน่งที่ลับดวงลงไป ครั้นต่อมาไม่นาน ก็มืดสนิทหายไป"

เชษฐากับดารินสะดุดใจ ในคำพูดโต้ตอบของทั้งสอง หันมาถามว่า

"ทำไม มีอะไรหรือ เกี่ยวกับพระจันทร์ตก?"

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยถามขึ้นอย่างสนใจ และพยายามจะอ่านความคิดของพรานใหญ่กับแงซาย

"ก็ไม่มีอะไรน่าสนใจนักหรอกครับ คือผมกับแงซายเพียงแต่หารือกันว่า คืนพรุ่งนี้ก็จะเป็นคืนขึ้น 5 ค่ำแล้ว พระจันทร์ในคืนนี้เป็นรูปเสี้ยวบาง ๆ แต่พรุ่งนี้ก็จะเป็นเสี้ยวที่หนาขึ้นอีกเล็กน้อย ซึ่งเราตั้งข้อสังเกตกันไว้ก่อนแล้วว่า เสี้ยวจันทร์คืนขึ้น 5 ค่ำนี่แหละ ที่มีสัณฐานพอจะอนุโลมว่าใกล้เคียงกับ 'ปิ่นพระศิวะ' มากที่สุด"

"แล้วยังไง?"

ดารินถามต่อมาโดยเร็ว

"ที่เห็นเป็นเงาตะคุ่ม ๆ อยู่นั่น คือเขาศิวะเทพ"

พรานใหญ่ชี้มือบอก

"อยู่ทางด้านทิศตะวันตก เพราะฉะนั้นพระจันทร์จะตกลง

ทางเขาศิวะเทพลูกนั้นตามวิถีโคจร และคงจะลับหายไปจากสายตา ก่อนเวลาตกลับไปจากพื้นโลกแท้จริง อันเนื่องมาจากยอดเขาสูงลูกนั้นบังไว้ ในขณะที่เราอยู่บนเนินจันทร์เนินนี้ เราผมหมายถึงระหว่างผมเองกับแงซาย คิดกันว่ามันน่าจะต้องมีอะไรเกี่ยวพันกันบ้างเป็นแน่ สำหรับเขาศิวะเทพลูกนั้น กับจันทร์เสี้ยวขึ้นห้าค่ำอันแทนความหมายปิ่นพระศิวะ"

"ฮึมม์ น่าคิด ถ้าจะพิจารณาตามข้อความของลายแทงที่ว่า 'ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด' ในที่นี้ เราน่าจะมองความหมายเลาๆ เห็นสองประการแล้ว 'ปิ่น' ก็คือจันทร์เสี้ยว 5 ค่ำ ที่จะปรากฏให้เห็นในคืนพรุ่งนี้ 'ศิวะเทพ' ก็มีตัวตนแล้ว คือภูเขารูปร่างประหลาดลูกนั้น แล้วยังไงต่อไป สำหรับความคิดของคุณกับแงซาย?"

"แงซายบอกผมว่า เฝ้ามองดูจันทร์เสี้ยวในคืนนี้ตั้งแต่ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าแล้ว และได้นั่งพิจารณาอยู่ตลอดเวลาขณะที่ขึ้นมาเฝ้ายามอยู่บนเนินจันทร์นี่ จนกระทั่งมันลับเหลี่ยมเขาหายไป เพื่อจะรอสังเกตดูว่า มันจะมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างใดบ้าง ที่จะให้ข้อคิดสำหรับเฉลยปริศนาลายแทงในคืนพรุ่งนี้ได้ แต่เห็นบอกว่าไม่ได้ผลอะไรคืบหน้าทั้งสิ้น พระจันทร์ขึ้นและก็ตกลับหายไปอย่างธรรมดาที่เคยมองเห็นทั่วๆ ไปนั่นเอง"

ท่านหัวหน้าคณะยกมือขึ้นลูบคาง มองพรานใหญ่กับคนใช้พิเศษสลับกันอยู่เช่นนั้น แล้วเอื้อมมือออกไปจับแขนไว้คนละด้าน บีบแน่น

"ไม่นึกเลยว่า ระหว่างที่พวกเรากำลังตกใจอยู่กับเรื่อง

ภัยจากไอ้หมาป่าพวกนั้นจนลืมเรื่องนี้ไปเสียแล้ว คุณกับแงซายยังไม่ยอมลืม อุตส่าห์มานั่งคิดค้นตีปริศนากันอยู่สองคน เพื่อเตรียมการไว้ล่วงหน้าโดยไม่ยอมอยู่เฉย ผมคิดว่าถึงอย่างไรคืนนี้มันก็คงไม่ช่วยให้เราเกิดไอเดียอะไรขึ้นมาได้หรอก เพราะมันยังไม่ถึงเวลาตามระบุไว้ในลายแทง เอาไว้ให้ตะวันตกดินพรุ่งนี้เสียก่อนเถอะ พวกเราทุกคนจะช่วยกันทั้งหมด"

แล้วเชษฐาก็ชวนน้องสาวกับพรานใหญ่กลับลงมายังที่พัก ขณะนั้นมันเป็นเวลาใกล้เคียงกับการรับยามต่อของบุญคำพอดี ตาพรานเฒ่าจึงให้แงซายพ้นหน้าที่ไปได้

"เอ็งกลับลงไปนอนได้ ข้าจะเฝ้าเอง"

แกบอก

แงซายยังอึกอักรีรออยู่ เกรงนายหญิง เพราะรู้ว่าออกจะฉุนๆอยู่ แต่แล้วก็ค่อยปลอดโปร่งสบายใจขึ้น เมื่อได้ยินน้ำเสียงอันกอปรไปด้วยความปรานีบอกมาว่า

"จะลงมานอนก็มา แงซาย หมดหน้าที่ของเราแล้วไม่ใช่หรือ?"

สี่คนเดินกลับลงมายังแค้มป์พักนอน ซึ่งพรรคพวกยังคงหลับสนิทอยู่ในขณะนี้ โดยปล่อยบุญคำทิ้งไว้ให้ทำหน้าที่เฝ้ายามระวังภัยอยู่บนเนินเพียงคนเดียว ต่างเข้าประจำที่นอน คนอื่นๆที่กลับลงมาพร้อมกัน คงจะนอนหลับไปแล้วด้วยความเมื่อยล้าอ่อนเพลีย

คงมีแต่ดารินคนเดียวเท่านั้นที่ยังคอยสะดุ้งผวาหวาดอยู่ หลับตาลงได้ชั่วไม่นาน ก็ค่อยหรี่เปลือกตาขึ้นชำเลืองมองออก

ไปยังเงามืดเบื้องนอกทางด้านปลายเท้าอยู่เป็นระยะ กลัวว่าจะมีภาพอะไรที่จำได้ติดหูติดตามาลอยวนให้เห็นอีก แต่ก็ราบคาบเป็นดุษณีดี ไม่ปรากฏวี่แววของอะไรเข้ามารบกวนจักษุประสาทอีกเลย ต่อมาอีกประมาณครึ่งชั่วโมง หญิงสาวจึงผล็อยหลับไป

ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปอย่างปกติเรียบร้อย จนกระทั่งรุ่งเช้า...

ทั้งหมด ตื่นขึ้นมาเห็นหน้ากันอีกครั้งด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวได้ เพราะต่างคิดทบทวนถึงเมื่อคืนที่ผ่านมา ไม่ปรากฏว่าจะมีวี่แววของกองทัพหมาพวกนั้นแผ้วพานเข้ามาใกล้อย่างที่คิดกันไว้เลย ไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ มาทำให้ต้องสะดุ้งตื่นพรวดพราดขึ้นมาทั้งสิ้น นับจากเวลาที่เชษฐาดาริน รพินทร์ และแงซายเข้านอนเป็นชุดล่า ยกเว้นพวกที่ตื่นขึ้นมาผลัดเวรยาม ซึ่งทำติดต่อกันจนกระทั่งสว่าง

"แปลกจริง มันเป็นไปได้ยังไงนี่ เมื่อคืนนี้ไอ้หมาพวกนั้นไม่ได้ยกกองทัพเข้าบุกเราหรอกหรือ"

ไชยยันต์ร้องขึ้น ภายหลังเมื่อลุกขึ้นมานั่งกะพริบตาถี่ ๆ มองหน้าพรรคพวกทุกคน ทั้งหมดพากันหลับเป็นตายไปอย่างสบาย จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาจนเกือบ 9 โมงเช้า รพินทร์ไพรวัลย์เองก็ออกจะมึนงงต่อเหตุการณ์อยู่ไม่น้อย เขายกมือขึ้นขยี้ตา แล้วลุกขึ้นยืน ขณะนั้นเอง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งเหยาะขึ้นมา จึงก้าวออกจากบริเวณที่พักไปสู่เส้นทางเดินด้านนอก เห็นจันกับเกิดอันเป็นยามผลัดสุดท้ายก่อนสว่าง พากันวิ่งขึ้น

มาจากธารน้ำเบื้องล่าง พอมองเห็นเขา ทั้งสองก็โบกไม้โบกมือตะโกนลั่นๆขึ้นมาอย่างยินดีว่า

"นาย พวกมันย้ายขบวนกันไปหมดแล้ว ข้ามเขาเตี้ยๆ ไปทางด้านตะวันออกตั้งแต่ตอนตีสี่เมื่อคืนนี้ ตามกวางฝูงใหญ่ไป เราไม่ต้องรบกับพวกมันอีกแล้ว"

เสียงตะโกนละล่ำละลักนั้น ได้ยินทั่วทุกคนอยู่ในแค้มป์ จนแทบจะเชื่อเสียมิได้ เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ก็วิ่งพรวดพราดออกมาพร้อมๆกัน ด้วยความตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

180

ภายหลังการซักถามโดยละเอียด จากพรานพื้นเมืองทั้งสองที่ออกไปสอดแนมสังเกต-การณ์ตั้งแต่เช้าตรู่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็สูดลมหายใจลึกด้วยความปลอดโปร่งโล่งใจ และทุกคนก็ยิ้มออกมาได้

"สิ้นเคราะห์ไปอีกเปลาะหนึ่ง ฤาษีโกทัญญะท่านช่วยขจัดปัดเป่าให้เรารอดพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนี้ไปได้ จากการสวดภาวนาวิงวอนของคุณหญิง"

ประโยคหลัง เขาพูดขณะที่มองยิ้ม ๆ ไปทางน้องสาวคนสวยของนายจ้าง ดารินนั้น ขณะนี้หล่อนดีใจจนแทบกระโดดหันไปกอดมาเรียไว้แน่น ตอบพรานใหญ่ด้วยเสียงปีติใจขีดสุดว่า

"อย่าทำพูดเล่นไป รพินทร์ ฉันสวดมนต์ภาวนาจริง ๆ นะ

ตลอดทั้งคืนเลย ขอให้มีอะไรมาบันดาลให้มันผ่านความสนใจ
จากพวกเราไปเสียเถิด ในที่สุดก็เป็นความจริง แต่เราจะเชื่อได้
แน่เพียงไหน ว่ามันจะไม่ย้อนตลบมาอีก”

“หมาป่าฝูงใหญ่ที่จับฝูงกันไล่ล่าเหยื่อตามฤดูกาลของมัน
แบบนี้ จะไม่หากินในลักษณะวนเวียนอยู่กับที่หรอกครับ มัน
จะยกกองทัพเคลื่อนหน้าไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าจะให้แน่ใจผมจะออก
ไปตรวจร่องรอยดูอีกทีหนึ่ง ขอเวลาเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น
ตอนนี้อยากจะให้ทุกคนรออยู่ในที่พักก่อน”

“ดีเหมือนกัน แต่ควรเอาแงซายไปด้วย ทางด้านนี้เราจะ
รอคอยอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมเหมือนเดิม”

เชษฐาบอก

จอมพรานหันไปพยักหน้าเรียกแงซาย สั่งให้เอาธนูระเบิด
ติดตัวไปด้วย ก่อนออกจากที่พักเขาหันมาบอกกับเชษฐา ไชย-
ยันต์

“อย่าเพิ่งถอดสายชนวนระเบิดที่เราวางไว้โดยรอบออก
เสียก่อน จนกว่าผมจะกลับมา”

“ตกลง ผู้กอง”

ไชยยันต์ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นพิเศษในเช้าวันนี้ เพราะนอน
หลับรวดเดียวตลอดติดต่อกันระยะเวลากว่า 8 ชั่วโมง เอานิ้ว
จรดกันเป็นวงกลมส่งมาให้ประกอบคำพูด

รพินทร์กับสหายศึกแงซายของเขา ก็ผละออกจากบริเวณ
ที่พักผ่านอากาศอันเย็นสดชื่นของยามเช้าออกไปโดยเร็ว ปล่อย
คณะนายจ้างและพวกพรานพื้นเมืองทุกคนให้อยู่ในแค้มป์

ภายหลังเมื่อทั้งสองลับกายออกไปแล้ว บรรยากาศ ของที่พักเต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า เชษฐาเรียกจันกับเกิดเข้ามาสอบถามรายละเอียดอีกครั้ง จนกระทั่งแน่ใจได้ว่าพรานพื้นเมือง อันออกไปสอดแนมเมื่อหัวรุ่งนี้ให้รายงานโดยไม่ผิดพลาด แต่ถึงอย่างไร ทุกคนก็ต้องการจะได้รับการยืนยันแน่นอนจากรพินทร์และแงซายอีกครั้ง เพราะเชื่อได้มากกว่า

"บทจะมาก็มาอย่างที่เราไม่นึก ส่วนบทจะไป มันก็ไปโดยไม่คาดฝันเหมือนกัน ฉันจะดีใจอย่างที่สุด ถ้าเราสามารถหลีกเลี่ยงการทำสงครามกับมันเสียได้ จะได้สงวนระเบิดของเราไว้ด้วย"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ว่า

"ความจริงไพรวัลย์เองก็ให้ความหวังกับเราไว้ล่วงหน้าแล้วเหมือนกันว่า มันอาจผ่านไปโดยไม่เข้าโจมตีเราก็ได้ แต่เขาก็ถือหลักไม่ประมาทเอาไว้ก่อน โดยการเตรียมป้องกันอย่างเต็มที่ตลอดทั้งคืนที่ผ่านมานี่"

มาเรียพูด ตาทั้งคู่ของหล่อนเป็นประกายสดใส กวาดภูมิประเทศรอบ ๆ ที่พักอันสงบงดงามอยู่ด้วยธรรมชาติยามเช้าซึ่งมีลักษณะเหมือนอุทยานสวรรค์

"เมื่อเย็นวานนี้ ขณะที่เราเห็นมันรุมเล่นงานแรดอาร์สิ-นอยบนเนินด้านเหนือ ฉันไม่เชื่อว่าเหตุการณ์ทางด้านเราจะผ่านไปโดยเรียบร้อยตลอดคืนนี้เลย คิดว่ามันจะต้องบุกเข้าโจมตีเราแน่ ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งก่อนตะวันขึ้น"

"เธอหลับสบายดีตลอดทั้งคืนไม่ใช่หรือเมย์"

ดารินถาม

แหม่มสาวปิดปากหาวบิดกายอย่างสบายตัว แล้วพยัก-หน้ายิ้ม ๆ ไม่ได้เฉลียวคิดเอะใจอะไรในคำถามของเพื่อนสาวโดยเข้าใจว่าเป็นการสอบถามกันตามปกติ

"หลับเป็นตายเลย รู้สึกตัวลืมตาขึ้นมาเห็นแสงตะวันเช้าวันนี้ ฉันนึกว่าตัวเองฝันไปเสียอีก เพราะก่อนหลับไปก็หวังไว้ว่าคงจะสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะเสียงปืนหรือเสียงระเบิด อันหมายถึงว่ามันบุกเข้าเล่นงานเราแล้ว"

ราชสกุลสาวหันไปสบตาพี่ชายเหมือนจะเป็นการหารือว่าสมควรหรือไม่ที่จะเล่าอะไรให้มาเรียกับไชยยันต์ทราบว่า ระหว่างที่ทั้งสองหลับโดยไม่รู้สึกกายเลยเมื่อคืนนี้นั้น เกิดเหตุอันน่าขนพองสยองเกล้าอะไรขึ้นรอบ ๆ แค้มป์ที่พัก แต่พี่ชายสั่นศีรษะเป็นสัญญาณนิดหนึ่ง โดยเห็นว่า ถ้าบอกไป ทั้งสองจะตื่นเต้นตกใจและซักถามมากเรื่องไปเปล่า ๆ โดยไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นดารินก็เลยระงับความคิดที่จะเล่าให้ฟังไว้เสียเพียงนั้น สำหรับท่านหัวหน้าคณะ พอสบโอกาสเหมาะ ก็ลอบพยักหน้าเรียกตาเฒ่าบุญคำมาสั่งความกำชับว่า

"อย่าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้นายทหาร นายแหม่มและพวกเราคนอื่น ๆ รู้เป็นอันขาด เฉย ๆ เสียนะบุญคำ"

สมุนขวาของรพินทร์หน้าตื่น

"ทำไมหรือ นายใหญ่?"

"ก็ไม่ทำไมหรอก เราเห็นกันเพียง 4 คน ก็ให้รู้กันเองเพียง 4 คนนี่เท่านั้น ถึงเล่าไปก็ไม่มีประโยชน์ พวกเราคนอื่น ๆ ไม่ได้เห็นก็ดีแล้ว เขาจะได้ไม่ตกใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกลูกน้องของบุญคำเอง"

"นายทหารกับนายแหม่มกลัวผีด้วยหรือ นายใหญ่?"

"เขาไม่กลัวหรอก แต่ฉันไม่ต้องการให้เขาซักถามอะไรมาก หรือว่าเกิดความสนใจกับต้นว่านเหล่านั้นขึ้นมา พวกเขาไม่มีโอกาสได้เห็นก็นับว่าโชคดีแล้ว ตลอดวันนี้ทั้งวัน พวกเราทั้งหมดจะทุ่มพลังความคิดให้แก่การค้นหาทางตัดขึ้นเทือกพระ-ศิวะ ฉันไม่อยากให้พวกเราคนใดมัวไปเสียเวลาพะวงถึงเรื่องอื่น มันจะตัดทอนพลังความคิด และสมาธิออกไปโดยใช่ที่"

บุญคำนิ่งคิด แล้วพยักหน้า

"ก็ดีเหมือนกัน อย่างที่นายใหญ่ว่า ถ้างั้นนายใหญ่ต้องเตือนพรานใหญ่และแงซายไว้เสียด้วย ให้ปิดเรื่องไว้"

"สองคนนั่นไม่ต้องเป็นห่วงหรอก เขาไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว"

"แต่แหม น่าเสียดาย บุญคำกำลังคิดที่จะไปขุดเอาหัวว่านผีปอบพวกนั้นมาให้นายดูอยู่ทีเดียว จะได้เห็นไว้เป็นขวัญตาจดจำเอาไว้ เผื่อไปพบที่ไหนเข้าอีกในคราวหน้า"

"บุญคำจะไปขุดมาให้ดูก็ดีเหมือนกัน ฉันอยากเห็นอยากศึกษาเรียนรู้ แต่ขออย่างเดียว ไม่ต้องเล่าถึงวิญญาณที่สิงอยู่ในต้นว่านเหล่านั้น ซึ่งออกมาให้เราเห็นเมื่อคืนนี้ให้พวกเขารู้"

"ได้ นายใหญ่ บุญคำจะไม่ปริปากถึงเรื่องนี้ แต่จะไปขุดหัวมันมาให้นายใหญ่กับนายหญิงดู"

ว่าแล้วแกก็ขยับจะลุกออกไปนอกบริเวณ เพื่อทำเหมือนพูด แต่เชษฐากดไหล่ไว้

"เดี๋ยวก่อน บุญคำ ยังไม่ต้องออกไปเดี๋ยวนี้หรอก รอให้พรานใหญ่กับแงซายกลับมาเสียก่อนดีกว่า ลูกระเบิดของเราก็

ยังฝังอยู่ในบริเวณนั้น สายชนวนยังไม่ได้ถอดออก เข้าไปขุดผิดขุดถูก ดีไม่ดีตัวบุญคำเองจะกลายเป็นผงไป”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กับแงซาย หายเงียบกันไปไม่ถึงชั่วโมงก็โผล่กลับมา

“เรียบร้อยครับ มันไปกันหมดแล้วจริง ๆ สบายใจได้”

พรานใหญ่ส่งเสียงแจ่มใสรายงานล่วงหน้าเข้ามาก่อนที่ตัวของเขาจะมาถึง

ดารินยกมือขึ้นพนมหลับตาลงเหมือนจะแสดงความคารวะต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่หล่อนบนบานศาลกล่าวไว้ เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ถอนใจออกมาอย่างโล่งอกพร้อม ๆ กัน

หลังจากที่ทุกคนกินอาหารมื้อแรกของวันอิ่มหนำ และแดดเริ่มจะเร่งขึ้น เชษฐาก็สั่งให้ถอนระเบิดที่ฝังไว้ยังตำแหน่งต่าง ๆ กลับคืน ต่างยินดีปรีดาที่ระเบิดเหล่านั้นไม่ต้องถูกใช้ให้หมดเปลืองไปเลยแม้แต่ลูกเดียว ระหว่างที่พรานใหญ่คุมคนของเขาทั้งหมดไปเก็บระเบิด ดารินก็เลี่ยงเข้ามากระซิบบอกว่า

“พี่ใหญ่ไม่ต้องการให้ไชยยันต์กับเมย์ รู้ถึงปรากฏการณ์ประหลาดจากต้นว่านผีปอบเหล่านั้น ที่เราเห็นกันสี่คนเมื่อคืนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตอนที่มันแห่กันมาอออยู่รอบ ๆ แค้มป์ของเรา เขาอยากจะให้เรื่องนี้เงียบ ๆ ไปเสีย”

“ก็ดีครับ” รพินทร์ตอบพร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง “ถ้าคุณหญิงกับคุณชายไม่ได้เป็นฝ่ายบอกให้ทั้งสองคนนั่นทราบ

เสียก่อน ก็ขอรับรองได้ว่า จะไม่มีโอกาสรู้จากผมหรือแงซาย แน่นอน”

“เราควรจะปิดเขาหรือ ตามความรู้สึกของคุณ?”

“มันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรเลยสักนิดเดียว และเหตุการณ์ก็ผ่านพ้นมาด้วยดีแล้ว รวมทั้งไม่เกิดปัญหาใดๆ ขึ้นอีกด้วย คุณชายคิดถูกแล้วที่เห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องเล่าให้คุณไชยยันต์และเมย์ทราบ เพื่อไม่ให้เปลืองหัวสมอง วันนี้ตลอดทั้งวัน เรามีงานที่หนักที่สุดรอให้ช่วยกันทำอยู่แล้ว ถึงแม้จะไม่ใช่งานที่ใช้แรงกายเลยก็ตาม”

“ปริศนาลายแทง...”

“ครับ นั่นแหละงาน ‘หนัก’ ของเราทั้งหมด”

“ให้ฉันรู้หน่อยได้ไหม ว่าวันนี้เราจะเริ่มกันอย่างไรสำหรับเวลาที่เหลืออีกทั้งวัน ก่อนตะวันตกดินค่ำนี้”

“ผมก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน อยากจะให้พวกเราทั้งหมดใช้เวลาที่เหลือพักผ่อนเอาแรงกันไว้ให้เต็มที่ จนกว่าจะถึงเวลานั้น และระยะเวลาระหว่างนี้ เลิกคิดถึงเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากจะช่วยกันคิดในประโยคสั้นๆ เพียงไม่กี่ประโยคที่คนตายเมื่อสี่ร้อยปีก่อนนี้เขียนเอาไว้ให้เราคิด”

แล้ว ‘พรานไพรใจฉกาจ’ ของหล่อนก็ผละไปปฏิบัติหน้าที่ของเขา เยี่ยงลูกจ้างผู้ขยันขันแข็ง

ชั่วไม่นาน ระเบิดทุกลูกที่ฝังไว้ก็ถูกตามเก็บมาบรรจุ หีบของมันตามเดิมอย่างเรียบร้อย กลับขึ้นมารวมกลุ่มพร้อม

หน้ายังที่พักอีกครั้งในคราวนี้ บุญคำสะพายย่ามผ้าขาวม้า ห่ออะไรไว้ภายในมาด้วย พอมาถึง ได้โอกาสเหมาะก็เดินตรงทรุดกายนั่งเบื้องหน้าของนายใหญ่และนายหญิง แก้ห่อออกแบสิ่งที่บรรจุอยู่ภายในให้ดู

เชษฐา ดาริน จ้องเขม็งลงไป ก็มองเห็นหัวของพืชชนิดหนึ่ง ขนาดเท่ากำปั้นเขื่อง ๆ ลักษณะคล้าย ๆหัวมันมือเสือ ผิวเต็มไปด้วยปุ่มป่ำ และมีรากฝอยเล็ก ๆงอกยุ่มย่ามออกไปรอบด้านหัวหนึ่ง วางอยู่ในนั้น ยังมีรอยดินปนทรายเปรอะเปื้อนอยู่แสดงว่าเพิ่งจะขุดงัดขึ้นมาจากพื้นดิน

"ดูมันไว้เสีย นายใหญ่ หน้าตามันเป็นอย่างนี้แหละ ไอ้ตัวต้นเหตุที่มันแห่กันมากวักมือเรียกเราเหย็ง ๆ อยู่เมื่อคืน"

หมอดารินทำหน้าเบ้ ห่อไหล่ลงอย่างขนลุก ส่วนเชษฐาจ้องอย่างพิจารณาถี่ถ้วน แล้วร้องเรียกรพินทร์ผู้กำลังทำอะไรง่วนอยู่ที่กองสัมภาระให้เข้ามาดูด้วย จอมพรานพอมองเห็นเข้าก็ยิ้มออกมานิดหนึ่ง มองหน้าบุญคำ

"นายใหญ่บอกให้เงียบ ๆ เฉย ๆ ไว้ไม่ใช่รึ บุญคำ แล้วดันไปขุดมันขึ้นมาทำไม?"

"นายใหญ่กับนายหญิงอยากจะเห็นหัวของมันที่บุญคำบอกไว้เมื่อคืนนี้ บุญคำก็เลยไปขุดมาให้ดูเห็นชัดกับตาอีกครั้งแต่ไม่ได้เล่าอะไรให้ใครฟัง"

"รูปร่างมันเป็นอย่างนี้หรือ ผู้กอง?"

เชษฐาถามเขาเบา ๆ

"ผมไม่เคยเห็นมาก่อนเหมือนกันครับ แต่ถ้าบุญคำไปขุดมาจากต้นของมันเหล่านั้น ก็ไม่มีอะไรต้องสงสัยอีก ดูที่หัว

ของมันนี่ ลักษณะก็ไม่ค่อยจะเป็นมงคลตานัก แต่ถึงอย่างไร มันก็ยังดูไม่น่าสยดสยองเท่าเหง้าของเห็ดกินคนที่เราพบที่ทะเล-สาบมรณะนั่น”

แล้วเขาก็หันไปถามสมุนขวา

“ขุดลงไปลึกเท่าไหร่ จึงจะพบหัวของมันนี่”

“ประมาณศอกเดียวเท่านั้น นาย”

“ไม้ล้มลุก มีลักษณะโน้มเอียงไปในประเภทพวกเครือเถา”

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำ ชักมีดโบวี่ออกมาเขี่ยหัวของมันดูอยู่ไปมา

“แต่ให้ตายเถอะ มันไม่น่าจะมีอิทธิฤทธิ์สำแดงปรากฏ-การณ์ได้น่าขนหัวลุกเช่นนั้นเลย”

“ตามปกติแล้ว มันจะเฮี้ยน ปรากฏตัวตนออกไปหลอกหลอนได้ก็ต่อเมื่อถึงฤดูออกดอกของมันเท่านั้น ดอกของมันเป็นสีม่วงคล้าย ๆดอกรัก แต่รูปร่างเหมือนกะโหลกผี บุญคำตรวจดูตลอดแล้ว ก็ไม่เห็นต้นไหนมันออกดอกเลยสักต้น ทั้งหลายแหล่มันก็คงมาจากไอ้มือบอนแงซายนั่นแหละ ที่ไปแกล้งฟันกิ่ง ถอนต้นมันขึ้นมาเหวี่ยงทิ้งเสียสองสามต้นเมื่อเย็นวานเท่ากับเป็นการไปปลุกมันขึ้นมา”

“ก็บุญคำเก่งในทางไสยเวทไม่ใช่หรือ แงซายก็คงอยากจะลองภูมิดูบ้างน่ะซิ ทีนี้สำคัญว่าตลอดเวลาน่ะ บุญคำนอนหลับปุ๋ยไม่รู้เรื่อง ฉันกับนายหญิงตะหากที่ตื่นอยู่เลยเจอดีเข้าก่อน ถ้าพรานใหญ่ไม่ปลุกบุญคำขึ้นมา ก็คงยังไม่รู้เรื่องอยู่นั่นแหละ”

เชษฐากล่าวปนหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ตาพรานเฒ่าเอามือเกาถบาลกรากๆ

"โธ่! นายใหญ่ลืมไปเสียแล้วหรือ ยามสองต่อจากไอ้แงซายก็คือยามของบุญคำ มันคงกะเอาไว้แล้วว่า พอหมดยามของมัน กลับเข้ามานอนสบาย บุญคำขึ้นไปอยู่ยามคนเดียวบนเนินนั่น เป็นต้องเจอเข้าแน่ๆ ไอ้แงซายมันเหลือร้าย ลองวิชาทุกคนนั่นแหละ แต่ตัวมันถูกไอ้แมงมุมหกขานั่นกัดมันก็ช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องให้ไอ้ส่างปาแก้ ไอ้พรรค์นี้มันน่าปล่อยให้ตายไปเสียตอนนั้นแหละดี พูดแล้วจะว่าคุย เรื่องอื่นบุญคำอาจแพ้มัน แต่เรื่องอย่างนี้อย่ามาลองบุญคำเลย เอาอยู่หมด ไม่แน่จริงไม่เผาซากไอ้ผีดิบมันตรัยวายวอดเป็นขี้เถ้าไปได้หรอก"

ดารินลืมตาโต ร้องออกมาเบาๆว่า

"นี่แปลว่าแงซายเล่นพิเรนทร์โดยเจตนาจริงๆหรือคะ พี่ใหญ่"

"พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ต้องถามรพินทร์ดู เพราะเขารู้เช่นเห็นชาติกันทุกอย่าง"

"อย่าไปสนใจอะไรกับคำพูดของบุญคำเลยครับ แงซายไม่ได้มีเจตนาอะไรหรอก"

รพินทร์ตอบไปเสียอีกอย่างหนึ่ง ด้วยสีหน้าเรียบๆ ของเขา ดารินจ้องตาเหมือนจะค้นหา แล้วว่า

"ฉันเพิ่งจะเห็นคุณออกรับแทนแงซายครั้งนี้เป็นครั้งแรก ก็รู้สึกดีใจด้วย ความจริงมันควรจะเป็นเช่นนั้นมานานแล้ว แต่ฉันเชื่อตามเหตุผลที่บุญคำพูดมานี่ทุกอย่าง"

"เหตุผลอะไรหรือครับ?"

"ก็เรื่องที่แกล้งไปยุยั่วให้มันออกมาอาละวาดสำแดงเดชขึ้นน่ะซิ เพื่อจะดูว่าบุญคำแก้ได้ไหม ก็ไม่ใช่เรื่องทุจริตคิดร้ายอะไรหรอก เพียงเพื่อหาเรื่องให้มันเกิดเหตุหวาดเสียวขนลุกขนชันขึ้นเล่นๆเท่านั้น แงซายจะต้องรู้ดีเท่าๆกับคุณว่า คืนนี้ถึงอย่างไรเสีย ไอ้พวกหมาป่าเหล่านั้น คงไม่มาโจมตีเราแน่นอนอยู่ว่างๆก็เลยคิดหาเหตุพิเรนทร์ลองดีบุญคำเล่น ใช่ไหมล่ะ?"

"ก็ควรจะถามแงซาย ไม่ใช่ถามผม"

"ฉันไม่ไปถามเขาหรอก เพราะไม่ได้ติดใจที่จะเอาเรื่องอะไรทั้งสิ้น คิดดูอีกทีก็ไม่อยากจะตำหนิเขา อาจเป็นได้ในข้อที่ว่า แงซายต้องการให้พวกเราทุกคนได้รู้เห็นในสิ่งที่เขารู้ ภายในอาณาจักรป่าดงพงไพรนี้ แต่แทนที่เขาจะบอกเราด้วยวาจาซึ่งเราอาจเห็นว่าเขาพูดมดเท็จไม่เข้าเรื่อง ก็เลยพิสูจน์โดยการกระทำให้เห็นกับตาเสียเลย เป็นการสอนให้เรารู้จักว่าอะไรเป็นอะไรจากพฤติการณ์ที่เกิดขึ้น ดีกว่าการบอกเล่าด้วยคำพูด ถึงคุณเองก็เคยใช้วิธีการเช่นนี้อยู่ตลอดเวลาแล้วไม่ใช่หรือ?"

"เราร่วมชีวิตคลุกคลีกันมานาน เดี๋ยวนี้คุณหญิงก็พอจะเข้าใจอะไรได้ดีแล้วนี่ครับ"

พรานใหญ่พูดชัดเจนแผ่วเบา มองประสานสายตาดารินอย่างเปิดเผย เขาหมายความตามที่พูดนั้นอย่างแท้จริง **ถูกแล้ว เดี๋ยวนี้ดารินเข้าใจถ่องแท้แล้วในทุกสิ่งทุกอย่าง เข้าใจในกฎเกณฑ์กติกาของป่า เข้าใจหยั่งซึ้งในเหลี่ยมคูอุปนิสัยใจคอของผู้ร่วมคณะทุกคน**

และเหนือกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง หล่อนเข้าใจเจ้าองค-รักษ์ประจำตัวผู้แสนจะลึกลับคนนั้นอย่างที่เขาเคยปรารถนา

จะให้หล่อนเข้าใจ เพื่อจะได้ขจัดความขัดแย้งระหว่างเขาและหล่อนลงเสียที

เชษฐาหัวเราะ สุภาพบุรุษในราชสกุลผู้เป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะผู้นี้ ซึมซาบอะไรต่ออะไรดีมาก่อนใครทั้งสิ้น เป็นผู้สงบสำรวม ไม่นิยมการต่อความยาวสาวความยืดกับใคร ได้บอกตัดบทกับบุญคำขึ้นว่า

"กำราบมันไว้ให้ดี บุญคำ อย่าให้มันออกเพ่นพ่านอีกเลยเป็นอันขาด เพราะอย่างน้อย คืนนี้เราก็คงจะต้องอยู่ที่นี่กันอีก"

"บุญคำรับรอง นายใหญ่ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้"

ตาพรานเฒ่ารับคำอย่างแข็งขัน

ขณะนั้นเอง ก่อนที่เชษฐาหรือรพินทร์จะสั่งการเช่นไรต่อไป เกี่ยวกับหัวว่านประหลาดหัวนั้น ไชยยันต์กับมาเรียผู้ช่วยกันตรวจข้าวของอยู่ทางหนึ่ง ชำเลืองสังเกตมาที่กลุ่มของเชษฐานานแล้ว เห็นกำลังมุงสนใจอะไรกันอยู่ ก็ชวนกันเดินตรงเข้ามาสมทบโดยเร็ว บุญคำพยายามจะเอาผ้าขาวม้าห่อปิดซ่อนไว้แต่ไม่ทัน ทั้งสองชะโงกหน้าเข้ามามอง แล้วถามขึ้นพร้อมกันว่า

"อะไรน่ะ?"

ทั้งสี่คนที่มุงล้อมเจ้าสิ่งนี้กันอยู่ก่อนแล้ว พากันนิ่งไป แต่แล้วก่อนที่จะทำให้เกิดพิรุธสงสัยอะไรมากมายต่อไป ท่านหัวหน้าคณะก็ย้อนถามขึ้นเรียบ ๆ ว่า

“ก็แกว่ามันเป็นอะไรล่ะ?”

ไชยยันต์จ้องอย่างไม่สนใจอะไรนัก

“รูปร่างคล้าย ๆ มันมือเสือ ทำไม พอจะเอามาต้มหรือเผากินได้กระมัง”

บุญคำทำหน้าพิกล บอกว่า

“เห็นจะกินไม่ได้หรอกนายทหาร มันเป็นว่าน ประเภทมีพิษ เบื่อเมา”

“ว่านอะไร แล้วไปเอามาจากไหน?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามติดต่อมาโดยเร็ว บุญคำชักอึกอักตอบไม่ถูก มองหน้านายใหญ่ เชษฐาก็เลยกลบเกลื่อนมาแทนว่า

“ว่านอะไรก็ไม่รู้ บุญคำไปขุดพบจากต้นของมันที่ขึ้นอยู่ริมธารน้ำข้างล่างนั่น เห็นรูปร่างมันแปลกดี ก็เลยเอาขึ้นมาให้ดู ตัวแกเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อนเหมือนกัน”

“ไม่เคยเห็นแล้วทำไมถึงรู้ละว่า มันมีพิษเบื่อเมา ฉันว่าเราน่าจะหมกไฟเผาดู บางทีอาจกินได้ เราไม่ได้กินพืชผักกันมานานแล้วไม่ใช่หรือ”

คำพูดของไชยยันต์ ทำเอาตาเฒ่าแทบจะสะดุ้งโหยง หดคอลงทำตาเหลือก ดารินค้อนเพื่อนชายของหล่อน

“ตะกละไม่เข้าเรื่อง ไชยยันต์ ดูสารรูปของมันซิ ว่าน่าจะเอามาเป็นอาหารได้หรือ อยากกินก็ได้ เชิญกินไปคนเดียวประเดี๋ยวฉันจะให้บุญคำเผาไฟให้เธอกินเอาไหม”

ไชยยันต์ทำหน้าเหรอหรา มองคนโน้นทีคนนี้ทีอย่างไม่รู้เรื่อง รพินทร์จึงถือโอกาสสั่งมา

"เอาไปทิ้งเสียเถอะ บุญคำ"

บุญคำจัดการจะห่อหัวว่านอีกครั้ง แต่แล้วก็ต้องชะงักไปอีก เพราะเสียงทักขัดขึ้นเสียก่อน

"เดี๋ยว!"

เจ้าของเสียงคือมาเรีย ผู้ตลอดเวลายืนจ้องพิจารณาอยู่เงียบ ๆ ขณะที่ร้องทัก หล่อนค่อย ๆ ทรุดกายลงนั่งคุกเข่าตรงหน้าของว่านหัวนั้น ขอมีดโบวี่จากมือเชษฐาไปเขี่ยพิจารณาโดยถี่ถ้วน ลักษณะแสดงว่าสะดุดเข้ากับความเอะใจบางอย่าง ทุกคนนิ่งเงียบไปอีกครั้ง เพราะตระหนักดีว่า อดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมัน เป็นผู้เชี่ยวชาญอยู่ไม่น้อยในด้ายพฤกษศาสตร์ อย่างน้อยที่สุดสามีผู้ล่วงลับของหล่อน ก็อุทิศตนตลอดทั้งชีวิตเพื่อการศึกษาค้นคว้าในด้านนี้อยู่แล้ว และตลอดเวลาหล่อนเองก็ติดตามศาสตราจารย์ผู้สามีไปทุกป่าในทุกมุมโลก เกี่ยวกับงานประเภทเดียวกันในฐานะผู้ช่วย ความสนใจของหล่อนที่มีต่อหัวว่านชนิดนั้น ทำให้อีกสี่คนลอบมองตากัน

มาเรียพินิจอยู่เป็นเวลานาน ก่อนที่จะเงยขึ้นมองไปทางบุญคำ ถามเป็นภาษาพม่าว่า

"ลักษณะใบและต้นของมันเป็นอย่างไร?"

ระหว่างที่ตาพรานเฒ่ายังลังเล หล่อนก็กล่าวต่อมาว่า

"ลักษณะเป็นประเภทเครือเถาใช่ไหม ใบเป็นแฉกฝอยเล็ก ๆ?"

"ใช่ นายแหม่ม"

มาเรียหันไปทางพรรคพวกทุกคน วางด้านคมของมีดลงไปบนหัวว่านนั้น บอกว่า

"ถ้าเนื้อในมีลักษณะคล้าย ๆ เยลลี่สีดำคล้ำ เป็นยางเหนียว มีกลิ่นขึ่นเขียวจัด มันก็น่าจะเป็นหัวของว่านชนิดหนึ่งที่ฉันกับสเตเกลเคยพบมาแล้วในป่าลึกแถบอเมริกาใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแถวลุ่มน้ำอะเมซอน ซึ่งคุณสมบัติของมันก็คือยาพิษอย่างแรง พอ ๆ กับไซยาไนด์ ทุกคนจะให้ฉันลองผ่าดูไหม?"

สี่คนมองดูมาเรียอย่างแปลกใจ เชษฐาพยักหน้า

"ลองดูก็ได้ เมย์"

แหม่มสาวเม้มริมฝีปาก ค่อย ๆ กดคมมีดผ่ากลางหัวว่านลงไปอย่างช้า ๆ แล้วแบะออกให้ขาดเป็นสองซีก

ตรงตามที่หล่อนบอกไว้ล่วงหน้าทุกอย่าง เนื้อในของมันมีลักษณะคล้าย ๆวุ้นแข็งสีดำ เต็มไปด้วยยางเหนียวข้น มาเรียยกปลายมีดอันเป็นตำแหน่งที่กดคมผ่าลงไป ขึ้นมาดมห่าง ๆ จมูก ไม่พูดคำใดทั้งสิ้น ส่งมีดเล่มนั้นไปให้เชษฐา ท่านหัวหน้าคณะทดลองดมดูบ้างอย่างระมัดระวัง แล้วทำหน้าสะอิดสะเอียน

"กลิ่นชวนอาเจียน" เขาพึมพำเบา ๆ

"ยังคิดอยากที่จะเผาหรือต้มกินอีกไหม ไชยยันต์?"

ดารินถาม

"เมย์ คุณรู้จักหัวพืชชนิดนี้ดีมาก่อนแล้วหรือ?"

ไชยยันต์กระซิบถามเมียแหม่มของเขาอย่างทึ่ง ๆ

"ก็ไม่ดีนัก แต่เคยเห็นสเตเกลเคยพยายามเสาะค้นหาเพื่อนำไปวิเคราะห์สารที่ประกอบอยู่ในตัวของมัน ฉันเป็นแต่เพียงผู้ช่วยเขา สำหรับงานเสาะแสวงหาในป่าเท่านั้น ไม่เคยรู้อะไรในห้องแล็บ พืชชนิดนี้หาได้ไม่ง่ายนัก"

"สามีของคุณเรียกต้นพืชชนิดนี้ว่าอะไร?"

พรานใหญ่ผู้ยืนเงียบอยู่ตลอดเวลา ถามเป็นครั้งแรก

"มีชื่อเป็นละตินยาวเหยียดว่าอะไรฉันก็จำไม่ได้แล้ว แต่พวกคนป่าในแถบนั้นเรียกเป็นภาษาของเขา แปลออกมาง่ายๆ ว่า 'ว่านผี' ไม่มีสัตว์ชนิดไหนกล้าแตะต้องใบ กิ่ง และส่วนประกอบทุกส่วนของมันเลย ยางจากใบถ้าเข้าตาอาจทำให้ตาบอด ถ้ากินเข้าไปก็ตาย แต่ปริมาณของพิษจะรวมกันอยู่ที่หัวซึ่งฝังอยู่ใต้ดินของมัน"

"ก็เห็นจะชัดแล้วค่ะ พี่ใหญ่ หากคำบอกเล่าของเมย์นี่เราจะถือว่าเป็นรายงานข่าวจากการค้นคว้าทางพฤกษศาสตร์สาขาสมุนไพร มันก็ใกล้เคียงกันกับที่เราพบเห็น และจากคำบอกเล่าของบุญคำแทบทุกอย่าง มันต้องเป็นว่านชนิดเดียวกันนั่นแหละ" หมอดารินกระซิบกับพี่ชายเป็นภาษาไทย

เชษฐาส่งมีดของเขาที่มาเรียใช้ผ่าหัวว่านไปให้ตาเฒ่าบุญคำ

"เอาไปทิ้งเสีย บุญคำ แล้วขัดล้างมีดเล่มนี้ให้สะอาดด้วย"

บุญคำปฏิบัติตามคำสั่งของนายใหญ่โดยเร็ว รีบหอบเอาหัวว่านและมีดเล่มนั้นเดินผละลงไปยังธารน้ำเบื้องล่าง

ไม่มีใครพูดหรือแสดงความสนใจกับว่านมหาภัยนั้นอีก

สำหรับมาเรียนั้น ทั้งเชษฐา ดาริน และรพินทร์ เชื่อว่าหล่อนคงจะรู้จักมันในด้านพิษร้ายอย่างเดียวเท่านั้น คงไม่ทราบอะไรที่ลึกซึ้งไปกว่านี้ เพราะสังเกตดูว่าหล่อนไม่ได้พูดอะไรอีก ซึ่งก็เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องบอกให้หล่อนทราบ

ตลอดระยะเวลาครึ่งของวันช่วงแรก จากเช้าถึงเที่ยง ทั้งคณะปล่อยเวลาให้ผ่านไปกับการพักผ่อนและสนทนากัน ในปัญหาซึ่งกำลังจะมาถึงภายหลังเมื่อตะวันตกดินไปแล้ว คงมีแต่แงซายเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ขออนุญาตออกเดินสำรวจภูมิประเทศแวดล้อม และหายเงียบไปโดยไม่มีใครรู้ว่าเจ้าคนใช้พิเศษของคณะหายไปทางทิศไหน ทุกคนรู้ว่าแงซายแสดงออกให้เห็นถึงความเพียรพยายามอย่างสุดขีดผิดไปกว่าทุกครั้ง ที่จะให้ปรุโปร่งต่อพื้นภูมิประเทศแถบนี้มากที่สุด เพื่อการแสวงหาลู่ทางโดยไม่จำเป็นจะต้องกระตุ้นเตือนขอร้อง

ตลอดเช้าวันนี้ เจ้าคนที่เงียบขรึมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่พูดจาคำใดกับใครเลย แม้แต่กับพวกพรานพื้นเมืองอันอยู่ในฐานะเพื่อฝูงทั้งหลาย หากแต่ซึมสงบ แววตาเต็มไปด้วยความคิดนานัปการโดยไม่มีใครอ่านใจออก แล้วจู่ๆก็เข้ามาขออนุญาตพรานใหญ่กับท่านหัวหน้าคณะ เพื่อออกไปตระเวนพื้นที่ จากนั้นก็หายไปหลายชั่วโมงโดยไม่มีวี่แววว่าจะโผล่กลับมาเมื่อใด แต่ไม่มีใครเป็นห่วงนัก เพราะรู้มือดีอยู่แล้ว

"มันจะไปไหน ก็ให้มันไปเถิดครับ แต่ไม่เกินค่ำวันนี้ แง-ซายจะต้องกลับมา"

พรานใหญ่บอก

ประมาณบ่ายโมงเศษ แงซายผู้หายไปตั้งแต่เวลาประมาณ 10 นาฬิกายังไม่กลับมา รพินทร์ก็เข้ามาบอกกับคณะนายจ้างของเขา เพื่อจะออกสำรวจบริเวณด้วยอีกคนหนึ่ง

"จะไปตามแงซายหรือ?"

"เปล่าครับ ไม่มีอะไรจำเป็นที่จะต้องตามแงซาย ผมอยากจะออกตรวจไปตามลำพัง จากระยะเวลาที่พอเหลืออยู่นี่บางทีอาจได้ความคิดอะไรเพิ่มขึ้น"

"แงซายหายป๋อมไปคนหนึ่งแล้ว เราไม่ต้องการให้คุณหายไปอย่างไม่รู้เบาะแสอีกคนหนึ่ง"

ดารินรอบคอบเสมอ

"เพราะฉะนั้นบอกให้แน่นอนมาก่อนดีกว่าว่า คุณจะไปทางด้านไหน ใช้เวลาประมาณสักเท่าไหร่?"

"ผมจะไปภายในเวลาไม่เกิน 2 ชั่วโมงเป็นอย่างช้า แต่จะไปด้านไหนก็ยังบอกไม่ได้แน่นอนเหมือนกัน ว่าจะตรวจไปเรื่อย ๆ"

เชษฐาหันไปปรึกษาหารือกันเองในหมู่ของเขา แล้วว่า

"เราทุกคนไม่อยากจะนั่งรอเฉย ๆ อยู่ในที่พักนี่ ผู้กอง เพราะฉะนั้นเราสี่คนจะไปกับคุณด้วย จะได้ช่วยกันคิดค้นหาลู่ทาง ให้พวกนี้เฝ้ารออยู่ที่นี่ก็แล้วกัน มีอะไรขัดข้องไหม?"

"ไม่ขัดข้องครับ"

สี่คนแยกกันไปตระเตรียมตัว ชั่วไม่นานก็พร้อม รพินทร์เรียกบุญคำมาสั่งกำชับให้คุมที่พักไว้ ไม่ให้ใครออกไปไหนทั้งสิ้น แล้วนำนายจ้างทั้งสี่ของเขาออกจากแค้มป์ในลักษณะเดินตรวจภูมิประเทศไปเรื่อย ๆ โดยไม่รีบร้อนและไม่มีจุดหมายที่ตั้งไว้แน่นอนก่อน

ผ่านลงธารแคบ ๆ ใต้ที่พักตัดขึ้นยังฟากเนินตรงข้าม ตรงไปยังตำแหน่งป่าปรงอันเป็นหลุมที่พักของนายชด ประชากร

กับหนานอิน ที่ค้นพบไว้ก่อนแล้วเมื่อวานนี้ จากนั้นก็บ่ายหน้าไปยังเนินลาดด้านใต้ อันเป็นบริเวณที่ไชยยันต์กับมาเรียปะทะกับฝูงหมาป่ากระหายเลือดเป็นครั้งแรก ตลอดเส้นทางที่เดินรวมอยู่กันไป ต่างพยายามใช้สายตาตรวจภูมิประเทศอย่างพินิจพิจารณาไปเป็นลำดับ จากเหลี่ยมมุมของขอบขุนเขาใหญ่น้อยที่แวดล้อมอยู่ทั้งใกล้และไกล

ประมาณหนึ่งชั่วโมงให้หลัง จอมพรานก็นำคณะนายจ้างทั้งสี่ขึ้นมานั่งพิจารณาภูมิประเทศอยู่บนยอดบริเวณหนึ่งของเขาด้านใต้ มองลงไปเบื้องล่าง แลเห็นภาพ 'นางนอน' อันเกิดจากที่ราบสูงและที่ราบต่ำพร้อมทั้ง 'ศิวะเทพ' อย่างถนัด

เป็นครั้งแรกที่คณะนายจ้างทั้งสี่ มีโอกาสได้มองเห็น 'เนินพระจันทร์' ชัดเจนอีกครั้ง ภายหลังจากที่ได้เดินลงจากเขาลูกนี้ลงไปตั้งแต่วานซืน มันเป็นตำแหน่งบริเวณของพื้นที่อันสวยงามที่สุดของภูมิประเทศภาพ 'นางนอน' ทั้งหมด

ทั้งหมดนั่งพักพิจารณาอยู่เงียบ ๆ ดารินเอากล้อง ออกมาส่องกราดสูงต่ำไปรอบ ๆ ส่วนไชยยันต์และมาเรียใช้มองด้วยสายตาเปล่า เวลาดังกล่าวนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ เอาแผนที่ฉบับคำแปลออกมาคลี่กางกับพื้น โดยมีเชษฐาเข้ามาชะโงกดูอยู่ด้วย

และโดยยังไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ท่านหัวหน้าคณะใช้ก้านดอกหญ้าที่ถือติดมืออยู่ ชี้วนลงไปยังตำแหน่ง 'เนินพระจันทร์' ที่ระบุไว้ในแผนที่ เมื่อรพินทร์เหลือบขึ้นสบตา เชษฐาก็ชี้มืออีก

ข้างหนึ่งลงไปยังภูมิประเทศ 'เนินพระจันทร์' ที่เห็นตำตาเด่นชัดอยู่เบื้องล่าง

"ลองช่วยกันคิด...ผู้กอง...ว่าทำไมเจ้าของลายแทงจึงเจาะจงให้เราต้องขึ้นไปรออยู่บนเนินลูกนั้นโดยเฉพาะด้วย เพื่อรอให้ 'ปิ่นพระศิวะฉายแสง' เท่าที่เรามองเห็นภูมิประเทศจริงทั้งหมดในขณะนี้ มันเป็นภูมิประเทศเปิดโล่ง ไม่มีเหลี่ยมมุมอะไรบังเลย สำหรับทุ่งหญ้าข้างล่างนั่น การที่จะอยู่บน 'เนินจันทร์' หรือเนินส่วนอื่นๆ ในละแวกใกล้เคียง ก็ไม่น่าจะมีอะไรผิดแผกเป็นพิเศษออกไป สำหรับการรอดูพระจันทร์ขึ้นในบริเวณนี้ทั้งหมด มันจึงต้องน่าจะมีความหมายลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่ง แฝงอยู่ในคำสั่งลายแทงนี้ด้วย ถึงได้กำหนดเจาะจงไว้เช่นนั้น"

รพินทร์ทอดสายตาหรี่ลงไปยังตำแหน่ง มอนส์ เว-เนรีส หรือเนินเหนือเชิงกรานของภาพ 'นางนอน' มหึมาที่ทอดร่างขวางอยู่เบื้องล่างต่ำลงไปเหมือนกับว่า จะปลุกให้นางผู้นิทราสนิทนิ่งอยู่นั้น ตื่นขึ้นมาเฉลยความนัยของปัญหา

"ผมก็คิดอย่างคุณชายเหมือนกัน ในข้อที่ว่า ทำไมถึงต้องขึ้นไปอยู่บนนั้นด้วย ภายหลังตะวันตกดินไปแล้ว แต่ขณะนี้คิดไม่ออกจริง"

"ที่พักของเราจากภาพที่เห็นนี้ ผมเข้าใจว่าคงจะอยู่ในระหว่างปลายมุมเนินสามเหลี่ยม ที่เว้าหายไปทางฝั่งโน้นใช่ไหม?"

"ครับ แต่ในขณะนี้ส่วนโคกสูงขึ้นมานั่นบังไว้ ทำให้มองไม่เห็น เว้นแต่เราจะไต่เขาลูกนี้ขึ้นไปสูงกว่านี้อีก หรือมิฉะนั้น

ก็เดินอ้อมตามไหล่เขานี้ไปทางด้านตะวันออก ก็พอจะสังเกตเห็นที่พักของเราได้"

"ประเดี๋ยวจะเอากันยังไง พอกลับลงไป ก็เคลื่อนย้ายของทั้งหมดของเรา ขึ้นมารอคอยกันอยู่บริเวณเนินนั่นหรือ"

"ก็ควรจะต้องเป็นเช่นนั้นครับ ถ้าหากเรายึดถือตามคำสั่งของลายแทงเป็นหลักปฏิบัติ เก็บของทุกชิ้นอย่างเตรียมที่จะออกเดินทางได้ และขนกันขึ้นมาชุมนุมพักรอคอยอยู่บนเนินนั่น เป็นความหมายว่า ในทันทีที่มองเห็นลู่ทางอย่างที่ลายแทงบอก เราก็จะตัดขึ้นตามทางที่เห็นนั้นในทันที เป็นการเดินกันในเวลากลางคืน ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องพิสดารมาก ผมก็ยังนึกไม่ออก ว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไร แต่เราก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ความหมายของคำสั่ง กำหนดไว้อย่างชัดเจนที่จะให้เราตัดขึ้นเทือกพระศิวะในเวลากลางคืนเลยทีเดียว มิฉะนั้นจะไม่เขียนไว้ด้วยประโยคเช่นนี้"

ท่านหัวหน้าคณะยกมือขึ้นลูบปลายคาง

"ไชยยันต์ คืนนี้พระจันทร์ขึ้นและตกเวลาเท่าไหร่?"

สหายของเขาล้วงไดอารี่ประจำตัว ซึ่งมีปฏิทินรวมอยู่ด้วยขึ้นมาเปิดขึ้น

"ขึ้นบ่ายสี่โมงเศษ ตกหลังเที่ยงคืนเล็กน้อย"

"พระจันทร์วันขึ้น 5 ค่ำ น่าจะต้องขึ้นวันกว่าเวลาที่ปฏิทินของเธอบอกมาก และต้องตกเร็วกว่านั้นด้วย"

ดารินแย้งมา เพื่อนชายยักไหล่

"ก็ไม่แน่เหมือนกัน บางทีปฏิทินอันนี้อาจคลาดเคลื่อนหรือพิมพ์ผิดก็ได้ มันเป็นแต่เพียงสมุดไดอารี่ที่พิมพ์แจกกันตาม

ธรรมดาเท่านั้น ซึ่งฉันก็บังเอิญมีติดตัวมาด้วย ถ้าเรารู้ล่วงหน้าเสียก่อนว่า จะต้องค้นหาเวลากันให้แน่นอนในเรื่องนี้ ฉันก็จะได้ค้นหาเวลามาให้ตายตัวแน่ ๆ ให้ถือเสียว่า เวลาขึ้นหรือตกของพระจันทร์ในปฏิทินนี้ เป็นเวลาที่อนุมานก็แล้วกัน”

มาเรียเงยหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้าสีเทา ซึ่งเริ่มจะขมุกขมัวลงเพราะหมอกทึบเบื้องบน และมองไปทางตะวันออกอันมีทิวเขาสูงบังอยู่ลิบ ๆ แล้วถามเชษฐาว่า

“ขณะนี้เวลาเท่าไหร่คะ พี่ใหญ่?”

“อีก 15 นาที สามโมงเย็น”

“ฉันก็มีความเห็นอย่างเดียวกับที่น้อยว่า คืนพระจันทร์ขึ้น 5 ค่ำ ควรจะขึ้นเร็วกว่าปฏิทินสับปะรังเคของไชยยันต์บอกไว้ ป่านนี้อาจโผล่พ้นขอบฟ้าขึ้นมาแล้วก็ได้ แต่มีเหลี่ยมเขาบังอยู่ หรือต่อให้ลอยขึ้นมาบนฟ้าแล้วก็ตาม เราก็ยังไม่เห็นเพราะเป็นเพียงเสี้ยวบาง ๆประกอบกับเมฆหมอกหนา และตะวันยังไม่ตกดิน จึงเห็นยาก”

“ก็เราจะไปสนใจกับพระจันทร์ตอนนี้ก่อนทำไม ไม่ว่าจะโผล่ขึ้นมาบนฟ้าแล้วหรือไม่ตามคำสั่งของลายแทง บอกว่า ‘ปิ่นพระศิวะฉายแสงขึ้นเมื่อใด’ นั่นก็แปลชัดอยู่แล้วว่า ต้องรอให้ตะวันตกดินไปเสียก่อน จันทร์เสี้ยวจึงจะปรากฏแสง สรุปก็คือ เราควรสังเกตพระจันทร์ในเวลาค่ำแล้ว ถึงจะพยายามค้นหาตอนนี้ ก็มองไม่เห็นอยู่วันยังค่ำ และไม่น่าจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาทั้งสิ้น”

“เรากลับลงไปยังที่พักได้แล้วครับ เพื่อจะได้เตรียมขนย้ายขึ้นไปอยู่บนเดินนั่นก่อนตะวันตกดิน”

รพินทร์ ไพรวัลย์ บอก

ทุกคนคว้าไรเฟิลประจำตัว ลุกขึ้นยืนตามเขาโดยเร็ว

อากาศเริ่มจะทวีความเย็นอย่างน่าคิดลงทุกขณะ ระหว่างที่พรานใหญ่นำนายจ้างทั้งสี่ของเขาตัดเขาบ่ายหน้ากลับที่พัก มันเย็นผิดไปกว่าเมื่อ 2 วันก่อนนี้มาก

ขณะที่ทั้ง 5 คนกลับลงมาถึงที่พัก บุญคำกับพวกพรานพื้นเมืองจัดเตรียมอาหารมื้อเย็นไว้เรียบร้อยแต่วัน แงซายนั้นกลับมาถึงก่อนแล้วประมาณ 10 นาที เชษฐาสั่งให้ทุกคนกินอาหารกันให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว ซึ่งมันก็เป็นเสบียงมื้อสุดท้ายแล้วจากเนื้อย่างรมควันที่เหลือ พอเสร็จสรรพ ก่อนที่ความมืดจะโรยตัวลงมาพรานใหญ่ก็บอกให้คนของเขาเก็บข้าวของในลักษณะย้ายแค้มป์เตรียมเดินทางด่วน

“เราจะยังไม่ไปไหนไกลทั้งสิ้น แต่จะขึ้นไปรออยู่บนใจกลางเนินพระจันทร์ก่อนค่ำวันนี้”

เขาประกาศกับคนของเขาทุกคน เพื่อให้เข้าใจในจุดมุ่ง-หมาย

ระหว่างการบรรจุของลงหีบห่อ ผูกและมัด ท่านหัวหน้าคณะก็เรียกแงซายผู้เงียบขรึมอยู่ตลอดเวลา ให้เข้ามาอยู่ตรงหน้า ท่ามกลางพรรคพวกของเขาและพรานใหญ่

“แกหายไปทั้งวัน แงซาย มองเห็นลู่ทางอะไรคืบหน้าบ้างไหม?”

จอมพเนจรสั่นศีรษะแช่มช้า

“แงซายยังมองไม่เห็นอะไรคืบหน้า นายใหญ่”

"แกตระเวนไปทางด้านไหนบ้าง?"

พรานใหญ่ถามขณะที่จ้องหน้า

แงซายชี้ไปทางเขาศิวะเทพ และทำมือวนเป็นรูปครึ่งวงกลม

"ผมไปไกลทางด้านตะวันตกโน่น หลังเขาศิวะเทพแล้ววกอ้อมขึ้นไปด้านเหนือจนชิดเทือกใหญ่ แต่ไม่ช่วยให้ได้ความคิดอะไรขึ้นมาเลย ทุกยอดเขา ทุกเส้นหญ้า มีความลี้ลับอยู่ในตัวของมันเองทั้งสิ้น ผู้กองนำคณะเจ้านายขึ้นไปบนยอดเขาด้านใต้นั่นไม่ใช่หรือ"

"ใช่ เราขึ้นไปบนนั้น และมองย้อนกลับลงมายังภูมิประเทศเบื้องล่างนี่"

ดารินเป็นผู้กล่าวแทน

"แต่ก็ไม่ช่วยให้เราฉลาด หรือมองเห็นความสำเร็จใด ๆ เพิ่มขึ้นเลย จึงอยากจะถามทางด้านเธอดูบ้าง"

ทุกคนเห็นแงซายนั่งชันเข่า หลับตานิ่งไปชั่วขณะ เอามือทั้งสองลูบที่เรือนผมหยักเป็นคลื่นยาวปรกท้ายทอย ครู่หนึ่งก็ลืมตาขึ้น

"เรากำลังจะเคลื่อนย้ายไปบนเนินพระจันทร์เดี๋ยวนี้หรือผู้กอง?"

รพินทร์ก้มศีรษะลง

"ใช่ โดยคำสั่งของลายแทง"

"ถ้าเช่นนี้ เวลาสำคัญของเราก็มาถึงแล้ว ผมเพิ่งจะมาเชื่อแน่เอาเดี๋ยวนี้เองว่า ปัญหาใด ๆ ก็ตาม ที่เราพยายามใช้ปัญญาขบคิดกันอยู่ตลอดทั้งวันนี้ มันจะไม่เกิดผลขึ้นเป็นอันขาด จนกว่า

จะขึ้นไปอยู่บนเนินพระจันทร์ หลังตะวันลับฟ้าไปแล้ว คืนนี้มันจะหนาวเย็นผิดไปกว่าทุกคืนยิ่งนัก และถ้าเราหาทางขึ้นไม่สำเร็จ ผมเกรงว่าเราจะดำรงชีวิตอยู่รอดต่อไปอีกไม่ได้ เพราะไม่มีสัตว์ชนิดใดเหลืออยู่ในละแวกนี้ เพื่อให้เป็นอาหารของเราได้อีกเลย หมาป่าฝูงนั้นต้อนลงป่าล่างไปหมดสิ้นแล้ว พืชที่จะใช้เป็นอาหารก็หาไม่ได้เลยนอกจากหญ้า”

คำพูดของแงซาย ทำให้ฝ่ายนายจ้างพากันนิ่งเงียบกันไปหมด

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มเยือกเย็น

“พวกเราทุกคนรู้กันมาล่วงหน้าแล้ว แงซาย ว่าคืนนี้ถ้าเราตัดทางขึ้นเทือกพระศิวะไม่ได้ตามลายแทง ก็หมายถึงว่าพินาศกันทั้งหมด คืนนี้มันจึงเป็นคืนที่ตัดสินอนาคตของเราทุกคนว่า จะอยู่หรือจะตาย ซึ่งเราจะได้รู้กันชั่วไม่นานนี่แหละ”

กล่าวจบ เขาก็เรียกบุญคำเข้ามา

“เตรียมยาป้องกันหนาวสำหรับพวกเราทุกคน แจกจ่ายให้ครบจำนวนโดยประหยัดที่สุด ยกเว้นนายแหม่มคนเดียวไม่ต้องให้”

แล้วเขาก็เคลื่อนเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้ามาเรีย ผู้มีไชย-ยันต์ยืนเคียงโอบไหล่อยู่ ยิ้มให้อย่างปลุกปลอบใจ

“เมย์ คุณอาจลำบากกว่าทุกคนในคืนนี้ แต่ถ้าจำเป็นเราจะไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากความปลอดภัยในชีวิตคุณเท่านั้น”

สามียืนอึ้ง แต่เมียแหม่มหัวเราะเสียงใส ไม่หวั่นต่อสิ่งใดทั้งสิ้น

"ไม่ต้องห่วงฉัน ไพรวัลย์ เดี๋ยวนี้ฉันคุ้นเคยดีแล้วกับสภาพดินฟ้าอากาศของที่นี่ ต่อให้เดินลุยไปบนหิมะ ก็เชื่อว่าไปไหว ขอให้คุณตั้งใจในการนำทางให้ดีที่สุดเถิด ชีวิตของพวกเราทุกคนขึ้นอยู่กับคุณคนเดียวเท่านั้น"

พรานใหญ่ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง พลางถอยห่างออกมาตรวจดูความเรียบร้อยของขบวน บุญคำผสมยาเสร็จ รินใส่ถ้วยพลาสติกแจกจ่ายให้แก่ทุกคน เพื่อเป็นภูมิคุ้มกันต่อสู้กับความหนาวเย็นในคืนนี้ ท้องฟ้าเริ่มจะขมุกขมัวลงทุกขณะ พร้อมด้วยความเย็นที่แผ่จับไปทุกยอดหญ้า

เมื่อเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม จอมพรานก็โบกมือให้สัญญาณนำขบวนทั้งหมดเคลื่อนตามร่องเนิน บ่ายหน้าขึ้นพื้นที่ราบสูงด้านบนอย่างเงียบ ๆ

ทั้งหมดพากันเดินด้วยอาการอันสงบปราศจากความรีบร้อน ท่ามกลางความมืดที่เริ่มจะแผ่คลุมลงมาในหุบเทือกพระ-ศิวะ ไม่มีใครเอ่ยพูดคำใดกันทั้งสิ้น ในระหว่างการเดินช่วงระยะทางสั้น ๆ นั้น บังเกิดความเงียบเหงาขึ้นอย่างประหลาดผิดไปจากทุกครั้ง

ทุกคนล้วนจมอยู่ในภวังค์คิด...ถูกแล้ว เขาเหล่านี้ทั้งหมดล้วนตระหนักได้ดีว่า คืนนี้เป็นคืนสุดท้ายแล้ว สำหรับการตัด-สิน อนาคตระหว่างอยู่หรือตาย ณ ดินแดนอาถรรพณ์ที่แวดล้อมไปด้วยมฤตยูน้ำแข็งแห่งนี้ **คนเรามีสิทธิ์ที่จะคิดเข้าข้างตนเองได้เสมอ แต่ในส่วนลึกของความคิดที่เข้าข้างตนเองนั้นก็ยังอดที่หวาดระแวงพรั่นพรึงต่ออนาคตที่ยังมองไม่เห็นเสีย**

มิได้ แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ทั้งชีวิตของเขาเล่นอยู่กับเกมเสี่ยงตายมาโดยตลอด

ความหวังของเขา บัดนี้มีอยู่ไม่ถึงครึ่ง!

ณ พื้นที่ราบโล่ง ในกลางบริเวณพิวบิก แอเรีย ซึ่ง อุดมไปด้วยหญ้านุ่มเขียวสดประหนึ่งพรมกำมะหยี่ที่ปูลาดอยู่ใต้ฟ้ากว้าง พรานใหญ่สั่งให้หยุดขบวนปลงหาบลงตรงนั้น ทั้งหมดทรุดกายลงนั่งรวมหมู่ แหงนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ซึ่งบัดนี้มืดสนิทลงแล้ว ได้ยินแต่เสียงลมบนครางอยู่หวีดหวือ บรรยากาศข้นหนัก มีละอองน้ำแทรกปะปนอยู่แทบทุกอณู จนทำให้ร่างกายและเสื้อผ้าที่นุ่งห่มกันอยู่ในขณะนี้เปียกชื้น

มาเรียมีอาการหนาวสะท้านอยู่เป็นระยะ ภายใต้เสื้อแจ็กเกตหนังบุนวมหนาของเชษฐาซึ่งสละให้ ส่วนคนอื่นๆ ปราศจากอาการสะดุ้งสะเทือนต่อสภาพอันเย็นยะเยือกราวกับอยู่ขั้วโลกเหนือ เพราะอำนาจยาร้อนของบุญคำ ซึ่งทำให้อุณหภูมิในกายสูงราวกับมีเตาไฟเข้าไปผิงอยู่ทุกเม็ดเลือด

บุญคำจุดธูปขึ้นเจ็ดดอก ยกขึ้นจบบูชาเหนือหัว บนบานศาลกล่าวภาวนาอะไรของแกอยู่ครู่ ก็นำไปปักยังพื้นหญ้าบริเวณหนึ่ง ทุกคนมองดูการกระทำของแกอย่างสงบ ไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น

ท่ามกลางความเงียบสงัด ที่ไม่มีใครคิดอยากจะเอ่ยคำใดขึ้นเลยนั้น ท้องฟ้ายามราตรีที่ปกคลุมไปด้วยเมฆหมอกดูทะมึนมืดไปหมด ก็เริ่มปรากฏเงาของแสงจางๆ ขึ้นทางด้าน

ตะวันตก แล้วไม่นานต่อมาเมื่อธูปของบุญคำที่ปักไว้ถูกไฟกินเป็นเถ้าไปประมาณ 3 ใน 4 ส่วน จันทร์เสี้ยวรูปเคียวก็เริ่มจะโผล่มุมแหลมด้านหนึ่งออกมาให้เห็น รัศมีของมันอ่อนสลัว และดูราวกับว่าจะแขวนอยู่บนขอบเมฆใกล้ๆ แทบเอื้อมมือหยิบได้ฉะนั้น

"ปิ่นพระศิวะ! โผล่ออกมาให้เห็นโน่นแล้ว!!"

ไชยยันต์ร้องขึ้น พร้อมกับชี้มือ

ทุกคนแหงนจ้องเป็นตาเดียวอย่างเฝ้าพินิจ เอาใจจดจ่อ เชษฐาเลิกแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมันเป็นเวลา 1 ทุ่ม 10 นาที พระจันทร์คืนขึ้นห้าค่ำเหนือเนินจันทร์ บ่ายคล้อยไปทางทิศตะวันตกกว่าครึ่งฟ้า แสดงว่าโผล่พ้นมุมโลกขึ้นมาหลายชั่วโมงแล้วก่อนตะวันตกดิน หากแต่ท้องฟ้ามีเมฆหมอกปกคลุมอยู่ตลอดเวลา จึงไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้ เพิ่งจะมาเห็นเงารางๆ ได้เดี๋ยวนี้เอง

อย่างช้าๆ พระจันทร์เสี้ยวที่มองดูเหมือนภาพวาดนั้นค่อยเคลื่อนลับหมู่เมฆโผล่ให้เห็นออกมาเป็นลำดับ พร้อมกับแสงที่เริ่มจะเรืองไรขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็มองเห็นได้เต็มเสี้ยว ฉายแสงสว่างหลัวๆ ราวกับใครไปจุดตะเกียงรูปเคียวไว้บนแผ่นผ้าสีดำผืนอันกว้างใหญ่ไพศาล ทุกขุนเขา ขอบเนินที่แวดล้อมอยู่ อันเคยกลืนหายอยู่ในความมืด ก็เริ่มจะปรากฏเป็นเงาตะคุ่มๆ ทั่วไป ทั้งคณะ 12 ชีวิต สามารถมองเห็นหน้าของกันและกันได้รางๆ จากรัศมีจันทร์เสี้ยวที่ฉายแสงลงมายังโลกส่วนนี้

รพินทร์ ไพรวัลย์ ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนก่อนเป็นคนแรก และ

คนอื่น ๆ ก็พลอยยืนขึ้นตามพร้อมกันหมด ต่างมองขึ้นไปยังจันทร์รูปเคียวบนท้องฟ้า และกวาดตาไปยังภูมิประเทศรอบด้านอย่างพยายามค้นหาคำตอบ

“มีอะไรที่เราควรจะเห็นได้บ้าง?”

เชษฐาเอ่ยขึ้นลอย ๆด้วยเสียงกระซิบ

“ก็จะมีอะไรมากไปกว่าจันทร์เสี้ยวบนท้องฟ้า แล้วก็เงาของขุนเขาที่แวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้”

สหายของเขาโพล่งออกมา พลางสบถพำ

“ไหนลายแทงบอกไว้ยังไงว่า **‘ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาก็จะปรากฏให้เห็น’** ก็ ‘ปิ่นพระศิวะ’ โผล่ดวงฉายแสงอยู่บนฟ้าโน่นแล้ว เรายังมองไม่เห็นอะไรอย่างที่คนตายเมื่อสี่ร้อยปีบอกไว้สักหน่อยเดียว ไม่มีเค้าเลย”

“ใจเย็น ๆ ไชยยันต์ อย่าเพิ่งเอะอะโวยวายไปก่อนเลย”

เชษฐาเตือนสติ อดีตนายทหารปืนใหญ่เริ่มหงุดหงิดกระสับกระส่าย

“เราตั้งความหวังไว้ เพื่อรอเห็นพระจันทร์ห้าค่ำดวงนี้ไม่ใช่หรือ”

“หุบปาก และกลับไปนั่งเสียเถิด ไชยยันต์!”

ดารินตวาดเบา ๆ

เพื่อนชายถอนใจเฮือก หัวเราะหึ ๆในลำคอ พร้อมกับทิ้งกายลงนอนแผ่บนพื้นหญ้าเคียงข้างเมียแหม่มของเขาตามเดิม

“เอา เชิญ ใครจะเฝ้าพิจารณาพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวนั่นเพื่อจะดูให้เห็นสวรรค์วิมานอะไรก็เชิญตามสบาย ฉันขอนอนดีกว่า สงสัยว่าพวกเราทั้งหมดจะถูกลายแทงนั่นหลอกให้มา

ตายกันเสียที่นี่มากกว่า หรือมิฉะนั้น เราก็ตีความหมายตามคำสั่งของลายแทงผิดกันไปหมด”

ไม่มีใครสนใจกับคำพูดของไชยยันต์ ผู้บัดนี้แสดงอาการสิ้นหวังท้อแท้ใจเต็มที่ แม้กระทั่งมาเรียก็ยังอดไม่ได้ที่จะรำคาญ

“คุณเป็นคนใจเสาะ และขี้ตีโพยตีพาย”

แม่ผมทองกระซิบตำหนิสามีจำเป็นของหล่อน สลัดแขนที่เอื้อมมาจะกอดของไชยยันต์ให้เฉห่างตัวออกไป พร้อมกับพยุงกายขึ้นยืน

“นอนอยู่นั่นแหละ อย่าส่งเสียงอะไรอีก”

กล่าวจบ หล่อนก็เดินเข้ามาสมทบที่รพินทร์ เชษฐา และดาริน ผู้กำลังจมอยู่ในความคิด สำหรับแงซายในขณะนี้ ก้าวออกไปยืนเด่นหันหน้าไปทางทิศตะวันตก อันเป็นที่ตั้งตระหง่านของเขาศิวะเทพ ซึ่งเห็นเป็นเงาทะมึนอยู่ ร่างนั้นตรึงอยู่กับที่สนิทนิ่งเหมือนท่อนหิน กลุ่มพรานพื้นเมืองทั้ง 6 พากันนั่งกอดเข่ารวมหมู่กันอยู่ ยังไม่มีปฏิกิริยาอย่างใดทั้งสิ้น คนเหล่านี้ไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยขบคิดตีปัญหาใด ๆ ได้ทั้งสิ้น นอกจากรอคอยฟังคำสั่งแต่อย่างเดียว

รพินทร์ก้าวช้า ๆ ตามเข้าไปหยุดอยู่เคียงข้างแงซาย จอมพเนจรละสายตาที่จ้องเขม็งไปยังเขาศิวะเทพ มาจับอยู่ที่เขา

“พระจันทร์คืนนี้ กับเมื่อคืนที่ผ่านมา ก็ไม่ผิดกันไปไม่ใช่หรือ”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

"ผมคิดว่าควรจะผิดกันไป อย่างน้อยก็เป็นเสี้ยวจันทร์ที่ใหญ่กว่าเมื่อวาน และองศาของการโคจรก็ต่างกันไป"

แงซายตอบในกระแสเสียงเช่นเดียวกัน

"ต่างกันเช่นไร?"

"เมื่อคืนนี้ ในเวลาเดียวกันนี้ มันคล้อยต่ำลงไปมาก เพราะเป็นข้างขึ้นที่อ่อนกว่า แต่คืนนี้ จันทร์ยังทำมุมสูง มันจะตกช้าลงกว่าเมื่อคืนที่ผ่านมา การลับเหลี่ยมเขาศิวะเทพโน่นก็เหมือนกัน มันจะต้องคล้อยลับลงในมุมเฉียงผิดกันไป"

"เรายังมองไม่เห็นเค้าเงื่อนอะไรเลยนะ แงซาย ทั้ง ๆ ที่เราเห็นจันทร์วันห้าค่ำนี้เต็มตาแล้ว"

"อีกหลายชั่วโมง กว่าพระจันทร์คืนนี้จะตก บางทีเราอาจจะต้องรอจนวินาทีสุดท้าย จึงจะบอกได้ว่าความหวังของเราสำเร็จผลหรือไม่"

"สำหรับฉันมองไม่เห็นความหวังอะไรเหลืออยู่อีกแม้แต่นิดเดียว เราตั้งความหวังกันไว้ว่า ถ้าพระจันทร์ฉายแสงในคืนนี้ เราก็ควรจะได้ข้อเฉลยในปริศนาขึ้นบ้าง แต่นี่ก็มองไม่เห็นอะไรเลยสักอย่างเดียว ทั้ง ๆ ที่เราปฏิบัติตามคำสั่งในลายแทงถูกต้องครบถ้วนทุกอย่าง"

"ลายแทงไม่ได้บอกไว้ว่า ถ้าพระจันทร์ขึ้นภายในคืนนี้แล้ว เราจะได้พบกับข้อเฉลยของปริศนา แต่ลายแทงระบุถึงปิ่นพระศิวะ"

"ก็จันทร์เสี้ยวในคืนห้าค่ำนี้ ไม่ได้แทนความหมายปิ่นพระศิวะหรอกหรือ"

"นั่นเป็นข้อสันนิษฐาน เป็นข้อคิดของเราซึ่งตีความหมายไปเอง บางทีเราอาจตีความหมายคลาดเคลื่อนไปก็ได้ ผมเองในขณะนี้ ก็กำลังใคร่ครวญอยู่ว่า 'ปิ่นพระศิวะ' หมายถึงอะไรกันแน่ และอย่างที่ผมได้บอกผู้กองไปแล้ว เรามีเวลาพิจารณาไตร่ตรองกันตลอดทั้งคืนนี้ หรืออย่างน้อยก็จนกว่าพระจันทร์จะตกลับหายไป"

รพินทร์แหงนหน้าดูจันทร์เสี้ยวอีกครั้ง ขณะนั้น เชษฐา ดาริน และมาเรีย ก็ก้าวตามเข้ามาถึง

"มองอะไรทะลุขึ้นบ้างหรือยัง ผู้กอง?"

ท่านหัวหน้าคณะถาม จอมพรานถอนใจยาวเยือก

"ผมจนปัญญาเอาจริงๆ ครับคุณชาย กำลังขอแรงความคิดอ่านของพวกเราทุกคนให้ช่วยกันด้วย"

"อีกนานกว่าจันทร์เสี้ยวดวงนี้จะตกลับหาย"

มาเรียเอ่ยขึ้น เป็นข้อความคล้ายๆ แงซาย

"ทำไมเราจึงท้อแท้กันเพียงแค่นี้ ทำไมเราจึงไม่เฝ้าพิจารณามันไปจนให้ถึงที่สุดเสียก่อน ทุกคนสังเกตที่จันทร์บนฟ้านั่นให้ดีเถอะ ทั้งๆ ที่เมื่อแรกเต็มไปด้วยเมฆหมอกปกคลุมหนาทึบ แต่ภายหลังเมื่อมันปรากฏดวงให้เราเห็นแล้ว ก็ไม่มีเค้าว่าจะมีเมฆมาบดบังไว้อีกเลย และนับเวลาที่ผ่านไปก็เริ่มจะฉายแสงสว่างนวลขึ้นเป็นลำดับ ฉันเชื่อว่ายิ่งดึกเท่าใดก็จะยิ่งสว่างขึ้นเพียงนั้น"

"เธอหมายความถึงว่า เราควรจะต้องเฝ้าจันทร์เสี้ยวดวงนี้ไว้ตลอดเวลาหรือ?" ดารินถาม

"ก็มีอะไรที่เราจะทำได้ดีไปกว่านี้แล้วเล่า"

"ควรจะเป็นอย่างที่เมย์พูดนี่แหละ สงบใจคอยเฝ้าดูจนถึงที่สุดดีกว่า พี่กะดูว่าคงไม่เกิน 5 ทุ่มคืนนี้ จันทร์ก็จะตกลับไปทางเขาศิวะเทพที่เห็นเป็นเงาตะคุ่มอยู่โน่น"

พร้อมกับกล่าว ท่านหัวหน้าคณะผู้เยือกเย็นต่อทุกสถานการณ์ ก็ฉุดแขนรพินทร์กับแงซายคนละข้าง บอกว่า

"เรากลับไปนั่งรวมกลุ่มกันดีกว่า ถึงจะเดินงุ่นง่านกระสับกระส่ายกันอย่างไร มันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก เป็นอันว่าเราจะช่วยกันเฝ้าจับมองวิถีโคจรของจันทร์เสี้ยวคืนนี้ไปทุกระยะจนวินาทีสุดท้าย ก็ให้มันรู้ไปว่าเราไม่ได้ความคิดหรือเห็นเค้าเงื่อนอะไรขึ้นมาบ้างเลย"

ทั้งหมดกลับเข้ามานั่งจับเจ่ารวมหมู่กันอีกครั้ง แงซายทอดกายลงนอนหงายเหยียดยาวกับพื้นหญ้าอันเปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง แขนทั้งสองไขว้ประสานกันรองศีรษะ หน้าแหงนเงยขึ้นจับจ้องดวงจันทร์ตลอดเวลา

จริงอย่างมาเรียว่า **ยิ่งดึก จันทร์เสี้ยวก็ยิ่งฉายแสงสว่างนวลขึ้นทุกขณะ ลอยตัวเด่นคว้างอยู่กลางหาว และบ่ายคล้อยเคลื่อนต่ำไปทางเขาศิวะเทพเป็นลำดับ**

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างยังเงียบงันอยู่ในความสงบ ไม่มีวี่แววของความหวังใด ๆ อย่างที่เฝ้ารอคอยอุบัติขึ้นทั้งสิ้น

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ท่ามกลางอุณหภูมิในระดับต่ำกว่าศูนย์องศาเซลเซียส หิมะเริ่มพร่างพรมลงมาเป็นละออง

จับเป็นเกล็ดขาวโพลนอยู่ทั่วไปทุกแก่งเนินโขดเขารอบด้าน และเริ่มจะขยายแนวจากบริเวณยอดเขาสูง กระจายเกล็ดน้ำแข็งลักษณะปุย หว่านลงมายังทุ่งหญ้าเบื้องล่าง ครั้งแรกก็เบาบางก่อน โดยปุยแรกปลิวลงมากระทบต้นคอของไชยยันต์จนต้องสะดุ้งโหยง แล้วต่อมาก็โปรยปรายหนาแน่นขึ้นทุกขณะ จนเกิดการเคลื่อนไหวอย่างอลหม่านขึ้นในคณะที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่กลางที่โล่งทั้งหมด

"เอ เห็นท่าจะไม่ได้การแล้วแฮะ รพินทร์ ทุกคืนที่ผ่านมาไม่ปรากฏว่าหิมะจะตกบนเนินจันทร์เลยนี่ มาคืนนี้มันทำท่าว่าจะตกลงมาปกคลุมพื้นที่ทุกตารางนิ้วของหุบแถบนี้ทั้งหมดทีเดียว"

เสียงพูดของท่านหัวหน้าคณะบอกชัดว่าไม่สบายใจนัก ระหว่างที่พรานใหญ่กำลังยืนหันรีหันขวาง ดารินก็ถลันเข้ามาจับแขนเขาไว้ พูดเร็วปรื๋อ

"คุณรู้ไม่ใช่หรือ รพินทร์ ถ้าเรายังยืนอยู่บนกลางที่โล่งนี่ต่อไปอีก ก็มีหวังจมอยู่ภายใต้กองหิมะนี่เอง"

"เราไม่สามารถจะเคลื่อนย้ายไปไหนได้ทั้งสิ้น ตราบใดก็ตามที่เราปลงใจแน่วแน่แล้วว่า จะปฏิบัติตามคำสั่งของลายแทงเพื่อรอดูผล"

จอมพรานพูดอย่างตัดสินใจเด็ดขาด

"แงซายเตือนให้เราทราบล่วงหน้าแล้วว่า คืนนี้จะเป็นคืนอันทารุณที่สุดจากความหนาวเย็น แต่เราก็ต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้ากันที่นี่ โดยไม่ขยับเขยื้อนไปจากเนินนี้"

กล่าวจบ เขาก็หันไปตะโกนสั่งความกับคนของเขาอย่าง

รีบด่วน พวกนั้นแก้เอาม้วนผ้าผืนใหญ่ที่เคยใช้ปูนอน ออกมาคลี่แข่งกับเวลา ใช้ไม้คานหามสามอันปักเป็นเสารวมกันอยู่ใจกลาง เอาผ้าใบผืนนั้นขึ้นคลุมเป็นกระโจมยอดกรวย หีบห่อสัมภาระที่มีอยู่ในขณะนี้ ใช้วางกั้นทับชายผ้าที่ห้อยลงมาชิดพื้น ขยายอาณาบริเวณภายใต้กระโจมคลุมให้มีเนื้อที่สำหรับสมาชิกผู้ร่วมตายทั้ง 12 ชีวิต พอจะเข้าไปนั่งห่อตัวเบียดกันอยู่ได้เพียงแต่ไม่ให้ละอองหิมะที่กำลังหว่านโปรยปลิวลงมากระทบร่างกายเท่านั้น มันเป็นคืนที่เต็มไปด้วยความฉุกละหุกยิ่งอีกคืนหนึ่ง มาเรียผู้ไม่ได้รับภูมิคุ้มกันต่อต้านความหนาวเย็นใด ๆ เลย ถูกพรรคพวกทุกคนเบียดให้อยู่ใจกลางวงล้อมเหมือนไข่แดง โดยมีไชยยันต์ใกล้ชิดที่สุด กอดไว้แนบอกเหมือนจะถ่ายเทความอบอุ่นให้ และคอยสอบถามอาการความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาด้วยความห่วงใย

"ฉันอุ่นสบายดีที่สุด"

หล่อนบอกเบา ๆ ออกมาจากความมืดที่เบียดเสียดรวมกลุ่มกันเหมือนลูกนกในขณะนี้ และความจริงมันก็เป็นเช่นนั้นจากไอตัวของพรรคพวกที่แวดล้อมเบียดอยู่

"ระวังปืนของเราไว้ทุกกระบอก อย่าให้หิมะเข้าไปอุดอยู่ในลำกล้อง เพราะมันจะใช้งานไม่ได้หากเกิดฉุกเฉินขึ้นในตอนนี้"

เชษฐาจึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้จากความรอบคอบของแหม่มสาว เขาสั่งทุกคนให้เอาเศษผ้าอุดปิดปลายลำกล้องไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งไม่ค่อยจะเข้าใจอะไรมากนักเกี่ยวกับอาวุธประจำตัว และย้ำให้รพินทร์บอกเตือนว่าหาก

เกิดอะไรขึ้น จำเป็นจะต้องใช้ปืน ให้พวกนั้นดึงผ้าที่อุดปากกระบอกออกเสียก่อนยิง

จากนั้น ทุกคนก็นั่งสุมกันอยู่ภายใต้กระโจม ฟังเสียงหิมะหว่านลงมากระทบผืนผ้าใบใกล้ๆตัว ดังอยู่ปุแปะแทบไม่ขาดระยะ และฟังเสียงลมหายใจของกันและกันที่เป่ารดกันอยู่ไปมา **ไม่มีใครเป็นนายเป็นบ่าว ลูกจ้างหรือนายจ้าง มีแต่ 'เพื่อนร่วมตาย' ซึ่งผูกชีวิตไว้ด้วยสายโซ่เดียวกันทั้ง 12 ชีวิตอย่างแน่นแฟ้น ประหนึ่งว่าจะกลืนมาเป็นชีวิตเดียวกัน ไม่ว่าใครจะเป็นใคร มีที่มาสูงหรือต่ำเพียงไร ทุกคนต่อสู้กับภัยธรรมชาติที่แวดล้อมคุกคามอยู่ในขณะนี้ด้วยความหมายเดียวกันทั้งหมด คือเพื่อความอยู่รอดด้วยกัน หรือพินาศด้วยกัน ชนิดไม่มีการแตกแยก**

รพินทร์กับแงซาย นั่งเคียงคู่กันอยู่ด้านนอกของปากกระโจมในลักษณะกอดเข่าหลวมๆ สังเกตไปบนท้องฟ้าคนละด้านซึ่งมัวข้น แต่ก็น่าประหลาดที่ยังสามารถมองเห็นดวงจันทร์อยู่เช่นเดิม เหมือนแลทะลุจากกระจกซึ่งฝ้าไปด้วยไอน้ำขึ้นไปละอองหิมะปลิวมาเกาะที่ร่างกายบางส่วนของบุคคลทั้งสองแล้วละลายเป็นน้ำเยิ้มไหลซึมเปียกเสื้อผ้า ด้วยอุณหภูมิสูงของร่างกาย

บัดนี้ พื้นหญ้าเกรียนของเนินอันกว้างใหญ่ที่เคยเขียวขจี ถูกแต่งแต้มด้วยสีขาวเป็นหย่อมๆ ราวกับใครโปรยปุยนุ่นไว้ ช่วยทำให้ภูมิประเทศอันดำข้นในยามราตรี เกิดแสงสะท้อนขาวนวลขึ้น มองเห็นภูมิประเทศออกไปได้กว้างไกลพอสมควร

คนทั้งสองไม่ได้พูดคำใดกันเลยทั้งสิ้น นอกจากต่างคนต่างสังเกตอย่างถี่ถ้วนลึกซึ้งไปในทิศทาง เท่าที่สายตาจะส่งสำรวจไปได้ถึง

“ขอให้ท่านที่มาตามลายแทงนี้ จงขึ้นมาสงบใจรอคอยอยู่บนเนินพระจันทร์...

เสียงไชยยันต์กล่าวขึ้นในลักษณะพึมพำท่อง

“ปิ่นพระศิวะฉายแสงขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาก็จะหลั่งน้ำนมคือหิมะลงมาฝังทั้งเป็นเมื่อนั้น!! นี่คือข้อความที่น่าจะถูกต้องที่สุดอย่างที่เราพบอยู่ในขณะนี้”

คำพูดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ สร้างความเงียบงันขึ้นกลางดวงใจของทุกคนอย่างประหลาด แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็ได้ยินประโยคนั้น และมีความเห็นด้วยว่า ไชยยันต์น่าจะพูดได้ถูกต้องที่สุดแล้ว

เมื่อคืน...เวลาเดียวกันนี้ พระจันทร์ขึ้นห่างกันเพียงค่ำเดียวเท่านั้น อากาศบนเนินจันทร์สบายดีที่สุด แต่มาคืนนี้ทำไมสภาพของอากาศจึงเลวร้ายลงอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อคืนวานไม่มีวี่แววของหิมะที่นี่เลย แต่คืนนี้พรมหนัก!

แต่ถึงเช่นนั้นก็ยังมหัศจรรย์ที่ว่า **ไม่มีอะไรมาบดบังจันทร์เสี้ยวเอาไว้ไม่ให้ฉายแสงได้**

“เวลาเท่าไหร่แล้ว เชษฐา”

เสียงไชยยันต์แทรกความเงียบขึ้นมา

“3 ทุ่ม 17 นาที”

“บุญคำ”

ไชยยันต์ร้องเรียกหาสมุนขวาของรพินทร์ในความมืด ก็มีเสียงตอบมาจากกลุ่มขวามือว่า

"บุญคำอยู่นี่ นายทหาร"

"เมื่อกี้นี้ฉันเห็นบุญคำจุดธูปบนบานอะไร และมันเกิดผลอะไรขึ้นมาบ้าง บนให้เทวดาไสน้ำแข็งลงมาหมกเราหรือ?"

เสียงบุญคำหัวเราะหึ ๆ ตอบมา

"เปล่า นายทหาร บุญคำไม่ได้บนให้เทวดาท่านไสน้ำแข็งลงมาใส่เราหรอก บุญคำเห็นเจ้านายทุกคนเฝ้ารอคอยจะเห็นพระจันทร์เมื่อหลังตะวันตกดินไปแล้ว ตอนนั้นเมฆหมอกมันปกคลุมมืดไปหมด บุญคำก็เลยจุดธูปบอกฟ้าดิน ขอให้เรามองเห็นพระจันทร์ ก็ชั่วไม่นานเท่านั้น เมฆที่บังก็เคลื่อนไปหมดแล้ว ดูจนกระทั่งเดี๋ยวนี้เถอะนายทหาร ต่อให้ฝอยน้ำแข็งพรมหนักอยู่อย่างนี้ เราก็ยังมองเห็นพระจันทร์อยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่เพราะธูปเจ็ดดอกของบุญคำนั่นหรอกหรือ"

"ฮือม์ ถ้างั้นก็คงศักดิ์สิทธิ์มาก ในการบนบานเช่นนี้ แต่อยากจะให้บุญคำไปจุดธูปอีกสัก 7 ดอก บอกฟ้าดินให้หยุดพรมน้ำแข็งเสียทีเถอะ และช่วยเปิดทางให้แก่เราด้วย ถ้าไม่งั้น 'นายแหม่ม' ของบุญคำจะแข็งตายก่อนคนอื่น ๆ"

ตาพรานเฒ่าหัวร่อแหบพร่าอยู่ในลำคอเช่นเดิม

"การบวงสรวงขอลาภ ขอโชคจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เจ้าป่าเจ้าเขาทำกันไม่ได้บ่อยนักหรอก นายทหาร ถ้าทำได้ ไอ้คำก็คงขอให้ตัวเองเป็นเศรษฐีไปนานแล้ว ไม่ต้องมาเป็นพรานป่าอยู่อย่างนี้ เจ้านายอยากจะเห็นพระจันทร์คืนนี้กัน บุญคำก็ทำให้เห็นแล้ว แต่บุญคำกับไอ้พวกนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่า พวกเจ้านาย

ทั้งหลายกำลังรอคอยอะไรกันอยู่อีก และขึ้นมาทนตากน้ำแข็งอยู่บนนี้เพื่ออะไรกัน ถ้าเราอยู่กันตรงที่พักแห่งเดิมก็จะสบายกว่านี้ พรานใหญ่บอกบุญคำแต่เพียงว่า เราจะต้องเดินทางกันภายในคืนนี้แหละ บุญคำมองไม่เห็นทางว่าเราจะเดินกันไปได้ยังไงมืด ๆ เต็มไปด้วยน้ำแข็งอย่างนี้”

บุญคำพูดออกมาจากความรู้สึกแท้จริงของแก ถูกแล้ว ตัวแกเองและพวกพรานพื้นเมืองทุกคนไม่มีโอกาสจะทราบได้เลยว่า อะไรเป็นเจตนาหรือจุดมุ่งหมายของพรานใหญ่กับคณะนายจ้าง ที่ให้ขึ้นมาเตรียมเดินทางอยู่บนเนินกลางที่โล่งภายในคืนนี้ หน้าที่ของแกและลูกน้องทุกคนมีแต่เพียงปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น และไม่เคยคิดที่จะโต้แย้งคัดค้าน ตราบใดก็ตามที่มันเป็นคำสั่งมาจากพรานใหญ่ ซึ่งทุกคนฝากความเชื่อมั่นไว้ให้เต็มเปี่ยม

บัดนี้ทุกคนแม้แต่รพินทร์เอง ผู้ได้ยินคำพูดโต้ตอบของทั้งสอง เริ่มจะคิดตามคำพูดของตาเฒ่าบุญคำ อันเป็นตัวแทนของฝ่ายพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ก็น่าจะถูกตามที่แกพูดทุกประการ คืนอันมืดและเย็นไปด้วยน้ำแข็งเช่นนี้ ความหวังของการเดินทางคืบหน้าอยู่ที่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะความมั่นใจที่ยึดถือตามคำสั่งของลายแทงในข้อที่ว่า...**สวรรค์จะชี้ทางให้เองเมื่อถึงกาลเวลาของมัน**

ช่างเป็นความหวังที่เลื่อนลอยไร้เหตุผลเสียเหลือประมาณ ดูไม่ปรากฏเค้าเงื่อนวี่แววเอาเสียเลยว่า มันจะสัมฤทธิผลขึ้นมาได้อย่างไร

เบื้องนอกหน้ากระโจม รพินทร์ ไพรวัลย์ นั่งก้มหน้าเอา

มือกุมขมับ ปล่อยให้หิมะพรมลงมาบนตัวเขาอย่างปราศจากความรู้สึกใด ๆ ทั้งสิ้น แงซายนั้นทอดสายตาจับนิ่งไปยังเขาพระศิวะ ซึ่งบัดนี้จับขาวโพลนไปด้วยหิมะ ราวกับปิศาจเผือกยืนทะมึนอยู่กลางเงามืด เป็นการมองอย่างเหม่อลอยปราศจากความหมาย อดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทย กับอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง ไม่มีคำพูดใด ๆ ต่อกัน หรือต่อใครทั้งสิ้นมาเป็นเวลานานนับชั่วโมงแล้ว ตกอยู่ในสภาพเหมือนจะเป็นใบ้เบื้อไปด้วยกันทั้งคู่ เสียงพูดจาหารือคงมีอยู่แต่เฉพาะกลุ่มนายจ้างและพวกพรานพื้นเมืองเท่านั้น ครั้นแล้วมิช้ามินานก็พากันค่อยเงียบเสียงกันไปหมดอย่างตกอยู่ในห้วงภวังค์ หรือมิฉะนั้น ก็ตกอยู่ในมนต์สะกดของละอองหิมะ

เวลาจะผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ พรานใหญ่สะดุ้งรู้สึกกายขึ้น เมื่อสัมผัสกับฝ่ามืออันอบอุ่นที่ลูบไล้อยู่บนไหล่ กำลังบรรจงปัดกองหิมะที่หล่นลงมาสุมอยู่บนตัวของเขาให้หลุดออกไป เอี้ยวหน้ามามอง ก็เห็นเจ้าของมือนั่งพับเพียบอยู่ข้าง ๆ มือข้างนั้นยังจับอยู่บนไหล่ของเขา พร้อมทั้งอาการบีบเน้นหนักหน่วง เหมือนจะปลุกประสาทอันมึนงงให้ตื่นขึ้นมา

เขาไม่คิดเลยว่าจะเห็นรอยยิ้มอย่างเมตตา กอปรไปด้วยความเชื่อมั่นจากพลังใจอันกล้าแข็ง บนใบหน้าที่งามเหมือนเทพธิดานั้น ขณะนั้นจันทร์เสี้ยวยิ่งคล้อยต่ำลงไปทางฟากตะวันตก ใกล้จะลับเหลี่ยมเขาอยู่เต็มที สาดแสงอ่อนละไมลง

มาฉาบผิวหน้า แลดูขาวผุดผ่องเป็นกรอบสว่างเรือง งามแผกไปกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น

"คุณหญิง"

เขาขยับริมฝีปากขานนามนั้นแทบจะไม่ปรากฏเสียง

ร่างนั้นเอนเข้ามากอดแขนเขาไว้ แนบใบหน้าลงอิงกับไหล่ซึ่งบัดนี้เย็นกระด้างราวกับท่อนหิน

"อย่าท้อแท้ทอดอาลัยซิคะ จอมพรานของฉัน"

เสียงกระซิบนั้นเต็มไปด้วยความอ่อนหวานปลอบประโลม ประดุจน้ำอมฤตหยาดมาชโลมหัวใจที่กำลังสิ้นหวัง รพินทร์เหลียวไปช้า ๆ รอบกาย บัดนี้เขานั่งอยู่ ณ ตำแหน่งนั้นไม่ขยับเขยื้อนอยู่เดียวดาย แงซายผู้เคยนั่งอยู่ใกล้ ๆ ไม่ทราบหายไปไหนเสียแล้ว หันมองกลับไปยังกระโจมเบื้องหลัง ซึ่งห่างออกไปประมาววาเศษ ผ้ากั้นด้านนั้นยามนี้ก็ถูกคลุมสนิทลงชิดพื้น ปิดบังเอาทุกชีวิตที่นั่งหลับนกให้รวมกลุ่มกันอยู่ในนั้น ไม่มีสรรพสำเนียงใดอีกเลยทั้งสิ้น นอกจากเสียงหิมะหล่นลงมากระทบพื้นทั่วไปอย่างสม่ำเสมอ ทำให้พื้นหญ้ารอบตัวกลายเป็นแดนน้ำแข็งไปหมดสิ้น มองกลับมาใกล้ตัว เห็นดวงตาคู่สดใสเป็นประกายจับมองอยู่ก่อนแล้ว จึงตวัดร่างนั้นเข้ามากอดประทับไว้กับทรวงแนบแน่น

"คุณหญิง..."

ครางออกมาอีกครั้งด้วยความตื้นตันสะท้อนโทมนัสใจ แทบจะเอ่ยคำใดออกมามิได้ ดวงตาทั้งคู่แห้งผาก

"ผม...ผมเห็นจะผิดพลาดเสียแล้ว ในการนำทางช่วงสุดท้ายนี้ และพาให้พวกเราประสบเคราะห์ร้ายกันทั้งหมด"

ดาริน วราฤทธิ์ ยังคงยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น ส่ายหน้าแช้มช้าอย่างไม่เห็นด้วย ในขณะที่ประคองฝ่ามือทั้งสองลูบใบหน้าเขา

"เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่มีวันที่คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ จะนำทางผิด ฉันเชื่อมั่นเช่นนี้ และเอาความเชื่อมั่นนี้มามอบให้แก่ชายคนหนึ่ง ซึ่งแต่ก่อนแต่ไรมาเขาเป็นคนที่เข้มแข็งที่สุด แต่บัดนี้เขากลับท้อแท้ดูสิ้นหวังไปหมด"

ดวงตาทั้งสองคู่ประสานกันผนึกนิ่ง เหมือนจะมองลึกลงไปให้ถึงวิญญาณของกันและกัน รพินทร์มือสั่น ขณะที่จับมืออันอบอุ่นของหล่อนไว้แน่น

"ในที่สุด..."

เขาพูดเกือบจะไม่เป็นคำ

"บุคคลที่เข้มแข็งที่สุด ก็คือคนที่ใคร ๆ คิดว่าอ่อนแอที่สุดนี่เอง คุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ คนนี้!"

ใบหน้านั้นยังคงส่ายแช่มช้าไปมาอยู่เช่นเดิม รอยยิ้มไม่ได้จางไปจากสีหน้า เป็นยิ้มที่ปราศจากฝืนหรือเสแสร้ง

"ลืมเสียแล้วหรือคะ รพินทร์ ใครเป็นคนสอนให้ฉันเข้มแข็งต่อทุกสถานการณ์เช่นนี้ ถ้าไม่ใช่คุณเอง แต่ความจริงฉันก็ไม่ได้เข้มแข็งอะไรหรอก ฉันมีแต่ความเชื่อมั่นเท่านั้น เชื่อมั่นว่าคุณจะต้องนำทางเราไปพบกับความสำเร็จจนได้ และความเชื่อมั่นอันนี้แหละที่ทำให้ฉันไม่หวาดหวั่นวิตกพรั่นพรึงกับอะไรทั้งสิ้น"

"ผมเพิ่งจะประจักษ์ชัดเดี๋ยวนี้เองว่า ความกล้าหาญนั้นคืออะไร ผมเอง ตลอดชีวิตมา ผ่านศึกเสือเหนือใต้สรรพ-

อันตรายที่จะต้องผจญมาสารพัด ที่คิดว่าตนเองเป็นคนกล้าหาญนั้น แท้ที่จริงหามิใช่เลยจนนิดเดียว ความกล้าหาญที่แท้จริงนั้นก็คือความปราศจากพรั่นพรึงวิตกใดๆ ทั้งสิ้น แม้จะมองเห็นมรณะกาลรอคอยอยู่เบื้องหน้า อย่างเช่นหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ ปฏิบัติอยู่ในขณะนี้ คุณหญิงทำให้ผมรู้สึกตนเองว่าเป็นคนขี้ขลาด ผู้รอคอยพบกับการหายนะด้วยความท้อแท้ทอดอาลัย”

ดารินหัวเราะแผ่วเบาในลำคอ

“คุณแน่ใจหรือว่าเราจะต้องตายกันทั้งหมด”

“ตัวผมเองไม่กลัวตายหรอกครับคุณหญิง แต่จะรู้สึกเสียใจมาก และตายอย่างตาไม่หลับ ที่นำเอานายจ้างของผมมาตายด้วย”

“ฉันถามว่า คุณแน่ใจหรือว่าพวกเราจะต้องตายกันหมดในครั้งนี้”

“เก้าสิบเก้าจุดเก้าเก้าเปอร์เซ็นต์ ที่เหลืออีกเพียงจุดศูนย์หนึ่งเปอร์เซ็นต์ เป็นเรื่องของปาฏิหาริย์ ความผิดอยู่ที่ผมทั้งหมดเกี่ยวกับการตีความหมายในลายแทงพลาด หรือมิฉะนั้นก็ลายแทงหลอกฆ่าคนทุกคนที่จะมาตามเส้นทางนี้โดยเจตนา”

“ทำไมถึงคิดเช่นนั้น?”

“ก็เราได้อะไรขึ้นมาบ้างในการขึ้นมานั่งอยู่เนินพระจันทร์เพื่อรอคอยให้หิมะตกลงมาฝังเราทั้งเป็นอยู่เช่นขณะนี้ เรามองไม่เห็นเค้าเงื่อนวี่แววอะไรสักอย่างเดียว ตามที่ลายแทงบอกไว้ แต่สิ่งที่เราจะเห็นได้ชัดแจ้งที่สุด ก็คือความตายอันเยือกเย็น ที่จะมาถึงเราอย่างช้าๆ”

แม่ดอกฟ้าดารินของเขาส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย ทำให้เขาบังเกิดความประหลาดใจอย่างครามครันว่า หล่อนไปเอาความเชื่อมั่นอย่างกล้าหาญมาจากไหนในภาวะเช่นนี้

“ไม่น่าจะมีอะไรพลาดหรือคลาดเคลื่อนไปเลย เมื่อมองย้อนหลังไปยังเส้นทางเดินของเราทุกระยะที่ผ่านมาแล้ว เรามาด้วยเส้นทางของเรขาคณิต มาด้วยสัจจะที่เรายึดมั่นและปฏิญาณไว้ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้น มันย่อมจะคลาดเคลื่อนไปไม่ได้ ดูนั่น รพินทร์...”

หล่อนชี้มือขึ้นไปบนเสี้ยวจันทร์ ซึ่งกำลังจะแตะขอบลงกับยอดเขาด้านตะวันตก พรานใหญ่แหงนมองตาม พร้อมกับยักไหล่ ยิ้มแค่นๆ

“ก็เฝ้าดูมาตั้งแต่มันขึ้น จนกระทั่งมันกำลังจะตกลับหายไปกับตาแล้ว ไม่เห็นมันจะเป็นอะไรพิเศษกว่าพระจันทร์วันขึ้นห้าค่ำ ซึ่งรูปร่างมันก็เหมือนอย่างนี้มาชั่วกัปชั่วกัลป์แล้ว ไม่ว่าจะมองจากส่วนไหนของโลก”

“คุณเคยเห็นเทวรูปพระศิวะในศาสนาพรหมณ์มาก่อนบ้างไหม?”

“ผมไม่เคยสนใจ”

“แต่ฉันเคยสนใจมาก่อนไม่น้อยทีเดียว เพราะฉะนั้นจึงขอบอกคุณไว้อีกครั้งว่า จันทร์เสี้ยวที่เรามองเห็นอยู่ในขณะนี้มีสัณฐานเหมือนปิ่นปักโมฬีของเทวรูปพระศิวะไม่มีผิดเพี้ยนไปเลย”

“ครับ มันอาจเหมือนในสายตาของคุณหญิง แต่มันก็ไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรแก่ความหวังของเราขึ้นมาเลย”

น้ำเสียงของเขาขมขื่น เต็มไปด้วยแววเยาะหยัน

"และนั่น มันก็กำลังจะคล้อยดวงลงมาทางยอดเขานั่นแล้ว อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้าก็จะลับหายไป พร้อม ๆ กับความหวังอย่างลม ๆ แล้ง ๆ ของเรา ผมว่าเราจะต้องตีความอะไรผิดไปอย่างแน่นอน และรู้สึกว่าจะสายไปเสียแล้วด้วย"

กล่าวจบอย่างผลุนผลัน เขาก็เหลียวไปรอบ ๆ กายอีก พร้อมทั้งผุดลุกขึ้นยืนอย่างหงุดหงิด ถามโพล่งออกมาว่า

"นี่แงซายหายไปไหน?"

ดารินถลันลุกตามเขาโดยเร็ว เหนี่ยวแขนไว้ไม่ยอมปล่อย

"แงซายเดินออกไปทางด้านตะวันตก ตามทิศทางของพระจันทร์ที่กำลังคล้อยต่ำลงไปนั่นแหละ ทีแรกเขานั่งอยู่ใกล้ ๆ คุณ แต่รู้สึกว่าคุณจะเผลอหลับตอนที่ฉันออกมาจากกระโจม"

"มันไปไหน มันก็ควรจะบอกผมก่อน!"

รพินทร์พูดเสียงกระชาก ๆ ด้วยอาการหัวเสียอย่างปราศจากเหตุผล มันเกิดจากอารมณ์ที่ผันผวนในขณะนี้ แล้วออกสาวเท้าย่ำหิมะตรงไปทางด้านตะวันตกที่ดารินบอกทันที ราชสกุลสาวกวดหลังเขามาติด ๆ

ประมาณไม่เกิน 30 ก้าว ที่ทั้งสองย่ำฝ่าไปบนกองหิมะ ซึ่งปกคลุมพื้นหญ้าอยู่ท่ามกลางแสงอ่อนนวลของจันทร์เสี้ยวที่ทอดลงมาส่องทาง ก็พลันมองเห็นเงาตะคุ่มสูงตระหง่านยืนหันหลังให้ สงบนิ่งอยู่กับที่ รพินทร์ออกเสียงเรียกหนัก ๆ ในลำคอ พลางเร่งฝีเท้าตรงเข้าไปโดยเร็ว

ถึงตัว ก่อนที่เขาจะอ้าปากคำใดออกมานั่นเอง แงซายผู้ยืนอยู่เหมือนท่อนหิน ก็ยกมือขึ้นช้าๆ ชี้ไปทางเขาศิวะเทพที่กำลังยืนเผชิญหน้าอยู่ พร้อมกับเสียงแผ่วเบาเหมือนกระซิบที่บอกมาว่า

"ดูโน่น ผู้กอง!"

รพินทร์อ้าปากค้าง หันขวับไปทางมือชี้ของแงซาย ดารินก็แหงนวูบขึ้นพร้อมกัน

สิ่งที่ปรากฏกับสายตา ทำให้อีกสองคนที่เพิ่งจะเดินตามเข้ามาถึงจ้องด้วยดวงตาแทบเบิกถลน แทบจะเชื่อสายตาเสียมิได้ ดารินยกมือขึ้นปิดปก หลุดเสียงร้องออกมาอย่างลืมตัวว่า

"คุณพระช่วย!! เทวรูปพระศิวะ!!"

มหึมาเผชิญหน้าคนทั้งสามอยู่ ณ บัดนี้ ประดุจภาพที่เกิดจากนิมิตฝัน หรือมิฉะนั้นก็ตาฝาดไปฉะนั้น ร่างหนึ่งสถิตอยู่เหนืออาสนะ ตระหง่านเงื้อมจรดขอบฟ้า หัตถ์เบื้องซ้ายวางอยู่กับพระเพลา หัตถ์เบื้องขวาทรงตรีอันเป็นเทพอาวุธ มีพญาภุชงค์พันพาดเป็นสายสังวาล บนมุ่นเกล้ายอดเมาลีคือจันทร์เสี้ยวที่ประดับอยู่เป็นปิ่น ส่งประกายรังสีอร่ามเรืองสว่างไสวไปทั่วปริมณฑล จนสามารถแลเห็นพระพักตร์อันสง่างามและโอษฐ์ซึ่งเผยอแย้มน้อยๆ อย่างปรานีลงมายังสามมนุษย์ที่กำลังจ้องตะลึงลานอยู่ในขณะนี้

ภูเขาทั้งลูก และจันทร์เสี้ยวที่ลอดคล้อยต่ำลงมาแตะติดในส่วนยอดสูงสุดนั่นเอง ที่สำแดงปรากฏการณ์ประหลาดเป็นองค์ศิวะเทพ ให้เห็นเด่นชัดกระจ่างแจ้งสายตายามนี้ ไม่มี

อะไรคลุมเครือก่อให้เกิดกังขาอีกทั้งสิ้น **ภูเขาที่มีนามว่า ‘ศิวะเทพ’ ได้แปรลักษณาการเป็นเทวรูปพระศิวะไปอย่างเด่นชัด เมื่อจันทร์เสี้ยวขึ้นห้าค่ำโน้มดวงลงมาแตะสัมผัส ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่งามอย่างมหัศจรรย์พันลึก เกินกว่าที่ใครจะคาดคิดได้ล่วงหน้า**

“ปิ่นพระศิวะ นั่นคือ ปิ่นพระศิวะใช่แล้ว! เพราะนั่นคือเทวรูปของพระมหาเทพเห็นชัดอยู่นั่น”

เสียงดารินตะโกนแหลมก้องไปทั่ว ด้วยความตกใจระคนปีติยินดีจนแทบช็อค

รพินทร์ ไพรวัลย์ บัดนี้เลือดในกายประหนึ่งจับเป็นก้อนแข็ง จากภาพปรากฏการณ์ที่เห็น...

181

จากเสียงที่ร้องท้องเอ็ดอึงของดาริน ปลุกกวังค์อันหลับ ๆ ตื่น ๆ ของทุกคนที่อยู่ภายใต้กระโจน ให้ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นอย่างตกใจ และพรวดพราดออกมาจากใต้ผ้าคลุมพร้อมกันทั้งหมด สิ่งที่เห็น ทำให้พากันยืนจังงังตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด เชษฐา วราฤทธิ์ ได้สติก่อนใครทั้งสิ้นในกลุ่ม ยกมือทั้งสองขึ้นขยี้ตาโดยแรง แล้วลืมขึ้นจ้องอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าตาไม่วิปริตผันผวนไป

แล้วกระโจนพรวดเดียวเข้ามาถึงตัวน้องสาวผู้กำลังเต้นอยู่เร่า ๆ อย่างลืมตัวในขณะนี้ โดยมีร่างอันสนิทนิ่งราวกับภาพปั้นของรพินทร์และแงซายยืนอยู่เคียงกันใกล้ ๆ ท่านหัวหน้าคณะจับตัวน้องสาวไว้ เวลาเดียวกัน ไชยยันต์และมาเรียก็วิ่งถลามาถึง

"น้อย อะไรนั่น ภาพนั้นมันเกิดขึ้นได้อย่างไร?"

พี่ชายร้อง

ดารินชี้มือ พูดลิ้นพันกันกระหืดกระหอบแทบจะฟังไม่รู้เรื่อง ด้วยความตื่นเต้นขีดสุด

"ภูเขาศิวะเทพลูกนั้นค่ะ พี่ใหญ่ ภูเขาที่เราเห็นเป็นก้อนหินสูง ตั้งอยู่บนพื้นที่ราบมองแล้วไม่มีรูปร่างลักษณะอะไรนอกจากก้อนหินธรรมดานั่นเอง พอจันทร์เสี้ยวดวงนั้นจะตกลับฟ้า คล้อยต่ำไปแตะติดยอดเขาเท่านั้น มันก็บังเกิดปรากฏ-การณ์มหัศจรรย์ อย่างที่เราทุกคนเห็นอยู่ในขณะนี้อย่างแปลกประหลาดที่สุด เห็นไหมคะพี่ใหญ่ ไชยยันต์ เมย์ เธอเห็นเหมือนอย่างที่ฉันเห็นในขณะนี้ไหม มันกลายเป็นเทวรูปพระ-ศิวะอย่างชัดเจน ราวกับใครมาแกะสลักเอาไว้ด้วยภูเขาทั้งลูก และพระจันทร์เสี้ยวบนท้องฟ้า ก็แตะลงติดกับพระเมาฬีแปรสภาพเป็นปิ่นจริง ๆ ปิ่นพระศิวะที่เรารอคอยตามคำสั่งของลาย-แทง ใช่แล้ว!!"

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย จ้องอีกครั้ง แล้วคนทั้งสามก็บังเกิดการขนลุกเกรียวขึ้นทั้งตัว ไม่จำเป็นที่ดารินจะต้องบอกทุกคนย่อมมองเห็นเหมือนกันทั้งหมดสำหรับเทวรูปมหึมาที่ประทับทะมึนอยู่ตรงหน้า เปล่งประกายแสงเรืองรองสว่างไสวไปทั่วปริมณฑลอยู่ในขณะนี้ โดยเฉพาะที่ปิ่นจันทร์เสี้ยวเหนือเศียร แผ่รังสีออกไปเป็นประกายรุ้งสุกสกาวสว่างวาบวูบวาบอยู่เป็นระยะ โลกซีกตะวันตกทั้งหมด อันเป็นทิวเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ บัดนี้สว่างเจิดจ้าไปด้วยสีอำพันราวกับเอาละอองทองมาดาษโปรยไว้ แลเห็นชัดหมดทุกโขดเขินเนินไสล ทั้งใกล้

และไกลออกไป ประหนึ่งจะเป็นภูมิประเทศของแดนดาวดึงษ์สวรรค์ชั้นฟ้าฉะนั้น

เบื้องหลัง กลุ่มพรานพื้นเมืองเบียดกันอยู่เป็นกระจุก คนเหล่านั้นบัดนี้ตาเหลือก ด้วยความตกใจจนหมดสติ ไม่มีใครอ้าปากปล่อยสำเนียงเสียงใดออกมาได้ทั้งสิ้น เหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินชั่วขณะ แม้กระทั่งตาเฒ่าบุญคำผู้ซึ่งพนมมือสั่นพั่บ ๆอยู่กับอก

ไชยยันต์ยกแขนขึ้นกัด เพื่อให้รู้แน่ว่าไม่ได้ฝันไป

"พระอรหัง!"

เขาพึมพำ

"มันเป็นความจริงตามที่ตาเรามองเห็นอยู่ในขณะนี้หรือนี่เมย์"

"ฉันอยู่นี่ ไชยยันต์"

ฝ่ามือของเมียแหม่มเอื้อมมาจับมืออันสั่นเทาของไชย-ยันต์ไว้ บีบกระชับแน่นเหมือนจะเตือนให้รู้สึก

"ฉันเห็นแล้ว เห็นอย่างคุณ และทุก ๆคนในขณะนี้ ชายคนหนึ่งนั่งเหนือแท่นหิน มือซ้ายวางที่เข่าซ้าย มือขวาถืออาวุธปลายแยกเป็นสามแฉก มีงูพันคอ พระจันทร์บนท้องฟ้าในขณะนี้ คือสิ่งประดับอยู่บนทรงผมเกล้าสูงเหนือศีรษะของเขา เค้าหน้าเขาดูช่างมีความกรุณาเหลือเกิน ขณะที่เขาทอดมองลงมายังเราขณะนี้ มันเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด ซึ่งสร้างภาพและแสงสีเช่นนี้มา ฉันรู้สึกว่า มันเป็นภาพและปรากฏการณ์ที่ให้ความหมายในทางดีแก่พวกเราทุกคน"

เสียงของหล่อนเกือบจะเป็นกระซิบ

เชษฐาก้าวขยับเข้าไปยืนเคียงพรานใหญ่รพินทร์ ผู้ยังยืนเป็นดุษณีอยู่ คว้าแขนอันเยียบเย็นข้างหนึ่งไว้แน่น

"รพินทร์ สิ่งที่เราเห็นอยู่ มันไปยังไงมายังไง?"

จอมพรานหรี่ดวงตาทั้งคู่ลง แต่ยังจับเขม็งไปที่ภาพนั้นไม่กะพริบ

"ก็อย่างที่คุณหญิงพูดนั่นแหละครับ เดือนห้าค่ำกำลังจะตกลับยอดเขาลูกนี้ พอคล้อยต่ำลงมาแตะสัมผัส ทำมุมกับยอดเขาในองศาที่พอดี ปรากฏการณ์มันก็เกิดขึ้น ทำให้เรามองเห็นเป็นเทวรูปของพระศิวะอย่างถนัดชัดเจนจากมุมที่ยืนอยู่นี่"

"สวรรค์ทรงโปรด ผมขนลุกไปหมดแล้ว รพินทร์"

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบเบาที่สุด ยกมือขึ้นลูบแขนตัวเอง

"และผมก็เพิ่งจะเข้าใจความหมายตามคำสั่งของลายแทงเอาเดี๋ยวนี้ คำว่า 'ปิ่นพระศิวะ' แท้ที่จริงหมายถึงจันทร์เสี้ยวขึ้นห้าค่ำยามจะตกลับฟ้า โดยตกคล้อยไปทางหลังเขาลูกนั้นแล้วปรากฏเป็นภาพประหลาดอย่างที่เรามองเห็นกันอยู่ในขณะนี้นั่นเอง ก่อนหน้านั้นมันเป็นแต่เพียงจันทร์เสี้ยวธรรมดาเท่านั้นหาใช่ปิ่นพระศิวะไม่ แต่เดี๋ยวนี้ชัดแล้ว ว่าแต่ภาพประหลาดที่เราเห็นอยู่มันเกิดขึ้นเมื่อไหร่?"

"ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันปรากฏเป็นภาพที่เห็นชัดเจนเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่รู้สึกว่าจะไม่ก่อนที่ดวงจันทร์ลอยต่ำไปแตะยอดเขา แงซายยืนจ้องอยู่ก่อนแล้ว พอผมตรงเข้ามาที่นี่ มันก็ชี้ให้ดู ผมจึงเพิ่งเห็น และรู้สึกว่าภูมิประเทศรอบด้านมันค่อย ๆสว่างเรืองขึ้นทุกที คุณหญิงดารินก็เห็นพร้อมกับผม"

พร้อมกับกล่าว รพินทร์หันไปทางแงซาย จากรัศมีอันเจิดจรัสที่สว่างนวลไปทั่ว เขาเห็นใบหน้านั้นเปี่ยมไปด้วยความโสมนัสเต็มตื้น หยาดน้ำใสคลออยู่ในเบ้าตาทั้งสอง ตะลึงแลมองจ้องไปยังเทวรูป ในลักษณะจมอยู่ในห้วงภวังค์อันกอปรไปด้วยความปีติปลาบปลื้ม แล้วต่อมา ก่อนที่ใครจะเอ่ยคำใดออกมาอีกนั่นเอง ร่างอันสูงใหญ่ของแงซายก็ค่อย ๆ ทรุดคุกเข่าลงอย่างแช่มช้า มือทั้งสองประสานกันไว้ระหว่างอก

“ข้าแด่พระมหาเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์”

เสียงลึกเอ่ยขึ้นในลักษณะบำบวงแผ่วเบา

“ด้วยอำนาจสัจจาอธิษฐาน และด้วยกุศลบารมีที่ข้าได้สร้างสมไว้แต่ปางก่อน พระองค์ได้สำแดงพระวรกายขึ้นให้ข้าได้ประจักษ์แล้ว ขอพระมหาเทพได้โปรดชี้ทางคืนสู่มาตุภูมิให้แก่ข้าด้วย ณ บัดนี้เถิด”

สิ้นกระแสเสียงพึมพำของแงซาย ซึ่งทุกคนไม่อาจสดับฟังได้ถนัด ก็พลันปรากฏสำเนียงลั่นครืนครั่น เหมือนภูเขาหิมะทลายอยู่ทางด้านหลัง เสียงนั้นดังเป็นสำเนียงยาวแว่วสะเทือนมาแต่ไกล เมื่อต่างหันขวับไปทางเบื้องหลัง ก็ต้องตะลึงลืมหายใจไปชั่วขณะอีกครั้ง

ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บัดนี้ทัศนียภาพที่ปรากฏราวกับฉากวาดที่อาบไว้ด้วยแสงไฟบนเวทีละครอันสาดออกมาจากหลืบ ภูเขาหิมะตระหง่านเงื้อมเทียมฟ้าสองลูกตั้งยอดชูชันอยู่เคียงข้างกัน แลขาวโพลนลำยองประดุจถันสองเต้าของดรุณีวัยกำดัด ในลักษณะทอดกายส่วนบนลงนอนหงายเงยเพื่อให้ยอดชู้เคล้นเคล้า แลเห็นถนัดชัดเจนเป็นรูปร่างมิได้ผิดเพี้ยน

แม้กระทั่งส่วนปลายยอดทั้งสองเต้า และกึ่งกลางระหว่างร่องเนินอุระ แสงนวลตาที่สาดส่องอาบอยู่ในขณะนี้ ทำให้แลละเลื่อมประดุจเงินยวง

ถันพระอุมาเทวี!!

ก่อนที่ใครจะทันรู้สึกกายตื่นขึ้นจากห้วงสะกดนั่นเอง แงซายก็พลันเข้าประชิดตัวพรานใหญ่ กระซิบ

“อย่ามัวแต่ตะลึงอยู่เลย ผู้กอง สวรรค์เปิดทางให้แก่เราแล้ว”

เสียงปลุกเตือนนั้นเอง ช่วยให้รพินทร์ ไพรวัลย์ สติกลับคืนมาอีกครั้ง

“เราเห็นทางแล้ว เก็บของ เตรียมออกเดินทางเดี๋ยวนี้ เร็ว!”

พร้อมกับเสียงตะโกนก้อง จอมพรานแล่นกลับเข้ามายังกระโจมที่ขึงไว้กันหิมะ กระชากรื้อลงมากอง พร้อมกับร้องเร่งให้คนของเขาช่วยกันม้วนพับโดยเร็ว ตนเองปราดเข้าไปที่ย่ามหลังส่วนตัว รื้อเอาแผนที่ลายแทงออกมากางอย่างเร่งร้อนแข่งกับเวลา ฝ่ายนายจ้างของเขาทั้งหมดวิ่งตามเข้ามาด้วยโดยไม่ยอมปล่อยให้ล่วงเลยไปเลยแม้แต่วินาที ในระหว่างที่พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันม้วนพับผ้าใบอย่างหายใจหายคอไม่ทัน

ทุกคนลืมนึกถึงอากาศอันหนาวเย็นที่ปกคลุมไปด้วยเกล็ดหิมะในขณะนี้เสียหมดสิ้น แม้กระทั่งมาเรีย

เชษฐารัดสายเครื่องหลังของเขาเสร็จ มองเห็นรพินทร์พยายามส่องไฟฉายและคลี่แผนที่ลายแทงอยู่พัลวัลสองคนกับแงซาย ก็ถลันเข้ามาช่วยฉายไฟของตนเองให้ ต่างจึงเห็นชัดว่า

พรานใหญ่กำลังขีดเส้นวัดทิศทางจากเข็มทิศ โดยเปรียบเทียบเอาจากภูมิประเทศที่เห็นด้วยตาเปล่าในขณะนี้ กับเทือกเขาพระศิวะในแผนที่เป็นเกณฑ์ อาการของเขาเต็มไปด้วยความรีบด่วนลุกลน แหงนมองขึ้นไปพิจารณาภาพ 'ถันพระอุมา' ที่เห็นอยู่ครั้งหนึ่ง ก็ก้มลงมาลากเส้นวัดทิศในแผนที่ครั้งหนึ่งสลับกันอยู่เช่นนั้น

"ผู้กอง นั่นคุณทำอะไร?"

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ ทุกคนขณะนี้ตกอยู่ในอาการตื่นเต้นแทบจะระงับความรู้สึกไว้ไม่ได้ จากสิ่งอันเป็นไปในลักษณะปาฏิหาริย์เช่นที่ได้เผชิญอยู่

"ถันพระอุมาที่เราเห็นอยู่ในขณะนี้ เกิดขึ้นจากหิมะที่หล่นลงมาพอกพูนยอดเขาบางส่วนไว้ ซึ่งในเวลาปกติแล้ว เราจะไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปลักษณะอย่างนี้ได้เลย เมื่อมันเกิดขึ้นจาการทับถมพอกพูนของหิมะ มันก็ย่อมจะเปลี่ยนรูปร่างลักษณะไปได้ เมื่อเวลาผ่านไป ผมจะตั้งเข็ม ขีดเส้นทางเดินที่แน่นอนของเราไว้ก่อนจากภาพที่เห็นอยู่เดี๋ยวนี้ เพราะถึงแม้ภาพภูเขารูปถันคู่นี้จะเปลี่ยนไป เราก็ไม่กังวลอีกแล้ว เพราะเรากำหนดเส้นทางจากเท่าที่เห็นในขณะนี้ไว้พร้อมก่อน โดยอาศัยเข็มทิศและแผนที่เป็นหลัก"

รพินทร์ตอบโดยเร็วเช่นกัน ทั้ง ๆ ที่ยังก้มหน้าก้มตาขีดวัดเส้นอยู่อย่างขะมักเขม้น เชษฐาลืมตากว้าง ร้องออกมาอย่างปีติว่า

"รอบคอบดีมาก รพินทร์ นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด เดี๋ยวนี้ผมมองเห็นความหมายอันเป็นปริศนาของลายแทงชัดเจน

ที่สุด ว่าอะไรคืออะไร คำสั่งของลายแทง ให้เรามารออยู่บนเนินจันทร์ รอเวลาที่พระจันทร์ตกทำมุมกับภูเขาทางด้านตะวันตก พอจันทร์แตะติดยอดเขา ก็จะเกิดปรากฏการณ์ประหลาดจะโดยทางธรรมชาติ หรือโดยปาฏิหาริย์อะไรก็ตาม กลายเป็นเทวรูปของพระศิวะขึ้นอย่างเด่นชัด ในขณะเดียวกัน ในคืนห้าค่ำนี้ หิมะจะพรมหนักบนพื้นที่ทั่วไปของบริเวณนี้ พอกพูนบนยอดเขาด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเมื่อประกอบกับปรากฏ-การณ์ทางธรรมชาติ อันได้มุม ได้จังหวะกันพอดี ก็จะมองเห็นเป็นรูปถันพระอุมาขึ้น ลายแทงสั่งให้เราตัดขึ้นทางเต้าถันด้านซ้าย แต่ก่อนที่เราจะเดินทางไปถึงตำแหน่งตามภาพที่มองเห็นอยู่เดี๋ยวนี้ ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติชนิดนี้ อาจเปลี่ยนรูปสูญสลายไป เพราะฉะนั้น การที่คุณฉวยโอกาสขีดเส้นลงไปบนแผนที่เสียก่อน จึงเป็นวิธีที่ถูกแล้ว ขีดเส้นให้ถูกต้องแม่นยำที่สุดนะ รพินทร์ เอาสายตาในขณะนี้เป็นหลักเทียบกับเทือกพระศิวะในแผนที่ให้ดีที่สุด อย่าให้คลาดเคลื่อนไปเลยแม้แต่ดีกรีเดียว ผมเชื่อว่า ในเวลาปกติ เมื่อหิมะละลายหรือเปลี่ยนรูปไปแล้ว มันก็คือยอดใดยอดหนึ่งของทิวพระศิวะเบื้องหน้าเรานี่แหละ เร่งมือเร็วๆ เข้า ปรากฏการณ์ที่เรามองเห็นอยู่นี้ผมไม่คิดว่ามันจะคงอยู่ให้เห็นนานนัก พระจันทร์ลับหลังเขาเมื่อใด ภาพที่เราเห็นกระจ่างแจ่มอยู่เดี๋ยวนี้ คงจะสลายไปด้วย”

ทุกคนตื่นเต้นยินดีกันจนแทบทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้สึกถึงความหนาวเย็นในขณะนี้เอาเลย มิไยที่ละอองหิมะจะโปรย-ปรายพร่างพรมลงมา ไชยยันต์โดดเข้าไปช่วยรพินทร์กับแงซาย

วัดองศาจากเข็มทิศ ดารินน้ำตาซึมด้วยความยินดี ขนลุกซู่ๆ อยู่ตลอดเวลา โผเข้ากอดมาเรียไว้แน่น

เชษฐานั้นจับดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ พลางหันไปพิจารณาภาพเทวรูปพระศิวะอีกฟากหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ เขาสังเกตเห็นจันทร์เสี้ยวค่อยๆ จมตัวลับหายลงไปเป็นลำดับ ซึ่งโดยลักษณะการณ์นี้ พลอยทำให้องค์เทวรูปซึ่งความจริงก็คือขุนเขาโดดเดี่ยวทั้งลูกเริ่มจะพร่ามัวเป็นเงามืดลง

แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีสัณฐานเหลือให้เห็นเป็นองค์มหาเทพอยู่รางๆ แต่ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ อันเป็นรูปถันขาวสะพรั่งมหึมาทั้งสองเต้านั้น ยังคงสว่างเรืองไรให้สังเกตเห็นได้ชัดเจนเหมือนเดิม และยิ่งเวลาผ่านไป ก็ยิ่งสุกปลั่งแผ่รัศมีกระจายกว้างไกลไปโดยรอบ ช่วยให้มองเห็นทิวตระหง่านอันเป็นฉากซ้อนอยู่เบื้องหลัง ตลอดจนยอดใหญ่น้อยที่เรียงรายอยู่ทุกยอด อันบัดนี้ล้วนขาวโพลนไปทั่ว

เกล็ดหิมะที่ร่วงหล่นพรมพรายลงมายามนี้ ก็แลดูประหนึ่งละอองทองที่เทพเจ้าสาดโปรยลงมาให้ เป็นภาพที่สวยงามจนสุดที่จะพรรณนาได้ในความรู้สึกของทุกคน ความหนาวเย็นก็แปรมาเป็นความอบอุ่นอิ่มเอิบกำซาบใจ เต็มไปด้วยพละกำลังประดุจถูกชโลมด้วยหยาดน้ำทิพย์

ครั้นแล้ว 'ปิ่นพระศิวะ' ก็ลับดวงจมหายลงหมดสิ้นด้วยการบังของขอบเขา คงทิ้งแสงสว่างเหลืองทองรำไรอยู่เหนือปลายยอด ภูเขาศิวะเทพซึ่งค่อยๆเปลี่ยนสัณฐานจากภาพเทวรูปอันเด่นชัดปรากฏแสงเรืองในตัว ก็เริ่มเป็นเงามืดตะคุ่มลงเป็นลำดับจวบกระทั่งในที่สุดก็กลับคืนมาเป็นก้อนหินภูเขาสูงชะลูดตั้งเด่น

เสียดฟ้าขึ้นไปตามเดิม มันเป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ ไชยยันต์ และแงซายช่วยกันกำหนดเส้นทางในแผนที่ได้เสร็จสรรพ ลุกขึ้นมายืน ท่านหัวหน้าคณะก็สะกิดให้ทั้งสองหันไปดูภาพที่เคยเห็นองค์เทวรูปทางเบื้องหลัง

"12 นาทีกับ 35 วินาที ที่องค์ศิวะเทพปรากฏขึ้นให้เราเห็นพร้อมกับดวงจันทร์อันเป็นปิ่นปักพระเมาฬี แต่เดี๋ยวนี้จันทร์ลับดวงจมลงหลังเขา ภาพของศิวะเทพก็พลอยเปลี่ยนหายกลายมาเป็นภูเขาธรรมดาอย่างที่เคยเห็นอีกครั้ง"

เชษฐาบอกกับทุกคนด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก

"แกจับตามองเฝ้าอยู่ทุกขณะหรือ?"

สหายของเขาถาม

"ทุกวินาทีทีเดียว ระหว่างที่แก รพินทร์ และแงซายช่วยกันลากเส้นอยู่ ซึ่งก็ควรเป็นเช่นนั้น ตามวิถีโคจรของดวงจันทร์อันไม่ได้ลอยดวงอยู่กับที่ รพินทร์กับแงซายฉลาดทันต่อเหตุการณ์ที่สุด ที่รีบฉวยโอกาสแสวงหาทิศทางเป้าหมายก่อนตามที่ธรรมชาติ หรือเทพยดาฟ้าดินชี้กำหนดไว้ในระยะเวลาอันสั้นๆ ถ้ามัวตะลึงชักช้าเสียเวลาอยู่ เราจะพลาดโอกาสซึ่งมีอยู่ชั่วไม่นานนี้ไปเสีย ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นในลักษณะภาพนิมิตที่ปรากฏขึ้นชั่วขณะเท่านั้น"

"แต่พี่ใหญ่คะ ภาพ 'ถันพระอุมา' ยังพอจะเหลือเงาให้สังเกตได้อยู่นั่น"

ดารินชี้มือบอกขึ้นโดยเร็ว

"ดีแล้ว เราจะออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้ พร้อมหรือยังรพินทร์?"

“พร้อมแล้วครับ”

“แผนที่ เส้นทางเรียบร้อย แน่ใจไหมว่าจะตัดขึ้นถูกทางตรงกับภาพที่เราเห็นอยู่ในขณะนี้ แม้ว่าภาพจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น”

“แน่ใจครับผม”

“ถ้างั้น โชคชัยเป็นของเราแล้ว เคลื่อนขบวนเดี๋ยวนี้!”

เชษฐา วราฤทธิ์ ป้องปากตะโกนก้อง พร้อมกับโบกมือไปข้างหน้า

ขบวนลูกหาบทั้งสามคู่ โดยการนำของแงซาย ก็เคลื่อนออกจากที่ย่ำฝ่าหิมะตัดทางลงจากเนินจันทร์ บ่ายหน้าตรงไปยังตะวันออกเฉียงเหนือ สู่ทิวพระศิวะอันตระหง่านเงื้อมที่มองเห็นภูเขาสองลูกแฝดกันเป็นรูปเต้าถันในทันทีนั้น และราวกับจะนัดกันไว้ คณะนายจ้างทั้งสี่กับพรานนำทาง รพินทร์ ไพรวัลย์ หันกลับไปเผชิญหน้ากับขุนเขาศิวะเทพอีกครั้ง ยืนจ้องสงบนิ่งไปชั่วอึดใจด้วยอาการคารวะ มาเรียส่งจูบให้ ดารินพนมมือขึ้นไหว้ เชษฐา ไชยยันต์ รพินทร์ ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกที่สวมอยู่

“ขอให้พระมหาเทพศิวะเจ้าจงเจริญ ต่อไปนี้ข้าพระองค์จะน้อมเกล้าสักการะ ระลึกถึงทุกทิวาราตรี และขอถวายชีวิตไว้ภายใต้เทวะโองการ สุดแต่เทพเจ้าผู้เป็นใหญ่จะบัญชาชี้”

ทั้ง 5 ดวงจิตอธิษฐานบำบวงในข้อความตรงกันเช่นนี้อยู่ในใจ แม้จะมิได้เปล่งออกมาเป็นวาจาเลยก็ตาม

แล้วต่างก็กลับหันหลังพร้อมกัน ออกเร่งฝีเท้าเดินตามขบวนหาบหามไปด้วยพลังใจอันเต็มเปี่ยมยิ่งกว่าทุกครั้งไม่เหนื่อย ไม่หนาว ไม่หิว ไม่ง่วง และไม่พรั่นพรึงต่อสิ่งใดอีกแล้วทั้งสิ้น...

แสงสว่างซึ่งไม่สามารถจะบอกได้ว่า เกิดขึ้นจากอะไร นอกจากวินิจฉัยได้ประการเดียวในขณะนี้ว่า เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ยังคงเรืองรองอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนืออยู่เช่นนั้น เมื่อประกอบกับทุกแห่งที่ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวโพลน ก็ยิ่งทำให้มองเห็นทางเดินได้อย่างสบาย ราวกับประทีปสวรรค์ช่วยส่องทางให้ ฝีเท้าทั้งสิบสองคู่ก้าวเหยียบลงไปบนพื้นที่ปกคลุม น้ำแข็งสวกซึ่งหนาขึ้นมาประมาณ 3-4 นิ้วฟุตอันไม่เป็นอุปสรรคเกินไปนัก เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีพื้นแข็งรองรับอยู่ข้างล่าง ตั้งเข็มตัดลงจากเนินจันทร์ มุ่งหน้าเข้าหาร่องใจกลางทรวงอกในระหว่างเต้าถันทั้งสองข้าง ที่มองเห็นชัดเจนอยู่โดยไม่มีอะไรมาบังทิศทาง

มันเป็นการเดินทาง เพื่อเร่งรัดเข้าสู่เป้าหมายในเวลากลางคืนเป็นครั้งแรก ครั้นแล้วขณะนั้นเอง ท่ามกลางความเงียบสงัด ที่ได้ยินแต่เสียงฝีเท้าที่ย่ำหิมะอยู่สวบสาบ ก็ปรากฏเสียงร้องเพลงขึ้นเบา ๆ เป็นเสียงเพลงที่ดังมาจากมาเรีย ผู้ก้าวอย่างหนักแน่นมั่นคงไปใกล้ ๆ กับเจ้าทาสต่องสู่ของหล่อนในขณะนี้ เพลงนั้นคือ ‘อะ แฮปปี้ วันเดอร์เรอร์’ ครั้งแรกมันก็เป็นเสียงพึมพำอยู่ในลำคอก่อน แล้วก็เริ่มดังใสชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งกลายมาเป็นการร้องเต็มเสียง ดังก้องกังวานไปไกล ท่ามกลางละอองหิมะโปรย มันเป็นเพลงมาร์ชที่เข้าจังหวะกับการเดินทางของทุกคนในขณะนี้

ทั้งหมดเงี่ยหูสดับฟังเสียงเพลงจากหล่อนอย่างสุดทึ่ง มาเรียร้องเพลงได้ไพเราะมาก และเข้ากันได้ดีที่สุดสำหรับบรรยากาศในขณะนี้

มันเป็นเพลงประเภทปลุกใจซึ่งคุ้น ๆ หูกันมาดีมาแล้ว

เนื้อหาของเพลงกล่าวถึงการเดินทางพเนจรอย่างปราศจากจุดหมาย แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความสุขของนักพเนจรเร่ร่อนชนิดค่ำไหนนอนนั่น ไม่อาทรร้อนใจกับอนาคตใด ๆ ทั้งสิ้น สุดแต่โชคชะตาจะชักพาผ่านไปทั่วทุกขอบเขินเนินไศลและหุบห้วยเหวธาร ทั้งลีลาท่วงทำนองและถ้อยคำเต็มไปด้วยการปลุกปลอบยิ่ง

สภาพของตัวหล่อนเองที่เดินอยู่ในขณะนี้ก็ไม่มีอะไรจะต้องน่าเป็นห่วงแล้ว ดูหล่อนเต็มไปด้วยพละกำลังทางกายและทางใจพร้อมมูล พอที่จะยืนหยัดเคียงบ่าเคียงไหล่กับทุกคนได้โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือหรือสร้างความกังวลแก่ใครอีกเลย ราวกับเทพเจ้าประทานพรให้ฉะนั้น

ไชยยันต์อ้าปากค้าง มองเมียแหม่มของเขาอย่างงง ๆ เชษฐานั้นยิ้มอย่างปลอดโปร่งโล่งใจ พอมาเรียร้องจบไปหนึ่งเที่ยว ท่านหัวหน้าคณะก็ช่วยร้องประสานเสียงขึ้น พลางสะกิดแขนพยักพเยิดกับดารินและไชยยันต์เป็นสัญญาณให้ร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน อีกสองคนพลอยรู้สึกสนุก จึงช่วยกันร้องประสานขึ้นเป็นเพลงหมู่พร้อม ๆ กัน ดังกังวานก้องไปไกลอย่างคึกคักสนุกสนาน ไม่มีครั้งใดของการเดินทางที่คณะเสี่ยงตายทั้งหมดจะมีความสุขกระปรี้กระเปร่าเท่าครั้งนี้ พลอยพาให้พวกลูกหาบอันเป็นพรานพื้นเมืองทุกคนคึกคักร่าเริงขึ้นด้วยบังเกิดความหวังอันแจ่มใส และรุดหน้าไปโดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้ม เมื่อเชษฐาผู้อ้าปากร้องเพลงอย่างสนุกสนานตามมาเรียอยู่ หันมาโบกมือพยักหน้าเชิงชวนให้เขาร่วมร้องด้วย พรานใหญ่เพียงแต่แตะปีกหมวกส่งให้ไม่กล่าวว่าอะไรทั้งสิ้น แต่เร่งฝีเท้าเดินย่ำหิมะ ตัดขบวนขึ้นไปทันคู่หาบของแงซายกับคะหยิ่นเบื้องหน้า

"เราจะไปให้ถึงร่องกลางระหว่างเต้าถันนั่นภายในเวลาไม่ควรเกิน 3 ชั่วโมงหลังจากนี้"

เขาบอก

"ภาพระยะทางมันกินตามาก ผู้กอง เรายังคำนวณไม่ถูกว่ามันห่างออกไปประมาณสักเท่าไหร่ และเป็นทางที่ไต่ขึ้นสูงเป็นลำดับ ซึ่งจะทำให้การเดินกินเวลาช้าลง"

แงซายตอบ แต่ประกายตาสุกพราวสดชื่นผิดไปกว่าทุกครั้ง

"ถึงอย่างไร เราก็ต้องไปให้ถึงก่อนสว่างภายในคืนนี้ให้ได้ และไปตั้งหลักอีกครั้งในระหว่างเต้าทั้งสอง ก่อนที่ลักษณะของภูมิประเทศจะเปลี่ยนรูป"

"ลักษณะของภูมิประเทศคงยังไม่เปลี่ยน จนกว่าพระอาทิตย์ขึ้นพรุ่งนี้ แต่แสงสว่างที่เรามองเห็นภาพอยู่เช่นขณะนี้จะหมดสิ้นไปเมื่อไหร่ก็ยังไม่ทราบ ถ้ามันหมดแสงมันก็มืด ทำให้มองไม่เห็นอะไร และคำนวณที่หมายยากขึ้น"

คำพูดของแงซายทำให้เขาต้องเขม้นมองไปยังภูเขาหิมะอันเป็นรูปเต้าถันคู่นั้นอีกครั้งอย่างใคร่ครวญหนัก มันอาจเป็นไปได้ตามที่แงซายตั้งข้อคิดไว้เหมือนกัน เพราะปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ย่อมไม่คงอยู่นานเกินไปนัก บัดนี้ถ้าจะเหลียว

มองสังเกตไปยังทิศทางด้านอื่น ๆ ความสว่างสะพร่างพราวที่เห็นอยู่เริ่มจะจางมืดสลัวลงหมดแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเบื้องหลังอันเป็นที่ตั้งของเขาศิวะเทพเกือบจะเรียกได้ว่าดำสนิทขุ่นมัวไปหมด ไม่เหลือร่องรอยใด ๆ ให้เห็นเลยว่าเมื่อประมาณเกินครึ่งชั่วโมงที่แล้วมานี่เอง มันสว่างไสวราวกับใครไปส่องไฟไว้ แม้ด้านตะวันออกเฉียงเหนือ 'ถันพระอุมา' เองก็เริ่มจะหรี่โรยแสงลงทุกที ไม่เจิดจ้าเหมือนแต่แรกเห็น

"เราขีดเส้น ตั้งเข็มทิศไว้แล้ว"

พรานใหญ่กล่าวอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม

"ถึงแม้แสงจะหมด เราก็จะเดินตามเข็ม เชื่อว่าไม่ผิดแน่ ข้อสังเกตของเราก็คือตรงที่เห็นเป็นร่องอกนั่น คงจะต้องเป็นช่องระหว่างตีนเนินสองลุกทอดลงมาบรรจบกัน และร่องในลักษณะเช่นนี้ ก็มีอยู่ร่องเดียวเท่านั้น คงไม่พลาดไปได้ ทางเดินของเราในขณะนี้ก็ตัดเป็นเส้นตรงอยู่แล้ว"

"ถ้าเราเข้าถึงร่องอกก่อนสว่างคืนนี้ ผู้กองวางแผนไว้อย่างไรต่อไป"

"หาที่พัก นอนเอาแรงกันไว้ก่อนสัก 3-4 ชั่วโมง รอให้ตะวันขึ้นเห็นอะไรถนัด จึงค่อยปีนตัดขึ้นทางภูเขาลูกซ้ายนั่น แกเห็นด้วยไหม?"

ภายหลังคิดชั่วครู่ แงซายก้มหน้าลง

"เราก็คงไม่มีเวลาพอที่จะทำอะไรให้ได้มากไปกว่านี้หรอก ผู้กอง สำหรับคืนนี้"

ขณะนั้นเอง เชษฐาก็เร่งฝีเท้าตามขึ้นมาทัน โดยปล่อย

ให้มาเรีย ไชยยันต์ และดาริน ร้องเพลงสนุกสนานกันไปตามลำพัง

"แสงที่ภูเขารูปเต้านมนั่น อ่อนจางลงมากแล้วนะ"

ท่านหัวหน้าคณะทักขึ้นเบา ๆพร้อมกับบุ้ยปากไปข้างหน้า

"ครับ ผมเข้าใจว่าอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมง เราก็จะเดินกันไปในความมืด แต่เราก็รู้ตัวล่วงหน้ากันแล้ว และควรจะขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ที่สำแดงภูมิประเทศเป็นการเปิดทางให้เราได้เห็นนานพอสมควรทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นองค์เทวรูปพระ-ศิวะหรือภูเขารูปถันคู่นั้น มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่ปรากฏ-การณ์พิสดารดูมหัศจรรย์เช่นนี้ จะคงอยู่ให้เราเห็นได้เนิ่นนานเกินไปนัก"

"ผมก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน" เชษฐาหันไปทางแงซาย "แกเห็นองค์เทวรูปก่อนผู้กองไม่ใช่หรือแงซาย"

"ครับนายใหญ่"

"เห็นยังไงก่อน?"

"ผมนั่งเฝ้าดูจันทร์เสี้ยวบ่ายคล้อยไปทางตะวันตกใกล้ ๆ กับผู้กองอยู่นอกกระโจม มันลอยต่ำลงไปทางยอดเขาพระศิวะทีละน้อย ขณะนั้นผู้กองดูเหมือนจะนั่งเคลิ้มหลับไป แต่ผมตื่นและเฝ้ามองวิถีโคจรของดวงจันทร์อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก มันคล้อยต่ำลงไปเรื่อย ๆตามเวลาที่ผ่าน ประมาณ 20 องศาก่อนที่จะต่ำลงไปถึงยอดเขาจากทิศทางที่ผมนั่งดูอยู่ ผมเริ่มจะมองเห็นเงาของภูเขาลูกนั้น เป็นรูปร่างของเทวรูปขึ้นราง ๆ ผิดสภาพไปจากภูเขาหิมะสูงชะลูดที่เคยเห็น ผมเริ่มเอาใจใส่จับจ้องอย่างพินิจมันเหมือนภาพลวงตา จันทร์ยิ่งต่ำใกล้เข้าไปเท่าใด

เทวรูปศิวะก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นเพียงนั้น ผมจึงลุกขึ้น เดินเข้าไปจ้องดูให้แน่ตาโดยปล่อยให้ผู้กองนั่งหลับอยู่คนเดียว ผมยืนดูอยู่ประมาณ 10 นาที จันทร์เสี้ยวเริ่มจะต่ำลงมาแตะติดกับมุ่นผมบนเศียรของเทวรูป กลายสภาพเป็นปิ่นปักเมาฬี ขณะนั้นเองผู้กองรพินทร์กับนายหญิงก็วิ่งตามหลังมายังที่ผมยืนอยู่ ผมจึงชี้ให้ดู"

"ฮึอม์ เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ"

อดีตท่านทูตทหารบกพึมพำ ยังไม่วายตื่นเต้นในสิ่งที่ตนเองพบเห็นมาแล้ว

"ส่วนปรากฏการณ์ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เห็นเป็นรูปเต้าถันของผู้หญิงนี่ เราก็ได้เห็นพร้อม ๆ กันทุกคน ภายหลังจากภาพเทวรูปนั้นแสดงปรากฏการณ์สว่างเต็มที่...รพินทร์เดี๋ยวนี้คุณพอจะเข้าใจคำสั่งในลายแทงได้ปรุโปร่งแล้วหรือยังว่า เหตุใดจึงกำหนดไว้เพียงวันเดียวในรอบปี คือในคืน 5 ค่ำเดือน 12 นี้เท่านั้น"

"ครับ ก็เพิ่งจะรู้เอาเดี๋ยวนี้ มันเกี่ยวกับธรรมชาติอันมีกำหนดตายตัวของสถานที่นี้นั่นเอง เราจะเรียกว่าอำนาจทางปาฏิหาริย์ หรือปรากฏการณ์ของธรรมชาติก็ได้ทั้งสองอย่าง จันทร์ขึ้นห้าค่ำ จะลอยต่ำลงมาแตะติดยอดเขาศิวะเทพในมุมและองศาที่พอดีที่สุด โดยสายตาที่ดูจากเนินจันทร์ และสำแดงปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น ทำให้ภูเขาลูกนั้นมองเห็นเป็นภาพเทวรูป และดวงจันทร์ก็กลายเป็นปิ่นปักเมาฬี ในขณะเดียวกันคืนดังกล่าวนี้ หิมะก็จะพรมหนักตามฤดูกาล อันได้จังหวะเหมาะพอกพูนเขาสองลูกทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อ

ประกอบกับแสงธรรมชาติที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันนั้น จึงทำให้มองเห็นเป็นรูปทรวงอกของผู้หญิง ซึ่งในลายแทงระบุไว้ว่าเป็น 'ถันพระอุมา' ผู้เขียนลายแทงได้พบเส้นทางจากปรากฏการณ์นี้ด้วยสายตาเช่นไร ก็เขียนบอกไว้เช่นนั้น ความจริงมันไม่ใช่ว่าเขาเจตนาที่จะให้เป็นปริศนาอะไร เพื่อคิดค้นอย่างไรทั้งสิ้น เพียงแต่ถ้าเราปฏิบัติตามคำสั่งเขาโดยเคร่งครัดอย่างเดียวเท่านั้น เราก็จะได้เห็นอย่างเดียวกับที่เขาเห็นมาแล้วทุกอย่าง สิ่งที่เราเห็นเป็นผลมาจากคำสั่งลายแทงที่ว่า ให้ขึ้นมาคอยอยู่บนเนินจันทร์วันขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสอง 'ปิ่นพระศิวะ...ฉายแสงขึ้นเมื่อใด' ประโยคนี้ก็หมายถึงจันทร์ลอยต่ำจวนจะลับเขาด้านตะวันตก 'ถันพระอุมาก็จะปรากฏให้เห็น' ซึ่งก็หมายถึงภูเขาที่พอกพูนด้วยหิมะ จนได้สัณฐานพอดีที่จะมองเห็นเป็นเต้าถันของผู้หญิง เราเห็นตามที่เขาบอกทุกอย่างโดยไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ไม่สามารถจะเดาได้ล่วงหน้าเท่านั้น ว่าเราจะมองเห็นได้อย่างไร"

"คุณแน่ใจไหมว่า คืนพรุ่งนี้ บนเนินพระจันทร์แห่งเดียวกันมันจะไม่เกิดปรากฏการณ์อย่างที่เราเห็นซ้ำอีก เมื่อเวลาพระจันทร์ตก"

"ผมแน่ใจ ว่ามันจะไม่เกิดปรากฏการณ์อย่างที่เราเห็นในคืนนี้อีก จนกว่าจะถึง 5 ค่ำ เดือน 12 ปีหน้า ซึ่งลายแทงก็บอกไว้แล้ว และความจริงมันก็ควรเป็นเช่นนั้น เมื่อคืนวานขึ้นสี่ค่ำ เราก็ยังไม่เห็นวี่แววอะไรสักนิด พรุ่งนี้หกค่ำ องศาการตกของดวงจันทร์จะเปลี่ยนมุมไปอีก หิมะที่พรมบนยอดเขาที่เราเห็นเป็นเต้าถันนั่นก็จะยิ่งหนามากขึ้น อันจะทำให้เปลี่ยนรูปไปไม่เหมือนกับที่เราเห็นในคืนนี้ เพราะฉะนั้นการที่เราจะเห็น

ได้อย่างคืนนี้ จึงต้องการกาลเวลาที่ได้กำหนดพอดิบพอดีที่สุด ลายแทงบอกไว้ตรงแล้ว เมื่อเราพิเคราะห์จากเท่าที่เห็นนี่ ก่อนหน้านี้ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่าเหตุไรจึงจะต้องเป็นเฉพาะคืนนี้ด้วยเท่านั้น”

“สิ่งที่เราพิจารณากันแต่แรกว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ มันไม่น่าจะกลายเป็นเรื่องจริงจังขึ้นมาได้เลยนะ รพินทร์”

เชษฐาเอ่ยขึ้นมาในลักษณะรำพึงอย่างตื่นใจ

“ผมก็มหัศจรรย์ใจไม่น้อยไปกว่าคุณชายเลย ทั้ง ๆ ที่ผมเองก็มีลายแทงฉบับนี้อยู่ในครอบครองมานานปี ว่าง ๆ ก็เอามาอ่านดูเล่นแล้วก็หัวเราะอยู่คนเดียว เพราะคณะของคุณชายแท้ ๆ จึงทำให้ผมมาพบกับความจริงอันพิลึกกึกกือนี้ขึ้น”

กล่าวจบรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็หัวเราะ

“มิน่าล่ะ เราพยายามจะถามฤๅษีโกฑัญญะสักเท่าไหร่เกี่ยวกับปริศนาลายแทงนี้ ท่านก็ไม่ยอมบอกอยู่นั่นเอง บอกอย่างเดียวว่าให้เราเดินทางมาให้ทันเวลาก็แล้วกัน นี่ก็เรียกได้ว่า ไม่ต้องมานั่งตีปริศนาขบคิดอะไรกันเลย พอถึงเวลาของมันธรรมชาติก็สำแดงปรากฏการณ์ชี้เส้นทางให้เราเอง ขอเพียงให้มาถึงทันเวลาเท่านั้น”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าถึงเวลาของมันแล้ว พวกเราทั้งหมดบังเอิญหลับกันไปหมด ไม่คอยตั้งตาระวังคอยดูไว้ เราก็จะไม่ได้พบเห็นอะไรเลย เพราะปรากฏการณ์ชี้เส้นทางนี้ก็ไม่ได้สำแดงอยู่นาน ชั่วช่วงเวลาสั้นเดี๋ยวเดียวเท่านั้น และก็แค่ให้เห็นเป็นเลา ๆ ต่อจากนั้นก็ให้เราใช้ความพยายามคลำทางเอาเอง ต่อไป”

"แต่สบายมากแล้วไม่ใช่หรือ รพินทร์ เราตัดเข้ากลางร่องอกนั่น แล้วไต่ขึ้นเขารูปเต้านมทางซ้ายมือจนถึงยอดสูงสุด ซึ่งบนนั้นเราควรจะพบถนนสายใหญ่ตามคำบอกเล่าของลายแทง"

เชษฐาพูด พร้อมทั้งชี้มือประกอบ

"ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นครับ เห็นอยู่ใกล้ๆแค่นี้เอง"

"เป็นวันแรกของการเดินทาง ที่ผมไม่รู้สึกเหนื่อยเลยจนนิดเดียว แล้วก็ย่ำฝ่าลงไปบนหิมะที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ขณะนี้ เหมือนเดินเหยียบบนปุยนุ่น ทุกสิ่งอัศจรรย์ไปหมดแม้แต่ยาวิเศษแก้หนาวของบุญคำ ที่ช่วยพวกเราทั้งหมดไว้ในสถานการณ์เช่นนี้"

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง หยิบฝอยหิมะที่ตกลงมาเกาะอยู่บนไหล่ ขึ้นมาลูบไล้ใบหน้าอย่างชื่นใจ

ในที่สุด ปรากฏการณ์แสงสว่างเรืองรองที่อาบอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือก็เลือนหายไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่เงาของทิวเขาสูงๆต่ำๆ อันตะคุ่มรางๆ เหมือนพญายักษ์เข้าแถวเรียงรายกันอยู่เบื้องหน้า รพินทร์ยังคงนำรุดหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง เส้นทางเดินไต่สูงขึ้นเป็นลำดับ เมื่อบรรยากาศเปลี่ยนมาเป็นความมืดอันน่าระแวง ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ก็กระชั้นระยะเข้ามาเดินรวมกลุ่มเป็นหมู่

"อย่าให้ผิดเป้าหมายนะ ผู้กอง"

เสียงไชยยันต์ร้องเตือนมา

"รับรองครับ คุณไชยยันต์ ตอนนี้หลับตาเดินได้แล้ว แข็งใจอดทนหน่อย อีกไม่เกินชั่วโมงข้างหน้านี้เราจะได้หยุดพักนอนเอาแรงกันให้สบายที่สุด สอบถามอาการ 'คุณนาย' ของคุณด้วยว่าเป็นอย่างไรบ้าง พอไหวไหม"

มีเสียงหัวเราะใสจากมาเรีย พร้อมกับคำตอบอย่างร่าเริงว่า

"สบายมาก มิสเตอร์ฮันเตอร์ ไม่ต้องห่วง"

"หนาวมากไหม?"

"ตอนหิมะลงก้อนแรกบนเนินจันทร์ก็หนาวมาก แต่ตั้งแต่ออกเดินทางมานี่อุ่นสบายดีที่สุด"

"เกิดปาฏิหาริย์อะไรขึ้นมา มีใครแอบเอายาของบุญคำให้คุณกินกระมัง"

พรานใหญ่ร้องถามมาในลักษณะชวนคุย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ของเขาไม่มีใครค่อยเห็นบ่อยนัก

"ไม่มีใครเอายาของบุญคำให้ฉันกินหรอก ถึงให้ก็ไม่กิน"

"แล้วทำไมถึงทนได้ดีอย่างนี้"

เสียงตะโกนคุยกันโหวกเหวก มาเรียเจื้อยแจ้วมาอีกด้วยเสียงหัวเราะกังวาน ดูหล่อนผิดแปลกไปจริง ๆ สำหรับอากาศที่ต่ำกว่าจุดน้ำแข็งนี้

"ฉันพยายามปรับตัวให้กลมกลืนกับสถานการณ์ สมัยก่อนเล่นสกีตัวเปล่า ๆ อยู่แถบตีนเขาแอลป์ก็เคยแล้ว คนอื่นเขาเปลือยอาบแดด แต่ฉันเปลือยอาบหิมะ มันเป็นเพื่อนเก่าของฉันมานานนม เพียงแต่จากกันไปนาน ครั้งแรกยังปรับตัวไม่ทันเท่านั้น เดี๋ยวนี้ภูมิต้านทานของฉันดีขึ้นแล้ว และจะดีขึ้น

เรื่อย ๆ พวกคุณทุกคนนั่นแหละ ถ้าหมดยาร้อนของตาเฒ่าบุญคำเมื่อไหร่ จะสู้ฉันไม่ได้เลยสักคนเดียว”

นั่นมันจริงอย่างไม่มีปัญหา ทุกคนย่อมตระหนักดีในประโยคสุดท้ายของมาเรีย แม่สาวเลือดเมืองหนาว หล่อนคงไม่ได้พูดเพียงเพื่อจะปลอบขวัญเป็นกำลังใจให้แก่ทุกคน โดยปิดบังสถานการณ์แท้จริงของตนเองไว้ เพราะมิฉะนั้นก็คงไม่มีเสียงร้องเพลงได้แจ้ว ๆอย่างเมื่อผ่านมาชั่วโมงที่แล้ว

โดยไม่หยุดพักกันเลย นอกจากตั้งหน้าตั้งตาเดิน ใช้เวลาเกือบสี่ชั่วโมงเต็ม ซึ่งเกินกว่าที่รพินทร์กำหนดไว้ด้วยสายตาทั้งหมดก็เข้ามาเดินอยู่ในระหว่างช่องเขาหิมะที่ขนาบเคียงคู่กันสองลูก เส้นทางระหว่างช่องเขา ก็คือร่องกลางอุระของพระ-อุมาเทวีที่เห็นอยู่ตรงเนินจันทร์นั่นเอง

ขณะนั้น เข็มนาฬิกาเดินป่าของเชษฐาชี้บอกเวลา 03.25 นาฬิกา ของวันพุธที่ 4 เดือนพฤศจิกายน...

รพินทร์เรียกแงซายเข้ามาหารืออยู่ครู่ ต่างช่วยกันสำรวจภูมิประเทศอันเป็นร่องแบ่งกลาง ระหว่างภูเขาสัณฐานกลมมนตระหง่านเงื้อมทั้งสองด้าน ซึ่งยามนี้แลเห็นเป็นเงาตะคุ่มพร้อมกับกราดไฟฉายไปรอบ ๆ เท่าที่รัศมีไฟจะส่องไปได้ถึง เหมือนโชคจะเข้าข้างและจัดสรรไว้ให้พร้อมแล้ว ชั่วไม่นานต่างก็สังเกตไปพบตีนเนินซีกซ้ายตำแหน่งหนึ่ง ไม่ห่างออกไปจากที่คณะทั้งหมดมาหยุดยืนตัดสินใจอยู่นี้ ลักษณะของมันคล้าย ๆจะเป็นเวิ้งถ้ำ และก็ใช่จริง ๆ เมื่อแงซายเข้าไปตรวจดู

ทั้งหมดเคลื่อนขบวนเข้าไปยังถ้ำขนาดย่อมๆ ซึ่งมีหิมะปกคลุมยังบริเวณปากทางนั้น แล้วจัดที่พักนอนกันเพียงชั่วหลับเอาแรง มันเป็นโพรงถ้ำที่ตันอยู่เพียงตื้นๆ ไม่ต้องหวาดระแวงว่าส่วนลึกเข้าไปจะเป็นที่อาศัยของสัตว์อะไรซึ่งอาจโผล่ออกมาในขณะที่ทุกคนหลับ และพื้นเป็นกรวดปนหินที่แห้ง ไม่ได้ปูด้วยเกล็ดน้ำแข็งเหมือนพื้นที่ทั่วไปของพื้นเบื้องนอกทั้งหมด ในขณะนี้เหนือศีรษะขึ้นไปอันเป็นเพดานของถ้ำที่ไม่สูงเกินไปนัก เต็มไปด้วยหินย้อยสีขาวสะอาดราวกับงาช้างยื่นห้อยลงมาระเกะระกะไปหมด

ณที่นี้ทุกคนนอนสุมเบียดกันอย่างไม่เลือกว่าใครเป็นใคร ใช้ผ้าขึงกั้นไว้ปากทางเพื่อป้องกันไม่ให้กระแสลมโชยไอความเย็นจากเบื้องนอกเข้ามา มันเป็นแหล่งพักอันสบายกว่าขณะที่ตากหิมะรอกันอยู่บนเนินจันทร์ เมื่อหัวค่ำนี้มากมายนัก

"ขอให้ทุกคนหลับให้สบายที่สุด พรุ่งนี้ เราจะขึ้นเขาลูกที่เราเข้ามานอนอยู่ข้างใต้นี่แหละ และเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าคงจะประทานอาหารมาให้เรา ก่อนที่เราจะหิวโหยกันจนเกินไปนัก"

ยอดมัคคุเทศก์ประกาศขึ้นกับผู้ที่อยู่ใต้ความรับผิดชอบของเขาทุกคน ด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคง

"หวังว่า หิมะข้างบนคงจะไม่ถล่มลงมาปิดปากถ้ำที่เรานอนอยู่นี่เพื่อฝังเราทั้งเป็นนะ ไพรวัลย์"

มาเรียเปรยขึ้น เหมือนจะให้ข้อคิดเตือน

"เป็นหน้าที่ของฝ่ายผม ที่จะคอยระวังในเรื่องนี้ ขอให้ฝ่ายเจ้านายพักได้โดยไม่ต้องห่วง ถ้าผิดปกติอย่างใดแล้วจะปลุกเอง"

"พรุ่งนี้ คงต้องเสี่ยงอันตรายหนักกันอีกครั้งกระมัง ในการปีนเขาสูงที่ปกคลุมไปด้วยหิมะขึ้นไปจนถึงส่วนยอด ซึ่งเราหวังว่าจะได้พบเส้นทางใหญ่นำเข้าสู่เขตมรกตนคร"

ดารินคาดคะเน

"ผมไม่คิดว่าจะลำบาก หรือเสี่ยงจนเกินไปนัก เพราะสังเกตดู มีเส้นทางเทลาดในองศาที่ไม่ชันจนเกินไป จากตีนเขาจนถึงยอด เราจะเดินกันขึ้นไปได้อย่างปกติในลักษณะเดินตามทางด่านช้างที่ทอดขึ้นเขา คงไม่ต้องปีนป่ายหรือใช้เชือกโหน"

"ถ้าเดินกันขึ้นไปได้ตามปกติ โดยไม่ต้องไต่หรือโหน ก็จะดีมาก แม้ทางจะชันหน่อยก็ไม่เป็นไร เมื่อเราขึ้นมาถึงร่องระหว่างกลางนี้แล้ว ก็ไม่รู้สึกว่าเต้าซีกซ้ายนี่จะเป็นภูเขาที่สูงใหญ่อะไรนัก มองดูเป็นเนินที่มีปลายยอดค่อนข้างชันเสียมากกว่า เพราะแท้ที่จริง พวกเราทั้งหมดก็เริ่มขึ้นทิวเขาพระศิวะกันมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วด้วยซ้ำ บนเนินจันทร์เองก็อยู่บนทิวส่วนหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือ ผู้กอง?"

ท่านหัวหน้าคณะถาม

"ครับ เราเริ่มไต่ขึ้นทิวเขาสูงกันมาหลายวันแล้ว เพียงแต่เราอาจไม่รู้สึกเท่านั้น เพราะเมื่อเริ่มต้นปีนขึ้นสูง พอมาพบที่ราบกว้างเสียครั้งหนึ่ง เราก็อาจลืมไปโดยคิดว่ากลับลงมาสู่ระดับพื้นราบเบื้องล่างตามเดิม แต่ความจริงมันเป็นพื้นราบบนยอดเขา และเมื่อพากันไต่ขึ้นมาอีกก็จะเริ่มสูงขึ้นทุกขณะ เส้นทางเดินช่วงหลังของเรานี่ เป็นเช่นนี้มาหลายระยะแล้ว ทำให้เราไต่ทิวสูงขึ้นมาทุกขณะโดยไม่รู้สึกตัว ขณะนี้สมมุติว่าเราจะย้อนกลับไปยังหลุมอุกกาบาตที่ 3 แล้วมองย้อนขึ้นมายังตำ-

แหน่งที่เราอยู่ในปัจจุบัน ทุกท่านอาจประหลาดใจว่า ณ ตำแหน่งหลุมอุกกาบาตที่ 3 นั้น เราจะเห็นที่นี่เป็นทิวสูงลิบจรดขอบฟ้าบริเวณหนึ่งของทิวพระศิวะทีเดียว แต่เมื่อมาถึงเข้าจริง ๆ และมียอดที่เราจะต้องขึ้นต่อไป ก็เลยทำให้เรารู้สึกว่าเรายังอยู่ในระดับต่ำอยู่นั่นเอง ความจริงเราอยู่ในระดับหลังคาโลกแล้ว"

"โอเค นอนเถอะ พบกันใหม่ด้วยความโชคดีพรุ่งนี้"

ไชยยันต์ร้องบอกกับทุกคน แล้วตะแคงตัวหันไปกอดมาเรียแนบประทับไว้กับอก เพื่อถ่ายทอดอุณหภูมิในร่างกายของตนให้ ดารินขยับตัวเข้าไปช่วยเบียดขนาบแม่เพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งบัดนี้มีสภาพเหมือนพี่น้องคลานตามกันออกมาของหล่อนอีกด้านหนึ่ง แล้วฉุดพี่ชายให้ชิดเข้ามาอีกภายในโปงแบล็งเก็ตเดียวกัน ก่อนจะสงบจิตหลับลง ราชสกุลสาวพนมมือขึ้นวางไว้บนอก สวดมนต์ภาวนาระลึกไปถึงฤาษีโกฑัญญะ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ช่วยให้รอดปลอดภัยมาจนกระทั่งพบเส้นทาง พร้อมทั้งวิงวอนขอสวัสดิภาพให้แก่ตนเองและหมู่คณะทุกคนในเส้นทางเบื้องหน้าต่อไปด้วย

แล้วทุกคนก็พากันหลับไหลไปด้วยความอ่อนเพลียง่วงเหงา ท่ามกลางเสียงพายุหิมะที่ครางหวีดหวืออยู่เบื้องนอก

เวลาผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ จอมพราน สะดุ้งตื่นพรวดขึ้นมาด้วยความตกใจ เมื่อหูของเขาแว่วเสียงเรียกแหลมก้อง

"รพินทร์!"

มันเป็นเสียงสะท้านอันแสดงถึงความตระหนกตกใจของดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งเขาจำได้แม่นหู

เสียงนั้น ทำให้ทุกคนตื่นพรวดพราดลุกขึ้นมาอย่างชุลมุนพร้อมกันทั้งหมด และร้องถามกันลั่น ดารินร้องเรียกชื่อเขาก้องขึ้นครั้งเดียว ก็ถูกกลบด้วยเสียงร้องซักถามแซ่ดฟังไม่ได้ศัพท์จากเชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย

"อะไรน้อย! เป็นอะไรไป?"

พร้อมกัน ก็มีแสงไฟฉายพุ่งปราดสว่างจ้ามาจากใครคนหนึ่ง ที่นอนทอดสกัดอยู่หน้าปากถ้ำ ในภาวะฉุกละหุกนี้ ความสว่างของไฟฉาย รพินทร์เห็นพี่ชายกอดน้องสาวผู้กำลังหน้าตื่นตัวสั่นเทาไว้แน่น พร้อมกับเขย่ากายร้องถามละล่ำละลักเร็วปรื๋ออยู่เช่นนั้นด้วยความตกใจ

ไชยยันต์กับมาเรียก็ช่วยกันจับต้นแขนดารินไว้คนละข้าง ในขณะที่กลุ่มพรานพื้นเมืองฮือลุกขึ้น

ต่อจากนั้นไฟฉายอีกหลายดวงก็สว่างจ้าไปหมด ทำให้มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างแวดล้อมรอบตัวภายในคูหาถ้ำแคบ ๆ ที่เข้ามาพักนอนกันอยู่ในขณะนี้

ครั้งแรกนั้น พรานใหญ่เข้าใจว่าตนเองหลับสนิทไปอย่างไม่ทันรู้ตัว แล้วเกิดหิมะทลายลงมาปิดปากถ้ำอย่างที่มาเรียเตือนไว้ก่อนนอน แต่ก็ไม่ปรากฏวี่แววอะไรทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างคงสงบเงียบงันอยู่ในความหนาวเยือกของราตรีปกคลุมหิมะตามเดิม

บัดนี้ รพินทร์เองนั่งเบิกตาค้างตะลึงอย่างเดาอะไรไม่ออกทั้งสิ้น เพราะอยู่ ๆ ทุกคนก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วยเสียงร้องแสดงความตกอกตกใจ 'นายหญิง' เป็นเสียงที่เจาะจงเรียกชื่อเขา

หลายอึดใจต่อมา ท่ามกลางการรุมถามของพี่ชายและเพื่อน ดารินจึงได้สติรู้สึกตัว มองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ เค้าหน้าของหล่อนยังซีดเผือดแสดงอาการมึนงงพิศวงและหวาดระแวงอย่างไรบอกไม่ถูก

"ขอโทษ ขอโทษทุก ๆ คน ฉันไม่ได้เป็นอะไรไปหรอก แต่ฉันฝันแปลกจนบอกไม่ถูก"

หล่อนบอกตะกุกตะกัก ยกมือขึ้นลูบใบหน้า แล้วเพ่งตามองฝ่าความมืดของก้นถ้ำด้านในเข้าไป เหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่าง

"ฝัน?" เชษฐาร้อง "น้อยตะโกนเรียกรพินทร์ไม่ใช่หรือ?"

"หรือคะ พี่ใหญ่ ถ้าตะโกนเรียกรพินทร์ ก็แปลว่าน้อยต้องละเมอไปแน่ ๆ เพราะในความฝัน น้อยก็ร้องเรียกรพินทร์"

หล่อนพูดหอบ ๆ พยายามมองไปรอบ ๆ เหมือนจะให้แน่ใจที่สุดว่า หล่อนอยู่ที่ใดร่วมกับใครบ้าง และในขณะนี้มันเป็นความจริงอย่างที่หล่อนตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่ใช่ยังอยู่ในห้วงฝัน

"นายหญิงนอนหลับและฝันไปเท่านั้น ไม่มีอะไรหรอก ทุกคนนอนได้แล้ว"

จอมพรานสั่งกับคนของเขาเรียบ ๆ พวกนั้นจ้องนายหญิงเหมือนจะให้แน่ใจที่สุด ว่าไม่ได้เกิดอันตรายอะไรขึ้น พึมพำพูดอะไรอยู่ครู่ก็ล้มตัวลงนอนตามเดิม โดยไม่สนใจอะไรอีก

"โอ้โฮ! น้อย เล่นเอาตกอกตกใจเลย"

ไชยยันต์บ่น จ้องหน้าเพื่อนสาว แล้วเอื้อมมือมาแตะที่หน้าผาก

"อยู่ ๆ ก็ร้องกรี๊ดขึ้นมา รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า?"

ราชสกุลสาวฝืนยิ้ม สั่นศีรษะ

ฉันไม่ได้เป็นอะไร ร่างกายปกติสบายดีทุกอย่าง แต่ฉันฝัน..."

"ฝันร้ายหรือน้อย?"

มาเรียถามโดยเร็ว ยังจับตัวหล่อนไว้เช่นนั้นอย่างปลอบโยน

"ก็บอกไม่ถูกว่าฝันร้ายหรือฝันดี แต่ความฝันมันพิลึกอย่างไรชอบกล"

หล่อนพูดแผ่วเบา พอเห็นพรานใหญ่ทำท่าจะล้มตัวลงนอนตามเดิม ก็ร้องเรียกไว้เสียงสั่นเครือ

"เดี๋ยว รพินทร์ อย่าเพิ่งนอน คุณไม่คิดจะถามฉันบ้างหรือว่าฉันฝันว่ายังไง?"

"ฝันว่าตกน้ำ แล้วร้องตะโกนให้ผมกระโดดลงไปช่วยงมคุณหญิงกระมัง"

"บ้า นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะมาพูดเล่นกันนะ ฉันฝันว่าขณะที่ฉันนอนหลับอยู่กับพวกเราทุกคนตรงนี้แหละ มีชายคนหนึ่งรูปร่างผอมสูง เดินออกมาจากเงามืดของก้นถ้ำนั่น"

หล่อนชี้มือเข้าไปในส่วนลึกด้านในของถ้ำซึ่งมืดมิด

"จะฝันว่าจะมีชายคนหนึ่งเดินออกมา หรือมีมังกรตัวหนึ่งเลื้อยออกมา ก็ล้วนได้ทั้งสิ้นแหละครับ คุณหญิงเป็นแพทย์ด้วยตนเอง จะเอานิยมนิยายอะไรกับความฝัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ตัวเราเองก็เดินทางกรากกรำเช่นนี้ เลือดลมปรวนแปรไม่ปกติ มันก็บันดาลให้ฝันไปได้สารพัดอย่างนั้นแหละ"

เสียงพรานใหญ่ตอบมาอย่างไม่สนใจอะไรนัก พร้อมกับถอนใจเบา ๆ เอนตัวลงนอนจนได้ เสียงดารินร้องบอกมาอย่างชัดเจนเต็มไปด้วยความจริงจังว่า

"คุณไม่คิดว่าเป็นเรื่องน่าสนใจบ้างเลยหรือ ถ้าฉันบอกว่า ชายคนหนึ่งมาหยุดยืนปลายเท้าฉันตรงนี้ แล้วก็บอกกับฉันว่า เขาเป็นเจ้าของลายแทงฉบับที่พวกเราทุกคนยึดถือมา"

ไชยยันต์ร้อง "ฮือย์" เชษฐาอ้าปากค้าง ในขณะที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ผงกกายขึ้นมานั่งอีกครั้งราวกับถูกเข็มแทง

"เจ้าของลายแทง!"

มาเรียอุทานลั่น เบิกตาโต

"ใช่ **เจ้าของลายแทง** เขาบอกกับฉันเช่นนี้จริง ๆ"

"แล้วยังไงต่อไป น้อย เล่าไปซิ..."

พี่ชายถามเร็วปรื๋อ

"ในความฝัน เขาบอกกับน้อยได้เพียงเท่านั้นเองค่ะ พี่ใหญ่ แล้วในฝัน น้อยตกใจจึงร้องเรียกรพินทร์ เสียงน้อยที่ละเมอร้องเรียกลั่นออกไป เลยทำให้พวกเราทุกคนตื่นกันขึ้นมาหมด และน้อยก็ตกใจตื่นขึ้นมาด้วย"

"เจ้าของลายแทง?"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวทวนคำช้า ๆ หันมองหน้าพรานใหญ่

"ชอบกลอยู่ หรือยังไงผู้กอง?"

จอมพรานนิ่งไปครู่ ก็บอกมาว่า

"คุณหญิงอาจคิดอะไรต่ออะไรฟุ้งซ่านไปก็ได้ พอหลับก็เลยฝัน"

"ฉันสาบานว่า ไม่ได้คิดอะไรฟุ้งซ่านอย่างที่คุณว่าเลย ก่อนนอนยังสวดมนต์ภาวนา ถ้าฉันฝันถึงฤาษีโกฑัญญะละก็จะไม่รู้สึกแปลกใจอะไรเลย แต่นี่กลับไปฝันนอกลู่นอกรอยโดยที่ไม่เคยอยู่ในความนึกคิดมาก่อนจนนิดเดียว ชายคนนั้นเดินช้า ๆ ออกมาจากก้นถ้ำ มาหยุดยืนอยู่ทางปลายเท้าฉัน ซึ่งในความฝันว่าทุกคนหลับหมดมีฉันตื่นอยู่คนเดียว แล้วเขาก็บอกอย่างนี้แหละ รู้สึกว่าเขาคงอยากจะพูดอะไรกับฉันอีกต่อไป ถ้าไม่ใช่เพราะฉันตกใจและร้องเรียกคุณขึ้น พลอยพาให้ตัวเองตื่นขึ้นจากความฝันเสียก่อน"

"หน้าตาเป็นอย่างไร แล้วลักษณะการแต่งกาย"

ไชยยันต์ก็ชักเริ่มจะรู้สึกถึงความพิลึก ๆ ชอบกล

"ฉันเห็นไม่ถนัดหรอก รู้สึกแต่เป็นคนผอมสูง ทีแรกยังนึกว่าเป็นภาพหลอนของไอ้ผีดิบมันตรัยที่เราเคยพบมาแล้วเสียอีก แต่ไม่ใช่"

"เขาพูดกับน้อยเพียงเท่านี้เองหรือ?"

"เขาบอกแค่นี้แหละ พอดีตกใจตื่นเสียก่อน"

"ถ้าเจ้าของลายแทงฉบับที่เรายึดถืออยู่นี่ ก็คือ 'มังมหานรธา' แล้วถ้ามังมหานรธาก็คือแม่ทัพพม่าผู้ล่วงลับไปแล้วเมื่อ 400 กว่าปีก่อน ระยะนี้พวกเราหมกมุ่นอยู่กับลายแทงและแผนที่ของเขาอยู่ตลอดเวลา เอ่ยถึงเขาก็บ่อยครั้งที่สุด จิตใต้สำนึกที่เรามีความผูกพันอยู่กับเขาโดยไม่รู้สึกตัว อาจเป็นตัวการทำให้คุณหญิงฝันขึ้นมาอย่างเป็นตุเป็นตะ มีอะไรที่เราจะต้องสนใจ จนถึงกับต้องลุกขึ้นมานั่งพูดกันแค่เรื่องความฝันนี่เชียวหรือครับ ผมเอง เมื่อตะกี้ที่ตกใจตื่นขึ้นมา ก็นึกว่าคุณหญิงถูก

สัตว์ร้ายอะไรกัดต่อยทำอันตรายเข้ากระมัง หรือมิฉะนั้นก็อาจได้ยินเสียงหิมะเคลื่อนตัวอยู่ด้านบน ทำท่าว่าจะถล่มลงมาปิดปากทางและร้องเตือนให้ผมรู้สึกตัวขึ้น พอมารู้ว่าเป็นความฝันอันเกี่ยวข้องไปถึงเจ้าของลายแทงที่ตายไปแล้วตั้ง 400 กว่าปี ก็เห็นว่าเราควรนอนต่อกันได้แล้ว”

“เอาละ นายพราน คุณจะนอนก็เชิญนอนไปเถอะ แต่ก่อนนอน ส่งเอกสารอันเป็นหนังสือของเจ้าของลายแทงฉบับที่คุณแปลไว้ก่อนแล้ว และเคยให้เราดูที่บ้านพักคุณอำพลในวันแรกที่พบหน้ากัน มาให้ฉันดูหน่อยซิ” ดารินพูดห้วน ๆ

รพินทร์ยักไหล่ ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น เอี้ยวตัวไปรื้อย่าม อึดใจเดียวก็ส่งเอกสารฉบับคำแปลให้น้องสาวของนายจ้าง แล้วก็ล้มตัวลงนอน คงมีแต่ดาริน เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย เท่านั้น ที่ยังนั่งกันอยู่ อีกสามคนมองหน้าราชสกุลสาวเป็นตาเดียวอย่างแปลกใจ

“น้อยสงสัยอะไรหรือ?”

พี่ชายถาม ดารินตอบมาในขณะที่คลี่กระดาษเก่า ๆ แผ่นนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งเอาไฟฉายส่องค้นหาข้อความบางตอน

“สังหรณ์อะไรบางอย่างค่ะ พี่ใหญ่ สังหรณ์จริง ๆ”

หล่อนหยุดชะงักไปขณะหนึ่ง จ้องตาเขม็งในข้อความเหล่านั้น แล้วเงยหน้าขึ้นโดยเร็ว ส่งกระดาษไปให้พี่ชาย

“อ่านข้อความตอนนี้ซิคะ พี่ใหญ่”

อดีตท่านทูตทหารบกขมวดคิ้ว รับไปดู แล้วอ่านข้อความออกมาดัง ๆ

"ข้าพเจ้า มังมหานรธา ผู้ซึ่งกำลังจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้วด้วยความหิวและความเจ็บไข้ ในถ้ำเล็ก ๆ ทางด้านเหนือของเต้านมด้านใต้สุดของภูเขาสองลูก ข้าพเจ้าขอให้ชื่อมันว่า 'ถันพระอุมา'"

เชษฐาหยุดชะงักการอ่านลงเพียงแค่นั้น เงยหน้าขึ้นมองอีกสามคน เหมือนจะสะดุดเข้ากับความคิดอะไรชนิดหนึ่ง พลางพึมพำท่องช้า ๆว่า

"ในถ้ำเล็ก ๆ ทางด้านเหนือของเต้านมด้านใต้สุดของภูเขาสองลูก ข้าพเจ้าขอให้ชื่อมันว่า 'ถันพระอุมา'"

ไม่ทันจะขาดเสียงพึมพำของพี่ชาย ดารินคว้าไฟฉายประจำตัวลุกขึ้นอย่างผลุนผลัน อาการของหล่อนไม่มีใครสามารถทายถูกว่ากำลังจะทำอะไร แต่เห็นหญิงสาวเดินเอาไฟฉายส่องไปตามพื้นถ้ำ ซึ่งลึกเข้าไปไม่มากนัก ด้วยความเชื่อมั่นอันแน่วแน่ชนิดหนึ่ง

แล้วก่อนที่ใครจะเอ่ยปากร้องถามมานั่นเอง ก็มีเสียงดังลั่นกระหืดกระหอบมาจากดาริน ผู้ส่องไฟฉายตรวจดูตามพื้นอยู่ว่า

"คุณพระช่วย! เร็ว! มาดูอะไรนี่!"

ทั้งหมด รวมทั้งพรานพื้นเมืองซึ่งเพิ่งจะเอนตัวและยังไม่ทันหลับ พรวดเข้าไปยังตำแหน่งนั้นเกือบจะเป็นเวลาเดียวกัน

สิ่งที่เห็นจากไฟฉายส่องของดาริน ทำให้สภาพอันง่วงเหงาอ่อนเพลียในขณะนี้ แทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง คะหยิ่นร้องเอ็ดออกมาคำหนึ่งอย่างขวัญหาย เผ่นถอยออกมาปะทะกับพรานใหญ่ รพินทร์ผู้เพิ่งจะตามเข้ามาล้าหลังกว่าเพื่อน

"กะโหลกผี! นาย!"

เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างตาเหลือก บอกเขาแทบไม่เป็นภาษา รพินทร์ผลักกะเหรี่ยงร่างยักษ์จอมตาแหกเป็นที่ปรากฏกิตติศัพท์ กระเด็นไปทางหนึ่งแล้วแหวกคนของเขา เข้าไปเผชิญกับสิ่งที่ฝ่ายเจ้านายทั้งสี่กำลังตะลึงจ้องอยู่ในขณะนี้

ภาพนั้นมีอิทธิพลพอจะสะกดเขาให้นิ่งขึงไปด้วยอีกคน

"นี่ยังไงล่ะ เจ้าของร่างที่ไปปรากฏกายให้ฉันเห็นเมื่อตะกี้นี้ เขาอยู่ที่นี่เอง"

ดารินพูดแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง จ้องสิ่งนั้นเขม็งอยู่ตามเดิม

ณ พื้นหินอันเย็นเฉียบขรุขระริมผนังด้านนั้น กองกระดูกพร้อมทั้งกะโหลกศีรษะมนุษย์กะโหลกหนึ่ง วางอยู่อย่างเป็นระเบียบ สีสันลักษณะของโครงกระดูก แม้จะเห็นปราดเดียวก็ทราบได้ทันทีว่า เป็นโครงกระดูกเก่าแก่โบราณ และคงจะสงบนิ่งอยู่ภายในก้นถ้ำตื้นๆ นั้นมาแล้วเป็นเวลานานนับศตวรรษ โดยไม่มีอะไรเข้ามาแตะต้องรบกวนเลย เพราะอยู่ครบหมดทุกชิ้นส่วน เหมือนใครนำมาวางเรียงไว้

"รพินทร์!"

เสียงแผ่วต่ำของท่านหัวหน้าคณะดังขึ้น

"ผมอยู่นี่ครับ"

"คุณคิดว่า 'เขา' ควรจะเป็นใคร?"

จอมพรานหรี่ดวงตาทั้งคู่ลง

"คุณหมอดาริน ผู้เป็นทั้งแพทย์และนักมานุษยวิทยาน่าจะบอกได้ใกล้เคียงความจริงมากกว่าผมหรือใครทั้งสิ้น"

"อย่ามัวแต่ตะลึงอยู่ น้อย ตรวจสภาพและลักษณะของโครงกระดูกเดี๋ยวนี้เถอะ พวกเราจะช่วยส่องไฟให้"

มาเรียเตือนมาโดยเร็วอย่างตื่นเต้น

ระหว่างที่บริเวณอันมืดทึบนั้นสว่างจ้าไปด้วยไฟฉายหลายดวงที่ช่วยกันส่อง หมอดารินทรุดตัวลงนั่งตรวจที่หัวกะโหลกและโครงกระดูกเหล่านั้นอย่างพินิจพิเคราะห์ หล่อนใช้ปลายมีดขูดลงไปจนถึงผิวด้านในของกะโหลก ซึ่งบัดนี้มองผาด ๆแทบจะกลายเป็นก้อนหินไปแล้ว ตรวจที่ฟัน ซี่โครง และกระดูกส่วนใหญ่ ๆ ครู่ใหญ่จึงเงยขึ้น

"เป็นชาย วัยประมาณ 50 เศษ สูง 5 ฟุต 10 นิ้ว ก่อนตายกระดูกสันหลังร้าวคล้าย ๆ ตกลงมาจากที่สูง ซึ่งทำให้พิการ ส่วนระยะเวลาที่ตายมาแล้ว ฉันไม่อยากจะแสดงความเห็นหรือกะประมาณ เพราะทุกคนอาจคิดว่าฉันมีอุปาทานเชื่อมั่นเป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว มองด้วยสามัญวินิจฉัยก็แล้วกัน ว่าเขาควรจะตายมานานเท่าใดแล้วจากที่เห็นอยู่นี่"

"กระดูกทุกชิ้นอยู่ครบถ้วนไหม น้อย"

ไชยยันต์ถาม

"ไม่เพียงแต่ครบเท่านั้น ฉันรับรองได้ว่า ครั้งสุดท้ายเขานอนตายอยู่ในลักษณะไหน โครงกระดูกของเขาก็วางเรียงอยู่ในตำแหน่งเดิมกับที่เขานอนนั่นแหละ ตลอดระยะเวลาอันยาวนานไม่มีใครมาแตะต้องเขาอีกเลย ไม่ว่าสัตว์หรือมนุษย์ ถ้ำแห่งนี้เป็นสุสานอันสงบของเขามาตลอดกาล จนกระทั่งพวกเรามาพบเดี๋ยวนี้"

"เราน่าจะมีหลักฐานอะไรพิสูจน์ได้มากกว่านี้"

ท่านหัวหน้าคณะพูดอย่างกระวนกระวายใจ ฉายไฟไปรอบ ๆ บริเวณที่โครงกระดูกวางเรียงกันอยู่

"ข้อแรกที่สุดก็คือ อายุการตายของเขา ว่าใกล้เคียงกันหรือไม่กับสมัยของมังมหานรธา ส่วนข้อต่อไป ถ้าที่นี่เป็นที่ตายของเขาจริง โดยไม่มีอะไรเข้ามารบกวนศพของเขาเลย อย่างที่น้อยว่า เราก็น่าจะพบสมบัติติดตัว หรือข้าวของเครื่องใช้บางชนิดของเขาบ้าง มันอาจตกหล่นอยู่ใกล้ ๆ นี่แหละ"

"ก็เห็นจะไม่ต้องค้นแล้วละครับ"

เสียงต่ำ ๆ ของพรานใหญ่บอกมา ในระหว่างที่คนอื่น ๆ เริ่มจะเคลื่อนไหวตามคำสั่งของเชษฐา

"นี่เป็นสมบัติที่ติดตัวอยู่ชิ้นเดียวของคนตาย เท่าที่จะเหลืออยู่ได้ ผมพบวางอยู่หลังก้อนหินทางด้านศีรษะของโครงกระดูกนั่นในระหว่างที่คุณหญิงตรวจสอบกระดูก"

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ เชษฐาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง รับไปดูโดยเร็ว ท่ามกลางการมุงเข้ามาของไชยยันต์ มาเรีย และดาริน

มันเป็นมีดสั้นยาวประมาณ 8 นิ้วฟุต ซึ่งอยู่ในฝักโลหะสลักลวดลาย ด้ามทำด้วยมุกประดับพลอยหลาก ๆ สี และที่ฝักก็ประดับพลอยสีเช่นเดียวกัน แต่ความเก่าแก่ที่ถูกทิ้งอยู่ตามธรรมชาติภายในพื้นถ้ำ ทำให้มันเก่าคร่ำคร่าจนแทบจะมองไม่เห็นถึงความสวยงามที่ประดับไว้ และสนิมจากฝักกับตัวใบมีดซึ่งคงจะมีอยู่เกรอะกรัง ทำให้ไม่สามารถจะดึงมีดออกจากฝักได้เสียแล้ว

ต่างส่งมีดเวียนให้กันตรวจดูโดยทั่ว

"สวยงามมากทีเดียว จากเท่าที่เห็นเค้าโครงตามสภาพดั้งเดิมของมัน..."

มาเรียพึมพำ

"น่าจะเป็นมีดของพระราชา หรือนายทหารชั้นแม่ทัพ ศิลปะการตีทรงมีด ฝักและเครื่องประดับ เป็นอารยธรรมทางตะวันออกในศตวรรษที่15"

ดารินรับมีดเล่มนั้นมาตรวจดูเป็นคนสุดท้าย แล้วเรียกหาแงซาย มีเสียงตอบเบา ๆ ออกมาจากเงามืดด้านหลังของหล่อน หญิงสาวจึงส่งไปให้

"เธอน่าจะบอกได้ดีกว่าคืนอื่น ๆว่า มีดประดับสวยงามชนิดนี้ เป็นมีดของชนชาติพม่าในอดีตใช่หรือไม่ และเป็นยุคไหน"

โดยไม่เสียเวลาพิจารณาใด ๆ ทั้งสิ้น คนใช้พิเศษของคณะตอบด้วยเสียงลึกว่า

"เป็นทรงมีดแบบภารตะของชนในสกุลสูง พม่าได้รับอารยธรรมมาจากอินเดียโดยตรงตั้งแต่โบราณกาลแล้ว นี่คือความเห็นของแงซาย"

"มีหลักฐานมีดเล่มนี้เหลืออยู่เล่มเดียวเท่านั้นหรือ รพินทร์"

"ครับ เล่มเดียวเท่านั้น ผมพยายามค้นหาสิ่งอื่น ๆ อีกแต่ไม่พบ"

"มีโครงกระดูกของเขาอยู่โครงเดียวหรือ ตรวจดูให้ทั่วต่อไปซิ อาจมีโครงอื่น ๆอีก"

"ตรวจแล้ว ไม่มีอีกเลย นอกจากโครงนี้เท่านั้น"

ทุกคนมองหน้ากันเอง แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับยังซากโครงกระดูกเก่าแก่นั้นอีกครั้ง

“คราวนี้คุณมีความเห็นเช่นไร?”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบ

“ก็เห็นจะ คิว.อี.ดี.ได้แล้วครับ โดยไม่คาดฝันล่วงหน้าเลย เราเดินตามแผนที่ลายแทงฉบับนี้ มาจนกระทั่งพบกับตัวเจ้าของ ณ ตำแหน่งที่เขาเขียนลายแทงฉบับนี้ไว้เป็นครั้งสุดท้ายอย่างอัศจรรย์ที่สุด ซึ่งมันอาจเป็นผลมาจากอำนาจลึกลับของวิญญาณเจ้าของลายแทง ที่ชักจูงเราเข้ามานั่นเอง”

จอมพรานพูดแผ่วเบา แล้วหันไปก้มศีรษะให้ดาริน

“คุณหญิงมีญาณส่วนพิเศษที่สามารถจะติดต่อกับสิ่งลี้ลับได้เสมอ พวกเราทั้งหมดเข้ามาอาศัยพักอยู่ในถ้ำที่เขาเข้ามาเขียนแผนที่ลายแทง ครั้งสุดท้ายและสิ้นชีวิตลงที่นี่ แต่เราก็หาเฉลียวคิดไม่ ในที่สุด คุณหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่สามารถจะหยั่งรู้ได้อย่างประหลาดที่สุด”

ดาริน วราฤทธิ์ ยืนตัวแข็ง ขนในกายของหล่อนลุกเกรียวด้วยความรู้สึกอันบรรยายไม่ถูก

“ฉันบอกแล้ว ว่าเขาเข้ามาบอกฉันในความฝันเมื่อหยก ๆ นี่เอง ในฝันฉันเห็นเขาเดินออกมาจากซอกก้นถ้ำนี่แหละ มันทำให้ฉันแน่ใจที่สุดว่าเขาจะต้องเข้ามาเสียชีวิตในนี้ จึงทดลองค้นดู แล้วก็พบเข้าจริง ๆ นี่แสดงว่าวิญญาณของเขายังวนเวียนสิงสถิตอยู่ที่นี่ อาจรอการมาของเราก็ได้”

ราชสกุลสาวค่อย ๆ ทรุดกายลงคุกเข่าต่อหน้าโครงกระดูกนั้น แล้วพนมมือขึ้นสักการะสงบนิ่งอยู่ ทำให้เชษฐา ไชยยันต์

มาเรีย และระพินทร์ ลดกายลงทั้งหมด ล้อมโครงกระดูกของบุคคลซึ่งไม่เคยมีใครคิดว่าจะมีตัวตนอยู่ในโลกนี้ นอกจากจะถูกอุปโลกน์ขึ้นด้วยนิยายที่เล่ากันต่อ ๆ แม้กระทั่งรพินทร์ ไพรวัลย์เอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของต้นนิยายก็รู้สึกมึนงงไปหมด เขาแทบเชื่อเสียมิได้ แผนที่ลายแทงอันดูว่าเลื่อนลอยที่สุดฉบับนี้ทั้งตัวจริงที่ถูกอ้างว่า เขียนด้วยลายมือคนตายไปแล้วเมื่อสี่ร้อยปีก่อน กับฉบับคำแปลได้เก็บรักษาอย่างปราศจากความสนใจอยู่ที่เขามาเป็นเวลาช้านาน ที่เก็บไว้ก็เพียงเพื่อเตือนระลึกไปถึงสหายนักผจญภัยชาวพม่า ที่ซมซานมาตายในอ้อมแขนของเขาเนวินคนนั้นเท่านั้น

ไม่น่าเลยที่กาลต่อมา เขาจะต้องบุกบั่นเสี่ยงชีวิตมาตามคำชี้บอกของลายแทงฉบับนี้ จวบจนกระทั่งย้อนรอยขึ้นมาพบเอาซากโครงกระดูก และตำแหน่งเสียชีวิตของเจ้าของลายแทงเข้าจริง ๆ **มันเป็นความมหัศจรรย์ที่เหนือมหัศจรรย์ทั้งมวลและเหมือนจะมีบุรพกรรมหรือมิฉะนั้นก็กุศลอะไรชนิดหนึ่งที่เกี่ยวข้องผูกพันกันอยู่ในอดีตเสียเป็นแน่แท้ จึงบันดาลให้ได้มาพบเช่นนี้**

ต่างพากันนิ่งเงียบกันไปพักใหญ่อย่างไม่สามารถเอ่ยคำใดออกมาได้ คงได้ยินแต่เสียงตาเฒ่าบุญคำซุบซิบอยู่กับลูกน้องของแก พวกพรานพื้นเมืองเหล่านั้นมีความตื่นเต้นประหลาดใจไม่น้อยไปกว่าฝ่ายเจ้านายทั้งหลาย พากันยืนล้อมห่างออกไปเล็กน้อย ยกเว้นคะหยิ่นคนเดียว...ที่บัดนี้ถอยออกไปนั่ง

กอดเข่าอยู่ตรงที่นอน เห็นแต่ตาขาวกลอกกลอกแลกอยู่ไปมา เจ้านักเลงโตหล่มช้างตัวใหญ่เสียเปล่า เรื่องอื่น ๆ กล้าหาญได้สารพัด ปอดแหกอยู่อย่างเดียวเรื่องภูตผีและวิญญาณ มันไม่เอากะใคร

"เมื่อกี้นี้ น้อยขอลายแทงฉบับเดิมของคนตายที่เขียนสั่งความไว้ขึ้นมาอ่านไม่ใช่หรือ มีรายละเอียดในข้อความจดหมายหรือคำสั่งของผู้ตาย พอให้เราจะสัณนิษฐานอะไรได้อีกบ้างไหม?"

มาเรียทำลายความเงียบงันนั้นขึ้นเบา ๆ

"เขาไม่ได้บอกอะไรไว้ละเอียดนัก เกี่ยวกับตัวของเขาเอง นอกจากจะบอกว่า **ตัวเขาเองกำลังจะตายด้วยความหิวและความเจ็บไข้** และระบุตำแหน่งสถานที่อยู่ครั้งสุดท้ายของเขาว่า **ถ้ำเล็ก ๆ ทางตอนเหนือของเต้านมด้านใต้สุดของภูเขาสองลูก** ปีที่เขียนข้อความ เป็นจุลศักราช ซึ่งจะตรงกับ พ.ศ. 2120 ก็ข้อความระบุตำแหน่งครั้งสุดท้ายของเขาเช่นนี้แหละ ทำให้ฉันสังหรณ์ว่ามันอาจเป็นถ้ำที่เราเข้ามาพักอาศัยกันอยู่เดี๋ยวนี้ก็ได้ ภายหลังจากตื่นขึ้นจากความฝัน ถ้าเขาไม่มาเข้าฝัน ฉันก็คงไม่เฉลียวคิดจนถึงกับลงทุนค้นเดี๋ยวนี้หรอก"

"ความฝันของน้อยแม่นยำในทุกครั้งอย่างน่าแปลกที่สุด"

ไชยยันต์พูดอย่างพิศวง

"เราลองหันมาพิจารณาให้ถี่ถ้วนในคำสั่งจากข้อเขียนของเขาอีกครั้ง มีข้อความอยู่ตอนหนึ่งไม่ใช่หรือ ที่เขาเขียนไว้ว่า **'หากทาสของข้าพเจ้ามาพบมันขณะที่เขามาตามหาข้าพเจ้า เขาจะได้นำมันกลับไปยังเมาะลำเลิง'** คำว่า 'มัน' ในที่นี้หมายถึงอะไร?"

"ก็...ลายมือข้อเขียนของเขา พร้อมทั้งแผนที่นั่นเอง"

เชษฐาว่า

"เพราะฉะนั้น ในขณะที่เขากำลังเขียนอยู่ อันเป็นภาวะที่ร่างกายของเขากำลังทนทุกข์ทรมาน กำลังจะตาย เขาอยู่ที่นี่คนเดียวใช่ไหม?"

มาเรียพยายามช่วยวาดภาพ หาสมมติฐานของพฤติ-การณ์ภายในถ้ำแคบ ๆ แห่งนี้ เมื่อ 400 ปีก่อน

"ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เขาอยู่ที่นี่คนเดียว ขณะที่เขียนข้อความเหล่านี้"

ดารินบอก

"ในข้อเขียน ได้เอ่ยถึง 'ทาส' ของเขาด้วย แล้วในระหว่างที่เขาเขียนอยู่นี่ 'ทาส' ของเขาไปอยู่เสียที่ไหน?"

ต่างเงียบกันไปอีกครู่ ด้วยความคิดลำดับเหตุการณ์จากหลักฐานในข้อเขียนและสิ่งแวดล้อมของประเทศ

"อาจเป็นอย่างนี้ได้ไหม..."

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะก็ให้ข้อคิด

"มังมหานรธามีความจำเป็นที่จะต้องแยกจากทาสของเขาชั่วคราว เกี่ยวกับการหนีอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อเอาชีวิตรอด โดยมีจุดนัดพบกันที่ไหนสักแห่ง แล้วในขณะที่เขาได้แยกจากทาสของเขามาตามลำพังแล้วนั่นเอง เขาก็บ่ายหน้าผ่านมาที่นี่ บังเอิญพบกับอุปัทวเหตุอะไรสักอย่างหนึ่ง ทำให้ตัวเองหลังเดาะพิการ จึงคลานเข้ามาพักหลบอยู่ในถ้ำนี้คนเดียว เวลาอาจผ่านพ้นไปอีกหลายวัน โดยที่เขาก็ช่วยอะไรตัวเองไม่ได้เลย และโดยที่เจ้าทาสคนนั้นที่เขาระบุถึง ก็ยังไม่อาจโผล่มาช่วยหรือ

ค้นเขาได้พบ เมื่อรู้ว่าวาระสุดท้ายของชีวิตใกล้เข้ามา เขาจึงลงมือเขียนเป็นแผนที่ลายแทง และข้อความกำหนดสั่งไว้ดังมีข้อความที่ว่า 'หากทาสของข้าพเจ้ามาพบมันขณะที่เขามาตามข้าพเจ้า เขาจะได้นำมันกลับไปยังเมาะลำเลิง' เมื่อเขียนข้อความเสร็จเรียบร้อยเขาก็ตาย แล้วต่อมา 'ทาส' ของเขาก็ตามเข้ามาพบซากกับข้อความที่เขาเขียนไว้ จึงนำลายแทงและข้อความนี้กลับไปตามคำสั่งของนาย ทิ้งซากของนายให้นอนตายอยู่ที่นี่ เพราะไม่มีปัญญาฝังหรือเผา ลายแทงและคำสั่งนี้ จึงเปลี่ยนมือตกทอดกันมาเรื่อย ๆ"

"รูปการณ์มันก็คงเป็นไปในทำนองนี้แหละค่ะ พี่ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาเหตุที่ทำให้เขาต้องพบจุดจบเอาที่นี่ โดยไม่สามารถจะเคลื่อนไหวไปไหนได้อีก ก็คงเป็นเพราะกระดูกสันหลังร้าว ตามหลักฐานที่ค้นพบนั่น มิฉะนั้นแล้วเขาควรจะซมซานไปได้ และอาจไม่ตายด้วย ทาสมาพบเขาสายไปเสียแล้ว คือพบเมื่อเขาตายลงเสียก่อน"

"ถ้างั้นก็พอจะมองเห็นได้ชัดเจนแล้ว จากข้อสันนิษฐานนี้ หรือยังไงผู้กอง?"

ไชยยันต์หันมาถามพรานใหญ่

รพินทร์ก้มศีรษะลงอย่างปราศจากข้อแย้ง

"ผมเห็นด้วยทุกอย่าง"

"ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่า ภายหลังจากที่เขาเสียชีวิตลงแล้ว มีมนุษย์เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่เข้าถึงศพของเขา คือทาสของเขาคนนั้น พบนายตาย เอาลายแทงและข้อความติดตัวไปตามคำสั่ง จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างภายในถ้ำนี้ก็เงียบสงบ ไม่มีอะไร

แผ้วพานผ่านเข้ามาอีกเลยตลอดระยะเวลา 4 ศตวรรษ จนกระทั่งพวกเราเข้ามาพบกันในคืนนี้ ควรจะเป็นอย่างนี้ใช่ไหม?"

มาเรียสรุปข้อสันนิษฐาน

"ก็ควรเป็นอย่างนั้น จากร่องรอยของโครงกระดูกที่นอนอยู่เป็นรูปร่าง โดยไม่มีชิ้นส่วนไหนเคลื่อนย้ายผิดตำแหน่งไปเลย"

จอมพรานยอมรับสมมติฐานของฝ่ายนายจ้างของเขาทุกข้อ จากความรู้สึกที่เห็นด้วยอย่างจริงใจ

"บุญคำ!"

นายใหญ่เรียกเสียงดัง ตาพรานเฒ่าสมุนขวาของรพินทร์ก้าวเข้ามา

"บุญคำอยู่นี่ นายใหญ่"

"ขอธูปให้ฉัน 1 ดอก"

อึดใจเดียว บุญคำก็ส่งธูปซึ่งไม่เคยขาดแคลนเลยสำหรับพ่อมดหมอผีเจ้าตำรับอย่างแก ไปให้นายใหญ่ อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะควักไลท์เตอร์ออกมาจุดอย่างสงบ พอไฟติดดี ส่งควันกรุ่น เขาก็ยกขึ้นจบเหนือศีรษะต่อหน้าโครงกระดูกนั้น ประกาศดังๆ

"แด่ดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของมังมหานรธา ข้าพเจ้าทุกคนที่เดินทางตามคำสั่งในลายแทงของท่าน มาจนเกือบถึงปลายทาง และได้มาพบกับซากของท่าน บัดนี้ขอคารวะอย่างสูงต่อท่าน และขอพรจากดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่าน

ช่วยดลบันดาลให้พวกเราได้เดินทางประสบความสำเร็จ ตามที่ได้มุ่งหมายไว้ทุกประการ หากเราทั้งหมดรอดตายกลับคืนไปสู่บ้านเมืองได้โดยสวัสดิภาพ ก็จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลมาให้แก่ท่าน ขอจงสุขสงบและไปสู่สุคติเทอญ”

กล่าวจบ เชษฐาก็จบธูปไหว้อีกครั้ง แล้วปักธูปอันส่งควันอยู่กรุ่นๆ ดอกนั้น ลงยังซอกหินด้านปลายเท้าของโครงกระดูกที่นอนสงบอยู่ชั่วนิรันดร์กาล หันไปบอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“การพบกับซากของเจ้าของลายแทง เป็นศุภนิมิตอันดีงามของเราอีกชนิดหนึ่ง และเป็นลางดีอย่างยิ่ง ที่เราเข้ามาพักนอนอยู่ภายในถ้ำของเขา เหมือนจะมีอะไรชักจูงดลใจ อีกทั้งยังมีปรากฏการณ์เข้ามาบอกให้เรารู้ตัวอีกด้วย มันพิสูจน์ชัดแล้วว่า วิญญาณของเขาต้อนรับเราอย่างมิตร และพอใจอย่างยิ่งต่อการมาถึงของเรา โชคชัยจึงควรเป็นของเราในทุกด้านแล้วสำหรับการเดินทางช่วงสุดท้ายนี้ เอาละ เราไปนอนพักกันให้สบายเถิด เพื่อรอเวลาพรุ่งนี้”

ทั้งหมดลุกขึ้นยืน ทำความเคารพต่อซากโครงกระดูกของเจ้าของลายแทงด้วยอาการคารวะอย่างสูง แล้วถอยออกมาประจำที่นอนตามเดิม...